

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELEN SCHEUERER

SILVER
&
SMOKE

THE ASHES OF THE ZMARR
BOOK THREE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HELEN SCHEUERER
GÜMÜŞ VE DUMAN

THE ASHES OF THEZMARR
ÜÇÜNCÜ KİTAP

İçindekiler

<u>BÖLÜM 1: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 2: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 3: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 4: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 5: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 6: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 7: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 8: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 9: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 10: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 11: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 12: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 13: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 14: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 15: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 16: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 17: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 18: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 19: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 20: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 21: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 22: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 23: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 24: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 25: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 26: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 27: <i>Torj</i></u>
<u>BÖLÜM 28: <i>Wren</i></u>
<u>BÖLÜM 29: <i>Torj</i></u>

BÖLÜM 30: *Wren*
BÖLÜM 31: *Torj*
BÖLÜM 32: *Wren*
BÖLÜM 33: *Torj*
BÖLÜM 34: *Wren*
BÖLÜM 35: *Torj*
BÖLÜM 36: *Wren*
BÖLÜM 37: *Torj*
BÖLÜM 38: *Torj*
BÖLÜM 39: *Wren*
BÖLÜM 40: *Wren*
BÖLÜM 41: *Wren*
BÖLÜM 42: *Torj*
BÖLÜM 43: *Wren*
BÖLÜM 44: *Torj*
BÖLÜM 45: *Wren*
BÖLÜM 46: *Torj*
BÖLÜM 47: *Torj*
BÖLÜM 48: *Wren*
BÖLÜM 49: *Torj*
BÖLÜM 50: *Wren*
BÖLÜM 51: *Torj*
BÖLÜM 52: *Wren*
BÖLÜM 53: *Torj*
BÖLÜM 54: *Wren*
BÖLÜM 55: *Torj*
BÖLÜM 56: *Wren*
BÖLÜM 57: *Wren*
BÖLÜM 58: *Torj*
BÖLÜM 59: *Wren*
BÖLÜM 60: *Wren*
BÖLÜM 61: *Torj*
BÖLÜM 62: *Wren*
BÖLÜM 63: *Wren*
BÖLÜM 64: *Torj*
BÖLÜM 65: *Wren*

[BÖLÜM 66: *Torj*](#)
[BÖLÜM 67: *Torj*](#)
[BÖLÜM 68: *Wren*](#)
[BÖLÜM 69: *Wren*](#)
[BÖLÜM 70: *Torj*](#)
[BÖLÜM 71: *Wren*](#)
[BÖLÜM 72: *Torj*](#)
[BÖLÜM 73: *Wren*](#)
[BÖLÜM 74: *Wren*](#)
[BÖLÜM 75: *Torj*](#)
[EPILOG: *Wren*](#)

[Teşekkür](#)

*Gülümsemeniz söylenen tüm kadınlara.
Gülümsediğinizde neler olduğunu tüm dünyaya
gösterin.*

BİTKİLER VE ZEHİRLERLE İLGİLİ REFERANSLAR

*Bazıları doğrudur, bazıları değildir.
Hangisinin hangisi olduğunu tahmin etmemek en güvenli yoldur.
Bunu evde denemeyin.*

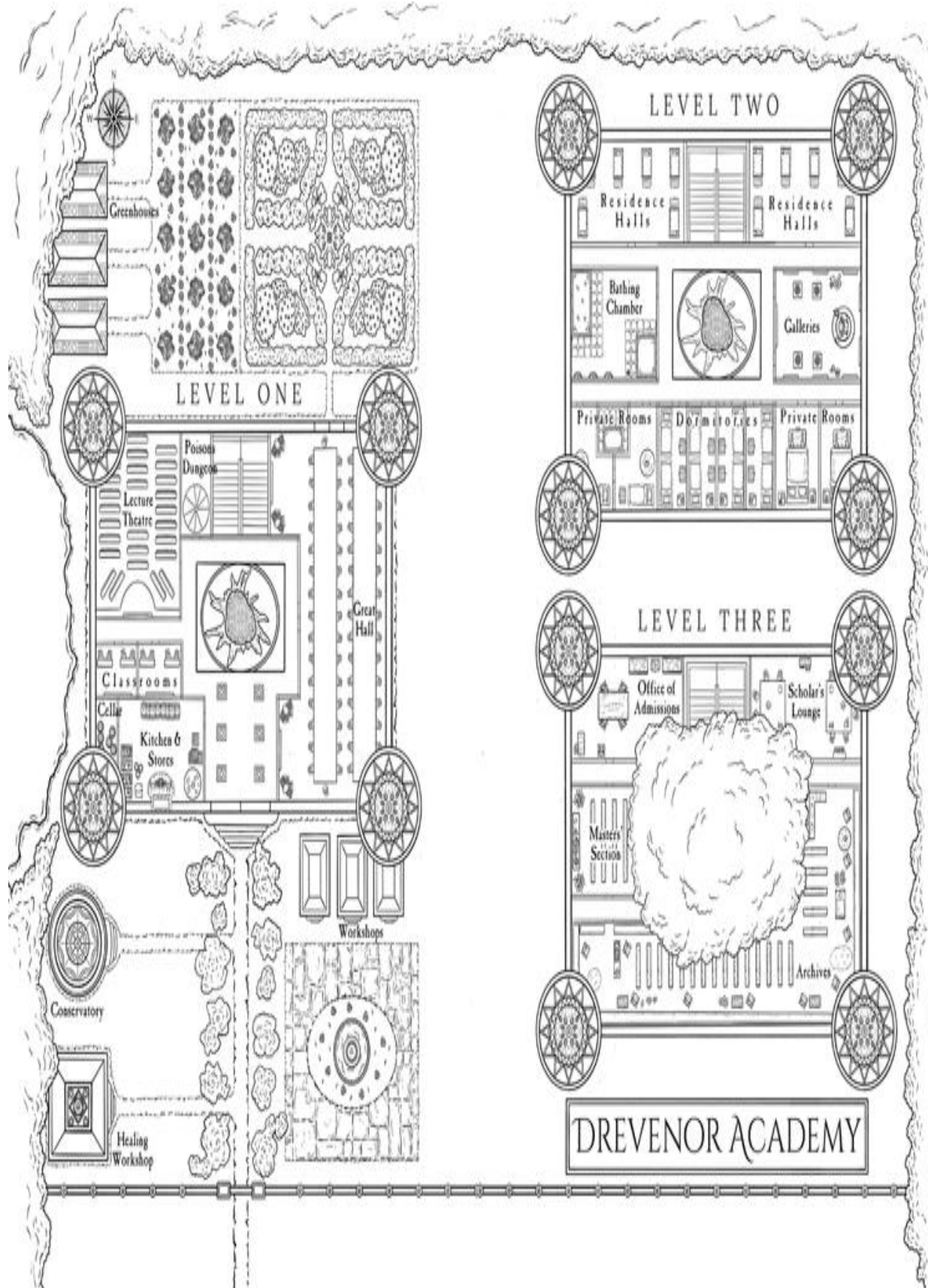
KEHANET

"Altın, demir ve közün parıltısında gümüşe dönüşecek ve uzun zamandır unutulmuş kadim bir gücü ortaya çıkaracak."

– KEHANET

AVEUM'UN GÖRÜCÜ KRALİÇESİ

BÖLÜM 1

Wren

"İyi bir simyacı sabrı anlar. Daha iyi bir simyacı ise sabrı ustaca kullanır."

– *Kimya Sınırsız*

"AYI KATİLİN ölecek."

Lord Lucian Devereux'un sözleri hala Wren'in zihninde yankılanıyordu. Arşivlerdeki özel çalışma odası birdenbire çok küçük gelmeye başlamıştı, sanki duvarlar onun etrafını sarıyordu. konuşmaya devam ederken.

"Bu yavaş salınan bir zehir... Ne kadar ironik, değil mi?"

Korku onu sardı, ama önündeki piç kurusuna bunu göstermeyi reddetti. "Bu ne zaman oldu?"

"Elderbrock Kraliçe Reyna'yı kurtardığında. Halkın Öncüleri'ndeki casuslarım, Silas the Kingsbane'in özellikle senin Savaş Kılıcını hedef aldığını söylüyor. Kış kraliçesini kurtarmak için savaşıırken, sırf onun için üretilmiş bir zehir..."

Kalbi çarparak, Wren meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Zehirler benim uzmanlık alanımdır," diye soğukkanlılıkla cevap verdi. "Her türlü toksini analiz edebilirim; her türlü panzehiri yapabilirim. Bu akademinin ustalarına bunu kanıtladığımı sanıyordum."

"Belki de, Majesteleri," dedi Darian'ın babası yavaşça. "Ama ne zaman
? *Orta alemler* için karanlık simya

bir ordu kurmak ve bir krallığı savunmak varken onu nasıl kurtarmayı umuyorsunuz?"

Wren'in gözleri kısıldı. "Buraya ne söylemeye geldiyseniz söyleyin, Lord Lucian."

"Oğlumla evlen."

"Ne?" Wren neredeyse gülerek patladı. Bu bir şaka olmalıydı, türden bir şaka olmalıydı. O mu? Darian ile – Larkwood Vadisi'nin Lordu ile mi? Dilinde ekşi bir tat yayıldı.

"Darian ile evlen, zehirin bileşenleri ve yapım yöntemleri senin olsun," Lord Lucian yılmadan devam etti. "Benim de hizmetimde kimyagerler var, Elwren. Bileşimi konusunda oldukça eminler, ama sen bunu asla zamanında çözemezsin. Sen panzehiri bulamadan Savaş Kılıcı ölecek."

Wren alaycı bir şekilde güldü. "Yalan söylüyorsun."

"Bu riski almak istiyorsan, Bear Slayer'ın hayatını tehlikeye atarsın. Ama kanıt istiyorsan, eski akıl hocana sor. Farissa Tremaine benim bulgularımı doğrulayabilir."

Wren'in kanı dondu. "Farissa...?"

Lord Lucian onaylayarak başını eğdi. "Oğlumla evlen, evlendiğinde Torj Elderbrock'u kurtarmak için ihtiyacın olan her şeyi sana sağlayacağım. Etkili bir adamla evlenmek bunun için ödenecek küçük bir bedel, değil mi? Devereux soyadının sana sağlayacağı tüm kaynakları saymıyorum bile. Karar vermek için bir saatin var."

Wren'in boğazı düğümlendi. "Ben..."

"Ayı Katili ile olan ilişkin bitti, Elwren," dedi ona. "Oğlumu aptal durumuna düşürürsen, Torj Elderbrock'un hayatı sona erer."

Şimdi, diz çökmüş Savaş Kılıcı'nı görmek, Wren'i neredeyse diz çöktürecek kadar yeterliydi. Hâlâ Darian ile nişanının kamuya duyurulması için giymek zorunda kaldığı altın elbiseyi giyiyordu ve bu elbise, önündeki savaşçı gibi, nefesini kesiyordu.

"O zaman bana sana nasıl hizmet edebileceğimi söyle, kraliçem." Torj bu sözleri saygıyla söyledi. Onun dudaklarından çıkan bu unvan, onu çekinmeye

, küllerinden yeniden doğmak istediğini hissettirdi. Savaşmak istediğini hissettirdi.

savaşmak istedi. Lord Lucian'ın tehditleri hala kulaklarında çınlarken, o daha da kararlıydı.

"Sen benim yanımda dur," dedi ona, parmaklarını Torj'un parmaklarının üzerine kapatarak, altın ve şimşeklerden oluşan bir bağ onları birbirine bağladı. "Ve hepsini yok edeceğiz. Birlikte."

Ayı Katili başını eğdi, gümüş saçları güneşin son ışınlarında parıldıyordu. "Bu artık senin." Elinde tuttuğu hançeri Onun eline bastırdı.

Bu tanıdık geliyordu, ama değildi. Wren, Naarvian eliğini tanıdı, ama bu, ondan sık sık ödünç aldığı silahtan daha hafif ve daha narindi. Ve kılıcın üzerinde bir yazı vardı: *Demir ve Kömür*.

"Değiştirdim," diye açıkladı. "Artık senin için doğru ağırlık ve dengede. Bir kraliçe de bir savaşçı kadar kılıca ihtiyaç duyar."

Wren'in boğazında bir yumru oluştu. Kılıcın kabzasını okşarken, üzerine oyulmuş gümüş rengi g lleri fark etti ve sadece birkaç dakikaları kaldığını biliyordu. "Bu..."

Torj acı çekiyor gibiydi. "ok mu fazla?"

"M kemmek," diye bitirdi, gözleri yanıyordu. "Teşekkür ederim. Çok beğendim." Torj memnuniyetle başını salladı. "Güzel."

Wren bu anın tadını çıkarmak istedi. Keşke daha fazla *zaman* olsaydı. Ama Lord Lucian ile yaptığı anlaşmadan sonra, sadece burada bulunmakla bile risk alıyordu. Onun şartlarını kabul etmişti, bu gerçeği düşünmek hala içini burkuyordu. Ama Torj d ş man tarafından *zehirlenmişti*. Konuştukları sırada bile, kanında dolaşan bir toksin onu parça parça ondan almaya çalışıyordu.

Wren için, bir tedaviyi başardıysa, başka bir tedaviyi de başarabileceği mantıklıydı. Kendi fırtına büyüsüyle güçlendirilen gümüş dalga g l n n gücünü keşfetmişti ve bu bitkinin sadece orta alemleri kurtarmak için değil, Torj'u da kurtarmak için anahtar olabileceğini düşünüyordu. Torj'u kurtarmanın anahtarı olabileceğini düşünüyordu. Sadece zamana ihtiyaı vardı.

Zehir ile tedavi arasındaki fark sadece doz meselesidir, diye düşündü.

Wren kılıcı iksir kemerine soktu ve Torj'un ellerini çekti. "Seni kurtaracağım," diye yemin etti.

"Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin." Torj ona uzandı, yüzünü avuçladı, parmakları boğazına doğru kayd ve oradaki yara izini izledi.

Wren'in kalbi sıkıştı ve panik içinde geri çekildi, etrafı taramaya başladı. "Yapma..."

Torj irkildi, bakışları eline düştü, parmağındaki elmasa dokunduğu yerde. *Darian'ın* yüzüğü.

"Bana bunun nasıl olduğunu anlatacak mısın?" dedi Savaşkılıcı sessizce, gözleri parıldayan taş sabitlenmiş halde.

Wren elini tamamen çekerek kendinden nefret etti. Onun acısı o kadar yoğun ki, kendi göğsünde bile atışını hissedebiliyordu.

"Zaman yoktu," dedi ona. "Ve sen ona çok yakındın, duygusal olarak çok bağlıydın. Hesaplı kararlar vermem gerekiyordu ve bunları hızlı vermem gerekiyordu."

Ayı Katili inanamayan bir ses çıkardı ve gözleri kadının parmağındaki yüzüğe tekrar kayd. "Daha çok da uzun zaman önce *benim* karım gibi davranıyordun..."

Görölme korkusu ve oyun daha başlamadan bitme ihtimaliyle göğsünde yükselen paniğe rağmen, Wren Torj'a dönerek acı dolu bir şekilde, "Belki bir gün rol yapmayacağım bir gün gelecek," dedi.

Tanrılar, o bunu tüm varlığıyla, tüm çaresizliğiyle inanmak istiyordu, ama önce... hayatta kalmaları gerekiyordu. *Torj* hayatta kalmalıydı.

Onun sessizliği, sesindeki şüpheyi duyduğunu gösteriyordu.

"Kipp veya Dessa her şeyi açıklayacak," dedi. "Ama şimdilik mesafemi korumalıyım. Rolümü oynamalıyım. Hayatın buna bağlı."

."

Torj başını salladı. "Tek yol bu olamaz, Embers."

"Güven bana," diye yalvardı, akademiye geri dönerek, mide bulantısı dalgalarıyla zirveye ulaşan endişesiyle. "*Lütfen*."

Kipp, akademinin merdivenlerinin dibinde onu bekliyordu, neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu. "Acele et," diye fısıldadı. "Bunun işe yaraması için nişanlınla *birlikte* girmen gerekiyor."

Wren bu terim karşısında yüzünü buruşturdu ve Torj'un yüzündeki ifadeyi görmek için

Torj'un yüzündeki ifadeyi görmek için arkasına bakmaya cesaret edemedi. Onun onu takip ettiğini biliyordu. Arkasında onun varlığını hissedebiliyordu, bakışları sırtında delikler açıyordu. O cevapları hak ediyordu, ama şu anda ona cevap verecek kişi

cevapları verecek kişi olamazdı, özellikle de köşeyi dönüp bekleyen kişiyi gördüklerinde.

Lord Darian Devereux her zamanki gibi heybetli görünüyordu. Güzel kıyafetleri, asil duruşu, dudaklarında ustaca uyguladığı gülümseme... Hepsi, onun peşinde olan sert savaşçı ile tam bir tezat oluştuyordu.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkürler," dedi Darian Torj'a sırtarak ve elini uzattı.

"Furies bizi kurtarsın," diye mırıldandı Kipp, burnunun köprüsünü sıkıştırarak.

Wren gerginleşti, sinirleri gerildi. Zorlukla inşa ettiği her şey etrafında çökmeye hazırdı. Darian'ın dokunuşu, elinin arkasına kondurduğu öpücük, *yanlış* geliyordu. Ve tek düşünebildiği, yanında duran, öfkeden titreyerek, dalgalar halinde sihir yayılan Savaş Kılıcı'ydı - *onun* sihrini.

"Torj, lütfen," diye fısıldayarak yalvardı, ama Darian onu salonun kapısına doğru çekti...

"Babama o canavarla işinin bittiğine dair söz verdin," dedi Darian, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Şimdi *gülümse*, aşkım." Kendisi de göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Midrealms'ın kraliçesi olmak için ihtiyacın olan her şeye her şeye sahip olacaksın."

BÖLÜM 2

Wren

"Bir simyacının şişesinde ölçtüğü şey, potada ne olacağını belirler ve kader terazisi gibi, tek bir niyet tanesi bile dengeleri değiştirebilir."

– *Gizemli Simya: Maddenin Gizemlerini Açığa Çıkarmak*

KAPILAR AÇILDI ve neredeyse kulakları sağır edecek bir tezahüratla karşılandılar. Wren, kısa bir süre önce hala onarımda olan salonu neredeyse tanıyamadı. Artık mekan abartılıydı, her şey lüks ve zenginlik içindeydi. Wren'in ellerine çiçek buketleri tutuşturuldu. İyi dileklerini iletenler onun etrafını sardı, "Sizler birbirinize çok yakışıyorsunuz!"

Lucian'ın bu kadar kısa sürede böyle bir etkinliği organize edebilmiş olması, onun gücünü ve kaynaklarını gösteriyordu.

Wren, asilzadenin planlarının dişlilerinin oldukça uzun bir süredir dönmekte olduğunu ve artık durdurulamayacağını düşünüyordu.

Wren ve Darian kalabalığın içinde kayboldular ve Wren geriye baktığında, artık gümüş saçlı Ayı Avcısını

Bu en iyisiydi. Ondan bunu istememeliydi.

"Tebrikler," diye bağırdı biri, Wren'i kucaklayıp ona daha fazla öpücük yağdırdı. Onların kim olduklarını ya da nereden geldiklerini bilmiyordu, ama bu, Lord Lucian tarafından özenle sahnelenmiş bir prodüksiyondur – en azından onun gözünde, Devereux ve Embervale'in birleşmesi

en azından onun gözünde en önemli kişilere, Devereux ve Embervale ailelerinin birleşeceği haberini yaymak için etkili bir yöntemdi. Çalışma odasında olmak yerine burada olmaktan nefret ediyordu. Torj'un kanını incelemesi gerekiyordu.

Zehirlendiği konusunda Usta Simyacılara danışması gerekiyordu.

Daha fazla gümüş dalgalı gül toplaması gerekiyordu. Bunun yerine, Lucian'ın oyununa kapılmış, zehir ruh bağıyla bağlı olan kişiye daha da derinlemesine nüfuz ederken, burada bulunuyordu.

"Teşekkürler," dedi Darian yanından, kolunu çimdikleyerek. dikkatini geri çekmek. "Daha mutlu olamazdık. Savaş çıkırtkanlığı arasında bir sevinç patlaması yaşamak ne kadar harika değil mi? Orta alemlerin ihtiyacı olan şey tam da bu: *umut*."

"Gerçekten de öyle, Lord Devereux, gerçekten."

Wren'e göre tüm sesler aynı geliyordu, hepsi de gizli niyetleri maskelemek için kullandıkları ipeksi tonda konuşuyorlardı.

Hizmetçiler, çiçekleri elinden almak ve yiyecek ve içecek ikram etmek için aceleyle yanına geldiler. Sersemlemiş bir halde başını salladı ve onları eliyle uzaklaştırdı,

mırıldanarak teşekkür etti. Parıldayan şaraplar ve minik lezzetlerin sunulduğu gümüş tepsiler arasında bulunmak rahatsız ediciydi

Drevenor'un duvarlarının ötesinde çatışmalar sürerken, burada ısıltılı şaraplar ve minik lezzetlerle dolu gümüş tepsilerin arasında olmak rahatsız edici geliyordu.

Darian onu kalabalığın içinden geçirdi ve Wren, kenarda tanıdık yüzler gördü: Thea, Wilder, Dessa,

Audra, Farissa... Cal ve Kipp bir grup askerle birlikteydi, Kipp boş bardağıyla coşkuyla el kol hareketleri yapıyordu. Ama Wren biliyordu ki...

Onun her zamanki kaygısız tavrının olmadığını, gülümsemesi ve neşeli bakışlarının altında hesaplı davrandığını anlayacak kadar uzun süre onu izledi.

Kipp gözlerine baktı ve başını hafifçe eğdi, Wren'e kendi rolünü oynaması gerektiğini hatırlatmak için. Lord Lucian

arşivleri ziyaret edip tehdidini – ya da kendi deyimiyle *teklifini* – ilettikten sonra

, elinden geldiğince Kipp ile strateji belirlemişti. Ayı Katili'nin hayatını

kurtarmak ve orta alemlerdeki en değerli krallığın yanlış ellere geçmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Planları şöyle gelişmişti

Şimdi etraflarında, ve Wren bunu inandırıcı kılmak zorundaydı.

Darian'ın koluna girip lüks salonda dolaşırken, krallığın dört bir yanından gelen soylularla boş boş sohbetler yaparak kendini hazırladı. Beklediği zaman gülümsedi, iltifatlara kızardı

ve ciddi konularda, her iyi kadının yapacağı gibi, "nişanlısına" danıştı. O, lordların ve leydilerin soylu evinde büyümemişti, ama gençliğindeki Thezmarr, kadınların görülmesi bile zor, seslerinin duyulması ise imkansız olduğu bir yerdi.

Zehirci olduğunda ve kendini zenginlik içinde bulduğunda, durum pek değişmemişti, sadece dekorasyonlar daha güzeldi.

Kalabalığın içinden geçerken, Wren bir çift gözün onu delip geçecekmiş gibi yakıcı bir bakış attığını hissetti: Bu gözler Lord Lucian

Devereux'ya aitti. Göğsü sıkıştı. Bahçede Torj'a gittiğini görmüş müydü? O piçin onu takip ettirmesi hiç de şaşırtıcı değildi

onu takip ettirmek bu piç kurusunun yapmayacağı bir şey değildi, ama Torj'a onu sevdiğini söylemek, ona güvence vermek için bu tek riskin gerekli olduğunu düşünmüştü...

Yanında, Darian gümüş çatalını bardağına vurarak sessizlik istedi.

Oda bir anda sessizleşti.

"Müstakbel eşim ve ben, evliliğimize olan tebrik ve desteğiniz için teşekkür ederiz," dedi yumuşak bir sesle. "Çatışma döneminde aşkı bulmayı başardığımız için çok mutluyuz."

Onun sözlerinden ve kolunu beline doladığında dokunuşundan geri çekilmek istemesine rağmen, Wren eğildi, vücudu yumuşak ve esnek, gözleri hayranlıkla açılmış, her zamanki gibi aşık nişanlısıydı. O Zamanında birçok kadın olmuştu. Kimyager. Zehirci. Aşık. Ve şimdi, Darian Devereux'un müstakbel eşi. Bu yalanın, tüm sahteciliklerinden kurtulup gerçek benliğine kavuşmadan önce taktığı son maske olmasını umuyordu olacağı zamana kadar taktığı son maske olmasını umuyordu. Zalimlerle savaşıyor ve ruhuyla bağlanmış Savaş Kılıcı'nı yanında bir krallığı yönetecek olan kişi.

Oğlumu aptal durumuna düşürürsen, Torj Elderbrock'un hayatı sona erer. Lord Lucian'ın sözleri hiç aklından çıkmamıştı, ama şimdi odanın diğer ucundan onu dikkatle incelerken, bu sözler şimdi yüksek ve net bir şekilde aklına geri geldi. Darian'ın göğsüne elini koyarken Torj'u düşündü ve nişan yüzüğünün mum ışığında herkesin görebileceği şekilde parladığından emin olurken aklında Torj vardı.

Konuşurken ona gülümsedi. "Ama kutlamaların ortasında bile unutmamalıyız ki, biz gerçekten de bir dönemdeyiz. yaklaşan savaş." Sesi odanın her yerine yayıldı, emir dolu bir ses tonuyla.

"Ve Őimdi Devereux ve Embervale hanedanları birleŐecek birleŐecek, műstakbel eŐim sevgili krallıŐını kaybetmemesini saĐlamalıyız krallıŐını kaybetmemesini saĐlamalıyız. Bu nedenle, űvgűleriniz iŐin teŐekkűr ederiz ve muhteŐem bir dűŐűn olacak olan bu etkinliŐin davet listesinde isimlerinizin ilk sırada yer alacaĐını garanti ederiz, ancak bu akŐam gűvenilir konseyimizle birlikte őkilmemiz gerekiyor."

Son bir dizi kadeh kaldırma ve selamlaŐma oldu, ama kısa sűrede salon boŐaldı ve sadece űnemli oyuncular kaldı – Lucian'ın gűndemi iŐin seŐtiĐi oyuncular ve Wren ile Kipp'in her a d ı m da yanlarında olmalarını saĐladıkları oyuncular.

Darian, ona salonun uzak kűŐesindeki bűyűk meŐe masanın baŐına oturması iŐin iŐaret etti ve sandalyesini őketti. Kraliyet danıŐmanı olarak atadıĐı Kipp, soluna oturdu. Yűksek ve tűm simya ustaları yerlerini alırken, Thea, Wilder ve Cal kenarda durdu ve Lord Lucian onun karŐısındaki koltuĐa oturdu.

Ayrıca, Wren, Kral Leiko, KraliŐe Reyna ve Naip Liora'nın varlıĐına hayretle bakıyordu, muhafızları Őimdi duvarları őkvreliyordu... Lord Lucian, onu arŐivlerde kűŐeye sıkıŐtırmadan ők űnce bu planı harekete geŐirmiŐ olmalıydı, őkűnkű orta krallıkların hűkűmdarlarını bu kadar őkabuk konseye geri őkaĐırmayı baŐarmıŐsa, bu planı ők űnceden uygulamaya koymuŐ olmalıydı.

Gűzűnűn ucuyla gűműŐ rengi bir bulanıklık gűrdű, ama Ayı Katili'nin bakıŐlarını aramaya cesaret edemedi. Burada olmazdı. Darian saĐında otururken, eli masanın űzerinde herkesin gűrebileceĐi Őekilde onun elini tutarken olmazdı. Lucian onu Őahin gibi izlerken olmazdı.

Birdenbire, sanki başka bir savaş topluluğa bakıyor gibiydi. Wren grubu incelemeyi bitirdi ve dikkat őkekici bir eksiklik olduğunu fark etti.

"Zavier nerede?" diye sordu.

Lord Lucian boĐazını temizledi. "İzninizle... Prens'in eylemlerinin, orta krallıkların bir dűŐmanını bizim adaletimize karŐı korumaya yűnelik olduĐu gűz űnűne alındıĐında

, tahttan őkilmeye zorlanmasını űnerebilir miyim?" Őok, fısıltılar ve nefes kesen sesler Őeklinde masada dalga dalga yayıldı.

"Tahttan őkilmek mi?" Wren kaŐlarını őkattı. "Daha yeni taŐ giydi. Naarva, hűkűmdarıyla daha yeni yeniden birleŐti."

"Ve o hűkűmdar krallıŐı tehlikeye attı," diye karŐılık verdi Lord Lucian.

Wren, Yüksek Şansölye ve Audra'ya döndü, Audra onun bakışlarını karşıladı.

"Naarva Prensi odasına kapatıldı ve gözetim altında tutuluyor," dedi Lonca Başkanı.

"Orta diyarlarda savaş tehdidi varken, prens konusunu şimdilik rafa kaldırabiliriz," dedi Lord Lucian nazikçe. "Gaspçı meselesini ele almalıyız. Delmira'yı verimli toprakları için hedef alıyor, değil mi?" verimli topraklarını hedef alıyor, değil mi?"

"Sadece toprakları değil," dedi Wren yavaşça. "Üzerindeki gümüş dalga gülleri de. Onlar, onun karanlık sihyasının tedavisi için anahtar bileşenler – Silas'ı yenmenin bir yolu. Ama... son zamanlarda, Warsword Hawthorne'dan bir şişe gölge büyüsü elde etme şansına sahip oldum. Bu şişeyle ve gümüş dalgayla deneyler yaptım ve güllerin iki ucu keskin bir silah olduğunu keşfettim. Parçalanıp uygun şekilde damıtıldıklarında iyileştirici özellikleri var, ama bütün olarak kullanıldıklarında karanlık büyüye besin oluyorlar ve ve onun mevcut gücünü ölçülemeyecek kadar artırabilirler.

"Zehir ile tedavi arasındaki fark, sadece doz meselesidir," diye mırıldandı Usta Norlander, odanın kenarında durduğu yerden.

Wren başını salladı. "Aynen öyle. Delmira'yı kim yönetirse, gümüş dalga güllerini kontrol eder ve bu güller, gaspçıyı yenmenin anahtarıdır. Güller, onun yozlaşmış sihyasını midrealms . . . ya da onu davet etmek. Silas benim krallığımda bir yer edinirse, hükümdarların ve Savaş Kılıçlarının büyülerini ellerinden alma yeteneğine sahip olacak ve bununla da kalmayacak. Krallıkları tek tek ele geçirecek.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacak?" diye sordu Lucian keskin bir sesle.

Wren'in sürprizine, Drevenor'un ustaları ona baktılar. Sonra yine, kendi eseri ve savaş alanındaki zamanı arasında

en fazla deneyime sahip olduğunu düşündü.

Boğazını temizledi. "Silas, kendisi de hevesli bir sihyacıydı. Kendini yaratmış olduğundan beri karanlık bir sanat kullanıyor. biliyoruz, ama dahası, gölge savaşı kalıntılarını araştırmış ve o zaman bize karşı kullanılan aynı büyüyü elde etmeye çalışmış – canavarların kemiklerini toplayarak, geriye kalan gücü çekip çıkarmış. Savaşkılıcı Hawthorne, Silas'ın laboratuvarlarından birinden gölge büyüsü

Wren titremeyi bastırđı. "Böyle şeyleri nereden buluyor?" diye sordu Kraliçe Reyna sessizce.

"Bu tür şeyleri nereden buluyor?" Kraliçe Reyna sessizce sordu. "Eski savaş alanlarından, eski hayalet yuvalarından," diye araya girdi Wilder.

sanırım sizi orada esir tutuyordu, Majesteleri. Ayı Katili ve ben sizi kurtardığımızda bu tür eşyalara sahipti."

Bu lakap Wren'in kalbine bıçak gibi saplandı, ama yine de onu aramayı reddetti. Maskesini takılı tutmalıydı.

masanın karşısındaki Yüksek Şansölye'nin bakışlarıyla karşılaştığında, birdenbire bir şeyin farkına vardı.

Ona doğrudan seslendi. "Burada böyle eserler var mı? Savaştan kalma eserler mi? Tarihçilerin yazdığı tarihi yazan tarihçiler var..." Wren, Magnus Crane'in önyargılı sorularını kolayca hatırladı.

"Evet," dedi Yüksek Şansölye yavaşça. "Tabii ki, tamamen bilimsel amaçlarla."

"Elbette," diye yanıtladı Wren sakın bir sesle. "Ama Drevenor'da mı bulunuyorlar?"

Başını salladı. "Bazıları."

"Bazıları mı? Bu ne anlama geliyor?" Audra keskin bir sesle sordu.

"Şey, o kanadın bir kısmı, acemi mezuniyet töreni sırasında yapılan ilk saldırıda tahrip oldu."

Wren'in midesi düğümlendi ve masanın diğer tarafında Audra ve Farissa'nın yüzlerindeki ifade de onunkiyle aynıydı.

Thea düşük bir ısıık çaldı. "Yani, o savaş sırasında Silas eski gölge büyüsü içeren tarihi eserleri çaldı ve şimdi bunları bize karşı kullanıyor mu diyorsun?"

Sessizlik, ağır bir sis gibi masanın üzerinde asılı kaldı.

Audra gözlüklerini burnunun köprüsüne itti. "Yüksek Şansölye, savaşçılarımıza kalan eserlerin yerini göstermeniz gerekecek eserlere yönlendirmelisiniz. Hemen ek güvenlik önlemleri almalıyız. Ya da daha iyisi, onları akademiden tamamen uzaklaştırmalıyız."

Akademinin lideri solgun yüzüyle tekrar başını eğdi.

"Peki, bu düşmanımızın gücü açısından ne anlama geliyor?" Lord Lucian ısrarla sordu.

Wren, başını ellerinin arasına gömmek için gelen dürtüyle mücadele etti. Bunun yerine, sakın bir şekilde cevap verdi. "Uygulandığında, gölge büyüsü herhangi bir doğal simyayı bozar. Son savaşta savaşanlara göre, uluyanların bu şekilde yaratıldığını düşünüyoruz."

"Howlers mı?" Darian ona dönerek sordu. "Onlar canavar mı?" "Gölge büyüsü işini bitirdiğinde, evet," dedi Wren. "Bir zamanlar gölgenin lanetlediği insanlardı, sesleri kan donduran ulumalarla değiştirilmişti. Şiddet ve yıkım arzularına kapılmışlardı."

Lord Lucian'ın gözleri kısıldı. "Böyle şeyler görüldü mü?"

Audra söz aldı. "Keşifçilerimize göre öyle değil. Ama Talemir Starling'e haber vereceğim. Anladığım kadarıyla gölgeye bulaşmış halkın hala güneş orkideleri var, geçen sefer onlara karşı kullandığımız... Bu gaspçının sorunu, eski hayalet kemiklerini kazıp gölge büyüsü elde ettiği gerçeğinin ötesinde, bir Savaş Kılıcı'nın gücüne nasıl ulaşabildiğini bilmiyor olmamız."

"Acemi mezuniyetindeki savaşta bir iksir içti, değil mi?" diye araya girdi Thea, kaşlarını çatarak.

"Öyle," diye onayladı Wren. "Ama sanırım bu sadece bir kısmı... Önce bir yerden güç *alması* gerekiyor."

Thea başını sallayarak onayladı. "Onun hareketleri hakkında bilgimiz var mı?"

"Casuslarımın verdiği bilgiye göre, birkaç gün önce Delmira'ya yürümek üzereydi,"

"Kaynaklarım, başkent Dorinth'i hedef alacağını ve eski kalenin yıkıntıları üzerinde bir kale kuracağını söylüyor, çünkü Prenses Elwren'in yasal olarak kraliçe olarak taç giyebileceği tek yer orası."

"Hiç şüphesiz bir meydan okuma," dedi Darian. "Meşru varisin gelip tahtını alması için bir meydan okuma."

"Hiç şüphesiz, orta krallıkların tümünün cevap vermesi beklenen bir meydan okuma," dedi Kral Leiko, sesinde açık bir acı tonu vardı.

"Hiçbir beklentim yok," dedi Wren soğuk bir sesle. "Ancak orta krallıklar bu tehdidi anlamalı... Eğer gaspçı Delmira'yı elinde tutarsa, karanlık planlarını ilerletmek için gümüş dalgalı güllerin gücüne sahip olacak

ve bu da bizim elimizde olan bir karşı önlem değil. Bu da diğer krallıkların ve özgürlüklerinin sıradaki hedef olacağı anlamına geliyor."

Kral Leiko'nun daralmış bakışları Wren'e ve hala giydiği altın elbiseye düştü. "Peki Delmira'nın varisi nasıl tepki vermeyi planlıyor?"

O cevap veremeden Darian araya girdi. "Devereux bayrağı altında bulunan soylu aileleri ziyaret edip, Prenses Elwren'in davasına müttefikler toplayacak ve eski yeminleri hatırlatacağız. Onun adına bir ordu kuracağız adına, Devereux adının sahip olduğu tüm kaynakları kullanarak bir ordu kuracağız." Darian, elini ağzına götürdü ve dudaklarıyla parmak eklemlerini okşadı. "Sen benim yanımdayken dünya ayaklarının altında, aşkım."

Wren, salonun diğer ucunda Torj'un bakışlarını yakaladığında nefesi kesildi. Deniz mavisi gözleri ateşle doluydu, gölgelerin arasından onları izliyordu. Darian onu *kendisinin* olarak tanıttı.

"*Ben sana aitim,*" diye ruh bağları üzerinden seslendi. Ama sadece sessizlik vardı.

"Ee?" Kral Leiko aniden sordu, ona bekleyişle bakarak. "Lord Darian'ın söylediği doğru mu? Niyetin bu mu?"

Gölge savaşının sonunda biri Wren'e sonunda bu noktaya geleceğini söyleseydi, inanmayarak alay ederdi.

O kraliçe olmak için yaratılmamıştı. Hükümdarların ve soyluların oyunlarından nefret ediyordu, ama işte buradaydı, hayatının en büyük oyununu oynuyordu, masadaki en yüksek bahislerle. Ve böylece Wren tereddüt etmeyi reddetti, sesinde titremeye izin vermedi. Gözlerini kaçırmadı, geri çekilmedi. Bunun yerine, ayağa kalktı ve avuçlarını masaya dayadı.

Silas'ın Delmira'yı almasına izin *veremeyiz*. Orası, tüm krallıklarda en güçlü gümüş dalgalı güller barındırıyor ve bu güller bizim için bir çare ya da zehir olabilir. Gaspçı zaten gölge büyüüne sahip ve bir simyacı ve bir tiranın elinde, sonuçları felaket olabilir. Bu nedenle, Drevenor'da simyacı olarak eğitimim sona erdi. Artık görevim Delmira'ya, orta krallıklara karşı... ve benim olanı geri almaya niyetliyim."

BÖLÜM 3

Torj

"İnkar, afyon kadar yararlı bir çaredir – kaçınılmaz olanı sadece hızlandıran ölümcül bir rahatlık."

– *Bilge Kadın Vara*

TORJ, Darian Devereux'u *öldürecekti*. Onu çıplak elleriyle boğarak öldürecekti. Devereux'un babasını da. Bütün lanet aile zehirliydi ve onlar yok olursa orta alemler daha iyi bir yer olacaktı. Öfke onu ateş gibi yakıp kül ediyordu. içinden, yanıp tutuşan, neredeyse kontrol edilemeyen alevler – ta ki Wren'in yumuşak sesi zihninde yankılanana kadar, sözleri bağları aracılığıyla yankılandı.

Ben sana aitim...

Ama parmağındaki yüzük başka bir şey söylüyordu.

Belki bir gün rol yapmayacağım bir gün gelecek.

Hepsinin önünde, dünyaya niyetini açıklayan bir kraliçe duruyordu, bu hem kalbini yatıştırdı hem de parçaladı. Orta alemler onun gibi bir hükümdarı hak ediyordu: kusursuz bir şekilde kusurlu, görevine bağlı ve güçlü, zeki ve kurnaz. Sadece o, krallıkları Silas'a karşı birleştirebilir ve onların tek kurtuluşu olabilecek gümüş dalgalı gülleri koruyabilirdi. onun yayılan gölge büyüüne karşı.

Torj, konseyin dağılmasını izledi, omuzları gerginlikle . Darian yüzünden olsun ya da olmasın, Wren onunla asla evlenemezdi. En azından şimdilik.

Sanki o pislik onun kargaşasını hissedebiliyormuş gibi, Darian bir tutam saç Wren'in kulağının arkasına koydu ve onun söylediği bir şeye güldü.

"Sakin ol kardeşim," diye mırıldandı Wilder, Torj'un yanında.

Wilder'dan gelen bu sözler çok anlamlıydı. O, Thea'nın yönüne doğru yanlış bir bakış attığı takdirde, Wilder onun göğsünü delip göğsünü delip kalbini söküp çıkaracağını biliyordu. Şimdi, savaş arkadaşı hazırlıklı bir şekilde bekliyordu, sanki her an Torj'u tutması gerekecekmiş gibi. Bu, özellikle Wren ve Darian masanın etrafında dolaşp, Darian'ın babası da dahil olmak üzere geride kalanlarla konuşurken, doğru bir değerlendirmeydi. Torj, yaşlı asilzadenin Wren'i incelerken gözlerindeki acımasızlığı görebiliyordu, şüphesiz onun planlarında ne kadar ne kadar değerli olduğunu tartıyordu.

"Zehirlenmişsin, *Ayı Avcısı*." Wren onu kurtarmak için bunu yaptığını söylemişti, ama Torj Devereux'ları tanıyordu ve bu iki yılanın ona yaklaşmasını istemiyordu...

"Torj?" Dessa, nişanlı çifti görmesini engelledi. "Ne var?" dedi Torj, onu geçmeye çalışarak.

"Wren benden bazı testler yapmamı istedi," diye cevapladı. "Ustalarımıza göstermek için kanından örnek almamız gerekiyor. Belki onlar yardımcı olabilirler."

Bu onun dikkatini çekti. "Ne?"

"Benimle gelir misin?"

"Wren ile konuşmam gerek." Zaten ona doğru ilerliyordu. O anda, Lucian ile neye karar verdiğini umursamıyordu. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Devereux adını yerle bir edecekti.

"Şimdi uygun zaman değil," diye araya girdi Wilder, onu kapıya doğru iterek. "Thea onu yakaladı."

Elbette, Ölümün Gölgesi Thea, Delmira'nın gelecekteki kraliçesi ile omuz omuza duruyordu. İki kız kardeş de onun yönüne bakmadı bile ve Torj'un hayal kırıklığına uğramasına neden olarak, Dessa onu onlardan uzaklaştırıyordu. Wren'i gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Bunu en son yaptığında, Wren Larkwood Vadisi'nin lanet olası lorduyla nişanlanmıştı.

İnan bana, yalvarmıştı.

Sonunda Torj pes etti. Olay çıkarmak iyi olmazdı – en azından, zaten çıkardığından daha fazla. Dessa onu bir alt kattaki atölyelerden birine götürürken, Wilder sessizce peşlerinden giderken Torj konuşmadı.

Dışarıda gece iyice çökmüştü, ama bu berbat günün sonu görünmüyordu. Torj kendini bitkin hissediyordu. Sanki kısa bir süre içinde tüm duyguları yaşamış ve şimdi bir tür sersemlik içindeymiş gibi hissediyordu. Öyle ki, Dessa parmağını keskin bir iğneyle batırana kadar

dikkat etmiyordu, ta ki Dessa keskin bir iğneyle parmağını batırana kadar.

Elini geri çekerek ona sert bir bakış attı. "Bu ne içindi?"

Dessa onun ses tonundan etkilenmemiş gibiydi. Bunun yerine, elini tekrar yakaladı ve parmağının ucunu bir damla kan

"Sana söyledim, hangi zehirin kullanıldığını belirlememiz gerekiyor ki ona karşı önlem alabilelim. Çalışmak için numunelere ihtiyacımız var..."

"Ben iyiyim," dedi Torj sertçe.

"İyi olacaksın," dedi Dessa, parmağını sıg bir tabağa bastırarak, kanını ince cama sürdü ve aynı hareketi başka bir tabakta tekrarladı. "En azından bir süreliğine. Bildiğim kadarıyla ve Wren'in bana söylediğine göre, bu yavaş salınan bir şey, çok geç olana kadar hissetmeyeceğin bir şey."

Tıpkı Silas'ın stratejisi gibi, diye düşündü Torj. *Yavaşça sızmak, içeriden yozlaştırmak, gölge büyüsü durdurulamayacak kadar yayılana kadar.*

Wilder ile sert bir bakışlaştı. "Harika."

"İyi tarafından bak: zehirlenmek için olabilecek en iyi yerdesin," diye arkadaşı Warsword yardımcı olmaya çalışmadan dedi.

"O haklı," diye ekledi Dessa. "Wren, güllerin senin tedavinin anahtarı olabileceğine inanıyor. Sadece incelememiz için birkaç örnek almam gerekiyor.

Sonra Drevenor'dan ayrılabilirsin..." "Neden

bahsediyorsunuz?" diye sözünü kesti.

Bu sefer Wilder cevap verdi. "Audra'dan aldığımız emir, şehir dışındaki köyleri araştırmak. Halkın Öncü Gücü'nün sayıları hakkında bilgi toplamak, sıradan halk arasında ne tür bir destekleri olduğunu belirlemek."

"Yani bu gece Wren'i göremeyecek miyim?" Torj gözlerini kırptı, bu sefer parmağındaki iğne batmasını bile hissetmedi.

"Korkarım ki hayır," dedi Wilder özür dilercesine.

Torj, çalışma tezgahını pencereden dışarı atmaya hazırdı. "O açıklayacağını söyledi, ya da Kipp açıklayacaktı."

"Açıklayacak," dedi Dessa onu sakinleştirerek. "Sadece..."

Torj başını salladı ve kapiya doğru döndü. "Onunla konuşmadan gidemem. Yapamam..."

"*Yapmak zorundasın*," dedi Wilder. "Onun yanında olman tüm planı tehlikeye atıyor. Hayatlar tehlikede. Ama onu geri alacaksın kardeşim, yemin ederim."

Torj, silah arkadaşına bir an baktı. O, Embervale kız kardeşlerini sevip kaybetmenin ne demek olduğunu bilen tek kişiydi.

"Yemin ediyor musun?"

Wilder başını eğdi. "Evet."

"O zaman beni buradan çıkar, yoksa o yüksek doğumlu pisliğin yüzündeki sırtışı silip süpürürüm."

Akademiden sessizce uzaklaşırken, Torj'un düşünceleri her zamanki gibi Wren'deydi. O anda ne yaptığını merak ediyordu Darian'la mıydı, yoksa ondan kurtulmayı başarmış mıydı? odasındaki tezgahında, potasını düşünerek mi? Onun serada, iksirleri için malzeme topladığını düşünmek isterdi... ya da bahçede, en özgür görüldüğü yerde. Gerçekte ise, muhtemelen yılanlarla dolu başka bir toplantıya sürükleniyordu.

sürüklendiğini düşünmek isterdi. Thea'nın onu hayatı pahasına koruyacağını, bu görev için orta alemlerin en saygı duyulan Savaşkılıcı'dan daha iyi kimse olmadığını biliyordu, ama yine de... O, Wren'le *ruhen bağlıydı*. Onu korumak *onun* görevidi, ama o orada değildi.

"Vernich'ten haber var mı?" diye Wilder'a sordu, kısa süre önce kaybolan kıdemli Savaşkılıcı'nın durumunu öğrenmek için. Aklını Wren ve onun kimle birlikte olduğu düşüncelerinden uzaklaştırmak için her şeyi yapardı.

Arkadaşı iç geçirdi. "Yok. Hâlâ kayıp. , nerede olduğuna dair hiçbir haber yok. Audra onun sağ salim dönmesi için çok uğraşıyor."

"Eminim," diye mırıldandı Torj. "Silas, gölge savaşından kalan üç orijinal Savaş Kılıcı'ndan birini alt ederse, bu halkı tamamen bize karşı kışkırtmaya yetebilir. Ve birleşik krallıklar olmadan arkasında durmazsa, Delmira'nın hiç şansı kalmaz. Gümüş dalga gülleri onun eline geçer ve bizim potansiyel tedavimizi onun en güçlü silahına dönüştürür."

Saat geç olmuştu ve maceraları daha yeni başlamıştı, bu da Torj'un atını geri döndürme isteğini daha da artırdı. Ya Wren yanılıyorsa? Ya zehirlenmemişse ve tüm bunlar onu Devereux'larla ittifaka zorlamak için tasarlanmış bir hileyse? O piçlerin bunu yapmayacağını düşünmüyordu. Onlar bunu yapabilecek kapasitedeydiler.

Sanki bir asır geçmiş gibi hissediyordu, ama sonunda Highguard şehrinin dışındaki ilk köye yaklaştıklarında, taş duvarda parlayan bir şey Torj'un dikkatini çekti.

"Hawthorne," dedi, durmaları için işaret etti. "Görüyor musun?"

Wilder kaşlarını çatarak onun bakışını takip etti. "O ne? Kan mı?"

Torj, ay ışığının ıslak bir şeyi aydınlattığı duvara aygırını yaklaştırdı. Binicilik eldivenini çıkararak parmaklarını nemli yüzeye sürdü. Kanla ilişkilendirdiği bakır kokusu yoktu.

"Boya," dedi ve Tucker'ı geri çekerek duvarı uzaktan inceleyebilmek için.

Bu daha iyi bir dünya mı? yazıyordu vandalizmde.

"Bu Halkın Öncüleri'nin sloganı değil..." dedi Wilder yavaşça. Torj Wilder'a döndüğünde, köyün içinden bir çığlık duydu.

İçgüdüsel olarak harekete geçti ve atıyla kargaşanın olduğu yere doğru koştu, Wilder da hemen arkasındaydı.

Köy meydanından bir çarpışma sesi yankılandı, ardından öfkeli bağırışlar duyuldu. Köşeyi döndüklerinde olayın ayrıntıları parçalar halinde ortaya çıktı: bir grup köylü, meşalelerin ışığıyla aydınlatılan yüzleri öfkeyle çarpılmıştı. İki adam ortada boğuşuyordu, birinin burnu kanıyordu, diğerinin bileği şişmişti. Arkalarında, devrilmiş bir araba, sıkışmış toprağa elma saçmıştı.

"Bu senin suçun!" diye bağırdı bir adam, öne atılırken. "Kardeşim sen ağzını tutamadığın için öldü!"

"Senin yüzünden kardeşim aklını kaçırdı!" diye bağırdı diğeri.

"Geri çekilin!" Torj'un sesi kaostan içinden keskin bir şekilde yükseldi, otoritesinin tüm ağırlığını taşıyordu. Köylülerin çoğu onu görünce irkildi savaşı kıyafeti ve sırtına bağladığı savaş çekici. Ancak iki adam birbirlerine kilitlenmiş halde, kendi öfkeleri dışında hiçbir şeye kulak asmadan kavgaya devam ettiler.

Torj, düşman simyasının izini görmedi. Bu sadece fakir bir köydü. şehrin dış mahallelerinde, ama yine de... burada da aynı düşmanlık, aynı öfke vardı. Silas'ın etkisinin gölgesi, Wren'in uyardığı gibi, köy köy, orta alemlerde bir hastalık gibi yayılıyordu. Gümüş dalga güllerini keşfederse, yozlaşması ve gücü bin kat artacaktı. Ve onları yok etmeye çalışırsa... onu durduracak hiçbir şey kalmayacaktı.

Wilder çoktan harekete geçmişti. Atından atladı ve her zamanki gibi aynı verimli zarafetle savaşçılar arasına süzüldü, elleri parmakları açan basınç noktalarını buldu ve silahlar yere düştü.

Torj diğer taraftan araya girerek, Wilder'ın mengene gibi sıkı tutuşunda boğuşan adamlar arasında fiziksel bir bariyer oluşturdu.

"Yeter," diye bağırdı.

Kalabalığın üzerine çöken ani sessizlik, basit bir köy kavgasından çok daha önemli bir şeye rastladıklarını gösterdi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Torj.

İki adam da yüzleri bembeyaz oldu, ama burnu kırık olanı onun bakışlarına cesaretle karşılık verdi.

"Burada işin yok, Savaş Kılıcı," dedi. "Etrafına bak. Çok geç kaldın."

Torj grubu inceledi. Yüzleri solgundu, giysileri parçalanmıştı ve ona bakan birçok kişinin gözlerinde aç bir parıltı vardı.

"Anladığım kadarıyla, Halkın Öncüleri olarak bilinen hain grupla hiçbir bağlantınız yok, öyle mi?" diye sordu.

Biri yere tükürerek gösteriş yaptı. "Bize ne olduğunu anlat," diye ısrar etti Wilder.

Bir kadın kalabalığın arasından sıyrılarak öne çıktı ve onlara seslendi. "Bir komutan birkaç hafta önce buraya geldi. Bize sözde daha iyi bir dünyadan ve Silas the Kingsbane'in

bizim gibi insanlara sunduğu şeyleri anlattı. Belediye başkanımız bunu düşüneceğimizi söyledi ve

sol . . . ama çok geçmeden, birçok insanımız garip davranmaya başladı. Öfkeli ve şiddet dolu . . . İşte bu ikisi de bu konuda tartışıyorlar.

Torj, Wilder ile göz göze geldi. "Bu komutan... Size bir şey verdi mi? İksir? Silah?"

Kadın başını salladı. "Ona misafirperverliğimizi gösterdik. Yemeğimizi paylaştı ve sonra yoluna devam etti."

"Kim onunla yemek yedi?" diye sordu Torj.

Kadın etrafına bakındı, kaşlarını çatarak. "Hepsi gitti... ya da öldü."

Torj'un içini soğuk bir korku kapladı. Bu sadece tahtı ele geçirmekle ilgili değildi – Silas sistematik olarak halkı yozlaştırıyor, içeriden bir ordu kuruyordu. Ve düşen her köy ile Delmira'ya ve gümüş dalgalı güllerin gücüne daha da yaklaşıyordu – bunları nasıl kullanacağına karar verse de. Ama Torj'un zorbalar hakkında bildiği bir şey varsa , o da onların asla tek bir krallıkla yetinmedikleriydi. Kingsbane, tüm orta krallıklar onun kontrolü altına girene kadar durmayacaktı.

Zamana karşı yarış çoktan başlamıştı.

BÖLÜM 4

Wren

"Yavaş kaynama, hızlı kaynama kadar potayı ısıtır. Her iki su da aynı ölümcül sıcaklığa ulaşır; sadece biri, simyacının kademeli kaçınılmazlığı güvenlikle karıştırmasına neden olur."

– *Zehirli Hikayeler: Ölümcül İksirlerin Günlükleri*

WREN VE Devereux şirketi, Wilder ve Torj'un Audra'nın emriyle ayrılmasından çok sonra, gece arabayla akademiden ayrıldı.

Bu en iyisiydi. On yıldan fazla sürmüştü, ama Wren artık Ayı Katili söz konusu olduğunda kendine engel olamadığını anladı ve bu yüzden, Lord Lucian onu şahin gibi izlerken, kendini bu durumdan uzaklaştırmak tek seçenektir. Tek bir hata, Torj'u ölüme mahkum edecekti. Tek bir hata, Delmira'yı savunacak bir ordunun arkasında kalmayacaktı. Wren, , onlara zaman kazandırmak için elinden geldiğince bu oyunu sürdürecekti.

Ayaklarının yanındaki seyahat çantasına baktı. Dessa ona Torj'un kanından bol miktarda, Kraliçe Reyna'da kullandığı ilacı ve ipek tohumuna sarılmış bol miktarda gümüş dalgalı gül vermişti.

Dizüstü bilgisayarını kucağında açtı, karalanmış hesaplamalar ve değişkenlerle dolu bir karmaşa ve yazılacak tarım uzmanlarının listesi vardı.

Araba engebeli yolda sarsılırken, karşısında oturan Lucian'ın, parmaklarındaki mürekkep lekelerine burun kıvrarak ona duyduğu küçümsemeyi hissedebiliyordu. Asil arkadaşlarından gizli tuttuğu deneylerini sürdürmek zorundaydı, ama kimse onu işinden alıkoyamazdı, lanet olası Devereux bile.

deneylerini soylu arkadaşlarından gizlemesi gerekecekti, ama kimse onu işinden alıkoyamazdı, lanet olası Devereux bile.

Arabaları ertesi gün batışında ilk sancaktarın malikanesinde aniden durdu. Burası heybetli bir binaydı, geniş bahçelerde birkaç bahçıvan hala çalışıyordu ve bir düzine hizmetçi onları karşılamak için geniş merdivende sıralanmıştı. Wren ev sahipleri hakkında çok az şey biliyordu, sadece bir asırdan fazla bir süredir Devereux Hanesi'ne sadık olduklarını ve yerel çatışmalarda gerektiğinde birkaç kez adam sağladıklarını biliyordu.

"Briar malikanesine hoş geldiniz," dedi Darian, arabadan inip ona elini uzattı.

"Briar mı?" diye sordu Wren kaşlarını çatarak ve yardımını kabul etti. Ensesinde hissettiği karıncalanma, insanların onları izlediğini gösteriyordu, bu yüzden hızla yüzünü daha nötr bir ifadeye bürüdü. Ancak sözde nişanlısına kirpiklerini kırpma için enerjisi yoktu.

Darian bunu fark etmemiş gibiydi. "Harenth'ten gelen soylu bir ailedir, ancak orta krallıkların her yerinde mülkleri vardır."

Harenth. Wren, Drevenor'daki hatıra kutusunda bulunan, Briar ailesinin armasını taşıyan yüzüğü hatırlayınca dilinde acı bir tat yayıldı. Bu yüzük, başarıyla tamamladığı bir işin hatırasıydı.

Wren bir kez daha görkemli malikaneyi seyretti. Tırmanan güller karmaşık kafeslerin üzerine yayılmış, dış duvarlar freskler ve mozaik çinilerle süslenmiş, filigran detaylarla bezeli güzel kemerlere uzanıyordu. "Ve onlar senin sancaktarların mı?" diye sordu. "Ailenin reisi kim? Nazik ev sahiplerimizi resmi olarak selamlamam gerek, değil mi?"

"Hamond Briar ve eşi Agnes," diye cevapladı Darian. "Birkaç yıl önce kardeşi vefat ettikten sonra malikaneleri ve Devereux soyadıyla olan ilişkisini devraldı."

Briar. Defterindeki birçok isimden biri. Sayfalarından sildiği birçok isimden biri.

"Onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum," diye cevapladı Wren ve Darian'ın onu girişe doğru yönlendirmesine izin verdi.

"Agnes misafir ağırlamayı çok sever," dedi. "Ve düğün planlamayı daha da çok sever. Gece bitmeden fikirlerini söylemek isteyecektir."

Wren, onurlarına düzenlenecek resmi nişan yemeği öncesinde hazırlanması için lüks konuk odasına götürüldü. Neyse ki, soyluların sayısız odaları ve evlenmemiş erkeklerle kadınları ayrı tutma tercihleri güvenilirildi.

Thea ilk olarak

ve her zamanki güvenlik kontrolünü yaptı. Bu hareket Wren'in kalbini sızlattı ve Torj'un anıları aklına gelince eli kemerindeki hançere kaydı.

"Mahremiyetimi ihlal ediyorsun," diye tısladı. "Eşyalarımı karıştırmaya,..."

"Hakkım yok mu?" O, banyoyu aramayı bırakıp ona döndü. "Her türlü hakkım var. Seni korumaya yemin ettim ve tam da bunu yapıyorum..."

"Saçma bile yetmez! Eşyalarımı karıştırıyorsun! Koridorda rastgele erkeklere saldırıyorsun..."

Torj saniyeler içinde odayı geçti. "O bir erkek değildi." Wren ona öfkeyle baktı. "Öyle mi? Birdenbire uzman mı oldun?"

Torj karanlık bir kahkaha attı. "Bir çocukla bir erkek arasındaki farkı karışlaştırmak istersen, sana kesinlikle yardımcı olabilirim..."

"Görünüşe göre müstakbel kocan her şeyi düşünmüş," dedi Thea sert bir sesle, Wren'in düşüncelerinden kopararak.

Gözlerini kırptı, kafasında "koca" kelimesi yankılanıyordu. "Ne?" Thea, gardırop kapısına asılı bir giysi çantasını işaret etti.

Açık kısmından parlak mavi kumaş dökülüyordu. "Furies beni kurtarsın," diye Wren sessizce küfretti. "Halkın

kızgın. Bir kez daha savaşın eşiğindeyiz ve soyluların tek yapabildiği lanet bir parti vermek mi?"

Thea iç geçirdi. "Her zaman böyleydi."

"O zaman şimdiye kadar bir şeyler öğrenmiş olmamız gerekirdi," dedi Wren alaycı bir şekilde, iksir kemerinin tokasına uzanarak. O giyinirken, Thea pencerenin yanındaki süslü içki arabasına gitti ve ikisine de berrak bir içecek doldurdu.

İçkisini Wren'inkine dokundurdu. "Belki de bu döngüyü kıran kişi sen olacaksın."

Wren hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, içkiyi bir dikişte içti ve boğazındaki yakıcı yanma hissinden neredeyse boğulacaktı. "Tanrılar," diye kekeledi, gözleri yaşarırken elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu zehir zindanından çıkmış bir şey gibi."

Thea yüzünü buruşturdu. "Ateş özütünün kötü olduğunu sanıyordum..."

Wren, savaştan sonraki yıllarda kehribar rengi sıvının sert tadını sevmeye başlamıştı – ilk deneyiminden çok farklıydı, o zaman Ida'nın üzerine bir ağız dolusu tükürmüştü – ama içecek arabasından aldığı şey ölümcüldü. Yine de, bir an için arkadaşlarını düşünmeden edemedi

bir an için, yıllardır olduğu gibi, onların da burada, kendisi ve Thea ile birlikte olduğunu hayal etti.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünürlerdiniz?" diye sordu sessizce, Thea elbisesinin arkasını bağlarken.

"Kim?"

"Sam ve Ida..." Wren, korse belini sıkarken nefesini tuttu. "Sence benim orta alemlerin kraliçesi olduğum fikrine gülerler miydi?"

"Bence bu lanet bağcıklarla çok daha yararlı olurlardı," dedi Thea, Wren'in kaburgalarını neredeyse kıracak kadar sıkı bağlarken.

"Buna itiraz etmiyorum," diye hırıltıyla konuştu Wren.

"Ama hayır, gülmezlerdi," diye cevapladı Thea. "Gurur duyarlardı. Senin sarayında kendilerine bir yer bulur ve asla yanından ayrılmazlardı."

Wren'in gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Thea omzunu sıktı. "Şimdi seni..."

"Bekle," diye araya girdi Wren, kemerine uzanarak. Her zamanki gibi bir şişeyi göğüs dekoltesine koydu, ama sonra hançerini de aldı. Thea'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, bıçağı zehirle kapladıktan sonra kınına geri koyup eteğinin altına, uyluğuna sabitledi.

Torj'un sıcak sözleri aklına geldi ve yarasına sürülen merhem gibi onu yatıştırdı.

"Savaşçının ikincisini hiç duydun mu? Bu, bıçakla kesilmeden veya çekiçle vurulmadan önce

Savaşçının ikinci görevi, eylemlerimizi anlamlı kılmak, onları efsaneye layık hale getirmektir...

"Hazır mısın?" diye sordu Thea kapıdan.

Wren, kimya aletlerini ve tedavi çalışmalarına ait belgeleri içeren seyahat çantasına özlemle baktı, bir masaya oturup çalışmaya başlamak için can atıyordu. Bunun yerine, eşyalarından bir deste zarf aldı ve Thea'nın eline tutuşturdu. "Bunları

adresler hepsi burada." "Bunlar kime ait?" diye sordu kardeşi, kaşlarını çatarak

. "Yine usta simyacılar mı?"

Wren başını salladı. "Hayır, bunlar ünlü gül yetiştiricilerine mektuplar." Thea ona boş boş baktı.

"Gül yetiştiricileri," diye tekrarladı Wren. "Gül uzmanları – orta alemlerin her yerinden ve ötesinden, gülleri yetiştirme ve yetiştirme konusunda ün yapmış insanlar."

"Sözüne güveniyorum." Thea parşömen karelerini cebine koydu. "Hazır mısın?"

Wren çenesini kaldırdı ve başını salladı. "Her zamanki gibi."

Lord Darian Devereux, odasının hemen dışında onu bekliyordu ve kolunu uzattı. "Nefes kesici görünüyorsun, aşkım."

"Teşekkür ederim," dedi Wren sert bir şekilde onu koridordan geçirirken.

"Ve oldukça yakışıklı görünüyorum, sence de öyle değil mi?" diye ekledi, gözlerinde eğlenceli bir ışıltı vardı.

"Çok yakışıklısın," diye ekledi Wren, ilgisiz bir şekilde. "Yeni Lord Briar ile rakamları konuşabilmemiz ne kadar sürer? Mümkün olduğunca çabuk Drevenor'a dönmek istiyorum."

"Burada uyulması gereken formaliteler var, Elwren. Duyduğuma göre, orta krallıklardaki çeşitli müttefik kuvvetlere giden ikmal hatlarında sorunlar olmuş. Babam ve onun sancağı altında savaşanlar da çözümleri tartışmak isteyeceklerdir."

"Köpüklü şarap ve kızartılmış av eti eşliğinde mi?"

"Başka bir yolu var mı?" Darian, Thea'nın hemen arkasında merdivenlerden inerken esprili bir şekilde sordu.

Lord ve Leydi Briar, onların onuruna gerçekten de görkemli bir davet vermişlerdi. Masalar ipek masa örtüleri ve işlemeli runner'larla, inci saplı gümüş çatal bıçak takımlarıyla ve kat kat

lezzetli ikramlarla donatılmıştı. Müzisyenler geniş salonun bir köşesinde çalıyor, hafif melodik notalar parfüm kokusuyla dolu havada yayılıyordu. Erkekler ve kadınlar salonda dolaşıyordu: saray mensupları, diplomatlar, soylular, hepsi ellerinde baharatlı şaraplar, parmaklarında ışıltılı mücevherler parmaklarında mücevherler, yüzleri cilalı ve pudralıydı. Wren, Thezmarr'ı bir daha özleyeceğini hiç düşünmemişti, ama işte buradaydı, Bloodwoods'un çamurunu ve avludaki kalkan taşıyıcıların sürekli bağırışlarını

Boğazındaki yaranın ne kadar açıkta olduğunu, bacaklarının etrafında hisşırdayan ince kumaşın dokusunu, yanında duran çarpıcı adamı – her açıdan mükemmel olan ama önemli olan tek konuda eksik olan adamı – giderek daha fazla fark etmeye başladı. Fısıltıları duyabiliyordu.

"Ne yakışıklı bir çift."

"Belki de orta alemler için hala umut vardır."

"Çocuklarını bir düşünün..."

Son yorum üzerine Wren'in boğazına safra yükseldi. Alkışlar eşliğinde resmi ziyafet salonuna girdiklerinde, soluk altın rengi bir kadeh şarap aldı ve tadı ağzından çıkarmak için bir dikişte içti.

Darian kolunu beline doladı ve onu kendine yaklaştırdı, böylece ince dikilmiş ceketinin içinden onun sıcaklığını hissedebildi.

"Utangaç olma, gelecekteki karım," diye fısıldadı ve onu bir kalabalığın içinden geçirdi.

Kendi başıma yürüyebilirim, diye bağırmak istedi, ama sözlerini geri yuttu.

Diğer tarafında rahatsız edici bir varlık hissetti ve sağ tarafına baktığında Lord Lucian'ı gördü. "Daha çok gülümse," diye kulağına fısıldadı, nefesi sıcak ve yapışkandı. "O somurtkan suratla kimseyi kendine çekemezsin."

Wren bir dizi küfür yuttu, şişenin içindekileri soylu adamın boğazına dökmek için can atıyordu.

"Peki ya karşılıklı iyiliklerimize ne olacak, Lord Lucian?" diye sordu sakın bir şekilde. "Bana Ayı Katili'nin zehrine karşı

... ve Halkın Öncüleri içindeki casuslarınızla doğrudan bağlantı kurulacağına dair söz verilmişti."

"Her şey zamanı gelince olacak, Majesteleri. Evlendiğinizde size vaat edilenleri alacaksınız. Anlaştığımız gibi," diye cevapladı. "Bu arada,

öncelikli görevimiz, orta krallıkların halkını etkileyen savaş çabalarıdır, değil mi?"

"Elbette," diye cevapladı Wren.

"Ve onu tekrar gördüğümüzde, savaşçı tanıdığınızın sorun çıkarmayacağına güvenebilir miyim?" Lucian'ın sözlerinde kendini beğenmişlik vardı.

Wren'in cildini kaşındırıyordu, sanki onun kontrolünü test ediyormuş gibi.

O anda bir fırtına yaratmamak için sıkı bir şekilde kontrol altında tutması gereken bir kontrol.

"Sorun çıkmayacak," dedi. "Söz verdiğin şeyi teslim ettiğinde, Ayı Katili'ni bir daha görmeye gerek kalmayacak."

"Bunu göreceğiz, değil mi Majesteleri? Ama umarım yakında size *kızım* diyebilirim."

Bu sözler, sanki yağda kayıyormuş gibi hissettirdi onu, cildinden sıyıramıyordu. "Beni daha mutlu edecek bir şey olamaz, lordum." Ama içinden şöyle düşündü: *Onun zamanı gelecek.*

Masaya oturduklarında, Wren önlerindeki ziyafeti inceledi. göz gezdirdi. Gümüş tabaklar ve kristal kadehler, parmağında taktığı yüzüğün sahibi olan adamın ve ona ve krallığına sunduğu ittifakın bir armağanıydı.

Söz konusu adam boğazını temizledi ve kadehini kaldırdı. "

Lütufkar ev sahiplerimiz Lord ve Leydi Briar'a binlerce kez teşekkürler. Bu gece masanızda olmaktan onur duyuyoruz."

Müttefikler için kampanya yapmak bu muydu? Güzel konuşmalar ve pahalı şaraplar mı? Birbiri ardına sergilenen zenginlik, tekrar tekrar şımartılmak mı? Orta krallıkların sıradan halkının Silas'ın propagandasına karşı savunmasız olmasına şaşmamalı. Masanın altında, Wren tırnaklarının etrafındaki deriyi koparıyordu.

Ancak Darian henüz bitirmemişti. "Briar soylu ailesi, hatırlayabildiğim kadarıyla ailemizin dostudur ve biz yıllar boyunca karşılaştığımız birçok zorlukta sizin desteğinize sığındık. Müstakbel eşim ve ben bugün buraya o desteği tekrar istemek için geldik. Bazılarınız Delmira'nın ihtişamlı günlerini hatırlayabilir... Bana söylendiğine göre, orta krallıkların gördüğü en müreffeh topraklarmış. Şimdi, en değerli kaynaklarından biri olan gümüş dalgalı gül ile bu zirvelere tekrar ulaşma potansiyeline sahip. Bu gül, Elwren'in fırtına büyüyle güçlendirilmiş

Elwren'in fırtına büyüsüyle güçlendirilmiş gümüş *dalga* gülü. Elwren kraliçe, ben de onun yanında tahtta kocası olarak bu kazanımı elde edeceğiz.

Wren, ona doğru parıldayan açgözlülüğü görebiliyordu ve omurgasından bir ürperti geçti. Güllerin önemine dikkat çekmek yanlış bir şey gibi geliyordu. Yanlış geliyordu. Onları korumaları, tedavi için hasat etmesine yardım etmek üzere fon ve ordu toplamaları gerekiyordu, çatıların üstünden bağırarak duyurmaları değil.

Ama Darian farkında değildi ve devam etti. "Gaspçı Silas birçok sahte davayı savunuyor, ama en büyüğü senin en çok korktuğun şey: ailelerinizin yüzyıllar boyunca inşa ettikleri her şeye yönelik tehdit.

Geçim kaynaklarınız, servetiniz... Daha önce birçok kez yaptığınız gibi özel ordularınızı bize bağlayın ve savaş kazanıldığında birliğimizin meyvelerini toplayın."

Darian, konuşmak için ayağa kalkan babasına başını salladı.

"Gaspçının sayılarına ilişkin ilk raporlar elimde," dedi Lord Lucian. Masadaki herkes sessizleşti. "Doğrulan bilgilermize göre Tahminlere göre Silas'ın ordusu yaklaşık beş bin kişiden oluşuyor. Ordunun büyük bir kısmı, kendilerini Halkın Öncüleri olarak adlandıran ve geri kalan tüm krallıkların sıradan halkından toplanan kişilerden oluşuyor.

"Onlara tüm gücümüzle saldırmalıyız," dedi. "Onları bulundukları yerde ezip, çocuklarının geldikleri deliğe geri kaçışlarını izleyelim."

"

"Aynen öyle." Lord Briar, dayanışma içinde kadehini masaya vurdu.

"Katılmıyorum," dedi Wren yüksek sesle. "Bütün bir halkı gaspçıyla aynı kefeye koyuyorsunuz,

aslında o, onları kendileri için savaştığına inandırarak manipüle etti.

Çoğunluğu şiddet yanlısı hainler değil.

Yanlış yerde ve kaybolmuşlar. Yardımımıza ihtiyaçları var."

"Elbette, Majesteleri." Lord Lucian başını eğdi. "Ve

Eğer içlerinden herhangi biri masum olduğu kanıtlanırsa, onlara yeniden yerlerini bulmaları için yardım edeceğiz. Sizin kadınsı yönetiminiz adalet ve merhamet üzerine kuruludur."

Darian gülerek Wren'in omuzlarına kolunu doladı. "Sence neden onunla evleniyorum, baba? Orta alemlerin Elwren Embervale gibi birine ihtiyacı var."

Wren, kendini beğenmiş piçi zehirli saç tokasını saplamamak için yanağını ısırdı. Bunun yerine, avucunu

Darian'ın yüzünü avucuyla okşadı. "Senin inancın benim için çok önemli, aşkım."

Bu sözler dilinde mide bulandırıcı bir tatlılık bırakmıştı, ama Wren bu samimi hareketteki asil tavrı gördü. Böylece Darian'a yaslandı, başını bir anlığına sevgiyle omzuna dayadı ve sonra ona hayranlık dolu bir bakışla baktı.

"Söylesene, Lord Briar cömertçe desteğini sunarsa ne olacak?" Ses tonunu hafif ve yumuşak tuttu. *Bir rol*, dedi kendi kendine. *Bu, oynamak zorunda olduğun bir rol.*

"Babamın kendi sancaktarları üç yüz kişilik bir güç oluşturuyor. Lord Briar bize yardım ederse, Lord Pendelton'a da gidip ondan da yardım isteyeceğiz," diye cevapladı Darian küçümseyici bir tonla. "O zaman Aveum, Tver, Harenth ve Naarva kraliyet ordularını davamıza katıp bir savaş planı oluşturmamız gerekecek. Tiranlık hepimizi tehdit ediyor ve bir krallığın gaspçısı, tüm krallıkların gaspçısıdır."

Wren, masada onay sesleri yankılanırken şarabından bir yudum aldı. "Tedarik hatlarıyla ilgili sorunların çözüldüğüne inanıyorum," diye sordu. "Cesur savaşçılarımızın hiçbirinin

...

"Endişelenecek bir şey yok, Majesteleri," dedi Lord Briar, yine küçümseyen bir gülümsemeyle. "Drevenor'dan birkaç mil uzakta, buradan çok da uzak olmayan bir yerde, oldukça büyük bir kuvvet görüldü. Ama yön değiştirdiler, daha küçük gruplara ayrıldılar ve yoluna devam ettiler. Herhangi bir saldırı olmadı ve tedarik hatlarımız sağlam kaldı. Tehdit artık endişe kaynağı değil."

Wren, Kipp'in gözüne baktı. Stratejist, düşünceli bir şekilde parmağıyla kadehin kenarını izliyordu. "İstihbaratım, Silas'ın şimdilik doğrudan çatışmadan kaçındığını gösteriyor," dedi. "O, güçlerini topluyor ve Delmira'nın kalbi olan bölgelere ya da başka bir yere daha odaklı bir saldırı için gücünü saklıyor olabilir. Ancak tehditleri bu kadar kolay göz ardı edemeyiz. O henüz farkında olmasa da, gümüş dalga gülleri onun gölge büyüsunü durdurmanın ya da güçlendirmenin anahtarıdır. Onun hareketlerini hafife almaya hakkımız yok.

"Keşifçilerim her şeyi kontrol altında tutuyor," diye Lucian sinirli bir şekilde araya girdi. "Prenses Elwren, siz ve danışmanlarınız bu konularda endişelenmemelisiniz."

Nazik parmaklar yanağını okşadı ve bu onu irkiltti. Sıcak nefes kulağının kabuğunu gıdıkladı. "Babam bu konularda uzmandır," dedi Darian. "Ona davanıza yardım etme şerefini verin."

Dokunuşuyla tüyleri diken diken olan Wren, elini tutup masanın üzerine koydu, kendi eliyle kapattı, ama tırnaklarını onun cildine batırmayı başardı. "Elbette," dedi sakın bir sesle. Ama sözlerinin altında, sakın olan hiçbir şey yoktu.

Yıldırımları, daha önce zehri gibi, onların yozlaşmışlıklarını kuşatmaya söz veriyordu.

BÖLÜM 5

Torj

"Orta alemlerde, bir Savaşkılıcının huzurunda sol omzuna üç parmağını kaldırmak saygı göstergesidir."

– *Savaşkılıcı Yolu*

"SİKTİR," dedi CAL, Torj ve Wilder'ın köyler arasındaki zavallı kampına vardığında açıkça. "Durumun *bu kadar* kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Senin daha zeki olduğunu sanıyordum, Whitlock." Torj kaşlarını kaldırdı ve eski öğrencisinin arkasına bakarak Prens Xavier Terling'i gördü.

"Göründüğü kadar zeki değil," dedi Xavier atından inerken alaycı bir şekilde.

"Emirlere karşı gelerek seni hapisneden kaçırmışsa, bu açıkça..." dedi Wilder, ama sesinde şaşkınlık yoktu.

"Ne oluyor, Cal?" Torj ona döndü. "O resmi Sen onu serbest bırakarak bir düzine kuralı çiğnedin."

Cal alaycı bir şekilde güldü. "Bilgin olsun, bu *Audra'nın* önerisiydi. Silas ile olan ilişkisi nedeniyle Xavier'i *denklemden çıkarmak* için birinin girişimde bulunmasının sadece an meselesi olduğunu düşünüyordu. Xavier'i ortadan kaldırmaya çalışacağının sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyordu."

Torj iç geçirdi ve ateşe bir odun daha attı. "O zaman otur ve bize onun hakkında bildiklerini anlat.

Zavier. Bize avantaj sağlayacak, tahminlerde yardımcı olacak her şey.

oyunlarıyla onu zayıflatmak... Neden Wren'in tacını istiyor? Sadece toprak mı peşinde?

"Hayır," dedi Xavier, ellerini ateşin üzerinde ısıtarak. "Silas, bizim ailemize olanlar için Embervale ailesini suçluyor. Annelerimiz yakındı, ama Kraliçe Brigh Embervale

gölge savaşından önce yükselen karanlık hakkında istihbarat aldığında, kaynakları sadece Delmira'nın topraklarını korumak için yönlendirdi annemizin dostluğuna rağmen Naarva'yı kasten terk etti. Karşılıklı koruma yemini etmelerine rağmen."

"Bu doğru mu?" diye sordu Torj. "Wren'in ailesi onlara ihanet mi etti?"

"Bilmiyorum ve bunun önemli olup olmadığından bile emin değilim. Ama Silas böyle inanıyor," diye cevapladı Xavier, sözlerinde derin bir keder vardı.

"Yani bu bir intikam..." dedi Wilder sessizce.

"Evet, öyle başladı," dedi Xavier. "Bu yüzden aptalca bir şekilde, annemizi geri getirebilecek bir yol varsa, onun bu yoldan vazgeçebileceğini düşündüm. Kurtarılabileceğini düşündüm."

"Peki şimdi?"

Zavier'in omuzları içe doğru çöktü. "Artık... artık onu kurtarmak mümkün değil. O, Terling kardeşler arasında gerçek bir siyacıydı. Ve ben onun sevdiği bir şeyi, en bozulmuş haline dönüştürdüğünü gördüm."

"Wren onun gölge büyüsü kullandığını söylüyor. Bu doğru mu?" diye sordu Cal.

Zavier başını kaldırmadı, ama başını salladı. "Önceki savaştan kalan parçalar. Büyücüleri hedef alabilmek için kraliyet kanıyla aşılınmış... Sevdiğim kardeşim uzun zaman önce öldü; sadece bunu kabul etmek istemedim." Titrek bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Eğer ailem onu şimdi görebilseydi... Eğer Naarva halkı onu tanısaydı... Seninle gitmeliyim, nereye gidersen git. Bunu düzeltmek için yardım etmeliyim."

Torj'dan bir hayal kırıklığı sesi çıktı. "Bence yeterince yaptın. Bildiğimiz kadarıyla, Wren'e ulaşmak için beni hedef alması için ona tüyo veren sendin. Beni zehirleyeceğini bilmesinin sebebi sen olabilirsin."

Bu kez Xavier alaycı bir şekilde güldü. "Senin ve Wren'in ilişkisi, orta alemlerde en kötü saklanan sırdır. Silas aptal değil. Drevenor savaşında oradaydı. O zaman ikinizin arasında ne olduğunu kendi gözleriyle gördü, güneşin altındaki diğer tüm erkekler, kadınlar ve çocuklar gibi.

Savaşın kendisi bir test olabilir – herhangi bir büyüü bağlantıyı kışkırtmak için... Bize sen söyle, Ayı Avcısı. O gün bir şey görmüş olabilir mi? bir şey görmüş olabilir mi?"

Torj, Naarvian prensine sert bir bakış attı. "Sana güvendiğim kadar..."

"Torj," diye araya girdi Wilder. "Bence prensin haklı bir noktaya değindi." Torj çenesini sıktı ve başka bir şey söylemedi.

Zavier devam etti. "O da benim gibi bir çağırıcı. Embervales ailesi yıldırım ve gök gürültüsünü kontrol edebilirken, Terling ailesi sadece zihinlerinin gücüyle nesneleri hareket ettirebilir. Silas... Silas kardeşlerim arasında en güçlüsüdür ve mezuniyetimizde Drevenor'a saldırdığından beri giderek güçleniyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum.

haftalardır bunun nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Gümüş dalga güllerinden haberi var mı? Onların Wren'in gölge simyası için geliştirdiği tedavinin bir parçası olduğunu biliyor mu?" diye sordu Torj.

"Bilmiyorum," dedi Xavier. "Bilmiyorsa, bu sadece zaman meselesi. Artık çok daha fazla insan bu işe karışmış durumda. Silas'ın Lucian Devereux kadar casusu olacak."

Torj, o savaşın son anlarına geri döndü, korkunç bir maskenin arkasındaki ruhsuz bir çift göz ona bakıyordu. "O her zaman maske takar mıydı?" diye sordu aniden, bakışları

Zavier'e döndü.

Zavier kaşlarını çatı. "Hayır... ama o ve ben birbirimize oldukça benziyoruz. Beni tanıyan biriyle karşılaşırsa, akrabamız olduğunu anlayabilirler.

kimliğini gizlemek için olduğunu düşündüm."

"Tasarımının bir anlamı var mı? Senin için bir anlamı var mı?" Torj ısrar etti.

Ama Xavier başını salladı. "Hayır. Benim tahminim, bunun onun sindirme taktiklerinin bir parçası olduğu yönünde. Maskeli adamlardan oluşan bir deniz, onları bir şekilde insanlık dışı kılıyor, değil mi?"

"Peki ya diğer taktikleri?" Wilder ateşin karşısından sordu. "Dış köylerde duyduğumuz hikayeler hep aynıydı yabancı bir adam kasabaya gelir, ekmek kırar ve gider. Kimseyi Halkın Öncüleri'ne katılmaya zorlamaz, sadece bilgi paylaşır bilgi paylaşır ve yoluna devam eder. Ama sonra insanlar kaybolur, diğerleri gecenin karanlığında ayrılır... Sonra

komşuları ve arkadaşlarıyla kavga etmeye başlar ve işler ölüm noktasına kadar tırmanır. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Silas'ın kendisi olduğunu sanmıyorum," dedi Xavier yavaşça. "Ama emrinde, onun emirlerini yerine getirmeye hazır birkaç güvenilir simyacı var. Saldırganlığı artırmak için tasarlanmış bir tür iksir olabilir, ama sadece senin tarifinden emin olamıyorum..."

Ateşin üzerinden bulanık bir şey geçti ve karanlıktan şaşkın bir çığlık duyuldu.

Wilder'ın kılıçları ateşin ışığında parıldıyordu ve Torj çekicini hazırlamıştı. Cal, gölgelerdeki bir şeye bakarken, yayının ipi titreyerek başka bir ok taktı.

"Siz Savaş Kılıçlarından biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye sordu Xavier

, elini göğsüne bastırarak kampı çılgınca tararken sordu.

"Barış için geldim!" diye bir ses ormandan geldi. "O zaman kendini göster!" diye bağırdı Torj.

"İsterdim, ama şu anda bir ağaca sıkışmış durumdayım," diye cevap verdi.

Torj, yayını omzuna alan Cal'a başını salladı ve Cal yeni misafirlerini kurtarmaya gitti. Wilder ile temkinli bir bakışlaşan Torj bekledi.

Cal, bir kadını yanına alarak çalılıklardan çıktı. Kadın, çenesini kaldırmış, sırtını dik tutmuş, kendine güvenen bir tavır sergiliyordu, ancak gözleri güvensizliğini ele veriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Wilder.

Cal onu ışığa çıkardı ve ayaklarının dibine büyük bir kanvas çuval bıraktı - kadının eşyaları.

"Adım Senna Cross," dedi kadın, silahlarına endişeyle bakarak.

"Burada konuşman sırasında sana zarar gelmeyeceğine söz veriyorum," dedi Torj, aynı derecede endişeli bir şekilde.

"Orta alemlerde yeterince uzun süre yaşadım, kimsenin sözünün bir anlamı olmadığını biliyorum, hele ki yabancıların sözlerinin," dedi Senna, soğukkanlı bir tavırla.

Torj buna karşı çıkamadı. "Haklısın."

Senna başını eğdi. "Siz köyüme geldiğinizde tarladaydım," diye açıkladı. Bakışları küçük grubun üzerinde dolaştı

Zavier'de takıldı, ama devam etti, "Sen gittiğinden beri seni bulmaya çalışıyordum. Ama ana yolları kullanamazdım. Artık güvenli değiller."

"Halkın Öncüleri yüzünden mi?" diye sordu Cal. "Onları biliyoruz halka açık kırbaçlamalar ve idamlar, ve yabancılara yönelik cadı avları..."

Senna'nın kahkahasında mizah yoktu. "Keşke o kadar basit olsaydı. Konuştuğun kadın mı? O bizim köyün yaşlısıydı, ama eminim sana pek bir şey anlatmamıştır."

"Bize yabancıyı ve onunla ekmek paylaşanların kaybolduğunu... ya da öldüğünü anlattı," dedi Wilder.

"Kaybolmuş..." Senna tekrarladı. "Bu da bir ifade şekli. Ve evet, çok sayıda ölü var. İki gece önce boğazı parçalanmış han sahibinin kızı. Kendi küreği ile dövülerek öldürülen buğday çiftçisi... Bu düşman ne yapıyorsa, savaş için adam toplamaktan öte bir şey bir savaş için asker toplama işinin ötesinde."

"Biliyoruz," dedi Torj sessizce. "Önceki savaştan kalan gölge büyüsünün parçalarını kullanıyor."

"Eğer bu doğruysa, eğer o tür bir güce ulaşmaya çalışıyorsa..." Senna nefesini tuttu, "o zaman kim bilir neler yapabilir."

Zavier kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak kadını inceledi. "Bunu söylemek için tehlikeli toprakları geçip bizi takip mi ettin?"

"Hayır," diye cevapladı Senna, başını sallayarak. "Aslında sizin ilginizi çekebilecek bir şeyim var, Savaş Kılıçları." Cal'ın ayaklarının dibine bıraktığı büyük çuvalı uzattı.

"İzin verin," dedi Torj ve çuvalı kaldırdı, ancak ağırlığını beklemiyordu – çuval çok ağırdı. Neredeyse savaş çekicinin ağırlığı kadar. Parmaklarında bir titreme hissetti, ellerindeki tendonlar gerildi, ama çuvalı yapraklarla kaplı yere koydu ve kumaşı geri çekti.

Torj tanıdık silaha baktı. Bir topuz.

Naarvian çeliğinden yapılmıştı.

"Bunu nerede buldun?" diye sordu.

"Harenth'in güneyindeki küçük bir liman kasabasında, daha önce hiç görmediğim kadar çok kan vardı. Orada bir şey olmuştu. Korkunç bir şey."

Torj gözlerini sopadan ayırmadı.

"Bu bir Savaş Kılıcı'na ait, değil mi?" Senna omzunun üzerinden sordu.

Torj, tanınabilir sivri uçlu başını ve sapına oyulmuş runeleri inceledi. Bu sopanın zırh plakalarını parçaladığını ve sayısız savaşçıyı ezip geçirdiğini görmüştü. "Sıradan bir Savaş Kılıcı değil," dedi kendi kendine.

"Bu, Kanlı Vernich'in topuzu."

BÖLÜM 6

Torj

"Bir savaş kılıcının Furies'in armağanı olan silahı, orta alemlerdeki en güçlü demir cevherinin bulunduğu Naarva Krallığı'ndan çıkarılan çelikten dövülür ve tanrıların gücünü barındırdığı söylenir."

– *Savaşkılıcının Yolu*

"BUNUN Kan Dökücü'ye ait olduğundan emin misin?" diye sordu Xavier. "Neden onu alalım ki?"

Senna alaycı bir şekilde güldü. "Oradaki Naarvian çeliği. Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Asıl niyetimiz onu satmaktı."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü kime ait olduğunu öğrendik... Kan Dökücü. Orta Krallıklar'ın karaborsasında hiçbir para bu ödülü karşılayamazdı böyle bir ödülü karşılayamazdı. Bu zamanlarda olmaz."

"Tam olarak kim buldu?" diye sordu Torj.

Senna, o sahneyi canlı bir şekilde hatırlarmışçasına yüzünü buruşturdu. "Ben buldum... Tam bir kan banyosuymuştu. Tanınmayacak hale gelmiş cesetler, kopmuş uzuvlar, çökmüş kafatasları... Sanki bir tür baskın yapılmış gibiydi. Yer – sahildeki küçük bir kulübe – talan edilmişti, dolaplar ve köşeler karıştırılmamıştı. Orada bulunanlar direnmişlerdi. Birkaç gün sonra oraya vardığımızda, kokudan anlaşıldığı kadarıyla, duvarlarda hala kalın bir kan tabakası vardı."

Torj yerde duran topuzun üzerine işaret etti. "Peki ya bu?"

"Dışarıdaki kumda bulduk," diye cevapladı Senna. "Bloodletter'ın kalibresinde bir Warsword'un onu geride bırakması pek olası görünmüyordu."

Bloodletter'ın kalibresinde bir Savaş Kılıcı'nın onu geride bırakması pek olası görünmüyordu.

En azından kasıtlı olarak." Yüzlerini süzdü. "Kaybınız için üzgünüm."

Kimse konuşmadı. Torj, bunun

Güçlü Bloodletter Vernich'in artık orta alemlerde dolaşmaması düşüncesinin inanılmaz olmasından mı kaynaklandığını merak etti. O, yıllar önce kalkan taşıyıcılarını eğitmek için Thezmarr'a dönen ilk ve en yaşlı üçlüydü.

"Dahası var." Senna küçük bir keseyi onlara doğru salladı. "Burunlarınızı tutmak isteyebilirsiniz..."

Torj, Senna küçük çantayı açıp üç kesik parmağı yere dökmeden önce sözlerini zamanında algılayamadı.

Koku anında yayıldı – çürümüş et kokusu, Torj'un gözlerini yaşartacak ve eliyle burnunu ve ağzını kapatmasına neden olacak kadar keskin bir kokuydu. Xavier o kadar şanslı değildi; çalıkların arasına koşarak kusmaya başladı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Cal, yüzünün alt kısmına bir mendil bastırarak yüzünü buruşturdu.

"Onlar mace ile birlikte bulundu," diye açıkladı Senna. "Yüzükleri görüyor musun?"

Hâlâ burnunu tutan Torj, kendini kopmuş parmaklara bakmaya zorladı.

Tahmin ettiği gibi, her birinde iki yüzük vardı: ince sivri uçlu demir narin sivri uçlu demir halkalar vardı ve üzerinde tanıdığı hiçbir işaret ya da sembol yoktu. "Bu yüzükler Savaş Kılıcı Graves'e ait," dedi Cal sessizce. "Ve parmaklar da, sanırım..."

"Warsword Graves kim?" diye sordu Xavier.

"Yeni grubun en acımasız Savaş Kılıçlarından biri.

Ashlyn Graves, insanları dövdüğünde yüzlerini daha da mahvetmek için bu yüzükleri takardı," diye cevapladı Cal. "Thezmarr'da

. Vernich ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra kayıp olduğu bildirildi.

Onu aramak için gönderilen Savaş Kılıçlarından biriydi."

Torj, etrafındaki küçük grubun şok olduğunu hissetti. Şu anki grubun içinde, en yüksek seviyedeki üç Savaş Kılıç vardı.

Büyük Ayın ve gölge savaşından sağ kurtulan Calibre,

burada, savaşçı arkadaşlarının tek tek öldürölmesini izlemek zorunda kalmıştı.

"Onların öldüğünü varsaymalıyız," dedi Wilder stoik bir tavrıla. "Vernich o topuzu asla isteyerek bırakmazdı..."

"Graves de parmaklarını isteyerek bırakmış olacağını sanmıyorum, ama bu onun öldüğü anlamına gelmez," diye itiraz etti Cal.

"Tek söylediğim, bu savaşta iki Savaş Kılıcı daha kaybettiğimizi varsaymamız gerektiği," diye cevapladı Wilder nazikçe.

Torj, silah arkadaşının yanında irkildi. Wren'in vücudundaki zehirle ilgili söyledikleri doğruysa, Wilder yanılıyordu.

Sayı üçtü.

Önümüzdeki savaşta üç Savaşkılı daha kaybedeceklerdi.

BÖLÜM 7

Wren

"Biz Dans Eden Simyacilar oynarken onlar dama oynuyorlar."

– *Elwren Embervale'in notları ve gözlemleri*

"Harenth'teki malikanemiz kadar görkemli değil, ama doğru düzenlemelerle muhteşem bir mekan haline gelebilir," dedi Lady Briar, önlerindeki geniş malikanenin arazisini işaret ederek Wren'e.

"Darian ve ben henüz düğün mekanlarını görmeye hazır değiliz," dedi Wren sert bir şekilde. "Sonuçta daha yeni nişanlandık..."

Lady Briar eliyle onu susturdu. "Saçma. Devereux erkekleri hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bu evliliği mümkün olduğunca çabuk halletmek isteyecekleridir. Lord Briar ve ben, bu düğünü düzenlemekten mutluluk duyarız.

Eğer uygun görürseniz, düğün burada yapılabilir. Tören göl kenarında yapılabilir – tırmanan yaseminlerle süslenmiş muhteşem bir çardak var ve birkaç hafta içinde bahçeler lalelerle dolacak.

"Çok naziksiniz, Leydi Briar. Darian'a ne düşündüğünü soracağım. Belki aklında bir yer vardır..." Zehirci olarak çalıştığı süre boyunca Wren, onların dilini taklit etmeyi öğrenecek kadar çok soylularla tanışmıştı. Tecrübesine göre, bu tür insanlar çok az önemli şey söylemek için çok fazla kelime kullanırlardı, bu da onun lehine çalışıyordu, çünkü o, sakladığı bilgileri kimseye vermek istemiyordu.

"Kaç kez sana beni Agnes diye çağırmanı söylemem gerekiyor?" Lady Briar koluna hafifçe vurarak azarladı. "Ve o adamın ilgileneyeceği tek yer

ilgileneceği tek yer yatak odasıdır, anladın mı Elwren?"

Wren kızardı. Zorla dokunmalar ve sahte tatlı sözler şimdiden onu hasta etmeye yetmişti. Şimdiye kadar, soylular bekar çiftler için ayrı yatak odaları uygulamasını sürdürmüşlerdi, ama Lady Briar böyle yorumlar yapıyorsa, Darian'ın genellikle bu sınırlara bu sınırlara saygı duyan biri olmadığı açıktı. Er ya da geç, insanlar onu onun yatağında göreceklerdi ve bu düşünce bile Wren'in kusmak istemesine neden oluyordu.

Lady Briar, Wren'in ifadesini izledi ve kaşlarını . Tanrılar, Wren bu konuşmadan kurtulmak için kendi kolunu bile kemirirdi. Kahvaltıdan sonra, erkekler Lord Briar'ın çalışma odasına geçtiler, Wren ise Lady Briar tarafından "onun asil konumuna daha uygun konular" hakkında konuşmak üzere yanına alındı. Bu yüzden şimdi Agnes ile kol kola dolaşıyordu.

"Cömertliğiniz için minnettarım, gerçekten," dedi Wren, bahçede dolaşırken. "Ama öncelikle odaklanmamız gereken şey yaklaşan çatışma."

"Sanırım senin için bir krallık söz konusu," dedi Lady Briar.

"Evet..." Wren yavaşça cevap verdi, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek. Malikaneye doğru bakınca, ona bakan tanıdık bir çift göz gördü.

Lucian.

O piç, nişanlandıklarından beri Wren, nereye giderse gitsin onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Sadece sözlerini değil, hareketlerini, vücut dilini de inceliyor, her an onu yakalamaya hazırды.

Bu yüzden Wren, arkadaşını biraz daha kendine yaklaştırdı ve yeni keşfettiği en iyi arkadaşına sır veriyormuş gibi başını eğdi. "Ama Delmira'yı ikna ettikten sonra, düğün hakkında seninle daha fazla konuşmak isterim. Senin gibi sosyal statüye sahip, bana rehberlik edebilecek çok fazla kadın tanıdığım yok. Fikirlerini paylaşırsan çok sevinirim, Agnes."

Lady Briar gülümsedi. "Benim için bir zevk olur, Elwren. Beni, orta alemlerin en iyi aşçıları,

çiçekçiler, eğlenceciler... İşimiz bittiğinde, kesinlikle muhteşem bir etkinlik olacak."

Malikaneye geri döndüklerinde, Lucian'ın gölgesi pencerenin önünden geçti.

"Kulağa harika geliyor," dedi Wren, zorla gülümsemeye çalışarak onları eve doğru yönlendirdi.

"Öyle değil mi? Darian'ın bir prensesle evlendiğini görmekten daha mutlu olamaz. Prens eş olmak için doğmuş biri varsa, o da odur. Soyu ve görünüşü buna uygun."

Wren titremekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. "Kesinlikle katılıyorum. Terasta sabah çayı servis edilmeden önce hazırlanalım mı?"

"Elbette."

Wren, Lady Briar'ı fuayede bıraktı, ancak üst kattaki misafir odasına gitmek yerine, Lord Briar'ın çalışma odasının dışında Kipp'i bekledi. çalışma odasının dışında bekledi.

"Lord Briar, davanıza beş yüz adam söz verdi," dedi stratejist, odadan çıkarken selamlama niyetiyle.

"Peki ama sorun ne?" diye sordu Wren.

"Sen krallığı geri aldığında Delmira'da toprak istiyorlar."

"Tabii ki istiyorlar," diye mırıldandı Wren, arkadaşını merdivenlere doğru çekerek. Pencere pervazında kaynayan iksirleri kontrol etmesi gerekiyordu. "Sanki zaten yeterince zenginlikleri yokmuş gibi. Anlaştık mı?"

"Öyle," diye cevapladı Kipp, yüzünü buruşturarak onu takip etti. "Ayrıca Lady Briar'ın nedimelerinden biri olmasını ısrarla istiyor. Delmira kraliyet ailesiyle yakın olduklarını başından itibaren halka açıkça göstermek istiyorlar."

"Thea bu konuda ne dedi?" diye düşündü Wren, arkasına bakarak kız kardeşinin nerede olduğunu merak etti.

"Senin baş nedimen olmak için ikna edici bir şekilde yaygara kopardı, ki bu en iyisiydi. Hiçbir şey söylemeseydi, bu şüpheli olurdu.

Şu anda içeride, yeni kuvvetler için en iyi silahları nereden temin edecekleri konusunda Lucian ile tartışmaya devam ediyor."

Büyük merdivenleri çıkarken Wren sesini alçaltarak konuştu. "Pencereden beni izliyordu..."

"Biliyorum," diye cevapladı Kipp. "Bu anlaşma en azından . Ona nişanı sorgulaması için herhangi bir neden veremezsin. Torj

—
"İnan bana Kipp, neyin tehlikede olduğunu biliyorum," diye sözünü kesti, odasına vardıklarında. "Başka bir nedenden dolayı sessiz kalıp, ağırbaşlı müstakbel eş rolünü oynayacağımı mı sanıyorsun?"

"Eğer bu senin iffetli halinse..." dedi alaycı bir şekilde.

Wren içeri girerken gözlerini devirdi ve doğrudan büyücü odasına doğru ilerledi. Pencere aralık olduğundan buhar bahçeye doğru süzülüyordu, ama odada hala hafif bir gül kokusu vardı.

Alışık olduğu işlere kendini kaptırmak kolaydı – otları ezip parmakları arasında ezmek, etkilerini test etmek gibi) kendini kaybetmek kolaydı, ama o, sahte davranışları bırakıp, elindeki gerçek işe odaklanabilmeyi arzuluyordu. Torj ile ilgili düşünceler aklını doldurdu. Wren, onun verdiği hançeri kınından çıkardığını hatırlamıyordu, ama hançer elindeydi, parmak ucu bıçağın düz kısmını aşağı doğru kaydırarak üzerindeki "*Demir ve Kül*" yazısını okudu. Ona verdiği söz. Çelik üzerine kazınmış ruhlarının bağı.

Kipp, onu rahatlatmak için koluna elini koydu, ama sözleri hiç de rahatlatıcı değildi. "Zayıf yaşamaktansa güçlü ölmeyi tercih eder. Ayı Katili hakkında bu kadarını biliyoruz."

Orada, damarlarında zehir dolaşan Warsword'u hayal etti. Bu düşünce nefesini kesti. Onu kurtarmak, korumak onun göreviydi. Ve bu, onun yaptığı son şey olsa bile, tam olarak bunu yapacaktı.

Şimdi tereddüt edemezdi.

Uzarlarda bir fırtına kopmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Dilinin ucunda yağmurun tadını aldı, etrafındaki havada umut dolu bir dalgalanma hissetti.

Wren, Kipp'in sözlerine karşı kendini hazırladı. "Bu onun seçimi değil."

BÖLÜM 8

Torj

"Bazı emirler itaatsizlik edilmek için verilir."

– *Ayı Katili, Thezmarr'ın Savaş Kılıcı*

AUDRA'NIN EMRİYLE Broken Isles'daki bir köye gittiler, bu emir Torj'un kanını kaynatmıştı. Onunla Wren arasındaki soğuk, acımasız suların her bir ligi, başka bir ihanet gibi geliyordu. Sesi kısılana kadar Cal ve Wilder ile tartışmış, yumruklarını sıkarak kanatmaya hazır bir şekilde yanlarında durmuştu. Sadece Zavier onun tarafını tutmuştu, ama Wilder – onu Aveum'un buzlu zindanlarına lanetlesin – Wren'in tek koruyucusu olduğu için bunun hiçbir anlamı yoktu.

Yerini bilen tek kişi olduğu için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Torj, lonca için bilgi toplamak önemli bir iş olduğunu, gelecekteki savaş stratejileri için hayati önem taşıdığını *biliyordu*, ancak ikinci gündemleri bir savaş çekici kadar açıktı: onu Wren ve Darian'dan uzak tutmak. Onsuz geçen her gün, kalbine bir bıçak darbesi gibiydi.

Elleri, onun yüzüne dokunmak, onun gerçek olduğunu ve sadece her zaman özlemini çektiği bir rüyanın uzak bir anısı olmadığını doğrulamak için can atıyordu. Ve bu özlemin altında, daha karanlık bir düşünce çürüyordu – şu anda Darian'ın kollarında olabilir, o söğüt yeşili gözleriyle ona bakıyor olabilir... Bu düşünce midesini ekşitti.

Göğsünü yakıp kavuran bir acı, nefes almakta zorlanmasına neden oluyordu. Bu kıskançlık değildi – kan, savaş ve kadim büyüyle kurdukları bağın, onun yokluğunda zayıflayabileceği korkusuydu.

Her gece onu rüyasında görüyordu – canlı, acımasız görüntülerde, düşenlerle dolu savaş alanlarında ona uzanıyor, parmakları her zaman onunkilerden birkaç santim uzakta kalıyor ve sonra gölgelerin içinde kayboluyordu. Sonra, vücudunda onun yumuşaklığını hissettiği rüyalar vardı, avucunun sıcaklığıyla yüzünü okşadığını, dudaklarının dudaklarına değdiğini hissettiği rüyalar da vardı.

Gündüzleri, rüzgârın yön değiştirdiği anlarda, kadının sesi bilincinde yankılanırdı. *Torj*, diye fısıldardı ve o da başını kaldırır, kaslarını gerer, ufukta kadının bronz saçlarını görebilmek için gözlerini tarardı.

Yine oluyordu, rüzgârla gelen sesi, kan donduran hırıltılar transını bir bıçak gibi kesip geçtiğinde.

Ses acımasız ve ilkeldi, ama hayvan sesi değildi. Çalılıklardan yankılanan vahşi sesler açıkça *insana* aitti.

Diğerlerine keskin bir hareketle işaret verdi, sonra Tucker'ın sırtından kayarak çekiğini kavradı ve sessizce yaklaştı. Her sessiz adımda sesler daha yüksek, daha çaresiz hale geliyordu. Yaprakların arasından, Audra'nın tarif ettiği köy göründü.

Orada, bir kurban gibi yere çivilenmiş bir adam zincirlerle kıvranıyordu.

Zincirlerine karşı çırpınıyor, ağzından beyaz tükürükler saçılırken zincirlerin tıkırtıları duyuluyordu. Tükürükler sadece kuduz bir köpek gibi köpürmekle kalmıyor, her boğazlı küfürde, her tehditte fırlıyordu.

"Hepinizi öldüreceğim," diye bağırdı. "Sizi küçük parçalara ayıracağım. Beni bırakın..."

Torj köyün geri kalanını taradı, bir grup insan bir çantayı karıştırıyor, başlarını sallıyor ve aralarında fısıldaşıyorlardı mırıldanıyordu.

"Bunları daha önce denedik," dedi yaşlı bir kadın, çantayı geri iterek. "Hiçbiri işe yaramıyor."

Torj bir süre daha izledi. Burada Halkın Öncü Gücü'nün etkisinin hiçbir izi yoktu, Silas'ın mührü de hiçbir yerde görünmüyordu. Bunlar düşman askerleri ya da orta alemlerin hainleri değildi... Bu yüzden Wilder'a işaret etti, çekicini omzuna aldı, gölgelerden çıktı, diğerleri de hemen arkasından.

"Yardım etmek için geldik," dedi köylülere, ellerini kaldırarak zarar vermeyeceğini gösterdi.

Bağlı adam tekrar küfür etmeye ve zincirlerini çekmeye başladı. "Savaş kılıcı pisliği, onu bana verin..."

Torj kaşlarını çatı. Hayatında, bir Savaş Kılıcı'na karşı koyabileceklerini düşünen pek çok aptal görmüştü, ama bunlar genellikle daha iri yapıydılar ve en azından askeri eğitim almış gibi görünüyorlardı. Bu adam görünüşe göre basit bir çiftçiydi.

Torj küçük gruba döndü. "Burada neler oluyor?"

Köylüler temkinli görünse de, bir adam öne çıktı. "Ben Jarros," dedi, sesinde titremeyele zincirlenmiş

"Ve o da kardeşim Faulkner."

Torj kollarını göğsünde kavuşturdu ve esiri inceledi. "Onun nesi var?"

"Gaspçı ile karşılaşan birçok insan gibi. Delirdi," diye cevapladı yaşlı bir kadın. "Saldırgan ve şiddet dolu hale geldi."

Torj, Faulkner'ı incelemek için döndü ve onun kan çökmüş gözlerindeki aç bakışları, Savaş Kılıçlarına doğru tırmanmaya çalışırken gergin kaslarını inceledi.

"Bu yavaş yavaş oldu," diye açıkladı Jarros. "Küçük şeylerle başladı, sadece bizimle tartışmaya giriyordu. Ama sonra bu kavgalar fiziksel hale geldi ve bundan zevk alıyor gibiydi. Faulkner daha önce hiç böyle değildi – her zaman nazikti, hayvanlarla ve çocuklarla iyi geçinirdi . . . Ama gerçek savaşları görebileceği Halkın Öncü Gücü'ne katılmaktan bahsetmeye başladı. Sanki bizimle savaşmak ona yetmiyormuş gibi. Sanki üzerine bir şey gelmiş gibiydi."

"Onu trans halinden çıkarmak için her şeyi denedik," dedi kadın. "Ama hiçbir şey işe yaramadı."

Torj elini yüzüne götürdü ve ardından arkasındaki Xavier'e işaret etti. "Bu adam bir simyacı; ona şimdiye kadar denediğin her şeyi anlatmalısın.

O sana yardım edebilir."

Xavier tereddüt etmeden öne çıktı. "Faulkner gibi başkaları da var mı? Belki de şu anda onun bulunduğu durumdan farklı durumlarda olanlar?"

"Artık yok," diye cevapladı Jarros. "Birçoğu Halkın Öncüleri'nin çağrısına cevap verdi. Birçoğu Silas'ın Delmira için verdiği savaşta savaşmak istiyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı Wilder, Torj'a sert bir bakış atarak. "Bu sana bir şeyi hatırlatıyor mu?"

Torj, her geçen dakika daha vahşi görünen, hala küfür edip bağırarak zincirlerini şiddetle sallayan Faulkner'ı inceledi. Orada tanıdık bir şey vardı: onun dengesiz doğası, yıkım arzusu... ama Torj bunu tam olarak tanımlayamadı.

"Howlers." Cal, öfkeli mahkûmdan gözlerini ayırmadan öne çıktı. "Bana gölge savaşındaki howlers'ı hatırlatıyor."

Cal bu sözleri söyler söylemez, Torj da farkına vardı. Cal haklıydı. Aynı doğal olmayan öfke, adamın hareketlerini yönlendiriyordu. aynı çılgın karanlık hakimiyet kuruyordu.

"Ama onlar canavardı," dedi Jarros yavaşça.

"Onlar bir zamanlar insandılar," dedi Cal nazikçe onu düzelterek. "Ama gölge büyüsüyle temas ettiklerinde, sakatlandılar, kendilerini kaybettiler, sadece şiddetin araçları haline geldiler."

Jarros titredi. "Faulkner'a da bu mu olacak?"

"Bilmiyoruz," dedi Torj. "Ama bize anlattıklarından ve diğer köylerden öğrendiklerimizden yola çıkarak... Silas deli bir ordu kuruyor gibi görünüyor. Tek isteği kan dökmek olan insanlardan oluşan bir ordu.

. Gölge büyüsünü kullanarak masum insanlara şiddet arzusu aşıyor ve onları savaşına çağırıyor."

Onun sözleri küçük grubun üzerine çöktüğünde sessizlik hakim oldu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Wilder, ama küfürü Torj'a uzak bir ses gibi geldi.

Saf ve filtrelenmemiş bir terör onu sardı. Gölge büyü. Delilik. Silas'ın yozlaşmış ruhlardan oluşan ordusu. Ve dışarıda bir yerlerde – Wren. Ruh bağıyla bağlı olduğu kişi. Yılanlarla birlikte kapana kısılmış, ne olacağını bilmeden.

"Bana onun nerede olduğunu söyle, Hawthorne." Torj çoktan Tucker'ın yanına gelmişti, sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Yoksa Furies beni kurtarsın, onu bulmak için orta alemleri paramparça ederim."

Cal öne çıktı ve Torj'un atına engelleyici bir el koydu. "Düşün, Torj. Emirlerimiz var. Audra bizi buraya gönderdi çünkü..."

"Audra bunu bilmiyor," diye sözünü kesti Torj, ses tonu çakıl gibi sertleşerek eyere atladı. "Silas'ın ne yarattığını bilmiyor, lanet olası *uluyanların* ordusuyla karşı karşıya kalabileceğimizi bilmiyor."

"Bu yüzden önce rapor vermemiz gerekiyor," diye ısrar etti Cal, gergin ifadesi çelişkili sadakatini ele veriyordu. "Thezmarr hazırlık yapmalı."

Ama Torj, Wilder'a baktı, neyin tehlikede olduğunu herkesten daha iyi bilen adama.

"Bir daha sormayacağım, Hawthorne. Wren'in bilmesi gerekiyor."

"Anakaraya döndüğümüzde doğuya doğru üç günlük yol," dedi sessizce, kendi dizginlerine uzanarak. "Peki Elderbrock? Biz de sizinle geliyoruz."

BÖLÜM 9

Wren

"Bir zehirleyicinin ustalığı genellikle detaylara dikkat etme becerisine indirgenir."

– *Zehirleyicinin El Kitabı*

LORD BRIAR'ın sancaktarları güvence altına alındıktan sonra, Wren ertesi gün Darian ve muhafızlarıyla birlikte Pendelton malikanesine doğru yola çıktı. Thea onun yanında kaldı ve Kipp en iyi yaptığı şeyi yaptı: sıralar arasında dolaşıp adamlarla konuştu, hikayeleri genellikle yüksek kahkahalarla karşılandı.

Yolculuk sırasında Wren'e ilk hikayeye benzer bir hikaye anlatıldı: Lord Pendelton aslen Tver'den geliyordu, ancak orta krallıklarda birçok mülke sahipti ve Naarva'daki malikanesinde onlarla görüşecek kadar nazikti. Darian, Lord Lucian'ın müttefiklerinin programlarına bu kadar uyumlu olmalarının ne kadar şanslı olduklarını birkaç kez vurguladı. uyumlu davrandıkları için şanslı olduklarını vurguladı.

"Eminim bunu iyiliklerinden yapıyorlar," diye mırıldandı Thea kuru bir şekilde.

Wren uzun zamandır bu kadar çok ata binmemişti ve birkaç saat eyerde oturduktan sonra uyluklarının yandığını ve kuyruk kemiğinin ağrıdığını fark edince dehşete kapıldı. Torj'un arkasında at sürmeyi, onun sıcaklığını etrafında hissetmeyi, siyah sedir ve meşe yosunu kokusunu içine çekerken kalp atışlarının
sırtında hissettiği ritmi, onun siyah sedir ve meşe yosunu kokusunu soluduğu anları özlüyordu.

Audra'nın ona ve Wilder'a Silas'ın yerel köylere ulaşımını araştırmalarını emrettiğini biliyordu, ama tam olarak *nerede olduğunu* bilmiyordu. Nerede olursa olsun, sanki dünyanın öbür ucunda gibiydi. Daha önce birbirlerinin zihinleriyle konuşmuşlardı, ama belki de şimdi mesafe çok büyüktü. birbirlerine ulaşmak... O, Wilder'ın henüz zehirin etkilerini hissetmediğini ve Wilder'ın ona göz kulak olduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Wren, henüz patlamamış olsa da ufukta fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyordu. Kız kardeşine bir bakış attığında, Thea'nın da bunu hissettiğini anladı. Embervale'ler fırtınayı çağırmadı, ama Wren, sanki cevap veriyormuş gibi parmak uçlarında kendi büyüünün dans ettiğini hissetti.

Köşeyi döndüklerinde dikkati başka yöne çekildi. Wren önlerinde uzanan yemyeşil araziye hayranlıkla baktı. Özel bir yol, el değmemiş çimlerin ve canlı renkli güllerin oluşturduğu denizi kesiyordu gül denizini kesen özel bir yol uzanıyordu. Sadece malikanenin önüne varmak için bir saatlik bir araba yolculuğu gerekti , onların gelişini onurlandırmak için çiçek çelenkleriyle süslenmişti.

Bir grup hizmetçi, bagajlarını almak ve onlara ikramlarda bulunmak için hazır bekliyordu, ancak Wren'in dikkatini çeken, merdivenlerin başında duran zarif bir adam ve kadındı. İkisi de birbirini tamamlayan renkli ipek giysiler giymişlerdi ve ikisinin de yüzünde büyük bir mutluluk ifadesi vardı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" Lady Pendelton olabilecek kadın, eteği hışırdayarak onlara selam vermek için öne doğru ilerlerken haykırdı.

Lord Lucian elini tutup onu ev sahiplerine götürdüğünde Wren neredeyse geri çekilecekti. Parmakları soğuk ve kuruydu, elini gereğinden fazla sıkıyordu, sanki kemiklerini ezmeye çalışıyormuş gibi.

"Lady Pendelton, Lord Pendelton, müstakbel gelinim Elwren Embervale'i, Delmira Prensesi'ni takdim ederim."

Wren, iki asilzade de onurlu bir şekilde eğilirken, ifadesini yumuşak ve hoş tuttu.

"İkinizle tanışmak bir zevk," dedi kendi kendine. "Bizi bu güzel evinizde ağırladığınız için teşekkür ederiz. Girişteki güller özellikle muhteşem."

"O zevk bize ait, Majesteleri," dedi Lord Pendelton. "Belki eşim size bahçemizin geri kalanını gösterebilir."

"Oh, eminim onun benim aptalca ilgilerime ayıracak zamanı yoktur," diye cevapladı Wren hafifçe. "Bahçıvanınız daha sonra bana yolu gösterirse sevinirim."

Lord Pendelton ona tuhaf bir bakış attı. "Braxton sıradan bir sıradan bir bahçıvan değildir. Naarva'nın en saygın bahçıvanlarından biridir."

Wren sönük bir gülümseme attı. "Ne kadar harika."

Sonunda Lucian parmaklarını bıraktı ve Wren onları elbisesine silme isteğini bastırdı. Ama istenmeyen dokunuşun yerini başka bir dokunuş aldı, Darian içeri girerken birdenbire gelip kolunu Wren'in beline doladı. Derisinde hissettiği ürperme, Lucian'ın hemen arkasında olduğunu gösteriyordu.

Wren, pencerelere asılmış kurutulmuş otlar ve çalışma masalarında kaynayan potalarla dolu Drevenor'un eski moda odalarını özledi. ama bunun yerine, her kapıyı çevreleyen devasa seramik vazolar ve her odada koşuşturan yarım düzine hizmetçinin bulunduğu, yine özenle tasarlanmış bir fuaye ile karşılandı.

"Nişanınızı kutlamak için harika bir akşam yemeği hazırladık," düğününüzü kutlamak için harika bir akşam yemeği hazırladık," dedi Lady

Pendelton coşkuyla. "Eğer isterseniz giyinip bir saat sonra yemek salonunda bizimle buluşmak istersiniz? Personelimiz sizi odalarınıza götürecektir."

Wren ve Thea lüks misafir odalarına götürüldüklerinde, Wren derin bir nefes alarak yatağa yığıldı.

"Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, Thea," dedi. gücünü toplamaya çalışırken bir anlığına gözlerini kapatarak mırıldandı.

"Bana mı söylüyorsun," diye inledi kız kardeşi. "Lord Briar önceki toplantılarda dayanılmazdı. Kendi konuşmasını dinlemeyi seviyor. Şimdi bir başka asilzade daha ekliyoruz, toplantılar iki kat daha uzun sürecek. Daha yararlı şeyler yaparak zamanını geçirdiğin için kendini şanslı say."

Wren homurdandı. "Ne gibi? Hiç ilgilenmediğim bir düğün planlamak gibi mi?"

"Senin simya projelerini kastettim."

"Neredeyse hiç boş vaktim yok; bir kadının kendi hedeflerini gerçekleştirmek için yalnız kalmak isteyebileceğini anlayamıyorlar.

Bu hedefler orta alemlerin durumunu etkiliyor olsa bile. Her şey törenler, çiçekler...

"Ah, evet," dedi Thea kuru bir sesle. "Gerçek kadın işi."

Wren isteksizce kendini dikleştirdi. "Sanırım beni bekleyen oyunlar için giyinmem daha iyi olacak..."

"İstersen benim zırhımı ödünç alabilirsin," dedi Thea cesurca.

Wren burnunu çekti.

O gece geç saatlerde, Lady Pendelton'ın bir başka nedimesi daha kesinleşmiş ve Embervale-Devereux düğününü düzenleme konusunda ikinci bir teklif almış olan Wren, dikkatini kesin olarak asıl meseleye çevirdi. Şarap bolca akıyordu ve birkaç kişinin dilini çözmüştü, ama Wren, sözünü söylemeden eşlerle çay içmek için çekilmeyi reddetti.

"Sizden bir yabancının hırsı için savaşmanızı istemiyorum, Orta Diyarların haklı düzeni için savaşmanızı istiyorum," dedi Lord Pendelton ve adamlarına. "Gaspçı her geçen gün tahtımı ele geçirmeye yaklaşıyor, yasalarımız anlamını yitiriyor ve sizin haklarınız zayıflıyor... Atalarınız zorbalara boyun eğmediler. Cesurların kanı

. Sizin neslinizde cesaretin sonunda yenik düştüğü söylensin mi?"

Darian, sevimli bir kahkaha atarak, elini kendi eliyle kapattı. "Sevgili nişanlımın demek istediği, zaferin belirsiz olduğu şu anda bizimle birlikte yürüyenlerin, zafer kazanıldığında bizim unutkan olmadığımızı görecekleri. Lord Pendelton, sizin sancaktarlarınız yedi nesildir benim aileme sadık kalmışlardır. Lord Briar çoktan size bağlılık yemini etmiştir." Darian, söz konusu adama kadehini kaldırdı ve adam da kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

Lord Briar çoktan sadakat yemini etti." Darian, söz konusu adama kadehini kaldırdı ve adam da kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

Onları birbirlerine karşı kışkırtmak, Thea'nın "*işeme yarışı*" diye adlandıracağı şeyi teşvik etmek akıllıcaydı. Ama Darian henüz bitirmemişti.

"Wren'in yanında durmayı aşkımız ya da güzelliği için seçmedim – her ikisi de olağanüstü olsa da. Onun yanında duruyorum çünkü o Delmira'nın gerçek varisi ve müttefiklerine nasıl davrandığını gördüm. Bu

gerçek bir hükümdarın ölçütüdür ve bu yüzden mümkün olduğunca çok adamınızı onun davasına adanmalısınız."

Lord Pendelton, Lord Lucian ile bir bakışlaştıktan sonra nişanlı çiftte geri döndü. "Bunu ayrıntılı olarak tartışacağız."

Müzakereler iki gün daha devam etti ve Wren'in kendisi ve simyası için ayırdığı az zaman, düşün planlamalarıyla kesintiye uğradı. Yaklaşan savaştan çok, onun "büyük günü"ne daha fazla düşünce ve para ayrılmış gibiydi ve bu, Darian'ın bağlantılarının değerini göstermiyorsa, neyin gösterebileceğini bilmiyordu.

Darian'ın bağlantılarının değerini göstermiyorsa, neyin gösterdiğini bilmiyordu.

O akşam, ev sahipleri bir hanımefendinin giyinme odasını bir modiste atölyesine dönüştürmüştü. Geniş odanın bir duvarında, provalar sırasında mahremiyet sağlamak için ağır kadife perdelerle örtülmüş üç derin niş vardı. Karşı duvarda, malikanenin bahçesine bakan tavandan tabana pencereler vardı, ancak nişler

kendilerini dışarıdan gelen bakışlardan iyi koruyorlardı. Süslü perdeler, elbise askıları ve çeşitli mobilyalar ana alanı dolduruyor ve odanın her yerinde doğal bölmeler oluşturuyordu. Wren, kadife yastıklarla donatılmış pencere kenarındaki koltuklardan birine oturdu. Böylece, izleyenler gerçeküstü bir uzaklık hissiyle aşağıdaki dünyayı rahatça seyredebilirdi. Arkasında açılan odada yaşanan gerçeklikten

gerçeklikten çok ihtiyaç duyduğu bir uzaklaşma hissi.

Wren kısa süre sonra odanın ortasına çekildi, burada onun incelemesi için raflar dolusu elbiseler getirilmişti. Yabancıların önüne itildi ve onlar onu çeşitli derecelerde gülünç elbiseler giydirmeye zorladılar.

Lady Briar, Lady Pendelton, arkadaşları ve terziler ve dikişçiler etrafına toplandılar, her biri elinde bir kadeh köpüklü şarapla, Wren'e en çok hangi kumaşların yakıştığını ve hangi mücevherlerin gözlerindeki yeşili ortaya çıkardığını yüksek sesle haykırıyorlardı. Thea kapıdan izliyordu ve Wren ona baktığında yüzündeki buruşukluğu zar zor gizliyordu.

Her şey çok fazlaydı: gürültü, dokunmalar, kalbi dünyanın öbür ucundaki bir Savaşkılıca aitken

Darian Devereux ile evlenme fikri. Wren kendine gülümsemeyi ve sabretmeyi, diğerleri kadar heyecanla duvak ve dantellere hayranlık duymayı söyledi, ama üzüntü kemiklerine işliyordu ve her çaba onu giderek daha da yoruyordu.

Bir kez daha mahremiyet perdesinin arkasına çekildi ve Lady Pendelton'un hizmetçileri tarafından hiç nazik davranılmadan geceliği çıkarıldı. Onun mahremiyetini veya savunmasızlığını hiç düşünmeden vücuduna dikkatsizce davrandılar

kırılganlığını hiç düşünmeden davrandılar. İksirleri ve hançeri çoktan bulunmuş ve Thea'ya emanet edilmişti. Wren, yabancıların önünde çıplak kalmaktan daha çok, onlardan mahrum kalmaktan nefret ediyordu. Başka bir elbise giydirildi; bu elbise vücuduna tam oturuyordu, korsesi bağlandıktan sonra nefes alması zorlaşmıştı.

Wren, bir terzinin eşliğinde, artık iyice sarhoş olan hanımların alkışları ve müstehcen yorumları eşliğinde, boy aynasına doğru götürüldü.

Yansımasına bakarken neredeyse boğulacaktı. Elbise, onu tül ve dantel katmanlarıyla neredeyse yutan diğer tasarımlardan çok daha sade, güzel bir tasarımdı. Silueti vücuduna çok yakıştıyordu, kıvrımlarını sarıyor ve belini vurguluyordu. Ama elbisenin saf beyazı, içindeki karanlığı alay ediyor gibiydi...

Aniden, gözleri yaşlarla doldu ve paniği onu yakıp kül etti. Ciğerlerine hava almaya çalışırken boğazı düğümlenmişti. Yanındaki elbise askısına sıkıca tutundu, kendini hazırlarken parmak eklemleri kemik beyazı bir renge büründü. Ne kadar uzun bakarsa, önündeki yansıma o kadar yabancılaşıyordu – saf bir yalan.

Oda etrafında küçülüyormuş gibi görünüyordu, kalp atışları hızlanırken duvarlar yavaşça yaklaşıyor ve bir damla ter omurgasından aşağı akıyordu omurgasından aşağıya doğru bir damla ter aktı. Korse bir mengene gibi sıkıştı. Deneme sırasında bu kadar sıkı mıydı? Yakayı çekti, ama bu hareket kumaşın cildine daha da sıkı yapışmasına neden oldu. "Çık dışarı," diye fısıldadı, sesi sohbetin arasında neredeyse duyulmazdı

Görüşü daraldıkça yansıması bulanıklaştı, kenarları parşömen yangını gibi karardı.

Bu sefer bağırarak söyledi. "Çıkın dışarı!"

Etrafındaki kadınlar irkildi, nefesleri galeride yankılandı.

Thea içeri girerek, nazik sözlerle onları dışarı çıkardı. "Prenses duygularına yenik düştü. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var."

."

Ama sadece kız kardeşi kaldığında, Wren kapıyı işaret etti. "Sen de, Thee..."

Kapının kapanma sesini duymadı; sadece aynadaki kadına bakakaldı. Yansıması gerçeküstüydü, parçalanmış cam gibi parçalanıyordu, her parça onun tanımadığı ya da sevmediği bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Kendisinin pek çok farklı versiyonu ona göz kırptı, ama hiçbiri doğru olan değildi.

Gelinliğin eteğine baktı, ince dantel desenini takip ederek kum saati şeklindeki kalçalarına ve göğüslerinin kıvrımlarına, gözlerindeki kedere kadar...

Ve sonra bakışları yansımadaki deniz mavisi gözlerle buluştuğunda donakaldı.

Torj Elderbrock arkasında duruyordu.

BÖLÜM 10

Torj

"Ruh bağı, en ilkel doğanın içgüdüsüne benzetilebilir."

– *Tarih Boyunca Bağlar ve Büyülü Bağlar*

"TORJ," WREN, aynanın önünde durduğu yerden ona dönerek fısıldadı.

Onun dudaklarından çıkan ismiyle, sadece bakakaldı.

Gelinlik beyazı elbisesiyle nefes kesiciydi, yere kadar uzanan elbise ve göğüslerinin arasında derin bir dekolte vardı. Ona doğru ilerlerken, gözleri kızarmış, ipek elbise mum ışığında parlıyordu.

Torj transa geçmişti. Wren'i hiç böyle, gelin olarak hayal etmemişti. İçindeki derin, karanlık bir yer bunun tam bir işkence olacağını hep biliyordu, ama bunun gerçekleşeceğine asla tam olarak inanmamıştı. Ama şimdi, işte karşısındaydı, düğünü için giyinmiş.

Ama bu onun için değildi.

Parmak uçları onun teninde kayarken, birdenbire gençleşmiş, Bloodwoods'da ona rastladı, ayaklarının dibinde ot sepeti, ona doğrultulmuş bir hasat bıçağı vardı. Yırtık pırtık bir ses
O anda içinden bir titreme geçti – rahatlama, üzüntü, özlem, hepsi bir arada.

"Bana ne yaptığının farkında değilsin," diye mırıldandı, yüzünü avuçlayarak her çili, gözlerindeki her yeşil tonunu içlerine çekerek.

"Özür dilerim, ben..."

"Neden o?" diye sordu, sesi titriyordu. "Sana anlattığım onca şeyden sonra neden *onun* olması gerektiğini söyle bana."

"Açıklamak için zaman bulmaya çalışıyordum, ama birlikte görülmemeliyiz. Sen..."

Mantıklı davranmadığının farkındaydı, ama Darian'ın dokunuşlarını onun teninden silme, onu kendine ait olarak sahiplenme arzusu, tıpkı onun onu kendine ait ilan etme arzusu çok güçlüydü. Hayatını yönlendiren tüm ilkeler, onu tüketen bu ihtiyaçla çatışıyordu. O, başka birine söz vermişti – hem de onun yeminli düşmanına. Ama aralarındaki bağ, herhangi bir yeminden daha eskidi, herhangi bir ahlak kuralından daha derindi.

"Torj," diye fısıldadı, yalvarırcasına.

Konuşmak için daha sonra zaman olacaktı, ama burada ve şimdi? Torj, Wren'in dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu.

Kız dudaklarına inleyerek açıldığında, onun gözyaşlarının tuzunu tattı ve bu ses doğrudan penisine ulaştı. Arzu

dalgalandı ve onu bir köşeye taşıdı, kalın perdeyi arkalarından kapattı.

Nazik davranmadı. Ama Wren de öyle. Birbirlerinin çaresizliğine ve açlığına karşılık verdiler, birbirlerine tırnaklarını geçirdiler...

Wren ayrıldı, parlak gözleri Torj'un ruhunu delip geçti. "Seni seviyorum."

"Şimdi öyle diyorsun..." Torj, incinmişliğini gösterdi, planlarının onu nasıl mahvettiğini görmesini sağladı.

Ama Wren kararlıydı. "Sen bunun doğru olduğunu anlayana kadar her gün söyleyeceğim, ve ondan sonra da sonsuza kadar." Avucunu, yıldırım izleri onun dövmeli cildini bozuyordu. Dokunuşu onu uzaklaştırmak için değil, onu odaklamak, tüm dikkatini çekmek içindi. "Bana bak, Torj," diye emretti. "Ben ona hiç ait olmadım. Bu bir strateji, teslimiyet değil. Ben *sana* aitim."

"O zaman neden başka bir yol bulamıyoruz?"

"Planın bu kısmı fedakarlık gerektiriyor," dedi ve adam söylenmemiş olanı duydu: kurban olanın *kendisi* olduğunu, kesime gönderilen bir kuzu gibi sunulduğunu.

Torj artık konuşmak istemiyordu. Onun cevaplarını duymak istediğinden emin değildi. Bunun yerine, onun dokunuşunu hatırlamak istiyordu.

Onun tadı, orgazm olduğunda onun adını haykırış şekli
O, onun ruh ikiziydi. *Onun*. Ve bağın gerektirdiği gibi, onu şimdi sahip olacaktı.

Varlığının her zerresi onunla birleşmeyi arzuluyordu. Ve böylece ellerini kullanarak vücudunun kıvrımlarını haritalandırdı, aç bir kadın gibi dokunuşuna doğru kıvrılırken büyülenmiş bir halde. Her tüm tepkilerinin tadını çıkardı: kaslarının titremesi, dudaklarından çıkan yumuşak iç çekişler, alnındaki kırıksıklıklar, o onun vücudunu alay edip kışkırtarak çılgına çevirirken. Sadece ruh ikizi yaratabileceği bir çılgınlık.

Perdeler çekilmiş, kendi dünyalarındaydılar. Onu tekrar öptü, diliyle ağzını keşfetmesine izin verdi, ta ki o güzel beyaz elbisesiyle inleyip ona sürtünene kadar. Darian'ın ona verdiği elbise.

"Bunu senden yırtıp atmak istiyorum," diye kulağına homurdandı, belindeki kumaşı kavrayarak, bu düşünceyle penisi gerildi. Uçunda nemin damladığını hissedebiliyordu - onun için hazırды, her zaman onun için hazırды.

"Sakin yapma, Ayı Avcısı," diye tısladı, onun tutuşunun altında gerginleşerek. Ama gözlerindeki parlaklık, elbisesinin içindeki göğsünün inip kalkması gibi, onun tahrik olduğunu ele veriyordu.

"Bence hoşuna giderdi," diye fısıldadı adam kadının boynuna, onu tekrar kıvrılmaya zorlayacak şekilde nazikçe ısırarak. "Bu elbiseyi yırtıp, tüm dünyanın gözü önünde seni becersem hoşuna giderdi. Bana bunun doğru olmadığını söyle, Embers."

"Torj..." diye uyardı, dili alt dudağını yaladı. "Merak etme," dedi, kumaşı yukarı çekip uyluklarının etrafına topladı. "Yırtmayacağım..."

Wren, parmakları ıslak, çıplak merkezini bulduğunda inledi.

"Ama seni becereceğim," dedi, iki parmağını içine sokarak.

Başı ecstasy içinde geriye doğru eğilirken duvara çarptı ve Torj kendi iniltisini bastırmak için göğsünün üst kısmını ısırdı. Onun sıcaklığı sarhoş ediciydi ve bacakları onun etrafında titreyene kadar onu çalıştırırken her vuruşun tadını çıkardı. Derileri temas ettiği yerde, ritmine uygun desenler çizen

altın çizgiler belirdi, sadece onlara özel bir ritimle desenler çizdi

ve sadece onlara özel desenler çiziyordu – kaderlerinde yazılı olan bağı fiziksel tezahürü.

Parmaklarını penisiyle değiştirmenin mutluluğunu hayal etti, dar ve ıslak sıcaklığın onu tamamen sarmasını hayal etti. Ama henüz değil. Önce, adının onun dudaklarından çıkmasını istedi.

Elbisesi korsesinden göğüslerini serbest bırakarak, dil ve dişleriyle meme uçlarını okşarken, eli bacaklarının arasına daldı ve klitorisini daireler çizerek okşadı. Hafif hareketlerle, baskı ve hızını artırarak hızla artan hafif desenler, sonra sıkıştırdı.

Onun için kıvranışını görmek, onu çok rahatsız edici bir gerçeği fark etmekten *neredeyse* alıkoymdu: yine iç çamaşırı giymemişti.

Açık avucuyla çıplak kalçasına bir tokat attı ve Wren Wren şaşkınlıkla gözlerini açarak nefesini tuttu. Ama parmaklarını bir kez daha içine soktuğunda, Wren'in merkezi daha da ıslandı. Bunu bir dahaki sefere hatırlamak için zihninde not aldı.

"Bu eteklerin altında onun için çıplak mısın?" Kendi sesini bile tanıyamadı, çünkü sesi bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Ben..." diye nefes nefese konuştu. "Bu kadar dar bir elbiseyle giyemem..."

"Sen benimsin, Embers." Parmaklarını acı verici vuruşlarla hareket ettirirken, kışının şişkinliğini morartacak kadar sertçe kavradı. Bağları sayesinde, kalbinin kendisinininkine uyum sağlamak için hızla attığını hissedebiliyordu, düşüncelerinin fırtınada yapraklar gibi dağıldığını hissedebiliyordu. Onun öfkesini, kıskançlığını, çaresiz aşkını hissettiğini biliyordu - kelimeler olmadan açıkça ortaya çıkmıştı.

Wren, gözlerinde bilge bir ışıltıyla onu izledi. Bacaklarını daha da açarak eteğini kaldırdı, böylece aşağı baktığında parıldadığını görebilsin diye eteğini kaldırdı.

"Hadi bakalım, Ayı Katili," diye alay etti, elinin üzerinde sürünerek. "Beni sikeceksin demiştin... hadi sik beni."

Torj, onun meydan okuyan bakışlarına karşılık verdi ve ona şeytani bir gülümseme attı. "Sen istedin, Embers..."

Penisini deri pantolonundan çıkardı ve onu kaldırarak duvara yasladı, Wren dengede kalmak için bacaklarını onun etrafına doladı. Torj nefesini tutarak girişine hizalandı...

Wren kalçalarını salladı ve Torj'un penisinin ucu içeri kayd.

"Siktir," diye mırıldandı dudaklarına. "Bu hile." "Çok uzun sürüyor..."

Perdeler aniden açıldı.

"Nişanlanalı bir hafta bile olmadı ve beni boynuzluyorsun," tanıdık bir ses duyuldu.

BÖLÜM 11

Torj

"Bir savaşçının uyum sağlama yeteneği genellikle yaşam ve ölüm arasındaki farkı belirler."

– *Savaşçının Yolu*

"Kalbim buna dayanabilir mi emin değilim," dedi Darian Devereux kuru bir sesle.

Kalbi çarpan Torj, Wren'i vücuduyla koruyarak, ona açıkta kalan göğüslerini örtmesi ve kendini toparlaması için bir an zaman tanıdı. Aceleyle ereksiyonunu deri giysisinin içine geri soktu ve gömleğini, belirgin izi örtmek için düzeltti.

Sonunda istemeden izleyen seyircilerin karşısına çıktıklarında, hem Torj'un hem de Wren'in yanakları kızardı.

Darian, koltuğun kenarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyordu. "Siz Aşık aptallar, kendinizi kontrol etmelisiniz," dedi, aynı alaycı tonla. "En azından kilitli kapıların arkasına geçene kadar."

"Ne?" Torj, düşmanının söyleyeceğini beklediği şey bu değildi.

Wren kolunu nazikçe tuttu. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum..."

Darian burnunu çektirdi. "Burada pek bir konuşma yapılıyor gibi görünmüyordu..."

Torj ağzını açıp kapattı, önünde olup bitenleri anlamaya çalışıyordu. Wren yüzünü ona çevirdi, yanakları

hala kızarmış, dudakları şişmişti.

"Darian senin sandığın gibi bir adam değil," dedi kararlı bir sesle.

Torj'un kalbi sıkıştı. Soylu adamın ona ne söylediğini bilmiyordu, ama Darian yalan söylüyordu. O piç kurusu tatlı sözlerle onu büyülemiş, ikna etmişti...

Wren kaşlarını kaldırdı. "Beni bu kadar kolay kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," diye itiraz etti Torj, Darian'ın bakışlarının farkına vararak. "*Onu tanıyorum. Biliyorum...*"

"Peki, ilk elden bilgi edineceksin, Ayı Avcısı," dedi Darian keskin bir sesle. "Sesini çıkarma." Perdeleri kapattı, uzak kapıya biri vurduğunda botları mermer zeminde tıkırdadı.

Menteşeler gıcırdadı ve kapı açıldığında, başka bir çift ayak sesi onununkine katıldı.

"Baba," dedi Darian selam olarak.

Torj nefesini tutarak perdelerin arasındaki ince aralıktan baktı ve şöminenin yanında duran Devereux'lu iki adamı hemen gördü. Ateşin gölgeleri Lord Lucian'ı canavarca gösterirken Darian'ın mükemmel duruşunu aydınlatırken, aynı zamanda mühür yüzüğünün belirgin bükülmesini de ortaya çıkardı - bu, çocukluklarından beri sahip olduğu bir tikti.

"Özel odanızda görüşmeyi tercih ederim." Lord Lucian, gelinlik raflarını ve kozmetik ürünlerini tiksinti dolu bir bakışla inceledi.

"Bence yerleri biraz değiştirmek akıllıca olur. Hangi oda hizmetçisinin dinlediğini asla bilemezsin... Ayrıca, kütüphaneye çekilmeden önce planlarımızın nasıl işlediğini görmek istersin diye düşündüm."

"Fırfırlı elbiseler ve nankör prenseslere harcanan altınlarla ilgilendiğimi düşünüyorsan, bir daha düşün," dedi Lord Lucian alaycı bir şekilde.

"Haklısın." Bardakların tıkırtıları duyuldu. "Bir içki ister misin?" "Bugün yeterince içtin. Buraya bilgi almaya geldim, Pendletonların berbat içkileri ya da sonsuz tül kumaşları için değil."

"Nasıl istersen," dedi Darian.

"Söylesene evlat, yeni gelin adayı nasıl gidiyor?"

"Yeterince uysal," diye cevapladı Darian düşünceli bir şekilde. "Bir savaşçının kalesinde geçen bir hayat onu kraliçe yapmaz... ama potansiyeli var."

Yatağıma girer girmez, diğer şeylerin yanı sıra, onun kulağını da ele geçireceğim."

Torj'un yumrukları anında sıkıldı, ama Wren'e baktığında, kız bu hakarete şaşırılmış ya da kızmış görünmüyordu. Bunu daha önce duymuştu daha önce duymuştu, hatta belki de bu sözleri kendisi söylemişti. Ona daha önce ne demişti?

Bu bir strateji, teslimiyet değil. Lucian'dan kendisi için bir tür tedavi alacağını düşünmüştü... En çılgın rüyalarında bile Darian'ın bu plana dahil olduğunu hiç tahmin etmemişti.

"Güzel," diye cevapladı Lord Lucian. "Doğru kararları vermesi için ona rehberlik etmen gerekecek."

"Elbette."

Lord Lucian kendine bir içki hazırlarken camların tıkırtıları tekrar duyuldu. "Peki Ayı Katili? O bizim için sorun olacak mı?"

"Sanmıyorum. Onu hatırlıyorsunuz, baba. Kaslı, beyinsiz biri."

"Çok dikkatli izliyor. Drevenor'da fırtına ustasına nasıl baktığını gördüm. Ona olan hayranlığı herkesin gözünde açıkça görülüyor."

"Olması gerektiği gibi," diye karşılık verdi Darian. "Bu onu çekici kılıyor, onu bir Savaş Kılıcı'nın bile elde edemeyeceği bir ödül haline getiriyor. Onun elini tuttuğum, *bizim* yüzüğümüzü taktığı gerçeği, Devereux'ların ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor."

Wren onun yanında sakin olmasına rağmen, iki asilzade onun ruh eşi hakkında sanki o bir eşya gibi konuşurken Torj'un kanı kaynıyordu.

"Haklı olarak öyle," diyordu Lord Lucian. "Kraliyet ailesinin ve Savaş Kılıçlarının etkisinin sona ermesinin zamanı geldi... itiraf etmeliyim ki, beni etkiledin Darian. Önce Perseus Graymoor ve adamlarını bu kadar çabuk hallederek..."

Torj, Lord Hullet'in malikanesindeki balodan dışarı taşınan cesedi hatırlayarak bakışlarını Wren'e çevirdi. Wren'i zehirlemekle suçladığı asilzade.

Wren, "*Sana söylemiştim*" der gibi memnun bir sırıtış attı.

"Ve şimdi de Delmira'nın varisiyle... Büyü ile evlenmek için ilham verici bir fikir," dedi Lord Lucian içkisini yudumlarken.

"Belki de en iyisinden öğrendim, baba," diye cevapladı Darian, hala mühür yüzüğünü çevirerek.

Her zamanki gibi Lord Lucian tam onayını vermedi ve oğlunu sürekli merakta bıraktı. "Bunu başarabilecek misin, göreceğiz. Sıradaki adımlar ne?"

Darian ellerini arkasına koydu ve volta atmaya başladı. "Lord Briar ve Lord Pendelton'ın sancaktarlarıyla, kraliyet ordularının katılmaları için yeterli kraliyet ordularının katılmasını sağlayacak yeterli teşvikimiz olacak. Onlarla anakarada buluşup Delmira'ya doğru yürüyüşe geçmeliyiz. Ne kadar çabuk geri alırsak

krallık, o kadar iyi. Kaynakları bizim olacak, toprakları bizim olacak ve istediğimiz kişiler arasında paylaşılabileceğiz. Elwren'in fırtınalarıyla savunulan

Delmira, Devereux hanedanı için yepyeni bir dönemin kalbi olacak.

Öfkesi onu boğmak üzereyken, sadece Wren'in Torj'un koluna dokunması onu perdeleri yırtıp her iki eliyle bir Devereux piçini boğazlamaktan alıkoydu.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Lord Lucian, reddedici bir tonla. "Yol boyunca gelişmeleri bekliyorum, döndüğünüzde de tam bir rapor sunun."

"Elbette," diye cevapladı Darian nazikçe. "Sizi ilgilendirebilecek bir şey var mı..." "Döndüğünüzde görüşürüz," diye sözünü kesti Lord Lucian,

Torj'a tanıdık gelen bir başka

Torj'un aşına olduğu bir başka özelliği idi. Her şey her zaman yaşlı adamın şartlarına göre biterdi.

Bir an sonra kapı kapandı ve bir an sonra kilit döndü.

"Bu," dedi Darian'ın sesi, "ikinizin de inanılmaz derecede aptalca bir davranıştı."

Perdeyi ilk çeken Wren'di. "Biliyorum," dedi. "Dikkatsiz davrandım..."

Ama Torj onu geçip Darian'ı boğazından yakaladı ve onu yerden kaldırdı.

"Bir dahaki sefere seni gördüğümde seni öldüreceğim dedim kendime..."

"Torj!" diye tısladı Wren, soylu adam onun ezici tutuşu altında hırıltılı nefes alırken kolunu çekerek. Ama Torj işin bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. Darian'ı en yakın duvara itti ve ön kolunu pisliğin nefes borusuna dayadı. Piçin ölümünün tadını çıkaracak ve sonra ezilmiş bedenine gülümseyecekti...

"Torj!" Wren sesini alçaltmıştı, ama kolunu tırmalarken aciliyeti hissedilebiliyordu. "Bırak onu!"

Torj böyle bir şey yapmazdı. Darian'ın yaptıklarından sonra olmazdı. Soylu adamın acı çekmesini izlemek istiyordu. İstiyordu...

Koluna yıldırım çarptığında geri çekildi, akım keskin ve ısrarcıydı, Darian'ı düşürdü, Darian dizlerinin üzerine çökerek öksürmeye ve boğulmaya başladı. "Dediğim gibi," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Pervasız."

Wren asilzadeyi ayağa kaldırırken Torj'un öfkesi yeniden yükseldi. "Biliyorum," dedi. "Üzgünüm. Ben..."

"İkiniz de öyleydiniz," diye araya girdi Darian, ama sesinde artık bir eğlence tonu vardı. "Ama yine de, daha iyi bilmeliydim. Ayı Katili her zaman açgözlü bir... iştahı olmuştur."

"Yeter." Torj, ne olursa olsun ayak uydurmaya çalışıyordu. önünde açığa çıkıyordu. Darian'ın tek kurtarıcı yanı, onları babasından saklamış olması, onların orada olduğunu bilmesi her lanetleyici kelimeyi dinlemiş ve *onlara izin vermişti*. Ama bu, geçmişte Torj'a ya da şu anda Wren'e yaptıklarından onu aklamıyordu. "Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu. "Bu sefer cevapları alana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Bence bu çok açık, eski dostum," dedi Darian, ceketini düzeltip üzerindeki tozları silkelerken. "Delmira'nın gelecekteki kraliçesi ve ben birlikte çalışıyoruz."

"Yaptığın *onca* şeyden, onca yıldan sonra, bunu öylece kabul etmemi mi bekliyorsun?" Torj, yumruklarını sıkarken elinde bir titreme hissetti.

"Hayır," dedi Wren, koluna hafifçe dokunarak. "Ama bana güvenmeni bekliyorum." Bir parşömen uzattı. "Ve bunu."

Torj parşömeni aldı, ancak Wren'in elinin titremesini görmesinden korktuğu için onu açmadı. "Ne var?" diye sordu.

"O hayatta," dedi Wren yumuşak bir sesle. "Büyükannen."

Torj, ruh ikizine bakmaktan başka bir şey yapamadı, kadının sözleri aralarında bir sarkaç gibi gidip geliyordu.

Wren'in ifadesi yumuşadı. "Sen ondan bahsettiğinden beri, Kipp'e ona ne olduğunu araştırmasını söyledim. Sana bir son vermek istedim, en azından onun artık huzur içinde olduğunu bilmeni istedim, ama..."

"Ama huzur içinde değil," diye araya girdi Darian. "ünkü o, bizim orta alemler dediğimiz bu çürümüş çukurda hayatta."

BÖLÜM 12

Torj

"Bir savaş çekicinin sallanışı, bir asilin tatlı dilinden çok daha fazlasını anlatır."

– *Ayı Katili, Thezmarr'ın Savaş Kılıcı*

WREN'İN ELLERİ onun yüzündeydi ve onu kendine geri getiriyordu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Torj'un bakışlarını kendine çevirdi. "Darian'a güvenebileceğimi bu sayede anladım, Torj," dedi. "O, yıllar önce onu kurtarmıştı. Tam zamanında onu oradan uzaklaştırmıştı."

"Bu mümkün değil." Torj'un dudaklarından bu sözler döküldü. On yıllar boyunca, umudunu kesmeden önce orta alemleri büyükannesini için taramış, annesinin ölümünde olduğu gibi onun ölümünü de dünyayı ateşe vermek isteyen sessiz bir öfkeyle yas tutmuştu.

Wren onu kendine çekti ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Darian'la konuş."

Torj, onun dokunuşunu anında kaybetmiş olmaktan üzüntü duydu. Onu daha yeni bulmuştu. Ve ona anlatması gereken çok şey vardı, söylemesi gereken çok şey vardı. Sanki onun kargaşasını hissetmiş gibi, Wren kapıya ulaştığında ona döndü.

"Darian'ın sahip olduğu cevapları on yıllardır arıyorsun. Yeterince bekledin. İşin bittiğinde diğer her şey hala burada olacak."

"Thea dışarıda seni bekliyor olmalı," diye seslendi Darian. Wren'e karşı genellikle kullandığı şehvetli, flörtöz ses tonu tamamen

ortadan kalkmıştı. Wren, ayrılmadan önce ona onaylayıcı bir şekilde başını salladı.

Yalnız kaldıklarında Torj, Darian'a döndü. "Çabuk konuş, Devereux."

Torj'un hayatına döndüğünden beri ilk kez, Darian'ın çok iyi taktığı maske, ölmekte olan ateşe bakarken kaydı ve yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi. Omuzları içe doğru çöktü ve gözlerindeki parlaklık söndü. Bu, çocukken babasıyla

"Seni Vara büyükannenden ayırdım," dedi Darian.

"Seni Vara büyükannenden ayırdım," dedi Darian. "Onu onu gönderdim..."

Torj, ahşap parçalanmaya başlayana kadar sandalyenin arkasını sıktı.

"Ama düşündüğün nedenlerden dolayı değil," diye devam etti Darian. "O yardım etti

Annem kaçtı... ve bu onu tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük bir tehlikeye attı. Babam, ona yardım edenin büyükanne Vara olduğunu biliyordu.

Annem kırık koluyla hastaneye yatırılır yatırılmaz, Vara onu Lucian'a geri göndermek istemedi. Annenin başına gelenlerden sonra

Torj sessiz kaldı, kendi annesinin kanlar içinde dövüldüğü görüntüsü gözlerinin önüne geldi ve pişmanlık duygusu içini kapladı.

Torj sessiz kaldı, kendi annesinin kanlar içinde dövüldüğü görüntü gözlerinin önüne geldi ve pişmanlık içini kemirdi.

"Büyükannenizi ve annemi yakalanmadan önce Tver'den çıkardım," , babam o zamandan beri onları arıyor. Aramayı hiç bırakmadı, Vara'nın yaptıkları için onu lanetlemeyi hiç bırakmadı."

Torj, Wren'in verdiği parşömeni hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. "Peki bu?"

"Bu, stratejist arkadaşının bulduğu, onun bilinen son yeri. Benimle olan bağlantıyı ortaya çıkaran ve ona, sonra da Wren'e bildiren, onun kaynaklarından biriydi."

"Ve sen de nüfuzunu kullanarak beni o lanetli ayılarla başa çıkmam için gönderdin, neden?" dedi Torj yavaşça, sesi tehlikeli derecede alçaktı.

Darian derin bir nefes aldı. "Seni tüm bunlardan uzaklaştırmam gerekiyordu. Büyükannenizi başka bir yere gönderirken, babam barınağı yıkarken barınağı yıkarken, her türlü yozlaşmış siyasi anlaşmalar yapılıyorken. Olanların sadece bir kısmını bile duysan, asla güvende olamayacağını biliyordum. Ya onun emirleriyle ya da kendi

pervasızlığın yüzünden." Darian, bir noktaya değinmek istercesine boğazını temizledi.

"Onun peşine düşecek ve bu sırada kendini öldürecektin.

Ya da daha kötüsü, Kızıl Kule'ye gönderilirdin. Babam oradaki muhafızları tanıyordu... Senin oraya gönderilmesine izin veremezdim, Torj.

"Ben bir Savaş Kılıcıydım..."

"Ama dokunulmaz değildin. Arkadaşın Wilder Hawthorne bunu son savaşta kanıtladı, değil mi? Darian sertçe araya girdi. Sevdiğim insanları korumak için yapmam gerekeni yaptım. Hiç böyle bir sır saklamak zorunda kaldın mı? Bunu senden saklamak, hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Torj sandalyenin yanında durmaya devam etti, parmak eklemleri parçalanmış ahşabı sıkıca kavradı. Diğer elindeki parşömen buruşmuştu. "Yani benim adıma karar verdin mi? Öylece mi? Onlarca yıl boyunca tek ailemin öldüğüne inanmamı sağladın?" Son kelimedede sesi kırıldı ve yüzeyin altında kaynayan öfke kaynamak üzereydi. Çok uzun zaman önce Wren'e aynı şeyi yaptığı gerçeğinin ironisi onun gözünden kaçmadı.

"Ben düşündüğüm şeyi yaptım..."

"En iyi olduğunu düşündüğün şeyi mi?" Torj acı bir şekilde güldü. "Bunu daha önce de yaşadık, Devereux. Benim rızam olmadan benim için en iyisinin ne olduğuna karar veriyorsun. Her zaman en iyisini sen bilirdin, değil mi? Çocukken bile.

Birlikte kaçabileceğimize beni ikna ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Annen sana sert bir ders verdi, ben ise babamın yaptıklarından sonra günlerce yataktan çıkamadım."

Darian'ın yüzünde bir anlık acı belirdi. "Bu adil değil, Torj. Biz çocuktuk."

"Peki ya şimdi? Şimdi bahanen ne?" diye sordu Torj. "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Yıllarca Vara'yı aramak, onun hayatta olduğuna dair umutsuz bir umuda tutunmak, sonunda onu öldü kabul etmek...

Darian ona doğru bir adım attı, ama Torj elini kaldırarak onu durdurdu ve parşömene bakakaldı.

"Gerçekten hayatta mı? Bunca zaman sonra mı?"

"Hayatta," diye doğruladı Darian. "Yıllar boyunca mümkün olduğunca onu kontrol ettim, elimden geldiğince yardım ettim. Esas olarak, mümkün olduğunca

olabildiğince hareket etmesini teşvik ettim. Annemi babamdan korumak için uzak durdu. Eğer babam onu bulsaydı...

Darian cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Torj, Lucian Devereux'un neler yapabileceğini çok iyi biliyordu – tıpkı kendi babası gibi, sadece daha fazla nüfuz, daha fazla kaynak ve daha fazla güce sahipti.

"Sana verdiğim tüm acı için, sana kalan tek aileni senden aldığım için gerçekten çok üzgünüm." Darian'ın cılalı görünüşü çatladı altında yorgun, kırık bir insan ortaya çıktı. "Ne olursa olsun, o gün benim de tek kardeşim öldü."

Bu, Darian'ın Torj'un çocukken tanıdığı arkadaşına en çok benzediği andı. O zamanlar, ikisi de gençken ve babalarının kontrolünden kurtulmaya çalışırken söyleyeceği sözlerdi bunlar.

Torj ona bakarak, bir zamanlar kardeşi olarak gördüğü çocukla, ondan böylesine yıkıcı bir sırrı saklayan adamı uzlaştırmaya çalıştı. Yıllarca gereksiz yere yas tutmasına neden olan adamı.

"Peki neden şimdi?" diye sordu Torj sertçe. "On yıllardır bu sırrı sakladın, neden şimdi söylüyorsun?"

"Babamın olmadığı bir dünya istiyorum. Onun gibi erkeklerin olmadığı bir dünya. Onlar iktidarda olduklarında orta alemler çürür ve ben onların yaydığı zehir içinde yaşamaktan bıktım. Doğduğumdan beri bundan bıkmıştım. Ama yıllar önce, sevgili yaşlı Lucian benim sadakatimin sarsıldığını fark etmeye başladı. Mirasım için bazı şartlar koydu. Çözülmesi gereken şeyler..."

"Ne gibi?" diye ısrar etti Torj.

"Bilmek istiyorsan, oldukça karmaşık bir miras planı var, içinde... Şüpheli bir şekilde ölürse mirasını benden uzaklaştıracak yasal önlemler... Sonra, onun toprak varlıklarını devralmadan önce, onun bayrakçılarının onayı gerekiyor. Soylu aileler birbirleriyle bağlantılıdır. Sevgili Lucian'ın bana karşı elinde bir veya iki suçlayıcı kanıt olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Bunların bulunup yok edilmesi gerekiyor."

"Peki bunların Wren ile ne ilgisi var?"

"Wren ve stratejistinin yardımıyla, miras hukukunun inceliklerini anlayan hukukçulara danışabildim. Briar ve Pendelton hanelerine birlikte yaptığımız ziyaretlerle, konumumuzu belirledik."

bayrak taşıyıcılarla iyi ilişkiler kurduk. Ve kanıtlar... Şey,

bu ayrı olarak ele alınıyor. Zamanı geldiğinde, Wren benim için Lucian'ı ortadan kaldıracığına söz verdi.

"Onu zehirlemek mi istiyor?" diye tahmin etti Torj.

"Bu onun uzmanlık alanı, değil mi?" Darian her zamanki gülümsemesiyle cevap verdi. "Bu arada, sana neyin zarar verdiğini bulmasına yardım etmeye de karşı değilim, yoksa Furies bizi kurtarsın, hepimizi defterine ekleyebilir."

Torj boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalıştı. "Bu nişan... Senin için ne ifade ediyor?"

"Tam olarak sana söylediği gibi - bir amaca ulaşmak için bir araç." Darian'ın gülümsemesi genişledi. "Ama senin kıvranışını izlemek beklenmedik bir zevkti... Sanki oyuncaklarını yeniden çalmışım gibi. "Hâlâ kendi oyuncaklarını alamıyor musun, Devereux?" dedi Torj, ama sertlik yoktu. Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

Aralarında sessizlik uzadı, on yılların acısı ve bastırılmış çocukluk anıları hesaplaşıyordu.

Torj, elindeki parşömene bir kez daha baktı, yıllar boyunca tutunduğu her şeyin gerçeği ve gerçekliği arasındaki ayrımı anlamaya çalışıyordu.

"Bütün bunları ailelerimizi korumak için mi yaptın?" dedi ve sonunda ocak başına doğru bir adım attı. "Beni korumak için mi?"

Darian ona döndü ve tereddütle elini uzattı. "Kardeşler ne içindir?"

Torj uzattığı eli uzun bir süre izledi. Bir zamanlar tanıdığı çocuk ile karşısındaki adam birbirine karışmıştı.

"Ben... Henüz o noktaya gelmedim, Darian," dedi sessizce. "Ama Vara'yı kurtardığın için sana minnettarım. Onu görmek istiyorum. Güvenli olduğunda. Şu anda ortak bir noktamız var... Lucian Devereux'un düşüşünü görmek istiyorum."

Darian'ın elini tutmadı. Henüz değil. Bunun yerine, şöminenin yanına geçip, ikisi de sönmekte olan közlere baktılar.

"O zaman oradan başlayalım." Darian elini çekti. "Gerisi... Gerisi zaman alacak."

Torj tek bir kısa baş sallama ile cevap verdi. Bu bir affetme değildi – henüz değil – ama bir başlangıçtı. Bir zamanlar olan ve belki de tekrar olabilecek olanın en ufak bir ışığı.

BÖLÜM 13

Wren

"En etkileyici simyacı zihni, merakını koruyan zihindir."

– *Drevenor Akademisi El Kitabı*

"Bu gül çalılarının bazıları bin yıldan daha eskidir," dedi bahçıvan Braxton, Pendelton malikanesinin nefes kesici bahçelerinde dolaşırken Wren'e.

"Bu kadar uzun yaşayabileceklerini bilmiyordum," diye cevapladı Wren, ipeksi kırmızı bir yaprağa dokunmak için elini uzattı.

Braxton başını salladı. "Gül hakkında insanların bilmediği çok şey var. O kadar yaygın bir çiçek ki, genellikle gözden kaçarlar." "Bu bahçelerde gümüş dalgalı gül var mı?" diye sordu.

"Sadece malikanenin sınırında yabani olarak yetişenler var. Lady Pendelton'ın değerli bahçe yatakları için çok sıradanlar."

"Beni onlara götürebilir misin?"

"Gümüş dalgalı güller mi?" Braxton kaşlarını çattı. "Evet. Onlara ilgi duyuyorum."

"Sen bir simyacısın, değil mi?"

"Öyleydim," diye cevapladı Wren sessizce. "Ama artık değilim."

"Ama bahçıvan olmak gibi bir şey olmalı, değil mi? Bir kez simyacı olan, sonsuza kadar simyacı kalır? Bu taraftan."

Wren, bahçıvanı mülkün en uzak köşesine kadar takip etti. ki bu, malikaneden oldukça uzaktaydı. Lucian'ın keskin gözlerinin bile onu burada görebileceğinden çok şüpheliydi.

Taş duvara narin bir gül çalısı tırmanıyordu, yaprakları koyu yeşil ve az sayıdaki çiçekleri tanıdık inci beyazıydı. Delmira'daki kulübesinin yanındakinin yarısı kadar bile sağlam değildi, ama kesinlikle silvertide çeşidiydi. Bu çiçeklere bakarak, kendi tedavisi için ihtiyaç duyduğu tür kadar güçlü olmayacaklarını biliyordu, ama karşılaştırma ve testlerde yardımcı olabilirdi.

"Biraz kesim yapmamın sakıncası var mı?" diye sordu Wren arkadaşına. Braxton omuz silkti. "Neden olmasın? Onlar Leydi için sadece yabancı otlar. Budama makasımı getireyim..."

"Gerek yok." Wren kemerinden kendi budama makasını çıkardı.

"Hazırlıklı gelmişsin," dedi Braxton.

İlk çiçeği kesmek için eğildi. "Her zaman hazırlıklı olurum, Efendi Braxton."

"Örnek almaya ilgi duyduğunu bilseydim, seni sabahın ilk ışığında buraya getirirdim. Sabahın erken saatleri, bitkilerin en çok su içerdiği zaman olduğu için kesim için en uygun zamandır. Çiçekler o zaman daha uzun süre dayanır."

Wren şaşkınlıkla bahçivana baktı. "Biliyor musunuz, tüm eğitimim boyunca hiçbir Usta Simyacı bana bunu söylememişti..."

Braxton yine omuz silkti. "Lady Pendelton çiçeklerinin taze olmasını sever. Sabahları vazo için kestiğimde daha uzun süre dayanıyorlar."

Wren başını salladı ve bir gül daha koparıırken dikenlere dikkat etti. "Peki, bunu paylaştığın için teşekkürler. Aklımda tutacağım." Ona kaşlarını kaldırdı. "Başka bilgece sözlerin var mı?"

"Duruma

bağlı." "Neye

bağlı?"

"Neden bilmek istediğine."

"Eğer düşündüğün buysa, senin ticari sırlarını rakiplere satmayacağım," dedi ve örneklerini taze ipek sporla sardı.

Braxton güldü. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Yaymak mı? Parfüm mü yapmaya çalışıyorsun? İçeceklerini süslemek için mi?"

Wren gülümsedi. "Her türlü bilgiyi kabul ederim."

"Öyleyse, size şunu söyleyeyim: Bazen sonbaharın sonlarında veya kışın alınan sert odun kesimleri, özellikle bu türde, ilkbaharda alınan yumuşak odun kesimlerinden daha yüksek başarı oranına sahiptir... Ve

daha *yaratıcı* uğraşlar açısından, çiçek açtıktan sonra oluşan meyve genellikle göz ardı edilir ve küçümsenir."

"Kuşburnu mu demek istiyorsun?" diye sordu Wren. "Birçok tıbbi kullanımı var."

"Aynen öyle," dedi göz kırparak. "Onun da birkaç örneğini almak isteyebilirsin, değil mi?"

Wren kendini gülümserken buldu. "Sende seran yok, değil mi Braxton?"

"Kan Dökücü Vernich öldü," diye duyurdu Torj, toplanan soylular ve sancaktarlara.

Pendelton yemek salonunda şok edici fısıltılar yükseldi ve Wren de masanın başında oturduğu yerden keskin bir nefes aldı. masanın başında oturduğu yerden keskin bir nefes aldı. Sabahın büyük bir kısmını Braxton'ın serasında geçirmiş, Delmira'dan getirdiği gümüş dalgalı kesimleri, malikanenin sınırında yetişenlerle karşılaştırmıştı. Her birinden gül kalçalarını ayırıp deneylerine eklemekle saatler harcamış, Torj'un kan örneklerine tepkisini test etmiş, ancak işinden koparılarak Şu anda etrafında bir sorgulama yapılıyor.

"Vernich? Vernich'in öldüğünü mü düşünüyorsun?" Thea, haberleri duyunca irkilirken, arkasında tekrar etti.

Darian, Wren'in sağında oturuyordu, yüzündeki ifade okunamazdı ve solunda oturan Kipp hiçbir şey söylemiyordu, ama çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördü.

Wren, Bloodletter'ı iyi tanı mıyordu, sadece Thea, Cal ve Kipp ile orijinal grubun en yaşlı Savaş Kılıcı, sık sık öğrencilerini revire düşüren bazı alışılmadık yöntemlere sahipti. Yine de, gölge savaşı sırasında Vernich Warner onlara farklı bir yönünü göstermiş ve sonunda diğerleriyle birlikte bir kahraman olarak kutlanmıştı. Bu yüzden haber o kadar şok ediciydi.

"Başka ne var, Torj?" diye sordu Thea.

"Başka bir Savaş Kılıcı, Ashlyn Graves'in de öldüğü sanılıyor. Vernich'in topuzuyla birlikte onun bazı parçaları bulundu. Orada dökülen kan miktarı, hiç kimsenin hayatta kalmadığını gösteriyor," diye cevapladı Torj, bir anlığına başını eğerek.

"Ama Hawthorne, Whitlock ve ben size daha da kötü haberlerle geldik... Emirlerimiz bizi Broken Isles köylerine götürdü, orada yeni bir tür yıkım halkı etkilemiş. Silas, takipçilerinden oluşan bir ordu kuruyor. Gölge Savaşı'nda "howlers" olarak adlandırılan canavarlara benzer, hatta belki de aynı şeyin daha az gelişmiş bir formu. Şiddete susamışlar ve kan banyosuna katılmak için her türlü davaya katılmaya hazırlar. Ordusunun büyük bir kısmını bunlar oluşturuyor. Bir zamanlar normal vatandaşları, şimdi her türlü şiddeti arzuluyor ve Silas'ın saflarına akın ediyorlar.

Wren onu izledi, yıkım dalgalar halinde onu sardı. Tıpkı gölge savaşı gibiydi. Tek fark, artık önlerinde duran adamın ruh eşi olduğunu ve ölmek üzere olduğunu biliyor olmasıydı. Oturduğu yerden bile, parmaklarında saklamaya çalıştığı titremeyi görebiliyordu - Lord Lucian'ın zehirin yavaş salındığını iddia ettiği göz önüne alındığında, çok erken ortaya çıkan bir semptomdu...

Darian'ı daha çabuk harekete geçirmek için Torj'un ölümünü hızlandırıyor muydu? Yoksa yalan mı söylemişti? Wren'in isteği üzerine Darian, şüphe çekmeden babasından bilgi almaya birkaç kez çalışmıştı, ama başaramamıştı. Ya Larkwood Vadisi'nin yaşlı lordu kartlarını inanılmaz derecede gizli tutuyordu, ya da kendi oğluna güvenmiyordu. Ya da her ikisi de.

Torj'un boynundaki damarlar bir anlığına koyulaştığında, zehirin içinde yükseldiğini gören Wren sertleşti. Darian uyarı olarak elini sıktı ve Wren, Ayı Katili'nden gözlerini ayırarak

konuşmaya başlayan Lord Lucian'a yöneldi.

"Peki ya Naarva Prensi'ni de yanınızda getirmiş olmanız ne olacak?" dedi asilzade, sesindeki keskinlik herkesin duyabileceği kadar açıktı. " tahttan çekilme meselesi henüz çözülmemişken ve Drevenor'daki konutunda tutulması gerekirken?"

Zavier ayağa kalktı. "Lonca Ustası, Savaş Kılıçları'na beni korumakla görevlendirdi. Sadece benim hayatımdan endişe etmekle kalmadı, ama aynı zamanda benim kimyager olarak uzmanlığımın yolculukta faydalı olabileceğini de umuyordu. Ve öyle de oldu. Karanlık kimyayı

ve gölge büyüsünü tespit eden bendim.

"Yani, bir değil, üç Savaş Kılıcı'nın korumasını alan asi bir prensimiz mi var?" Lucian alaycı bir şekilde sordu. "Bu, Silas'ın argümanlarını hiç desteklemiyor."

Silas'ın argümanlarını desteklemiyor." "Ben öyle demedim..."

Ama Lord Lucian, Naarva Prensi'nin cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Siz ve Savaş Kılıçları'na bu bilgi için teşekkür ederiz." Diğer soylulara döndü. "Lord Pendelton, Lord Briar, belki de tartışmamızı daha özel bir yerde sürdürmeliyiz?"

Darian, Wren'in elini tekrar sıktı. "Bu benim işaretim, aşkım." "Ve benim de," diye cevapladı Wren, ayağa kalkarak.

"*Hayatım*." Darian'ın sesi hafifçe alçaldı, fısıldıyormuş gibi görünmek için kullandığı bir beceriydi ama diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Askeri meselelerimizi halletmem için bana güvenebileceğini biliyorsun. Git ve prensle konuş, eminim konuşacak çok şey vardır." Elini indirdi.

O zaman sesini gerçek bir fısıltıya indir. "Bir erkeğin dümeni elinde tuttuğu izlenimi verirken, istediğin sayıya ulaşma olasılığımızın daha yüksek olduğunu biliyorsun."

Wren hayal kırıklığıyla bir çığlık attı, öfkesini uysal bir gülümsemeyle gizledi. gülümsemeyle öfkesini gizledi. "Kipp'i de yanına al," dedi sakın bir sesle.

"Delmira'nın coğrafyasını çoğu kişiden daha iyi bilir."

Darian başını salladı, elini bıraktı ve babasının önüne geçti. Lord Lucian ayağa kalkarken Wren'in yanından geçip fısıldadı "Bizi aptal durumuna düşürmememiz gerektiği konusunda söylediklerimi unutma..." Sözleri hafifti, ama aralarında yatan tehdit hiç de hafif değildi.

Bir an için, Lucian uzaklaşırken Torj'un bakışlarının sıcaklığını üzerinde hissedebildi. Etrafındaki havada Ayı Katili'ni hissedebiliyordu, ama Lord Lucian'ın tehditkar sözleri kulağında hala taze olduğu için ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

Neyse ki Xavier yaklaştı. "Seni görmek güzel, Wren," dedi, sesi de Wren kadar yorgun geliyordu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Zave," diye cevapladı. "Yolda her şey yolunda mıydı?" "Öfke uyandıran karanlık simyanın çılgınlığı dışında mı demek istiyorsun?" "Evet, onun dışında."

"O zaman her şey harikaydı," dedi kuru bir sesle. "Üzerinde çalıştığın şeyi bana göstermek ister misin?"

Wren, arkadaşını Torj ve diğerleriyle birlikte görmekten çok mutlu olmuştu diğerleriyle birlikte olduğunu görmek Wren'i cesaretlendirmişti, ancak akademide tek başına iksirlerini korumak için bırakılan Dessa için endişeleniyordu. Dessa, acemi oldukları günden beri neredeyse hiç yanından ayrılmamış, onunla birlikte Delmira'ya seyahat etmiş ve onunla birlikte bereketli toprakları görmüştü. Wren'in midesinde bir rahatsızlık hissediyordu. Onun olmadan hep birlikte burada olmaları yanlış geliyordu. Ama yine de Xavier'i odasına götürdü, başka bir simyacı ile konuşmak için sabırsızlanıyordu. Gölge savaşı ona bir şey öğretmişse bir şey öğrettiyse, o da çok fazla tıbbi malzemeler. Ekstra bir çift el yardımıyla, o öğleden sonra işe başlayabilirdi. Hepsine ihtiyaç duyacaklarından hiç şüphesi yoktu: ateş düşürücüler, ağrı kesiciler, uyku hapları...

Zavier onun basit düzenini incelerken, "Yolda yanıma alabileceğim şeylerle sınırlıydım," diye açıkladı. "Ama bazı temel şifa malzemelerinin yanı sıra, eserim sırasında Kraliçe Reyna'ya kullandığım ilacın birkaç dozunu da hazırlayabildim."

"Bu ilaç önleyici olarak da kullanılabilir mi, yoksa sadece panzehir olarak mı?" diye sordu Xavier.

"Şu anki haliyle sadece panzehir olarak kullanılabilir, ama daha fazla gümüş dalgalı gül bulursam, formülü Silas'ın saldırılarını Silas'ın saldırılarını etkisiz hale getirmek için kullanılabilecek şekilde formülü ayarlayabileceğim. Daha fazla gül bulmak zaferimiz için çok önemli." "Ben ayrıldığımda Dessa da aynı şey üzerinde çalışıyordu," dedi Xavier.

Wren rahat bir nefes aldı. "Güzel. Ne kadar çok kişi çalışırsak o kadar iyi."

Zavier yakındaki lavaboda ellerini yıkamaya gitti. "Bana ne yapmam gerektiğini gösterirsen, hemen başlayabilirim."

Wren, önceki gece konuşmaları yarıda kesildikten sonra Torj'u görmeyi ve onunla konuşmayı çok istiyordu, ama bu kadar kısa sürede onu aramayı göze alamazdı. Zihniyle ona seslenmeye çalıştı, ama geriye sadece kendi sesinin yankısı geldi. Bu yüzden kendini işle meşgul etmeye karar verdi ve Xavier'e tedaviyi oluşturmak için kullandığı yöntemin ilk kısmını gösterdi, silvertide stoğunun azaldığını belirtti.

Wren, yorgunluktan gözleri bulanıklaşana kadar yatak odasına çekilmeyi düşündü. Kapıyı arkasında kapatıp kanopi yatağa doğru döndüğünde, bir anda durdu.

İpek arşıafların üzerinde küçük, siyah bir kutu vardı. Kaşılarını çatarak ona doğru adım attı. Thea, Xavier ve kendisi odaya girmeden önce her zamanki güvenlik kontrolünü yapmışıtı, yani bu ne olursa olsun, kardeşı onu bırakmanın güvenli olduğuna karar vermişti.

Wren kutuyu açtı ve içindeki oldukça samimi içeriği ambalajından çıkardı, ağzı açık kalmışıtı.

"Bunlar...?" Kutuyu dşırd ve parmağında asılı duran siyah danteli şok olmuş bir ifadeyle inceledi.

Kumaştan bir not düştü. Ve haftalar sonra ilk kez, Wren güldü. Karnı ağrıyana ve gözyaşları yanaklarından akıncaya kadar güldü.

"Lanet olası i çamaşırlarını giy, Embers," diyordu not.

BÖLÜM 14

Torj

"Bir Savaş Kılıcı'nın gücü, orta alemlerin gücünü ve Furielerin lütfunu temsil eder."

– *Orta Diyarlar Kronikleri*

TORJ KENDİNE, bu hediyeıı sadece Wren'i güldürmek için bıraktığını, uzaktan ona sahip çıkmak için değil, dedi. Ancak Wren ertesi gece baloya girdiğinde, vücudunun her santimetresini saran başka bir elbise giydiğini görünce

, iç çamaşırlarını giymediğini anladı ve bu düşünce onu deliye çevirdi. Birkaç saniye için, kayıtsızlık maskesi düştü ve odanın diğer ucundan ona utangaç bir gülümseme attı, meydan okurcasına, sonra yüzünü tekrar nötr bir ifadeye büründürdü.

Bakışlarını başka yöne çevirmeye, gözlerini ondan uzak tutmaya çalıştı, ama o büyüleyiciydi ve onu, uzaktan bile olsa, tamamen odaklanamayan bir hale getirmişti.

"Burada olmamalısın," dedi Thea, onun yanında durarak, balo salonunun diğer ucunda kız kardeşine bakarken onu yakaladı.

"Muhtemelen olmamalıyım," diye onayladı, göğsünde bir huzursuzluk hissederek.

"Lord Pendelton bu öğleden sonra Lucian'a iki yüz sancaktarını vaat etti," dedi Thea.

"Wren'e mi demek istiyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Lucian'ın davasına, ki şu anda bizim davamızla aynı çizgide," diye cevapladı Thea alaycı bir şekilde.

Torj, Thea'nın Lord Lucian ve onun geçmişi hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyordu, bu yüzden sadece "Doğru gibi görünüyor" dedi.

Thea onaylayarak ses çıkardı. "Yani Lucian, Lord Briar ve Lord Pendelton, saflarımıza ekleyeceğimiz bin tane sancaktarımız var... Bu önemsiz bir şey değil.

"Hayır, önemsiz değil," dedi Torj, gözlerini dans pistinden ayırmadan. "Son duyduğum kadarıyla, bazı kraliyet ordularının sayısı bile bu kadar değil. Bazıları son savaşta çok fazla kayıp verdikleri için, bazıları ise halkın kraliyet ordusuna derin bir güvensizlik duyması nedeniyle... Ona ihtiyacımız var."

"Öyleyiz," diye kabul etti Thea. "Ama senin bu saçma sapan gösteriyi izlemeye burada kalmana gerek yok. Neden gidip biraz temiz hava alıyorsun? Ya da daha iyisi, biraz dinlenmeye ne dersin? Biraz solgun görünüyorsun, Ayı Avcısı."

Ama Torj Elderbrock acı çekmeyi seven biriydi, bu yüzden Thea'nın istediği gibi odasına dönmek yerine kaldı.

Ve izledi.

Parlak kraliyet mavisini bir elbiseyle göz kamaştıran Wren, Darian ile dans ediyordu. Artık tüm hikayeyi biliyor olmasına rağmen, Torj onları izlerken nefes alamıyordu. Her dönüş, kaburgalarının arasına saplanan yeni bir bıçak gibiydi – onun

Darian'ın kavrayışında kaybolan narin el, aristokrat parmaklar sırtının alt kısmına sahiplenici bir şekilde yayılmış, bir zamanlar sadece Torj'a ait olan bölgeyi ele geçirmişti.

Bu manzarayı görünce göğü yandı, gözlerinde siyah noktalar belirdi . Aralarındaki bağ, dişlerini gıcırdatabilecek kadar uyumsuz bir titreşimle ınılıyordu.

Gelmemeliydi. Tanrılar korusun, gelmemeliydi.

Ruh ikizinin başka bir adamla mükemmel bir ritimle hareket etmesini izlemek özel bir işkenceydi. Darian'ın dudakları, onu titretmek için bir şeyler mırıldanırken boynunun kıvrımlarında dolaştı ve Torj bakır tadı aldı - yanağını ısırmıştı.

Yeşil gözler birden açıldı ve onun gözleriyle buluştu.

Bir an için, Wren'in bakışlarında ham ve çaresiz bir şey parladı, sonra yüzünü çevirip Darian'a daha da yaklaştı.

Torj daha fazla dayanamadı. Gizlice uzaklaştı. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece oradan çıkması gerektiğini biliyordu.

Kısa bir süre sonra kendini bahçede, Wilder ve Cal'ın yanı sıra, lordlarının çağrısına uyan sancaktarlarla birlikte buldu. Orada Orta alemlerin dört bir yanından gelen küçük gruplar ve deri ve ter kokusu gece havasında asılı kalmıştı. Bazı adamlar talim yaparken, diğerleri silahları kontrol etmekle meşguldü ve Warswords üçlüsü çimleri geçerken dikkatle onları izliyorlardı. Çiftler halinde antrenman yapanları izleyen Torj, Wren ile ilk kez dövüştüğü anı hatırladı.

Her kıvrımını ortaya çıkaran tayt giyerken onu eğitmeye çalışmak, kaderin acımasız bir cilvesiydi.

"Sen benimlesin, Embervale."

"Ciddi olamazsın."

"Ben her zaman ciddiylim."

"Gerçekten benimle dövüşmemi mi istiyorsun?"

"Başkasının ellerinin üzerinde olmasını mı tercih edersin?"

Bu anı hatırlayınca ağzında bir gülümseme belirdi. Hiç şansları olmamıştı, değil mi?

"Hadi, Ayı Katili," diye bağırdı Wilder, zırhını çıkarıp kılıçlarından birini çevirerek. "Görünüşe göre yakacak enerjin var

...

Ama Cal onu kenara itti. "Bana izin ver," dedi eski öğrencisi. "Son dövüşümüzden beri onu yenmek için bir fırsat bekliyordum."

Torj içini çekti. Arkadaşlarının ne yaptığını biliyordu ve bu övgüye değer bir çabaydı. Normalde, kendini doğrudan fiziksel eforla dikkatini dağıtmaya yöneltirdi, ama... yorgundu. Normalde kelime dağarcığında olmayan bir kelime.

"Ne olacak, Elderbrock?" diye alay etti Wilder. "Eski çırağın mı, yoksa Ölümün Eli mi?"

Etraflarındaki diğer askerlerin ilgisini hisseden Torj zırhını çıkardı ve omuzlarındaki ağrıyı hafifletmek için omuzlarını döndürdü, sonra çekicini eline aldı.

"Hanginizi yeneceğim umurumda değil," diye mırıldandı.

Demir silahın tanıdık ağırlığı rahatlatıcı olmalıydı – savaşçı olarak geçirdiği on yıllar boyunca tek sabit şey buydu – ama tutuşu yanlış, dengesiz geliyordu. Parmaklarını esnetti, onları sabit tutmaya çalıştı.

Cal, boş bir alanın ortasına geçerek, Torj'a Xavier'in dövüş stilini hatırlatan gösterişli bir şekilde kılıcını döndürdü. Başka bir gün olsaydı, Torj genç Savaş Kılıcı'nın

bugün, bu gösteri sadece onun sinirini daha da artırdı.

"Hadi bakalım," diye bağırdı Cal, hazır pozisyonuna geçerek. "Bana ne yapabileceğini göster."

Torj'un davete ihtiyacı yoktu. İleri atıldı ve ilk vuruşuna gerekenden fazla güç uyguladı. Cal savuşturdu, ama darbe onu geri adım attırdı. İyi. Kavga etmek basitti. Kavga etmek mantıklıydı. Silahlarının her çarpışması, salondaki nişanlı çifti, orada neler olup bittiğini, kimin kimin yanında oturduğunu, ince masa örtülerinin üzerinden dokunan elleri, mum ışığında parıldayan yüzüğü, kimin kimin yanında oturduğu, güzel masa örtülerinin üzerinde ellerin birbirine değdiği, mum ışığında parıldayan bir yüzük...

Cal'ın kılıcının düz kısmı Torj'un açıkta kalan koluna çarptı.

"Canlan, Ayı Avcısı!" Wilder kenardan seslendi, sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadan.

Torj odaklanmaya çalıştı, ama sanki etrafındaki dünya çok hızlı hareket ediyor ve tepkileri çok yavaş kalıyormuş gibi sersemlemiş hissediyordu. Cal'ın bir başka saldırısını engellemeyi başardı, ama baskın kolu çekicinin ağırlığı altında kilitlendi. Kasları gerildi, sonra spazm geçirdi ve omzuna kadar yayılan bir ağrı hissetti.

Savaş çekici yere düştü ve dengesi yerine gelmeden bacakları da onu yüzüstü bıraktı. Sert bir şekilde yere düştü, çimler dizlerine gelen darbeyi hafifletemedi.

Saha sessizliğe büründü. Herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu – kendi antrenmanlarını bırakıp izlemeye gelen askerler, ve az önce elinde bir mektupla gelen yüzbaşı ve yakından izleyen Wilder. Torj'un yüzü kızardı. Bir an daha onların bakışlarına katlanmaktansa, vücudunda dolaşan zehirden bir düzine doz daha alsa daha iyi olurdu.

Wilder'ın botları görüş alanına girdi; bir el ona yardım etmek için uzandı. Torj'un çenesi sıkıldı.

"İhtiyacım yok..."

"İhtiyacın olmadığını biliyorum," diye sözünü kesti Wilder, sesi sadece Torj'un duyabileceği kadar alçaktı. "Yine de kabul et."

Torj bir an için inatla kendi başına kalkmayı düşündü. Ama kolları hâlâ titriyordu ve lanet olası gururu bir gecede yeterince darbe almıştı. Wilder'ın kolunu tuttu ve arkadaşının onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Wren'e söyleme," diye mırıldandı.

"Eğitim sırasında olanlar eğitimde kalır," diye cevapladı Wilder. "Şimdilik."

O sırada, elinde parşömen olan yüzbaşı telaşlı bir şekilde öne çıktı.

"Savaşçı Elderbrock, Savaşçı Hawthorne ve Savaşçı Whitlock," diye selamladı onları, omzuna üç parmağını dokunarak

"Lord Lucian'ın casusları düşmanın planlarını ele geçirdi. Drevenor, Silas'ın saldırısının bir sonraki hedefi olacak. Thezmarr'dan talimat bekliyor..."

"Ve ben *ona* talimatları *verdim*," diye bağırdı Wren, malikaneden onlara yetişirken, yeşil gözlerinde ateş parıldıyordu. "Dessa'yı ve gümüş dalgalı gülleri kurtarmalıyız. Akademiye dönmeliyiz."

BÖLÜM 15

Wren

"Ben sonsuza kadar bu kadim sanatın bekçisi olarak damgalanmış durumdayım. Ve tüm varlığımla ve olacaklarımla onu koruyacak ve kullanacağım."

– *Drevenor Akademisi Gizlilik Yemini*

"Bu kaç kez oldu?" Wren, atlarını hazırlarken Cal'a fısıldadı. "Torj'un böyle düşmesi?"

"Bildiğim kadarıyla bu ilk kez oldu," diye cevapladı Cal, sesi alçaktı.

"Ama o kendinde değil ve bence bu sadece sen ve Darian'la ilgili değil..."

"Biliyorum," dedi Wren. Arkadaşına söylemediği şey, Torj'u kurtarmak için yakında o asilzadeyle evlenmek zorunda olduğuydu. Zaman onun lehine değildi, hiç öyle olmamıştı.

"Öyleyse," Darian, binici kıyafetiyle onlara doğru büyük adımlarla yaklaşarak sözünü kesti, "görünüşe göre babam, daha önce ...' Wren'e atına binmesi için yardım etti. Artık aptal bir ipek balo elbisesi yerine kendi binici kıyafetlerini giyen Wren, Cal'ın endişeyle kaşlarını çatarak arka planda kalırken, onun yardımını kabul etti. endişeyle çatılmıştı.

"Dikkatimiz başka yöne çevrilir çevrilmez Drevenor'a yürüdüler," dedi Wren.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Darian.

Wren, Torj'un tedavisi için Braxton'ın serasında daha fazla zaman geçirmeyi ummuştu, ama artık zaman çok önemliydi. Mektup yazdığı gül yetiştiricilerinin cevap vermesini ummak zorundaydı;

bu arada Drevenor'a gitmesi gerekiyordu. Soylular sayesinde, bayrak taşıyıcıları hızla toplanmış ve şimdi akademinin yardımına koşmaya hazırdı.

Ya çok geç kalırsa? Korku, kalbini acımasız bir yumrukla sıktı, ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun yerine, Wren atını, Thea, Wilder, Torj ve Cal'ın sabırsızlıkla beklediği grubun başına yönlendirdi.

"Siz önden gidin," dedi Wren. "Aygırlarınız daha hızlı ve Silas'ın adamları bizden önce akademiye ulaşırsa Dessa'nın yalnız kalacağını düşünmek bile dayanılmaz."

"O yalnız değil," diye cevapladı Thea. "Audra ve Thezmarr'ın Muhafızları bir birimi orada konuşlanmış durumda, ayrıca Drevenor'un kendi güvenlik güçleri de var. Savunmasız değil."

"Yine de," diye ısrar etti Wren. "Lütfen, Thea. Başka bir arkadaşımı daha kaybedemem. Dessa'yı da kaybedemem..."

"Kaybetmeyeceksin," diye yemin etti kız kardeşi, atını gruptan uzaklaştırarak. "Orada buluşuruz."

Wren ona minnettar bir bakış attı ve Thea'nın atını sürmesini izledi. Aygırı sert bir galopla sürerek malikanenin kapısından geçti ve sancaktarları geride bıraktı.

Darian, küçük ordusunun geri kalanını toplaması uzun sürmedi, ama Wren'e bu çok uzun bir süre gibi geldi. Her geçen dakika Silas, Drevenor'a yaklaşıyordu

ve Drevenor'a yaklaşıyordu, kim bilir kaç adamı emrindeydi.

Sonunda, batıya doğru yola çıktılar, hilal ay başlarının üzerinde beliriyordu. Saatler geçtikçe ve Wren durumu anladıkça, daha önce yediği yemek midesi bulandırmaya başladı.

karanlık simyanın tedavisi, gümüş dalgalı güllerin hasadı, savaştan kalan gölge eserleri... Hepsi Silas'ın eline geçmeye hazırdı. Tek yapması gereken elini uzatmaktı.

Wren, Torj'un her zamanki gibi sert bakışlarla aygırının üzerinde oturduğu yere baktı. Sadece o farklı bir şey biliyordu. Ellerindeki titremeyi görmüştü. zehir onu ele geçiriyordu, Lucian'ın ima ettiğinden çok daha erken, ve işte buradaydılar, daha fazla tehlikeye doğru gidiyorlardı.

Ayı Katili onun bakışlarını hissedebiliyorsa da, bunu görmezden geldi. Dikkatini önündeki yola vermişti ve Wren bunun nedenini kısa sürede anladı.

Yolun kenarında tanıdık bir araba ters dönmüş yatıyordu...

"Roderick!" diye bağırdı Xavier, atı onun altında dörtnala koşarken olay yerine doğru hızla ilerledi.

Wren de kalbi çarparak gruptan ayrıldı. Arkadaşını takip ederek, onları akademiden Highguard'a götüren, karnındaki yarayı tutan adamı buldu. Meşale ışığı, nefes almaya çalışırken parmaklarının arasından akan kanı ortaya çıkardı. Wren eyerinden atladı ve Roderick'in yanına çömeldi. Hayatında onunki gibi birçok yara görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Roderick'in yorgun ifadesinden, onun da bildiğini anladı.

"Sorun yok," diye onu sakinleştiren Xavier, atından atlayıp Roderick'in omzunu tuttu. "İyileşeceksin, sen..."

"Bana yalan söylemeye başlama, Prens," dedi adam hırıltılı bir sesle. "Drevenor'dan geçerken kapılarda zaten çatışma vardı. Kısa süre sonra peşimden geldiler. Gitmelisin."

"Seni bırakmayacağım," diye itiraz etti Xavier.

"Hayır, gitmeyeceksin." Roderick gömleğine kan öksürdü. "Görünüşe göre önce ben gideceğim."

Zaverk'in elini bırakmadı.

"İyi şanslar dostum," dedi Roderick boğuk bir sesle.

Gözlerindeki ışığın sönmesini ve son nefesini vermesini, göğsünün inip kalkmasının durmasını sadece izleyebildiler.

Torj, elini Xavier'in omzuna koydu. "Arkadaşının yasını tutmak için zamanın olacak

ama şu anda başka bir arkadaşın da orada bir yerde."

Wren, Torj'un işaret ettiği yere bakınca, uzaktan havaya yükselen dumanı gördü. Panik içinde bir çığlık atarak atına geri atladı ve galopla uçmaya başladı. Yanında nal seslerinin gürültüsünü duydu ve bunun Torj ve diğerleri olduğunu anladı.

Yoldan toz yükseldi ve kısa süre sonra Thea onlara doğru at sürdü.

"Duvarları aştılar!" diye bağırdı ve atını

"Çevrede bulunan tüm muhafızlar

ölü. Kapılar yok oldu ve ana binaya giden yol kan gölüne döndü."

Panik Wren'in boğazını sıktı, ama akademiye doğru hızını kesmedi. "Audra ne durumda? Dessa?"

"İçeride hala çatışma devam ediyor," dedi Thea, at sürerken arkasındaki sancaktarları gözetleyerek. "Wren, şimdi savaşırsak, adamlarının yarısını, belki de daha fazlasını kaybedersin. Onları ölüme göndereceksin ve Delmira'da senin için savaşacak kimse kalmayacak."

"Dessa orada, Thee."

"Biliyorum. Lord Pendelton'un okçularını çevrede bırakın.

Dessa'yı kurtarmak için küçük bir kuvveti içeri sokun; işinizi ve düşmanın eline geçmemesi gereken diğer her şeyi alın. Sonra başka bir gün savaşmak için yaşayalım."

Bu onun kararıydı, Wren bunu biliyordu. Ama daha önce de böyle kararlar vermişti, geri alamayacağı kararlar, ve şimdi içini eski bir yara gibi kemiriyorlardı. Pişmanlık ve suçluluk, acı verici bir görüntü selinde iç içe geçmişti: sevdiği ve kaybettiği insanlar, onun yüzünden incinen insanlar.

Ama zamanları azalıyordu.

, sıradan bir yangının doğal gri rengine değil, hastalıklı bir yeşil tonuyla renklendirilmiş, yıldızsız gökyüzünde yılan gibi kıvrılan, gölge büyüyle bozulmuş simyanın açık bir işaretiydi.

"Emir bekliyoruz," diye kaptanın sert sesi arkalarından geldi.

Wren, kırık kapılara ulaştıklarında boğuk bir ses çıkardı ve dövme demirin altında dağılmış düzinelerce ceset gördü.

Artık akademinin duvarlarının içinden çatışmanın sesini duyabiliyordu – çeliğin çeliğe çarpmasının belirgin sesi, içerideki insanların acı ve korku dolu çığlıkları.

Wren kendini hazırlayarak Darian'a döndü. "Thea'nın dediği gibi okçularını geride bırak," dedi ona. "Diğer sancaktarları limana götür.

limana götür. Orada buluşuruz."

Darian şaşırdı. "Emin misin...?"

"Git!" dedi Wren, çoktan Savaş Kılıçları ve Xavier'e dönmüş olarak.

"Dessa'yı alacağız, elimizden gelen tüm eserleri alacağız ve buradan çıkacağız, anladınız mı?"

Kimse itiraz etmedi. Bunun yerine, silahlarını kınlarından çıkardılar ve girişe doğru at sürdüler, Pendelton okçuları ise yaylarını hazırlayıp arkalarını korudular.

Lobi ele geçirilmişti. Akademinin ortasını süsleyen büyük ağacın dallarından duman ve kimyasal buhar şeritleri yükseliyordu ve galerilerde çığlıklar yankılanıyordu.

O ağaç yüzlerce yıldır orada duruyordu, kökleri akademinin temellerine derinlemesine uzanıyordu. Yaprakları yanan parşömen gibi içe doğru kıvrılmış, kenarları kararmış, kabuğu kabarcıklar oluşmuş ve yere düştüğünde tıslayan kehribar rengi özsu akıyordu. Yüzyıllar süren büyüme anlar içinde yok olmuştu.

İçeride, Drevenor'un ustaları Audra ve kalan Thezmarrlılarla sırt sırta savaşıyordu. Audra'nın yüzü, kararlılık haritası gibiydi – gözünün üstündeki bir yara, şakağına ve yanağına kırmızı damlalar akıtıyordu. Su gibi hareket ediyordu, kılıcı havada şarkı söyler gibi sallanıp rakibinin boğazına saplanıyordu. Çelik derin bir iz bıraktı, koyu kırmızı kan fışkıran ikinci bir ağız açtı. Adam, durmadan önce yarasına boşuna tırnaklarını geçirirken, çığlığı ıslak bir hırıltıya dönüştü.

Farissa ve diğer ustalar, silahlar ve simya kombinasyonuyla savaşıyorlardı. Garip sisler ve buharlar ve birkaç terk edilmiş ceset şiddetli zehirlenme belirtileri gösteriyordu.

"Farissa!" diye bağırdı Wren, ileriye doğru koşarken, parmak uçlarına çarpan şimşek bir adamı yere serdi. "Dessa'yı gördün mü?"

"Konutlar! En son senin odandaydı!" Farissa, üç adama bir avuç toz üflerken ona bakmadan cevap verdi.

"Savaş kılıçları!" Audra'nın sesi gürledi. "Eğer ayrılırsak, buluşacağımız yeri biliyorsunuz."

"Git Dessa'yı getir." Wilder kanlı merdiveni işaret etti. "Ben Audra'ya yardım edeceğim ve hemen arkandan geleceğim."

Wren, gözünün ucuyla Thea'nın Savaşkılıcının dudaklarına sert bir öpücük kondurduğunu gördü, ama onları orada bıraktı. Bir an daha beklemedi; Torj ve diğerleri peşindeyken merdivenlere doğru koştu – duman kapıların altından

orada da. Keskin koku gözlerini yaşarttı. Bu sıradan bir duman değildi. Yağ gibi cilde yapışıyor ve kaşıntılı bir tabaka bırakıyordu. Duman boğazının arkasına takıldı – ilk başta metalik ve tatlıydı, sonra yanmış saç kokusuna dönüştü. Her

Nefes almak içneleri yutmak gibiydi, bozulmuş simyanın izleri vücuduna sızarken ciğerleri isyan ediyordu. Gözleri o kadar dünya alev ve gölge çizgileriyle bulanıklaştı, gözyaşları is lekeli yanaklarında temiz izler bıraktı.

Hayır, diye düşündü, kalp atışları hızlandı. Oraya geri sürüklenemezdi, olamazdı...

"Bunlar hayalet değil," Torj kulağına fısıldadı, yanında donup kaldığını hissetmiş gibi.

"Ama bu sihrin bir türüdür. Tadını alabiliyorum..."

Aşağıdan gelen bir gürültü hepsini irkitti. Wren tehlikeyi kavrayamadan, Torj onu göğsünün sağlam duvarına doğru çekti

. Kalp atışları, kaosa rağmen sabit bir şekilde yanağına çarpıyordu, kendi kalbi bu ritmi güven olarak algılamıştı. Kolları etrafında bir kale oluşturdu ve bir an için

delilik içinde, kendini o korumaya bırakmaya izin verdi, bedenlerinin birbirlerini hatırlama biçiminden güç almaya izin verdi

zihinleri hayatta kalma düşünceleriyle meşgul olsa bile. Aralarında var olan şey,

savaşmaya değdi.

Çatışmanın sesleri yaklaşıyordu – taşların üzerinde bot sesleri, çeliğin çarpışması, korkunç bir şekilde kesilen çığlıklar. Wren, Dessa'ya doğru merdivenleri ikişer ikişer çıkarken zihni hızla çalışıyordu. Düşman sadece saldırmıyordu – Drevenor'un varlıklarını metodik bir şekilde ele geçiriyorlardı varlıklarını sistematik olarak ele geçiriyordu. Depolarda saklanan değerli malzemeler. Atölyelerde bulunan nadir kimya kayıtları. Dökümhanedeki deneysel silahlar

Ve yakında, arşivlerdeki yasak metinler ve gölge savaşından kalanlar. Sahip oldukları her şey artık onlara karşı kullanılacaktı.

"Dessa!" Wren, kapısı görünmeden çok önce arkadaşının adını bağırmaya başladı, ama köşeyi döndüklerinde kalbi durdu.

Üç maskeli adam kapıyı kırmaya çalışıyordu.

"İzin verin," dedi Torj, savaş çekicini heyecanla sallayarak. Düşman onun geldiğini bile görmedi. Ayı Katili'nin zayıflığının izi kalmamıştı ve üçlüyü saniyeler içinde yere serdi. Tahıl çuvalları gibi yere düştüler, kanları taş zemine döküldü.

"Dessa!" Wren bağırdı. "Benim, Wren. İçeride misin?"

"Buradayım," diye seslendi içinden. "Ama kapıyı kaynakla kapattım..."

"Geri çekil," diye bağırdı Torj. Ayı Katili tek bir tekmeyle kapıyı kırarken, odun parçalanma sesi duyuldu.

Wren onun yanından geçip hemen Dessa'yı gördü. Arkadaşının gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı, ama başka bir yarası yok gibiydi. Wren'in göğsüne bir çanta tutuşturdu.

"Al," dedi boğuk bir sesle. "Tedaviye dair notların. Alabildiğim her şeyi aldım..."

Bir inilti duyuldu ve Wren'in bakışları, kapı çerçevesini dolduran bir silüete bakmakta olan kız kardeşine kaydı.

"Wilder," diye boğuk bir sesle bağırdı Thea, ona doğru koşarak.

Ölüm Eli, kanlar içinde, gümüş bıçaklarından daha fazla kırmızı kan damlayarak onlara doğru sendeledi...

"Benim değil, Prenses," diye ısrar etti Thea'ya, ki o da yaralanmış bir yer var mı diye ellerini onun üzerinde gezdiriyordu. Yüzünü avuçladı ve dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı. "Yemin ederim."

"O iyi olacak," dedi Torj nazikçe. "Furies, Scarlet Tower onu öldürmediyse, hiçbir şeyin öldüremeyeceğini bilir."

Alnını Thea'nın alnına dayadıktan ve kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, Thea onun kollarını daha sıkı kavradı. Wilder, Wren ve diğerlerine döndü. "Kapana kısıldık," dedi onlara somurtkan bir ifadeyle.

"Silas'ın bu kadar çok kişiyi kendi davasına nasıl katmayı başardığını bilmiyorum, ama akademiye tamamen ele geçirmiş ve adamlarının çoğu olağanüstü bir güce sahip gibi görünüyor. Onlar sıradan insanlar değil."

"Biz de değiliz," dedi Cal, yayına bir ok takarak.

"Şimdi kahramanlık zamanı değil, Whitlock," dedi Torj, pencereden dışarıya bakarak, alevlerin bahçeyi yaladığını gördü. "Hepimiz bu binadan çıkmalıyız."

"Peki ya gölge eserleri? Ve ustalar tarafından yaratılan tüm gelişmiş simya?" diye sordu Wren. "Onların almasına izin veremeyiz."

"Hayır, bırakamayız." Torj'un yüzü, binanın altından gelen bir başka patlamayla sarsılırken sertleşti. "Ama benim önerim hoşuna gitmeyecek."

Wren çaresizce etrafına bakındı ve son iksirlerini pelerin ceplerine tıktırdı. "Ne öneriyorsun?"

"Onlar ele geçirmeden önce onu götürmeliyiz," dedi Torj. "Drevenor'u yok etmeliyiz."

BÖLÜM 16

Wren

"Bilginin karanlık derinliklerine dalacağım ve bana emanet edilen sırları koruyacağım."

– *Drevenor Akademisi Gizlilik Yemini*

TORJ'UN SÖZLERİ aralarında havada asılı kalırken, Wren'in içindeki bir şey parçalandı. Gerçeğin ağırlığı, soğuk, sarsılmaz ve acı verici bir şekilde doğru olan bir taş gibi göğsüne çöktü. Silas the Kingsbane çoktan onlara karşı karanlık simya kullandı; onun başka hiçbir şeye erişmesine izin veremezlerdi.

Bilgi, kadere karşı galip gelir. Zihin bir kılıçtır. Akademinin tanıdık kokulu bitki kokusu, metal ve kanın keskin kokusu tarafından yutulmuştu. Wren, odasını son bir kez tararken boğazı düğümlendi odasını son bir kez tararken, parmak uçları sadece eşya değil, aynı zamanda dönüm noktaları olan eşyalara dokundu. Her parça bir hikaye anlatıyordu: sayısız saatler boyunca malzemeleri öğütmekten pürüzsüzleşmiş havan ve havaneli, ilk kez tedaviyi öğrendiği pota... Hatta çalışma tezgahı bile acemilikten bilgelik yolunda kat ettiği mesafenin bir haritasıydı, parmakları yanık izlerini ve lekeleri takip ediyordu. Ama tüm bunların içinde Torj vardı. Burası bir araya geldikleri yerd, Sonunda kendilerini bırakmışlardı...

Ama kendini başını sallarken buldu, zihninde bir plan oluşuyordu. "Haklısın," dedi Torj'a. "Bir sorumluluğumuz var. bu duvarların içindeki her şey – deneyler, silahlar, araştırmalar –

onların eline geçmesine izin veremeyiz. Crawford Efendi'nin zindanları, yangını besleyecek iksirler ve malzemelerle dolu. Yangın ve patlamaların zincirleme reaksiyonunu başlatacak kadar deney ve malzeme var elimizde patlamalar başlatacak kadar deney ve stokumuz var."

"Önce buradan çıkmamız lazım," dedi Kipp, kapıdan dışarı bakarken yüzünü buruşturarak. "Düşman, biz konuşurken katları yukarı doğru ilerliyor." konuşurken yukarı çıkıyor."

"Yani, tek çıkış yolu bu yükseklikteki lanet olası pencereden mi?" diye sordu Cal.

"Öyle bir şey," diye cevapladı Kipp.

"Daha kötü durumlarda da bulunduk," dedi Thea, yüzünü buruşturarak.

Ama Wren, bir anı hatırlayarak kız kardeşinin kolunu tuttu. "Kalkan taşıyıcıyken, Zincir Adalar'dan nasıl kaçtınız? İnisiyasyon sınavında mı?"

Thea'nın bakışları Cal'a kaydı. "Bu Callahan'ın işi olmalı."

Ateşli Ok... O, kayalıkların üzerinden bir ip ile ok attı ve biz de kemerlerimizi kullanarak ip üzerinde aşağıya süzüldük.

Wren başını salladı; Thea'nın yıllar önce ona bundan bahsettiğini hatırladı. "O zaman buradan bu şekilde çıkacağız. Bir pencereyi kırıp, bir..."

Torj pencereyi tekmelediğinde cam parçalandı ve parçalar aşağıdaki düşmanların üzerine düştü. Birkaç asker yukarı bakarak işaret edip bağırdı. O zaten Cal'a işaret ediyordu. "Şuradaki destek kirisine bir ok atabilersen, tutunması gerekir..."

Halkın Öncüleri'nden birkaç adam odaya daldı ve saldırdı. Wren kendini çevrelenmiş ve

Savaş Kılıçları tarafından korunduğunu fark etti. Kipp, Dessa ve Xavier de ona yakın duruyorlardı. Çeliklerin çarpışması, acı çığlıkları, terli bedenler arasında itişip kakışmanın verdiği klostrofobik his, hepsi çok tanıdıktı, ama Cal şimdi bir okun ucuna bir ip bağlıyordu.

"Ağırlık, dinamikleri değiştirecek..." Torj başladı. "Biliyorum, Ayı

Katili," Cal ona nazikçe hatırlattı. "Ben artık kalkan taşıyıcısı değilim."

"Hayır, sen Callahan, Lanet Ateşli Ok'sun," dedi Kipp, elini omzuna koyarak. "Doğru nişan al, yoksa hepimiz boku yedik."

Cal, Torj'a arkalarındaki sütuna baēlamak için ipin bir ucunu verirken Wren'e gözlerini devirdi. Yayı, oku ipe takarken gıcırdadı.

"Baskı yok."

Ama Wren çok endişeliydi, gülümsemeyi başaramadı.

Arkadaşının oku uçtu ve uzak köşedeki, hiç dokunulmamış şifacının atölyesinin cephesine derinlemesine saplandı. Cal, ipin gerginliğini test ettikten sonra kemerini ipin üzerine geçirdi ve pencere pervazına tırmandı.

"Aşaēıda görüşürüz," dedi ve kendini kendini gecenin karanlıēına bıraktı.

Dessa ıēlık attı, ama kısa süre sonra Kipp tarafından kaldırıldı.

"Onu bir Savaş Kılıcı almamalı mı?" diye baēırdı Thea.

Kipp sadece sırıttı. "Güzel Dessa beni terk ettiēinden beri eski halimden çok uzak olduēumu biliyorum, ama o, onu idare edebileceēimi birçok deneyimden biliyor..."

"*Seni terk etmedim.*" Dessa onun koluna vurdu, önündeki yükseklik birdenbire unutuldu. "Birlikte geirdiēimiz zamanın sona erdiēine *karşılıklı olarak karar verdik.* Aslında, bunlar tam olarak *senin* szlerindi."

"Sözcük oyunları, sevgili Dessa. Ayrılıēımızın kalbimi incitmeyeceēini mi sandın?"

"Yaralı olan tek şey, Mortar and Pestle'da o direēe çarparak kafanı incitmiş olman," dedi Dessa burun kıvrarak.

"Sebebi bu mu?" diye haykırdı Kipp, sonra kollarını boynuna doladı. "Sıkı tutun." Pencereden atlamadan önce verdiēi tek uyarı buydu. Kemerini ipe takılıydı, Dessa ise havada uçarken onun yanına yapışmıştı.

"Zavallı kız," diye mırıldandı Thea sessizce. "Wren, sıra sende."

Wren kendi iksir kemerine baktı. "Bunu kullanamam..."

Cümlesini bitiremeden, sıcak ve gcl bir çift kol onu sardı.

"Sen benimlesin, Embers." Torj'un sesi, etraflarındaki kargaşaya raēmen alçak ve samimi bir şekilde içini titretti. Kollarını sıkılaştırdı, sessiz bir söz gibi, ve o içgüdüsel olarak ona sarıldı, bir eli gēsne uzandı, yıldırım izleri onun dokunuşuyla şarkı söylüyor gibiydi. Gözleri kısa bir süre buluştı - o bakışta aralarında binlerce kelime geçti - sonra ikisini de kaldırdı.

pencere pervazına. O anda, ölüm her yönden yaklaşırken, bakışlarındaki şiddetli şefkat onu neredeyse mahvetti.

Wren'in nefesi dudaklarında dondu, çünkü onlar boşluğa doğru fırladılar. Midesinde şiddetli bir sarsıntı hissetti, yerçekimi onları yakalarken geride bir yerde kalmıştı.

soğuk yüzünü kırbaçladı ve giysilerinin içinden cildini ısırdı. Kimyasalların kokusu dumanla karışarak Torj'un kemerinden gelen yanık ip kokusuyla birlikte burnunu Torj'un kemerinden gelen yanan ip kokusu ile birlikte burnunu yakıyordu. Ama başka bir şey dikkatini çekti.

Karanlık geceyi yaran yanan bir ok. Ateşe veriyordu.

Fırtına büyüsüyle pek çok yabancı çiçeği hayata geçirdiği bahçeler.

Saniyeler içinde, ateş orada başardığı her şeyi yok etti.

Gölge savaşında uğruna savaştıkları her şeyden sonra, mezuniyet gününde kazandıkları savaştan sonra, işler bu noktaya mı gelmişti?

Torj'un botları çimlere çarptığında dünya

Torj'un botları çimlere çarptığında dünya sallandı, ama o ayaklarını yere sağlam basarken onu sabit tuttu ve dikkatlice sağlam zemine indirdi.

"Cal, ekinleri ve serayı ele geçirdi. Pendelton okçuları emrinde, en azından geriye kalanları," dedi Kipp. "İhtiyacın olan yıkımı nasıl tetikleyeceğin konusunda bir fikrin var mı?

Kalan gölge büyüsünü yok etmek mi?

"Bir," diye cevapladı Wren, parmaklarından şimşekler çıkmasına izin verirken, binanın ön tarafındaki hareket onun dikkatini çekti.

Kıvrılan dumanın içinden maskeli bir figür ortaya çıktı.

Hareketleri *tuhaf*; çok akıcı, çok hızlıydı. Arkalarında, binanın taşları kararmış ve çatlamıştı, havada bir demirci ocağının üzerindeki ısı gibi dalgalanıyordu. Ancak sıcaklık yerine, doğaüstü bir soğuk dışarıya yayılıyordu ve Wren'in nefesi buzlanıyordu. yakındaki alevlere rağmen yüzünün önünde. Figürün bastığı yer kurudu, çimler ateşe maruz kalmadan küle dönüştü.

"Bu Silas..." Xavier, arkalarında yere inerken boğuk bir sesle konuştu. "O burada."

Wren düşünmeden gücünü topladı, tanıdık fırtına büyüsünün cildinde dans ettiğini ve parmak uçlarında doruğa ulaştığını hissetti.

parmak uçlarında doruğa ulaştığını hissetti. Silas'a doğru fırlattı, onun siper almaya çalışacağını umuyordu.

Ancak o sadece... orada durdu. Onu öldürmesi gereken yıldırım, sabah sisi gibi dağıldı.

"Bir terslik var," dedi Wren, şimşeginin Silas'ın etrafında zararsız bir şekilde yok olmasını izleyerek. "O sadece engellemiyor, o..."

Gölge simyasının iş başında olduğunu gösteren belirgin işaretleri fark etti – havada kalan hafif kalıntılar, kraliyet büyüünün suda tuz gibi çözülüyormuş gibi görünmesi. Simya, doğal olmayan, midesini bulandıran bir şey dönüşmüştü.

Torj onun yanında durmuş, omzunun üzerinden bakıyordu.

"Cildine bak," dedi Ayı Katili'ne, anladıkça dehşete kapıldı. Sihirinin Silas'a dokunduğu yerde, daha önce hiç görmediği bir tepki vardı daha önce hiç görmediği bir tepki meydana geldi – böyle bir şey görmemişti. Derisi dalgalı su gibi dalgalandı ve mavi olması gereken damar ağını ortaya çıkardı, ancak

bunun yerine yüzeyin altında siyah bir şekilde kıvrılıyordu. Onlar müstehcen bir şekilde atıyor,

onun gücünü emerek şişiyor, vücudunu garip, karmaşık desenlerle kaplıyorlardı.

Aralarındaki hava yanlışıyla titriyordu, doğal düzen bozulmuştu, onu yok etmesi gereken fırtına, hedeflediği düşmanı besliyordu.

Wren dilinde kanın tadını aldı, ciğerlerini hava ile doldurmaya çalışırken burnundan damladığını hissetti. "O sadece büyümü durdurmuyor," dedi boğuk bir sesle. "Onu tüketiyor."

BÖLÜM 17

Torj

"Savaş kılıçları başlangıçta tek başına savaşmak için eğitilirdi, ancak orta alemlerde gölge savaşı patlak verdiğinde ve dünya canavarlarla dolduğunda, takım halinde çalışmak daha etkili bir taktik olarak kabul edildi."

– *Thezmarr Tarihi*

"WREN!" TORJ onun önüne atladı ve Silas'ın ateş hattından uzaklaştırdı. Aldıkları tüm raporlar Kingsbane'in Delmira'da olduğunu söylüyordu, ama o burada, garip bir güç yayıyordu.

Wren tekrar saldırmak için harekete geçti, ama Torj bileklerini tuttu.

"Durmalısın. Onu sadece daha da güçlendirip kendine zarar veriyorsun."

Sersemlemiş bir halde, burnundan akan kana parmaklarını dokundu, yeşil gözleri, parmak uçlarındaki kırmızıya bakarken büyüdü. parmak uçlarındaki kırmızıya bakarken yeşil gözleri büyüdü.

"Nasıl?" diye sordu, Torj'un omzunun üzerinden, eskisinden daha güçlü bir şekilde duran düşmanlarını görmeye çalışarak.

"Bilmiyorum Embers, ama Drevenor'la ilgilenmeliyiz, yoksa o..."

Thea yanlarında durdu, Silas'a bakarak ağzı açık kaldı. "Bu da *neydi* böyle?"

"Fırtına büyüsünü *emiyor*," dedi Torj, sesini ölçülü tutarak, ama içten içe hiç de sakın değildi. "Senin ve Wren'in ona attığı her şey bize geri dönebilir. Binayı ve içindeki her şeyi yok etmelisin – simyayı,

sırları, kitapları, gölge eserleri, daha güçlü olmak için kullanabileceği *her şeyi*. *Akademiği yıkmalısın.*"

Thea, Wren'e inanamayan bir bakış attı, ama Wren onaylayarak başını salladı onayladı. "O haklı. Kendi gözlerimizle gördük, Thea. Anlamıyorum, ama o haklı."

Torj tereddüt etmeden savaş çekicini ölümcül bir yay çizerek savurdu ve "Hawthorne, Whitlock, benimle gelin!" diye bağırdı.

Yanına bakmasına gerek yoktu, savaş arkadaşlarının düzenli bir şekilde sıralandığını biliyordu. Cal'ın oklarından biri havada ısıklık çalarak Silas'a doğru uçtu, Silas ise kalkanıyla oku savuşturdu.

"Wren ve Thea'ya mümkün olduğunca fazla zaman kazandırmalıyız," dedi Torj, Kingsbane'e yaklaşırken. "Silas akademinin içindeki şeyi ele geçirirse, bu savaş başlamadan biter. Maskelerinizi takın."

"Anlaşıldı," dedi Wilder sert bir sesle, çift kılıcını kınından çıkararak.

Yüzlerinin alt kısmını kumaş parçalarıyla kapattılar ve Silas'a doğru hücum ettiler. Torj,

Wren ve Thea küçük gruptan ayrılıp, mükemmel bir uyum içinde hareket ederek, yıldırım gibi düşman saflarını yarıp geçiyorlardı düşman saflarını yarıyordu. Thea, onlara doğrudan saldırmaya cesaret eden herkesi keserken, Wren onun peşinden koşarak, parlak beyaz oklar atıyordu. Arazinin diğer ucunda, hareketleri ölümcül bir dans gibi akıyordu, her biri tek kelime etmeden diğerinin ihtiyaçlarını tahmin ediyor, aynı zamanda fırtına büyülerini binanın ortasında hâlâ yükselen büyük ağaca aktarıyorlardı.

Cal, oklarından birinin Silas'ın kalkanından sekmesiyle ani bir çığlık attı. Torj, Silas'ın takviye kuvvetlerinin gelişini fark etmek için bir saniye bile zamanı olmadan, onlar karanlık zırhlarıyla yıldırımla aydınlatılmış savaş alanı ile keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Torj ile maskeli bir rakibi arasında cam bir küre parçalandı ve Torj, Dessa'nın ceplerinden şişeleri çıkarıp düşmanlara fırlattığını gördü. Torj, küre patlamadan hemen önce daldı ve Silas'ın adamlarına korkunç, iğrenç yeşil bir sıvı yağdı, bu da onların çığlık atmasına neden oldu.

Torj , saldırganın göğüs zırhına çekicini savururken, etraflarında kalın ve keskin bir duman yükseldi ve Torj'un ciğerlerini yakmaya başladı. Metal, Torj'un göğüs kemiği ile birlikte çöktü. Torj, düşman kimyagerleri ve Cal'ın son ok yağmurunun arasında eğilip zikzaklar çizerek ilerledi.

Çok geç, bir rakibin iksire uzandığını gördü, ama Wilder oradaydı ve düşman şişeyi atamadan bileğini temiz bir kesikle kesti.

"Teşekkürler," diye homurdandı Torj, çekicini o kadar güçlü bir şekilde salladı ki, maskeli bir adamın omuzlarından kafasını kopardı.

İlk asker dalgasının arkasında, gölge savaşındaki uluyanlara benzeyenler vardı - öncekiler kadar parçalanmış değillerdi, ama aynı derecede kana susamış ve şiddet doluydu.

"Bana!" diye bağırdı Torj.

Üç Savaş Kılıcı, Silas'ın adamlarının bir sonraki dalgası üzerlerine çökünce, ölümcül bir hassasiyetle üçgen şeklinde tek vücut gibi hareket ettiler. Torj'un çekici yıkıcı yaylar çizdi, her darbeye adamlar ezilmiş zırhları ve kırık kemikleriyle geriye doğru uçtu. Cal yayını bırakıp ikiz hançerlere geçmişti, hareketleri bulanıklaşmış, düşmanlarının savunmasındaki Wilder, kılıçlarını her salladığında kükredi ve çapraz bir kesikle iki adamı birden yere serdi.

Silas dokunulmaz kalmış, onları yoğun bir şekilde izliyordu. Kalkanı parıldayarak etrafında titreşen her enerji ve büyü parçasını emiyordu, hava ise kalan fırtına gücüyle çatırdıyordu.

Torj, kaosun içinde Wren ve Thea'yı gördü. Akademinin ana girişine ulaşmışlardı, ellerini birleştirip birlikte çalışırken, fırtına büyülerini binanın varlığı boyunca büyüyen kadim ağaca aktarıyorlardı. Akademinin kulelerinin üzerinde filizlenen dallar, ürkütücü bir turkuaz ışıkla parlamaya başladı ve zar zor kontrol edilen güçle titriyordu.

"Daha fazla zamana ihtiyaçları var!" diye bağırdı Torj, saldırganın göğsüne sert bir darbe indirmeden önce, çekicinin sapıyla bir kılıç darbesini engelledi.

"Onları durdurun!" Silas kavganın ortasında bağırdı ve anında bir birim ana çatışmadan ayrılıp Embervale kardeşlere doğru koşmaya başladı.

"Cal!" diye bağırdı Wilder.

Cal'ın imzası niteliğindeki yanan oklar bir kez daha havayı yarararak her biri bir hedefi vurarak onları tek tek yere düşürdü. En genç Savaş Kılıcı, Wren ve Thea'ya saldırmaya çalışan Silas'ın adamlarını tek tek avlayabilmek için geri çekildi.

Şimşek, ağacın devasa gövdesine çarptı ve akademinin içini mavi-beyaz bir ateşle alevlere boğdu. Bu ateş sadece binayı değil, içindeki gölgeleri de yuttu.

Silas, Embervale kardeşlere döndü ve onların büyüüne uzandı. Uzak mesafeden bile olsa onların gücünü emmeye çalışırken aralarındaki hava bozuldu, ancak Torj kendini Kingsbane ve fırtına ustalarının arasına attı.

Kingsbane ile fırtına kullanıcılarının arasına atladı.

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak. Gücünün azaldığını hissedebiliyordu azaldığını hissediyordu, savaş çekicini kavradığında elleri tekrar titremeye başladı.

"Sadık Savaş Kılıcı," diye alay etti Silas, sesi ürkütücü bir şekilde Xavier'e benziyordu. "Başkaları için ölmeye çok hevesli."

Torj, Silas ve kız kardeşlerin arasında kalarak dikkatlice daireler çizdi. "Bugün ölmeyi planlamıyorum."

"Ama yakında, değil mi?" Silas'ın sesinde artık bir gülümseme vardı. "Zavallı Reyna'yı kurtardığında sana bıraktığım veda hediyesini bildiğini duydum. Senin ve fırtına kraliçen için ne kadar zor olmalı... Böyle bir bağ kurup sonra da ayrılmak zorunda kalmak..."

Torj onun sözlerini görmezden geldi, Silas'a geri çekildiğini görerek tatmin olma fırsatı vermedi. Sadece bir ifadeydi, değil mi? Silas onların ruh bağına bilemezdi, değil mi?

Torj çekicini salladı, ancak Silas'ın kalkanının yanında, tanıdık bir simya parıltısıyla kaplı kavisli bir kılıç belirdi.

Öfkeli bir vuruş alışverişinde çarpıştılar, Torj'un Furies'in verdiği güç içinden akıyordu, ama hiç olmadığı kadar hızlı azalıyordu. Silas ise duman gibi hareket ediyordu, onu yakalamak imkansızdı.

Simya ile işlenmiş bıçak havada karanlık izler bırakıyordu ve Torj'un çekicine çarptığı yerde metal tıslayarak karardı.

"Gelecek olanı durduramazsın," diye tısladı Silas, Torj savunurken avantajını kullanarak. "Bundan emin oldum."

Uzakta, Torj, Wilder ve Cal'ın ona doğru ilerlerken, arkalarında cesetler bırakarak savaştıklarını duyabiliyordu. Arkalarında, akademi şiddetli bir şekilde titriyordu. Büyük meşe ağacı, saf fırtına enerjisinin bir kanalı haline gelmişti, dalları yukarıdaki bulutlara uzanıyor ve sürekli akımlar halinde şimşekleri çekiyordu. Ani bir patlama kalan tüm pencereleri parçaladı ve yıldırım ve alevler ağacın köklerinden geçerek temeli parçalarken binanın duvarları içe doğru çökmeye başladı.

Aralarındaki mesafeye rağmen Torj, Wren'in acı çığlığını kemiklerinde hissetti, yıldırımları ayaklarının altındaki toprağı gürültüyle sarsıyordu. Ateş yoluna çıkan her şeyi yuttu Drevenor'un barındırdığı tüm bilgiyi, kadere karşı galip gelen bilgiyi kaderin üstesinden gelmiş olan bilgiyi yok etti. Birkaç saniye içinde, on yılların emeği yok oldu. Gümüş dalganın son örnekleri yükseldi, Wren'in özenle Belgelenmiş deneyler, yaptığı her türlü atılım – hepsi küle dönüştü ve Torj onun için yas tuttu.

Silas kalkarıyla vurdu ve Torj geriye doğru sendeledi. Sert bir şekilde yere düştü, ciğerlerinden nefesi kesildi, titremeler sadece ellerini değil, tüm vücudunu da sarsıyordu. Bulanık görüşüyle Silas'ın ayağı kalktığını gördü. Emdiği enerji bir girdap halinde etrafında dönüyordu, maskesi de artık simya ile parıldıyordu.

"Eski dünya ölüyor, Savaş Kılıcı," dedi Kingsbane. "Artık gelecek benim."

Torj'un kolları çabalamaktan yanıyordu, Silas'ın öteki dünyadan gelen silahının bir başka darbesini engellerken çekici bükülüyordu. "Gelecek," diye hırıltıyla konuştu, gözünün ucuyla Wren'i fark etti, "senin gibi adamlara ait değil."

Torj, Wren'in gücünün bağları aracılığıyla yükseldiğini hissetti ve uzaktan, akademi tamamen çökmeden önce son bir kez, muazzam bir inilti çıkardı.

Ve sonra şimşek hepsinin gözünü kamaştırdı.

BÖLÜM 18

Wren

"Dayanıklılık, insanlığın en eski simyasıdır – acıyı güce dönüştürmek."

– *Dönüştürücü Simya Sanatları*

"Burada Drevenor'a kendimi adıyorum," diye mırıldandı Wren, akademi alevler içinde kalırken saygıyla.

Yangın sırasında atlarla kaçtılar ve Silas külleri kendine ait ilan etti. Wren ve Thea'nın yıldırımları hepsini geçici olarak sersemletmiş ve Silas gücü ele geçirmeden, öfkeli Halkın Öncüleri askerlerinin yeni dalgası yanan akademi arazisine inmeden önce kaçmak için yeterli zaman kazanmışlardı.

Kingsbane onları takip etmedi, bu da Wren'e, tüm çabalarına ve yıkıma rağmen, istediğini elde ettiğini ve Delmira'da tam gücüyle karşılarına çıkacağını gösterdi.

Wren'in göğsü sıkıştı ve boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalışırken boğazında bir ağrı hissetti. Bir ev daha yıkılmıştı; bir parçası daha gitmişti. Bunun gerekli olduğunu bilse de bunu seçmiş olsa da, yıkım tam anlamıyla mutlak bir yıkımdı. Burnundaki kanı silerek, etraflarını duman kaplamışken gece boyunca koştukları sırada konuşmadı. Soğukkanlılığını koruyabileceğinden emin değildi.

Çılgın savaş sırasında, Wren, kalan öğrencilerin küçük gruplar halinde

Drevenor'un ğretim kadrosunun rehberliğinde ormana kaçan küçük ğrenci gruplarını görmüştü. Usta Crawford, düzenlemişti – umdukları ki asla kullanmayacakları bir acil durum planı. Wren, onların güvenli bir şekilde kaçmayı başardıklarını ve Naarva'da kurulan güvenli evlere doğru yol aldıklarını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Deniz kenarındaki liman kasabasına giden yol, Wren'in şokunun etkisiyle bulanıklaşmıştı. Drevenor artık yoktu. Bahçeler, atölyeler, serası, zehir zindanı... Hepsi artık enkazdan ibaretti. Akademik kurum, gölge savaşının acımasızlığından kurtulmuş, ancak başka bir tür karanlığa yenik düşmüştü.

Yolculuk sırasında Wren'in zihni, kimya atölyesinde yarım kalan deneylerine, asla tamamlayamayacağı projelerine kaydı. Parıldayan Usta Kimyager madalyonu boynuna asıldığını hayal ettiği parlak Usta Simyacı madalyonu, artık bir çocuğun fantezisi gibi görünüyordu. Her şeye rağmen, içindeki küçük, inatçı bir parça, bir gün Drevenor'da başladığı işi bitirmek için geri dönme olasılığına tutunmuştu. Ustalığını kazanmak, çalışmaları üzerinde özenle çalıştığı büyük simyacılar arasında yerini almak için. Bu kırılğan umut akademiyle birlikte yanıp kül olmuştu. Mezuniyet töreni, formülleri mükemmelleştirmek için atölyede geçireceği sakin öğleden sonraları olmayacaktı. Bir zamanlar kendisi için hayal ettiği yol tamamen yok olmuş, yerine savaşa giden yol gelmişti.

Wren'in dişleri takır takır titriyordu ve uzak bir şekilde üşüdüğünü fark etti. Torj'un endişeli bakışlarını hissedebiliyordu, ama ona bakamıyordu. Bakarsa, parçalanacaktı.

Yol limana doğru alçalırken, tuzla kaplı cepheleri olan yıpranmış taş binalar görünmeye başladı ve yerleşim yeri sokak lambalarının ışığıyla doldu. Tuzlu deniz havası Wren'in yüzüne çarptı yüzüne çarptı, hatırlayamadığı gözyaşlarına takıldı, tuz kokusu balık, katran ve baca dumanının kokusuyla karışıyordu. Martılar yukarıda daireler çiziyordu, kasaba halkı ise liman kasabasının merkezine doğru kıvrımlı caddeyi takip ederken onları şüpheyle izliyordu.

"Eğer o zengin pislikleri arıyorsanız, üç kavşak ilerideki Salt and Barrel'da," diye cızırtılı bir ses yakındaki bir arabadan geldi.

Wren sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi ve yol kenarında balık temizleyen yaşlı bir adam gördü.

"Teşekkürler," diye cevapladı Thea ve adam onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kanlı  parmağını omzuna koyarak selam verdi. "Kırmak istemedim," diye ekledi.

Wren atını sürmeye devam etti, ama arkasında Thea'nın homurdandığını duydu. "Alınmadım," dedi kız kardeşi. "Onlar zengin pislikler."

Salt and Barrel, kasabanın tam kenarında yer alıyordu. Kalın ve eğri cam pencereleri, içerideki neşeli ortamı Kapıdan kemanın neşeli notaları sızıyordu. Darian dışarıdaki bir olukta durmuş, bir kadehten içki yudumluyordu. Onları gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Diğer adamları da göndermem gerekir mi?"

Torj'un boğuk sesi geceyi yırttı. "Drevenor düştü. Gelininizin bir şıfacıya ve dinlenmeye ihtiyaı var. Bunu sağladığınızdan emin olun Lord Devereux."

"Niyetinizi takdir ediyorum, ama Savaş Kılıçları'ndan emir almam," diye cevapladı Darian nazikçe.

"Kendi iyiliğin için neyin iyi olduğunu biliyorsan alırsın," diye uyardı Ayı Katili, sonra da hanın içine değil, liman müdürünün kulesine doğru uzaklaştı.

Nazik eller Wren'i attan indirdi. "İyi misin?" diye fısıldadı Cal.

Uyuşmuş bir halde, içeriye girerken başını salladı. Alçak tavanlı, kararmış ahşap kirişli bir ortak salon onu karşıladı; büyük bir şömine ve barın etrafına yerleştirilmiş uyumsuz mobilyalarla doluydu.

"İşte burası tam benim tarzım bir yer," diye Kipp'in arkasında bir yerden ama bakışları Lord Lucian'a yöneldiğinde omurgasından bir ürperti geçti. Lord Briar ve Lord Pendelton ile birlikte uzak köşedeki bir masada oturuyordu, dağınık halini inceleyerek, etrafındaki yüzleri ararken gözlerini kısıyordu. Bir kol omuzlarına düştü ve Lucian'ın dikkati bir an daha üzerinde kaldıktan sonra etrafındaki sohbete geri döndü.

"Torj ortadan kaybolmakla iyi yaptı," diye fısıldadı Darian, onu kalabalığın içinden dar bir merdivene doğru yönlendirirken. "Babam her şeyi izliyor. Her zaman."

Wren dudaklarından dökölmek üzere olan hıçkırığı yuttu. Ruh ikizinin mesafeli davranmasının kendisi için daha güvenli olduğunu biliyordu, ama bu onun varlığını, dokunuşunun rahatlığını özlemesini engellemiyordu.

"Bu taraftan. Senin için bir oda ayırttım," dedi Darian.

"Silas Drevenor'daydı," dedi Wren, onunla birlikte merdivenleri çıkarken. "Sadece adamlarından bir grup değil, kendisi de oradaydı. Bizzat."

"Biliyorum," diye cevapladı Darian. "Babamın casusları ve Drevenor'dan tahliye edilen bazı öğrenciler raporlarıyla bize buraya geldiler. Akademi tam kapasite çalışmıyordu. Çoğu kurtuldu. Ama senin peşinden gitmemiz için çok geçti..."

"Hiçbir fark yaratmazdı. O, sandığımızdan daha güçlü. Şu anda ordusuyla bizi kovalamaması, bana onun çok daha fazlasını sakladığını gösteriyor."

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, Darian onu koridordan geçirdi ve son kapıda durdu. "Gerçekten bir şifacıya ihtiyacın var mı?" diye sordu, anahtarı kilide sokarken. "Bu lağım çukurunda senden, Dessa'dan veya Zavier'den daha iyi birini bulabileceğimizi sanmıyorum." daha iyisini bulabileceğimizden şüpheliyim." Wren

başını salladı. "Yaralanmadım."

"Emin misin? Çünkü Ayı Katili aksini öğrenirse, savaş çekicinin altında benim kafam olacak."

Wren zayıf bir kahkaha attı. "Eminim. Sadece bu işleri yıkamam lazım."

Darian başını salladı. "İçeride sıcak su hazır. Çantayı da getirdim, ihtiyacın olan her şey var. İşte anahtar." Anahtarı avucuna sıkıştırdı. "Babam sabah ilk gemiyle

sabah ilk gemiyle gitmemiz için yer ayırttı. Şafak vakti Harenth'e hareket edecek. Oradan nereye gideceğimiz sana kalmış."

O anda, Drevenor'un arazisine yerleşen küllerin taze görüntüsü aklına geldi, birlikte içini sarsan bir gerçek de... Son savaşın ardından öğrendiği bir gerçek...

Bazen, en dayanıklı çiçekler küllerden yetişenlerdi.

Başının üzerinde kara bulutların toplandığını hissedebiliyordu, kararlılığına yanıt olarak gök gürültüsünün yankılandığını duyabiliyordu. Bu kez, fırtınası patladığında, Silas Kingsbane'e yanmış topraklardan ve dikenlerden neyin yetiştiğini tam olarak gösterecekti.

Wren, Darian'ın bakışlarını karşıladı ve bir daha asla dönmek istediği bir yerin adını söyledi. "Önce Thezmarr'a gideceğiz," dedi ona. "Sonra savaşa."

BÖLÜM 19

Wren

"Bir kraliçenin hükümdarlığı fırtınaların yokluğuyla değil, fırtınaların içinden geçmeye devam etme yeteneğiyle tanımlanır."

– *Midrealms Günlükleri*

KÜVET küçüktü, ama Darian'ın söz verdiği gibi içindeki su buharlaşıyordu. Wren titrek ellerle damlalığı kullanarak lavanta yağını damlalıkla banyoya damlattı, bunun artan paniğini yatıştıracağını umuyordu.

Sonunda, kendini tamamen suya daldırdı ve ciğerleri izin verdiği sürece su altında kaldı. Lavanta ve sıcak su istenen etkiyi yarattı, hızla dönen düşüncelerini ve kalbini sakinleştirdi. Drevenor gitmişti, ama onun içinde ve arkadaşlarında yaşamaya devam ediyordu. Bu son *değildi*.

Wren, yeni bulduğu kararlılıkla cildindeki kiri ovuşturdu. kararlılıkla cildindeki kiri ovuşturdu. Silas'ın ne kazanıp ne kazanmadığına bakılmaksızın, akademinin yıkılması gerekiyordu, çünkü Wren artık onun neler yapabileceğini biliyordu. Delmira'yı savunmak için hazırlık yapabiliyordu.

Bilgi, kadere karşı galip gelir. Zihin bir kılıçtır, diye mırıldandı kendine, saçlarına sabun sürerken.

Temiz ve kurulan Wren, çantasına gidip Torj'un ona verdiği küçük siyah kutuyu çıkardı. Kendi kendine gülümseyerek

dantelli iç çamaşırlarını giydikten sonra her zamanki keten elbisesini ve önlüğünü giydi.

Odada çalışma tezgahı yoktu, ama işini görecek bir şifonyer vardı. Wren defterini ve iksir kemerini aldı ve işe koyuldu. Burada bile kendini simyaya, kimya ve büyüün kimya ve büyüün değerli, hassas dengesi içinde kendini kaybetmek kolaydı. İpek spor sargılarından son gümüş dalgalı gülünü çıkardı ve dikenlerini metodik bir şekilde çıkardı.

yanık bahçeleri bir kenara bıraktı ve bunun yerine, krallığında onu bekleyen daha fazla gülün olduğu yere, ileriye bakmayı seçti. Onlar artık onun kurtuluşuydu, Lucian'ın başarısız olması durumunda ona karşı gizli silahıydı. Torj'un zehri hakkında ihtiyaç duyduğu bilgiler.

Ateşin üzerinde ilacının ilk aşamalarını pişirirken saatler geçti. Atölyesindeki tüm aletleri olmadan, her zamanki formüllerini ayarlaması gerekiyordu, ama bunda bir özgürlük de vardı. Eskiden önceden kesin ölçümler gerektiren şey, artık laboratuvarın katı kuralları yerine sezgi ve elementlerin nasıl etkileşime girebileceğine dair kapsamlı bir anlayış gerektiriyordu.

Karışımı karıştırmayı bitirip tencerenin kapağını kapatırken, onu hissetti.

"Burada olmamalısın," dedi, sesi boğuktu ve yavaşça döndü.

Ayı Katili arkasındaki kapıyı kapattı. "Biliyorum."

Wren nefesini tuttu, kalbi deli gibi atıyordu. "Lucian ne olacak? O aşağıda. Ya seni görürse? Ya da biri ona, benim odama böyle geldiğini söylerse?"

"Lucian meşgul."

Wren neyle meşgul olduğunu sormadı. İnanamayan bir adımla geniş göğsünü, gözlerindeki ateşi içine çekti.

"Senin için burada olmam gerekiyordu," dedi Torj, sesi acı dolu. "İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Ben iyiyim," dedi ona, ona uzanmak için vücudundaki her içgüdüyle mücadele ederek. Eğer uzanırsa, bunun sonu olacağını biliyordu. Bunun yerine, şifalı iksir kemerindeki şişeleri yerine koymakla ellerini meşgul etmeye çalışarak komodine geri döndü.

"Hepsi bu mu?"

Wren'in parmakları durdu ve fısıldadı, "Burada olamazsın. Eğer Lucian..."

"O meşgul. Ve onun adını bir daha duymak istemiyorum."

Wren onun yaklaştığını hissedebiliyordu, bakışlarının vücudunun her yerini yakıp kavurduğunu hissedebiliyordu.

"Bana öyle baktığında konsantre olamıyorum," diye mırıldandı, gözlerini işinden ayırmadan, yanakları kızarıırken.

"Nasıl, Embers?"

"Sanki beni yutmak istiyormuşsun gibi."

Torj onu şifonyere sıkıştırdı, eğilip boynunun yan tarafına burnunu sürttü, dişleriyle oradaki yumuşak cildi okşadı. "Aynen öyle yapmak istiyorum."

"Torj..." diye uyardı. Buna daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Uyluklarının arasında bir sıcaklık yayıldı ve meme uçları elbisesinin sert kumaşına sürtünerek ağrımaya başladı.

"Bana ihtiyacın vardı. Ben de geldim." Torj elini beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Birbirimize ihtiyacımız var, Embers. Bana ne yaptığını hisset," dedi kulağına fısıldayarak, granit gibi sertliğini kadının sırtına bastırdı.

Wren kemerini sıkıcı bir sesle düşürdü ve ona dönerek Nefes nefese kalmıştı. Derin deniz mavisi gözlerine bakarak elini tutup eteğinin içine soktu. "Bana ne yaptığını hisset," diye fısıldadı dudaklarına.

Kumaş bileğine dolanırken, Torj parmak uçları danteli okşadığında inledi ve yavaşça gözlerini kırpı. "Sana aldığım şeyi giyiyor musun, Embers?"

BÖLÜM 20

Torj

"Sadece gölgede ışığın kalıcılığını takdir edebiliriz."

– *Ayı Katili, Thezmarr'ın Savaş Kılıcı*

"Öyle düşünmek istersin, değil mi?" Wren'in sesi alçak ve şehvetliydi.

"Evet, isterdim." Bu, bir hırıltı gibi çıktı, ses ikisinin arasında yankılandı. Torj, Wren'in örtmeye çalıştığı siyah danteli gördüğünde, mantıksız, ilkel bir tatmin duygusu hissetti. Onun için satın aldığı iç çamaşırları. Göğsünün üst kısmındaki kızarıklığı ve dişlerinin arasında sıkışmış dudağını gören Torj, arzu dolu bir ateşten başka bir şey değildi.

"Bu yeni iç çamaşırları..." Elini eteğinin altından uyluklarına kaydırды. "Islaklar mı?"

Wren bacaklarını biraz daha açtı ve Torj iniltiyi zorlukla bastırdı. Penis kendi nabzını atıyor, derisi altında neredeyse acı verecek kadar zonkluyordu. Tanrılar, onu tam orada, iksirler ve kağıtların arasında, yerde almak istiyordu.

"Neden kendin bakmıyorsun?" Wren meydan okurcasına, gözleri ateşle doluydu.

Torj'un kendine koyduğu sıkı kısıtlama kopmak üzereydi. ona doğru hareket etmemek imkansızdı, içinden yükselen o karanlık ihtiyaç çılgınlığına eğilmemek imkansızdı.

Şimdi kendini ona doğru eğerek, onu şifonyere yaslayarak, elini kışının kıvrımları üzerinde gezdirdi, eteği

Eteği dokunuşuyla hışırdadı, sonra kalçasının arkasını kavradı ve bir bacağını yukarı kaldırdı.

Wren gözlerini kısarak onu izliyordu ve parmakları daha yukarı kayarak dantelin dış dikişine dokunduğunda dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. Nefes alıp almadığından emin değildi. O kadar sıcaktı ki, başparmağıyla çizdiği dairelerin altında ipeksi bir his vardı.

. "Torj..." diye inledi.

Tanrılar, yapmamaları gerektiğini biliyordu, yakalanırlarsa neyin tehlikede olduğunu biliyordu, ama yaşadıkları onca şeyden sonra, son birkaç haftadır onu Darian'la gördükten sonra, kendini kontrol etme gücü çok zayıflamıştı. Torj'un hayatı tehlikedeydi. Ama kendini kontrol etmenin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Aralarında bir arzu girdabı yaratmıştı. Ve o anda, Wren'in altında kıvranmasını hissetmenin, uğruna ölmeye değer bir neden olduğuna karar verdi.

O, Wren'in istediği yere doğru yavaşça ilerlerken, Wren tekrar inledi ve o, koridordan birinin duymaması için elini Wren'in ağızına kapatarak sesi kesmeye çalıştı.

Bacaklarının arasında, parmak uçları nemli – hayır, *sırılsıklam* – kumaşa dokundu.

Ve tanrılar, onun hiç şansı yoktu.

Torj'un sesi kendi arzusu ile alçaldı. "Bu benim için mi, Embers?"

Wren, onu susturan elden uzaklaştı, kalçalarını ona doğru itti ve daha fazla sürtünme istedi. "Evet," diye mırıldandı, sözcük şehvetle doluydu. "Öyle olduğunu biliyorsun, lanet olsun."

Onun ıslak iç çamaşırının üzerinden klitorisini okşarken, göğsünde kendini beğenmiş bir gurur çiçek açtı. "Bununla ne yapacağız?"

Wren şimdi nefes nefeseydi. "Lütfen."

Çaresizliğin izleri onun penisini titretmişti ve bunu saatlerce uzatmak, onu yalvarmak için can atıyordu. Ama zamanları yoktu ve onun altında, onun dokunuşuyla ihtiyaç duyduğu şekilde kalçalarını sallaması, bacaklarını onun için açması, onu pes ettirmişti.

, bacaklarını onun için açışı, onu pes ettirmişti. Furies onu kurtarsın, ne pahasına olursa olsun, onun için her zaman pes edecekti.

"Torj..." Eli, onun ön kolunu yakalamak için uzandı, tırnakları kaslarına gömüldü.

İç çamaşırını yana kaydırđı ve çıplak tenini okşadı, temasla nefesini tuttu. Herhangi biri bu şekilde üzerlerine rastlayabilirdi ve olanları inkar etmek mümkün olmazdı, ikisi de İkisi de kızarmış ve nefes nefeseydi, elleri onun her yerindeydi. İçindeki hasta bir parça, birinin görmesini *istiyordu*, böylece tüm dünya Wren'in gerçekte kime ait olduğunu bilecekti.

Ama bu mümkün değildi, bu yüzden fısıldadı, "Benim için sessiz kalacak mısın, Embers?"

Ruh ikizine mümkün olduğunca fazla zevk vermek istiyordu . Onu kendine bağımlı hale getirmek istiyordu. Dizlerinin titremesini ve dudaklarından adının dökölmesini istiyordu.

Torj eteğini kaldırdı.

Ve tatlı teninde siyah danteli gördü.

Wren onun bakışını takip etti. "Seçiminizi beğendiniz mi?"

Torj sanki nefesi kesilmiş gibi hissetti. Sadece bir parça dantel onun en mahrem yerini örtüyordu.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Seni hayranlıkla izliyorum," diye mırıldandı. "Senin her Siktir. Her. Santimini."

Elini tekrar kalçasına indirdi, yumruğu danteli sıkıştırdı, o ıslak kumaş, saf erotik zevke giden yolunu engelleyen tek şeydi. Elini hızlıca bir hareketle, giysiye teninden yırttı.

Wren nefesini tuttu, ama adam onu şiddetli bir öpücükle susturdu ve iki parmağını kadının içine soktu. Kadının duvarları anında adamın parmaklarını sımsıkı kavradı ve kız, bulanık bir ifadeyle, başını geriye atarak, adamın derinlerdeki o noktaya ulaşmasıyla ona doğru sallandı.

Torj, ıslak vücuduna girmeyi hayal ederken görüşü bulanıklaştı sıcaklığına soktuğunu, parmaklarını uzun, işkence gibi vuruşlarla pompaladığını hayal ederken bulanıklaştı. "Bunu yapmamalıyız," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Hayır, yapmamalıyız," dedi Wren, elini sürerken. "Ama duramıyorum."

Parmaklarını onun içine sokup çıkardı, ıslaklığını klitorisine yaydı, bir öpücükle başka bir iniltiyi yuttu.

Wren ayrıldı. "Ya yakalanırsak?"

"Bunu ister miydin, Embers?" Bu düşünce, bir kez daha birinin üzerlerine çullanmasını, Wren'in dudaklarından ecstasy içinde

Wren'in dudaklarından onun adının ecstasy içinde döküldüğünü hayal etti.

Wren parmaklarına karşı kıvranıyordu. "Ben... daha fazlasına ihtiyacım var."

"Unutma, sessiz olmalısın," dedi ona, hala onunla oynayarak. "Ben yapabilirim..."

Torj, atılmış dantel parçasını aldı ve onu dudaklarına götürdü. "Sanırım bunun için biraz yardıma ihtiyacın olacak."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları kızarmış olan Wren, kumaşı ağzına sokmasına izin verdi. Parmakları köprücük kemiğini okşarken, bu his kendi cildinde de yankılandı, ruh bağı her dokunuşu, her ihtiyacın dalgasını yansıtıyordu, ta ki kendi vücudunun nerede bittiğini, onun vücudunun nerede başladığını ayırt edemeyecek hale gelene kadar.

"Şifonyerin üzerine eğil, Embers."

Boğuk bir inilti duyuldu, ama Wren onun dediğini yaptı. Düz bir avucunu belinin altına koydu ve onu aşağı itti, böylece göğsü şifonyerin yüzeyine değdi. Eteğini arkasına doğru topladı ve gördüğü manzara karşısında inledi.

"Bacaklarını aç," diye emretti. "*Daha fazla*. Bana her şeyi göster."

Torj kendini kurtarıırken kaya gibi sertleşmişti, penisini kadının arzusu boyunca kaydırıyordu. Onun içine girmezse çıldıracaktı.

Zayıf duvarlar ya da koridorda duran Devereux'un sancaktarları umurunda değildi ... Ruh ikizinin ona *ihitiyacı vardı* ve bunu yapmazsa lanetlenenecekti.

Torj, penisinin başını kadının sıkı ısisına ittiğinde boğazından bir inilti çıktı. Nasıl bu kadar mükemmel olabilirdi? Wren Embervale sanki onun için *yaratılmıştı*. Bir an orada nabız gibi atarak, Wren'in ağzına tıkılmış iç çamaşırlarının etrafında çıkardığı tatlı çaresizlik seslerinin tadını çıkardı.

Sonra kadın kalçalarını geriye doğru eğdi ve Torj içine girdi. "Siktir..." diye inledi, kadın onu sıkıca kavradığında.

Bir elini kadının belinde tutarken, diğer eliyle saçlarını okşadı, zehirli iğneyi dikkatle önledi. Saçlarını sertçe kavradı ve kadın inledi, bu da onun onu ciddi ciddi sikmeye başlaması için tek teşvikti.

Kendini ona kaptırdı. "Tanrılar, sen bağımlılık yapıyorsun," diye homurdandı, pelvisine çarpan yumuşak kıvrımlarının tadını çıkararak. Onu yavaşça alabileceği bir zamanın gelmesini diledi.

Onu defalarca doruğa ulaştırdıktan sonra patlamasına izin verdi. Ama şu anda onun ihtiyacı olan bu değildi. Hayır, o kadının vücudunu kendi vücudu gibi okuyabiliyordu ve kadının her sert itişe zorlu bir kalça hareketiyle karşıladığı, kadının sadece erkeğe değil, Savaş Kılıcı'na da ihtiyacı olduğunu gösteriyordu – sert ve ilkel içgüdüler hakim olmaya başlamıştı.

Kadın komodinin üzerinde kıvranarak bir elini serbest bırakıp bacaklarının arasına uzandığında, adam onu daha sert sikti ve kadının bacaklarının titrediğini hissetti, kadının orgazmı başlıyordu.

"Evet," diye inledi, ağzında hala bulunan kumaşın etrafında, ona karşı geriye doğru sürtünerek.

Onun sesini duyunca Torj kendini kontrolünü kaybediyor, biriken gerilim dayanılmaz hale geliyordu.

Aralarında tanıdık altın iplik canlandı ve o, Furies'e şükretti – çünkü bu tanrılar tarafından terk edilmiş dünyada emin olduğu tek şey buydu.

Wren onun altında hareket etti ve orgazmının zirvesine ulaştığında şifonyerin üzerindeki bir şişeyi düşürdü. Onun hissettikleri, vücudunu kıvrış şekli Torj'u uçurumun kenarına getirdi, kendi boşalması onu bir fırtına gibi sardı

. Torj, tüm vücudu titrerken çığlığını bastırarak onun içine boşaldı.

Nefes nefese, kadının sırtına yığıldı ve elbisesinin üzerinden omurgasını öpmeye başladı. "İhtiyacın olan bu muydu?" diye sordu boğuk bir sesle, vücudu hala titriyordu.

Wren, ağzındaki iç çamaşırını çıkardı. "Tanrım, evet," dedi, alnını komodine dayayarak.

Boynuna gülümseyerek, Torj vücudundan kayd, nazikçe elini kadının kıvrımları üzerinde gezdirdi. "Orada bekle."

Wren ona inanamadan baktı. "Böyle mi?"

Ama Torj sadece birkaç adım uzaklıktaki su testisine doğru yürüdü ve malzemelerden temiz bir keten bezi aldı. Bezi ıslattıktan sonra Wren'e geri döndü ve nazikçe bacaklarının arasını yıkayarak yaptıklarının izlerini sildi.

"Çok sert mi davrandım?" diye sordu, eteğini aşağı çekip paçavrayı bir kenara attı.

"Mükemmeldin," diye cevapladı kadın, adam onu kollarına alırken.

O zaman onu derin bir öpücükle öptü, tadını ve hissini tadını çıkardıktan sonra, alnını onun alnına dayadı. "Vücudunu taparcasına sevmek benim için bir onur," dedi. "Lanet olası bir ayrıcalık."

Kadın avucuyla adamın yüzünü kavradı ve yumuşak bir gülümsemeyle, "Bu his karşılıklı, Ayı Avcısı. Tanrılar, seni özledim," dedi.

Torj, giyinme masasını düzenlemeden önce dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdu

Wren ise yanakları pembeye dönmüş halde giysilerini düzelitti. O kadar güzel, o kadar hayat dolu ve ateşli görünüyordu ki, bu neredeyse acı vericiydi. Torj, acı çektiğini fark etti. Tüm bunların geçici olduğunu, ruhlarıyla el ele tutuşarak geçirecekleri yarınları asla yaşayamayacaklarını düşününce...

bağ. Zehir onun ve orta alemlerin içinden akarken, şu andan başka hiçbir şeyin garantisi yoktu ve bu arada birbirlerine hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi davranmak zorundaydılar.

Sonrasındaki mutluluk kaybolurken, üzüntü onu hâlâ ağırlaştırıyordu. Bu kısa süreli birlikteliğin sadece bir ara olduğunu nefret ediyordu. Onun için, *onlar* için daha fazlasını istiyordu. Ama hayat başka türlü yazmıştı ve bunun adaletsizliği ona bir sopa gibi çarptı.

Sanki onun melankolisini hissetmiş gibi, Wren ona bir şey fırlattı – yırtık dantel parçası.

Gülümsedi. "Bu arada, bana bir çift iç çamaşırı daha borçlusun..."

Torj onu göğsüne doğru yakaladı ve parmaklarının arasında hâlâ nemli olan kumaşı hissetti

parmaklarının arasında hissetti ve ağzının köşesi gülümsemeye başladı.

"Öyle mi?"

"Evet," diye cevapladı Wren.

Torj'un penisi, kızın ateşli bakışları altında tekrar sertleşiyordu. Kızın gözleri Torj'un göğsünden karnına, oradan da kalçalarının üstündeki V şekline doğru kayıyordu.

Danteli cebine koydu ve ona kendi sinsi sırıtışını gösterdi. "O zaman bunları saklayacağım," dedi ve odasından çıktı.

BÖLÜM 21

Wren

"Kadınların Öğle Yemeği" olarak da bilinen "suikastçının çaydanlığı", kurutulmuş iruseed'in yeniden kullanılmaya başlanmasından bu yana Thezmarr'ın simya atölyelerinden çıkan en yenilikçi yaratımlardan biri olmuştur.

– *Thezmarr Tarihi*

WREN Şafak sökmeden uyandı, yalnız ama doymuş, bacaklarının arasında hoş bir ağrı hissediyordu

. Yatağın yanında boş olması hoşuna gitmiyordu, ama önceki gece kendilerine ayırdıkları kısa süre için minnettardı. Ruh eşine ihtiyacı vardı ve o da ne pahasına olursa olsun onun için gelmişti.

Günün hazırlıklarını yaparken, eylemlerinin olası sonuçları midesini bulandırıyordu. Ama Torj'a hayatıyla güveniyordu ve bu yüzden endişelerini bir kenara bıraktı, en azından şimdilik.

Kapıda yumuşak bir vuruş sesi duyuldu ve tanıdık bir ses, "Benim" diye seslendi.

Wren, Dessa'yı içeri çekip sıkıca kucakladı. "Seni şimdiye kadar göremediğim için çok üzgünüm..."

Dessa elini sallayarak onu susturdu. "Saçmalama. Yemek getirdim." Bal sürülmüş bir parça ekmek uzattı. "Tatlı bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"

Wren kapıyı kapattı ve bir ısırik aldı, neredeyse inledi. Ne kadar acıktığını fark etmemişti. "Teşekkür ederim."

Arkadaşını bir anlığına inceledi, onun sürekli desteğine minnettarlıkla doluydu. Çok uzun bir yol kat etmişlerdi. Evermere Ormanı'nda zehire karşı panzehir bulmakla görevlendirilmişti. Wren, Dessa'nın o zamanlar çok neşeli, kendi karanlığına göre fazla parlak olduğunu düşünmüştü ama Dessa dayanmıştı. O da diğerleri kadar cesurdu ve gördüklerine rağmen hala nazik bir kalbi ve yüzünde bir gülümseme vardı. Bu hayranlık uyandırıcıdan da öte bir şeydi.

"Drevenor için üzgünüm," dedi Wren. "Eserini bitiremediğin, babana yardım edemediğin için üzgünüm..."

Dessa hüzünlü bir gülümsemeyle, "Usta Nyella saldırıdan önce tasarımlarımı onaylamıştı. İşe yarayacaktı," dedi.

Wren sanki karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Çok üzgünüm." "Senin suçun değil, Wren. Tasarımlarımı eve gönderdim. Orada bir Orada bir mucit var. Kimyager değil ama elinden geleni yapacak. Başarısız olursa, ben dönene kadar tasarımları saklayacağına söz verdi."

"Peki ya baban?"

"İyi günleri de var, kötü günleri de – son zamanlarda kötü günleri daha fazla, bu yüzden

... Ama hafızasını geri getirebilirim, etrafındaki dünyanın onun tanıdığı bir dünya olmasını istiyorum. Bu yüzden benim yerim burada, seninle birlikte, Wren. Sadece seninle birlikte, onun hatırlamasını istediğim dünyayı yaratabiliriz."

Wren o anda sözleri tükendi, bunun yerine arkadaşının elini kendi eline aldı. Hiçbir söz veremeyeceğini biliyordu, Dessa'nın istediği dünya, eğer hiç var olmuştaysa bile, bir daha asla var olmayabilirdi... ama Wren deneyecekti. Tek sunabileceği şey buydu; tek yapabileceği şey buydu.

Dessa da onun elini sıktı. "Ayı Katili dün gece seni buldu mu?"

Wren'in kalbi sıkıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Ama Dessa ona sinsi bir gülümseme attı. "Lord Lucian'ı oyalamakla görevlendirildim..."

"Oh, Dessa, çok üzüldüm. O pislikle bir dakika bile geçirmek zorunda kalman fikri beni çok rahatsız ediyor..."

"O kadar da kötü değildi." Dessa güldü. "Sonuçta o baygındı." Wren ona baktı. "Ne?"

Dessa sadece omuz silkti. "Senin kitabından bir sayfa almanın zamanı geldiğini düşündüm, tabiri caizse. Elimde çaydanlık yoktu, ama sen bir şişe şaraba da kolayca ilaç katabilirsin... Ben vale lotusunun polenini kullandım."

"Nilüfer mi?" Wren gözlerini kırptı.

Dessa heyecanla başını salladı. "Usta Norlander bize bundan bahsetmişti. Tamamen çözünür ve kalan bitki aroması pahalı bir şarabın karmaşıklığıyla karıştırılabilir. Yavaş yavaş etki eder, bu yüzden alkollü içkilere eklemek için mükemmeldir, çünkü içki içildikçe . Sonunda, etraflarındaki diğer sarhoşlar gibi uykuya dalarlar.

Wren'in boğuk bir ses çıktı. Kendi kahkahası. "Dessa..." diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Sen delisin."

"En iyisinden öğrendim," dedi Dessa gülümseyerek. "Ayrıca, çok dar bir gemiye bineceğiz... İhtiyacın olabileceğini düşündüm ihtiyacın olabileceğini düşündüm..."

"Tamam, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Wren çabucak, konuyu değiştirmeye karar vererek. "Biz yokken işlerin nasıl gitti?"

Dessa iç geçirdi. "Seninle aynı sonuca vardım. Zehir karmaşık, simya ve gölge büyüsünün bir karışımı, tıpkı

Silas, Kraliçe Reyna üzerinde kullandı. Ama Torj üzerinde farklı tepki gösteriyor. Muhtemelen o sadece bir Savaş Kılıcı değil, aynı zamanda içindeki egemen büyü de *senin* olduğu için. Bahçelerde Thea ile yaptığımız deneylerden, seninkinin farklı olduğunu biliyoruz, ama orijinal tedaviyi kendin üzerinde denemeyi başardın ve işe yaradı... yani umut var.

"Evet, yaptım. Ama Furies'in verdiği Savaşkılıcı gücüne sahip değilim, değil mi?" diye cevapladı Wren. "Torj'un gücünde çok fazla bilinmeyen değişken var.

Bu yüzden Lucian'dan bilgi almam gerekiyor... ama o anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmezse, başka bir yol bulurum. Delmira'dan gümüş dalgalı gülleri alıp onu bir şekilde kendim iyileştiririm."

"Senin yeteneğin var, ayrıca Xavier ve ben de sana yardım edebiliriz," dedi Dessa. "Sence beklenenden daha hızlı mı yayılıyor? Torj sana semptomların arttığından bahsetti mi?"

"Bana bundan bahsetmedi... ama ben kendim gördüm. Titreme, kas spazmları..."

"Sen zehir uzmanı sensin," dedi Dessa nazikçe. "Bu, zehirlenmenin erken mi yoksa geç aşamalarından biri mi?"

"Son aşaması." Wren, aklına gelen her senaryoyu düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Torj'un ona dürüst davranmamış olması Torj ona karşı dürüst olmamış olabilir miydi? Belirtileri itiraf ettiğinden çok daha ileri bir aşamada olabilir miydi?

"Thea'ya o mektupları gül yetiştiricilerine göndermesini söyledim... Drevenor'da herhangi bir yanıt aldınız mı?" diye sordu.

Dessa başını salladı.

"Kahretsin... Drevenor'un kuş kolonisini irtibat noktası olarak belirttim," diye mırıldandı Wren, başını ellerinin arasına gömerek kendini lanetledi, boğazında umutsuzluk hissi vardı. Gözyaşlarını geri çekerek kendini toparlamaya çalıştı.

kendini toparlamaya çalıştı.

Dessa tekrar konuştu, bu sefer sesinde hüznü vardı. "Bana karşı rol yapmana gerek yok. Bunu şimdiye kadar anlamış olacağını sanıyordum."

"Ben..."

"Senin diğer arkadaşların gibi olamayacağımı biliyorum. Onların yerini almaya çalışmıyorum, asla. Ama şunu bilmeni istiyorum: Ben bununla başa çıkabilirim.

Senin kafanı kurcalayan düşünceler ne olursa olsun, benim de aynısı var. Ve tecrübelerime göre, bunları paylaştığında, bu düşünceler senin üzerinde çok daha az etkiye sahip oluyor." "Biliyorum Dess," diye cevapladı Wren, yorgun ama samimi bir gülümsemeyle.

zaman. "Seni ve benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Dessa. "Şimdi, yola çıkmamız gerekiyor.

Diğerleri çoktan limana doğru yola çıktı."

"Bir sorunumuz var," dedi Kipp, *The Furies' Will* gemisine binip orta alemlerin ana karasına gitmeye hazırlanırken.

"Bu kelimeleri pek sevdiğimi söyleyemem," dedi Wren, kötü haberi beklerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Lord Briar seninle ilgili sorular soruyor," dedi Kipp cesaretle. "Özellikle gölge savaşından sonraki yıllarda ne yaptığın ve neden kimsenin senden haber almadığıyla ilgili."

"Neden şimdi bunu soruyor ki?"

"Benim tahminim mi?" Kipp, sancaktarlar atları ambarın içine yönlendirirken matarasından bir yudum aldı. "Biri ona haber verdi.

Sana baskı uygulayarak... itaatkar kalmanı isteyen biri."

"Lucian," dedi Wren. "Ama bu ortaya çıkarsa, onun için kötü olmaz mı?"

"Tüm iyi politikacılar gibi, bilmiyormuş gibi davranır," diye cevapladı Kipp.

"Ne kadar süre?" diye sordu Wren, kemerindeki şişelerden biriyle oynayarak.

"Sence gerçek ortaya çıkana kadar ne kadar vaktimiz var?"

"Yeterince uzun değil. Mümkün olduğunca önceden hazırlıklı olmalısın.

Wren Embervale'in kim olduğuna dair algıyı değiştir."

"Bu algıyı nasıl değiştirebilirim ki, bu *gerçek*? Orta alemler, gölge savaşında ihanetinden dolayı Osiris'i idam ettiğimi biliyor. Çatışmaya finansal destek ve yardım sağlayanların ölümlerinden *ben*

sorumluyum." Titrek bir nefes aldı. "Adaleti kendi ellerime aldım ve uygun gördüğüm şekilde uyguladım."

"O zaman pişman değil misin?" Kipp'in sesinde yargılama yoktu, sadece merak vardı.

"Hayır. Tek pişman olduğum şey, bunun şimdi hazırladığımız planı tehdit etmesi, Torj'u tehlikeye atması. Bir asilin, daha büyük bir gerçeğin bir parçasıyla yaklaşan savaşın gidişatını değiştirebilecek güce sahip olması beni üzüyor."

"O zaman onlara tüm gerçeği anlat," dedi

Kipp. Wren alaycı bir şekilde güldü. "Oh, o kadar kolay mı?"

Kipp omuz silkti. "Midrealms'ın siyasetinde beni her zaman etkileyen bir şey, işlerin çoğu zaman kapalı kapılar ardında

kapalı kapılar ardında yapıldığıdır. Senin de dediğin gibi, savaşlar şampanya ve ziyafetler eşliğinde planlanıyor, en çok etkilenen sıradan halkın erişemeyeceği bir ortamda. Belki de artık doğrudan halkla konuşmanın zamanı gelmiştir

konuşmanın zamanı gelmiştir."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Silas'ın yaptığı gibi. *Onlara mektup yaz*.

. Sanırım bu konuda yardımcı olabilecek birini tanıyoruz, değil mi?" Kipp eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

"Bunun için çok geç olduğunu düşünmüyor musun?"

diye sordu. "Gerçek için asla çok geç değildir."

Wren, etraflarında esen rüzgârla birlikte tuzlu deniz havasını içine çekti ve bir anlığına gözlerini kapattı. "Bu yarı gerçek olurdu, değil mi? İnsanlara Zehirci olarak hikayemi anlatırken, hala Darian ile nişanlıymışım gibi davranmak."

Gözlerini açtığıında, Kipp'in hiç bu kadar ciddi görünmediğini fark etti. Kipp, iki elini nazikçe Wren'in omuzlarına koydu.

"Onlara ne söyleyeceğine sadece sen karar verebilirsin, Wren. Anlatacak olan senin gerçeğin."

BÖLÜM 22

Torj

Savaşçı loncası kurulduğundan beri, Savaş Kılıçları orta alemlerde ve ötesinde yolculuklar yaptılar, ama kaçınılmaz olarak, nehir denize ulaştığı gibi, her zaman Thezmarr'a geri döndüler.

– *Savaşçıların Yolu*

TORJ, Wren'in gitmek isteyeceği son yerin Thezmarr olduğunu biliyordu. O *görmüştü...* kabusları. Kan nehirleri, kırbaçlayan gölgeler, yanan saçların keskin kokusu... O yerin ona ne yaptığını biliyordu – dürüst olursak, ona ne dürüst olmak gerekirse, *ona* ne yaptığını da biliyordu. Wren, arkadaşlarının kazıklara geçirilmiş kafalarını ve en büyük kız kardeşinin avluda ölmesini hatırlarken, o *onu* hatırlıyordu. Yüzüne kazınmış vahşet ve parmak uçlarıyla kontrol ettiği şimşekleri hatırlıyordu. Ama en çok, onun çığlığını hatırlıyordu. Anya öldüğünde çıkardığı sesi değil, bir hayaletin pençesi derisini yırttığında çıkardığı sesi de değil, o karanlık girdaba doğru atlarken, onunla tüm iyiliğin sonu arasına bir şey – *herhangi bir şey* – koyabilmek için dua ederken çıkardığı sesi.

O sesi bir daha asla duymak istemiyordu.

Güverteye sıçrayan deniz suyu onu düşüncelerinden kopardı. Thezmarr'dan hâlâ çok uzaktaydılar, barıştan çok uzaklardı, ama yine savaşacaklardı. Başka seçenekleri var mıydı ki? Torj, kararan ufuktaki dalgalı denizlere, etrafını saran keskin, tuzlu havaya, yukarıda gergin duran yelkenlere baktı. Buraya nasıl geldiklerini anlayamıyordu. Gölge savaşı sırasında ve sonrasında yaşanan onca şeyden sonra

bu uçurumun kenarında duruyorlardı. Silas'ın alaycı sözleri aklına geldi ve pişmanlık, mide bulantısı dalgasıyla birlikte yükseldi. Başka bir hayatta, o kendini beğenmiş piçi tek bir çekiç darbesiyle öldürebilirdi, ama zehirlenmiş vücuduyla... zayıftı ve hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Vernich'in topuzunu neden sakladığını bilmiyordu, ama şimdi onu parmaklığına dayayarak beyaz dalgaların uzandığı denizi seyrediyordu.

"Mümkün olduğunca cenaze töreni düzenlemeliyiz," dedi Kipp yaklaşırken Torj'un tutunduğu silaha başını sallayarak yaklaştı. "Kan Dökücü ve Ashlyn Graves için. Atalarımız denizde böyle törenler yaparlardı."

"Bütün bu olanlar arasında gereksiz bir formalite gibi görünüyor." Torj, bayrakçıların güvertede hamakları kurdukları yeri işaret etti.

Ama Kipp sadece omzunu tuttu. "Onlar Thezmarr'ın Savaş Kılıçlarıydı. Onurlandırılmayı hak ediyorlar."

Belki de Torj kendi ölümle yüzleştiği için, Kipp'e Bloodletter'ın denizde veda törenini düzenlemesinde yardım etmeye kendini adadı. Gerçek şu ki, vücudunu saran öngörülemezlikten dikkatini başka yöne çekecek bir görev olması hoşuna gidiyordu. Mücadele ettiği titreme artık sadece parmaklarıyla sınırlı değildi. Her iki eli de sık sık titriyordu. Bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu, ama Wren'in uzaktan bile fark ettiğini biliyordu. Lucian'ın lanetine rağmen, Wren'in bu konuyu onunla konuşması sadece an meselesiydi. Ya da daha kötüsü, Wren'in sahte kanıtlar uydurması...

ilerledi ve Darian ile evlenme planını gerçekten gerçekleştirdi.

Cal, Kipp ve Wilder'ın yardımıyla Torj, denize indirecekleri bir sal inşa etti. Denize indirecekleri bir sal inşa etti. Vernich'in topuzunu odunların üzerine koyarken, Cal da Ashlyn Graves'in korunmuş parmaklarının bulunduğu bir kavanozu ekledi. Sal küçüktü, ölen iki Savaşkılıcının yaşadığı hayatı yansıtabilecek kadar büyük değildi, ama onlara verebilecekleri tek şey buydu

Kipp, *The Furies' Will'e* hazırlıklı bir şekilde binmişti ve kimyagerler, onun malzemeleriyle kırmızı yapraklardan çelenkler yapıp, bayrakçılar tarafından saygı göstergesi olarak verilen diğer simgelerin yanına koydular.

Torj, sal suya indirilirken başka bir yere baktı, hala Bunun Vernich Warner'ın vedası olduğunu gayet iyi anlayabiliyordu. Yüzyıllardır orta alemleri ayakta tutan, gölge savaşından sağ kurtulmalarını sağlayan bir sembolün yok oluşuna tanık oluyordu.

Vernich'in ölümüyle, Torj geriye kalan en yaşlı Savaş Kılıcı olmuştu.

Hayır, değilsin. Wren'in sesi bağ aracılığıyla nazikçe yankılandı ve Torj etrafına bakındığında, Darian'ın yanında birkaç metre uzakta durduğunu gördü.

Torj, aralarındaki bağa alışabileceğinden emin değildi – bu canlı bağ, sadece kalbini ve ruhunu Wren'e açmakla kalmamış, zihnini de açmıştı. Belki de bunu asla tam olarak anlayamayacaktı, belki de bunun büyüsünün bir parçası buydu, ama Bloodletter için hazırlanan geçici cenaze ateşinin bulutsuz gökyüzünün altında denizin üzerinde yanmadan sürüklendiği şu anda buna hayret etmek zordu.

Embers, Vernich olmadan, orijinal gruptan sadece ben ve Wilder kaldık, dedi ona.

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi, ama bakışlarını ileriye doğru çevirdi. *Sanırım birini unutuyorsun, Ayı Katili...*

Kıç tarafındaki hareket Torj'un dikkatini çekti, çünkü bir figür birdenbire güverteye düşmüş gibi görünüyordu. Adam geniş omuzlu, uzun boylu ve göz alıcıydı, güneşten bronzlaşmış zeytin rengi teni, koyu saçları gümüş rengi çizgilerle karışık ve topuz yapılmıştı. Sirtının arkasında, kırmızı ve siyah renkli zar kanatları düzgünce katlanmıştı.

Talemir Starling.

Bir ömür önce, efsanevi Savaş Kılıcı Wilder'ın akıl hocası ve Wilder'ın ağabeyi Malik'in en iyi arkadaşıydı. Torj, Thezmarr'da onların komutası altında eğitim görerek büyümüş, kendisi sadece kalenin Muhafızı iken onların savaşçı becerilerine hayran kalmıştı. Gölge savaşının ana çatışmasından önce, Talemir Savaşkılıcı yaşam tarzını geride bırakarak Naarvian bir korucu olan Drue Emmerson ile evlenerek tarihe geçmişti. Orta alemlerin bilmediği şey, Naarva'da gölge hayaletlerine karşı gizli bir savaş verdikleri ve gelecek savaşa hazırlandıklarıydı.

Talemir'in lakabı, Kalplerin Prensi, şu anda bilinen ismi olan Gölge Prensi olarak değişmişti.

Şimdi, işte karşımızdaydı. Yaşlı Savaşkılıç, Torj'a doğru büyük adımlarla yürüdü, gölgeyle kaplı kanatları sırtının arkasına saklı, bakışları Darian ve Wren arasında gidip geldi, sonra Ayı Katili'ne odaklandı.

"Seni görmek güzel, Elderbrock," dedi ve selam vermek için başını eğdi.

Thea kalabalığın arasından geçerek, parmak uçlarında yükselip Talemir'i sıkıca kucakladı. "Tal! Gelmişsin!"

Gölge Prensi gülümsedi, onun kucaklamasına karşılık verdi, sonra ayrılıp Torj'u da kucakladı.

Arkadaşının kanatlarını düşünerek, Torj Tal'ın omzuna vurdu ve sırtarak onu süzdü. Yıllar Talemir Starling'e iyi gelmişti; gözlerinin etrafındaki ince çizgilerle bile daha haylaz ve yakışıklı görünüyordu.

Kısa süre sonra Wilder da onlara katıldı ve tereddüt etmeden eski akıl hocasını kucakladı. "Babalık sana hala yakışıyor."

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim," dedi Torj.

Talemir inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı ve saçındaki belirgin gri çizgileri işaret etti. "Bu, senin gibi savaşta yıldırım kullanmaktan kaynaklanmıyor kardeşim. *Bu*, her gün başımın belası olan oğlumla uğraşmaktan kaynaklanıyor.

."

Wilder güldü. "O zaman ikinci bir çocuk yapma planın yok mu?" Talemir dehşete kapılmıştı. "Ve ona bir müttefik mi vereyim? Tanrılar, hayır."

Torj'un yanında, Thea gülümsüyordu ve Wren'in varlığını daha da özledi, çünkü Wren, "Ryland nasıl? Ve Drue?" diye sordu.

Talemir gülümsedi. "İyiler. Ciraun'da şu anda birkaç tane daha gölgeye dokunmuş çocuk var, bu yüzden Ry'ın bolca oyun arkadaşı var... ama keşke sadece *oynasalar*. Şu anda, her türlü katı şeye çarpıp dikiş atılması gereken bir aşamadalar. Yapacak çok işimiz var." Sevgiyle başını salladı. "Drue, başkente taşınır taşınmaz şehir muhafızlarının komutanlığına atandı ve tabii ki bu iş ona çok yakışıyor." Sesindeki gurur çok netti.

Güvertede durup, tüm bunları taşıyan salı izlediler.

Vernich'in denize doğru sürüklenmeye devam ettiğini gördü. Ancak Torj, Darian'ın yanında duran Wren'e bakmaktan kendini alamadı.

"Nişanlandığını duydum," dedi Talemir, onun bakışını takip ederek.

Torj onaylayarak homurdandı. Bunun bilgi ve müttefikler elde etmek için bir hile olduğunu, hayatını kurtarmak ve Silas'ı yenmek için daha geniş bir planın parçası olduğunu açıklamaya tenezzül etmedi.

"O kendini beğenmiş herife nişanlanmış...", diye devam etti Tal.

"Beni kızdırmaya çalışıyorsan, görevin başarıyla tamamlandı, Gölge Prens."

Wilder, bir kolunu Thea'nın omuzlarına dolayarak korkuluğa yaslanmış halde homurdandı. Torj ona sert bir bakış attı.

Ama Tal omuz silkti. "Sadece ne haltlar döndüğünü merak ediyorum. Bunu yıllar önce çözmen gerekirdi."

"Anladım say," diye karşılık verdi Torj, sesini alçaltarak. "Onu seviyorum. Onu elde edemem, en azından istediğim şekilde. Hikaye bitti."

"Ne boktan bir hikaye."

Torj karanlık bir kahkaha attı. "Bana mı söylüyorsun?"

"Bu son değil," dedi Tal, bilmiş bir gülümsemeye. "Hiçbir aşk böyle bitmez. Güven bana, yüzlerce kitap okudum."

Torj başını salladı. "Sen ve senin lanet kitapların."

"Sana birkaç tane gönderirim. Bir iki şey öğrenebilirsin," diye cevapladı Tal göz kırparak. "Eğer kalbim gölge hayaletin pençesine dayanabiliyorsa, sen de içinde dolaşan zehiri kaldırabilirsin, Ayı Katili.

Bana güven."

Torj arkadaşına baktı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Wren yaptı. Drue'ya, hayaletlerle savaşta kullandığımız güneş orkide özünü elde etmek için mektup yazdı... Bize ne olduğunu anlattı

olduğunu ve farklı tedavileri denemesi gerektiğini söyledi. "O zaman sana teşekkür ederim," diye cevapladı Torj. "Sana ve Drue'ya."

Talemir başını salladı. "Ne olursa olsun, gelecekteki herhangi bir çatışmada desteğim sizindir. Ama gölgeye bulaşmış olanlar... Wren ve Thea'ya da söylediğim gibi, hiçbir söz veremem. Sadece rica edebilirim."

"Hâlâ Dratos'u görüyor musun?" diye sordu Torj, savaşta yanlarında savaştan diğer gölgeye dokunmuş savaşçıyı hatırlayarak.

"Sık sık değil," diye cevapladı Talemir. "Bu aralar tek bir yerde uzun süre kalmıyor. Anya'nın ölümünü çok zor karşıladı, kendini suçladı..."

"Kendini suçlayan tek kişi o değildi," diye mırıldandı Torj. "Suçlama her zaman ölümle el ele gider," dedi Talemir.

uzaktaki salın üzerine bakışları düşmeden önce düşünceli bir şekilde.

"Bir Savaşkılıcı'nın cenaze törenine katılmayalı uzun zaman oldu..."

"Biliyorum," dedi Torj. "Sırada Vernich'in olacağını hiç düşünmemiştim. En yaşlısı olmasına rağmen, o piç kurusu sanki sonsuza kadar yaşayacakmış gibi görünüyordu."

"Sana katılmamak mümkün değil," dedi Talemir gülerek, sonra da güverteye çıkan Cal'a seslendi. "Ona uygun bir gönderelim mi?"

Onların üzerinde, Cal yanan bir oku yayına taktı ve gökyüzüne fırlattı.

BÖLÜM 23

Torj

"Geleneksel olarak, bir Savaş Kılıcı öldüğünde, hayatı Orax Ovaları'ndaki Thezmarr'da onurlandırılır."

– *Savaşkılıcının Yolu*

CALLAHAN YANICI Ok hedefi iskelede ve Savaş Kılıçları, simyacılar, sancaktarlar ve mürettebat, Vernich ve Graves'in salının alev almasını izlemek için toplandılar. Ufukta ateş parlak bir şekilde yanarken, Bloodletter'a son vedalarını ederken tuzlu rüzgârda duman bulutları yükseldi.

Torj, gece çöktüğünde ve ayının son alevleri söndüğünde kendini Wilder ve Talemir'in yanında buldu. "Thea ve Cal nerede?" diye sordu, etrafta diğer Savaş Kılıçları'nı ararken.

Wilder güverte altına doğru belirsiz bir hareket yaptı. "Onlara kalmalarını söyledik, ama Thea, türümüzün sonunu kutlayacaksa, bunun bir parçası olmak istemediğini söyledi. Ona bunun sadece başka bir dönemin sonu olduğunu söyledim, ama ilgilenmedi. Sanırım onun ölümünü henüz kabullenemedi. Savaştan sonra ona garip bir şekilde bağlanmıştı."

"Anlaşılabilir." Torj, Bloodletter'ı tüm korkunç ihtişamını hatırladı, hepsinden en acımasız olanıydı. "O kötü kalpli yaşlı piçin öldüğüne inanamıyorum."

"Ben de." Talemir bir şişeyi kaldırdı. "Vernich'e, gelmiş geçmiş en huysuz herife." Cömertçe bir yudum aldı ve bir kısmını denize döktü.

Wilder da içkiye uzandı. "Vernich'e... Thea kalkan taşıyıcıyken yaptığın o numarayı asla affetmeyeceğim. Ama benden gelen her darbeyi bir efsane gibi karşıladın."

Torj matara son olarak kabul etti ve gökyüzüne kaldırdı. "Kan Dökücü'ye. En önemli anda, sonunda orada olduğu için."

Ateşin boğazından aşağıya doğru yanması, hoş bir anlık bir dikkat dağınıklığıydı. Sonra Torj, şişeyi Talemir'in bekleyen eline geri verdi ve özür dileyerek ayrıldı. Silah arkadaşlarını geride bırakarak, acele etmemeye çalışarak güverte altındaki ambar odasına indi ve atlar ve kargo dışında boş olmasını Furies'e dua etti. Parmaklarında başlayan ve dizlerini sarsan titreme çok daha büyük bir şekilde yayılıyordu ve gözlerden uzaklaşması, arkadaşlarının endişeli bakışları olmadan bununla yüzleşmesi gerekiyordu. Sırtındaki savaş çekicinin ağırlığı Aniden, sanki onu geminin omurgasından aşağıya, denizin derinliklerine sürüklemek istercesine, neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Kalbi çarparak, Torj hala çok uzak hissettiren kabinleri geçerek dar merdivenlere doğru sendeledi. O her zaman güçlüydü, hatta Furies'in verdiği güçten önce bile. Bu zayıflık onun kimliği değildi – buna izin vermezdi.

Ama ambarın ilk kabinine sendeleyerek girdiğinde ve gözleri karardı, pişmanlıklarına karşı giydiği zırh çatladı.

"Embers," diye mırıldandığını duydu. Nasıl olur da böyle bir armağan verilmişti ki, bu kadar çabuk kaybetmişlerdi? Yeterli zaman yoktu. Ama o zaman, onunla ilgili konularda asla yeterli zaman olmayacağını düşündü.

Bulanık ama tanıdık bir yüz göründü.

"Wren'e söyleme," dedi Torj, bilincini kaybetmeden önce.

Torj aynı ahırda uyandığında hava daha serindi ve Fenerlerin sönük ışığı, bir süredir baygın olduğunu gösteriyordu. Samanlar keskin açılarla vücuduna batıyordu ve ağzı kurumuştı.

İnleyerek oturdu ve kafasını vurmuş olabileceğini düşündü.

"Yaşlılıkta biraz kestirmek gerekti, anlıyorum," dedi Darian, birkaç metre uzakta saman balyasının üzerinde otururken, Torj'un göremediği Torj'un göremediği bir şeyle oynayarak. "Böyle somurtmaya devam edersen böyle somurtmaya devam edersen kırıksıklıklar oluşur," diye ekledi asilzade, yumuşak bir sesle. "Ya da *daha fazla* kırıksıklık, demeliyim."

Darian'ın gülümsemesi her zamanki gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeydi. On altı yaşından beri bu gülümsemeyi mükemmelleştirmiş ve o zamandan beri hem erkeklere hem de kadınlara karşı kullanıyordu

Torj gözlerini devirdi ve inleyerek oturdu. "Kendinden hiç bıkmıyor musun?"

"Neden bıkayım ki, ben bu kadar mükemmel bir arkadaşken?" diye espri yaptı Darian. "Hiç değişmemişsin."

Soylu adam güldü. "Mükemmelliği bozma, kardeşim."

"Ben öyle demezdim," diye homurdandı Torj, üzerindeki tozu silkelemeye çalışırken. "Burada ne işin var?"

"Birinin düşüşünü engellemesi gerekiyordu. Kalın kafan geminin zeminini kırsaydı, bana ne kadar fatura kesileceğini tahmin edebiliyorum," diye cevapladı Darian sırtarak.

"Hiç durmaz mısınız?" diye mırıldandı Torj.

Sırıtiş, geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Elimden gelirse hayır. Peki, neden bayıldın?"

Torj dişlerini gıcırdatarak, "*Bayılmadım*," dedi.

"O zaman benim önümde bayıldın mı? Çok duygulandım." Ama Darian'ın sesinde artık bir keskinlik vardı. "Neler oluyor? Sana ne oldu?"

"Hiçbir şey..."

"Zekamı aşağılamayın, Ayı Avcısı," diye tersledi Darian. "Neler olduğunu anlatın, yoksa nişanlımı da işin içine katmam mı gerekiyor?"

Torj ona bıçak gibi bakıyordu. O pisliğin sadece onu kızdırmak için bu terimi kullandığını biliyordu; sorun şu ki... *işe yaramıştı*. Her seferinde. Her. Lanet. Zaman.

Darian elinde oynadığı şeyi cebine attı ve ayağa kalktı. "Öyle olsun. Müstakbel karımı arayacağım, o seninle ilgilenir..."

"O senin karın *değil*." Torj o herifi nefret ediyordu. Nefret ediyordu. "Sorunun ne olduğunu biliyorsun. Zehirlendim, unuttun mu?"

"Ama bu henüz seni bu kadar kötü etkilememeli." Darian tezgahın kapısına doğru atıldı. "Wren'i çağırayım..."

"Şu anda yapılacak bir şey yok."

"O zaman neden ona söylemememi istedin?" diye sordu Darian.

"Sadece beni bu halde görmesini istemiyorum."

"Eğer sabahları senin yanında uyanmışsa, sana garanti ederim, durumları neredeyse aynıdır..."

Ayı Katili homurdandı. "Devereux." "Elderbrock."

Torj kalkmak istedi, Darian'a bir sorunu olmadığını göstermek istedi ama uzuvları ağırlaşmış, zihni sisle kaplanmıştı. Kendine gelmek için bir an, sadece bir an zamana ihtiyacı vardı.

Darian saman balyasına geri döndü ve iç çekerek oturdu. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum, kardeşim..."

Torj başını kaldırdı. "Büyükanneme yardım ettiğini öğrendim diye, senin soylu saçmalıklarını sevmek zorunda değilim."

Darian güldü. Gerçekten *güldü*. "Şey, ben şahsen kasvetli savaşçı tavrından vazgeçebilirim. Havayı nasıl bozacağını çok iyi biliyorsun, biliyor musun? Eskiden eğlenirdik, Elderbrock. Hatırlamıyor musun?" Soylu adam bacaklarını uzatıp ayak bileklerinden çaprazladı.

"İçki oyunları... Bizim dövüşümüzü izleyen kızlar... Şey..."

"Artık bunların hiçbiri yok," diye mırıldandı Torj, gözlerinin arkasında oluşan ağrıya karşı gözlerini kapatarak.

"Doğru," dedi Darian. "Onlar uzun süre bakire kalmadılar..."

"Darian," diye tersledi Torj. "Ne istiyorsun?"

"Bunca zaman sonra seninle birlikte olmanın zevkinden başka mı?"

Aralarında tanıdık bir sessizlik hakim oldu. Uzun zaman önce yaşanan dayakların ve sözlü saldırıların yankıları ile ağırlaşan bir sessizlik. Çocukken, bu tür olayların ardından her zaman garip bir sükunet hissedilirdi – en kötüsünün geride kaldığına dair hastalıklı bir rahatlama hissi.

oldu ve sonunda bekleyiş sona erdi, en azından bir süreliğine. Yavaş yavaş, gerçekliği bir an daha askıya almaya çalışırken, ukala espriler veya kötü şakalarla kendilerine geri dönüyorlardı.

"Çocukken," dedi Torj sessizce, "babanın malikanesinde, bahçede tahta kılıçlarla antrenman yaparken..."

Darian onun yanında gerildi. "Hatırlıyorum."

"Bana siyaset değil, müzik okumak istediğini söylemiştin."

"Sonuç ne oldu, gördün mü?" dedi Darian alaycı bir şekilde.

"Ve o da seni cezalandırmak için beni cezalandırdı," dedi Torj, . Antrenman yaparken Darian, Torj'un silahını elinden almıştı, ama Lord Lucian, oğluna saldırmaya devam etmesini, düşmüşken vurmaya devam etmesini sağlamıştı.

"Eh, yerel serserilerin morlukları onu ilgilendirmiyordu. Mavi kanlı oğlunun gözlerinin morarmasını istemezdi, değil mi?" Darian'ın sözleri düz ve duygusuzdu, ama bakışları çelik gibiydi.

Torj, Lord Lucian yukarıdaki balkondan onları izlerken Darian'ın genç yüzünün kül beyazı olduğunu hatırladı. "Gerçek bir asil kılıç ustası merhamet göstermez, değil mi?"

"Evet, öyle dedi."

Torj boğazındaki yumruyu yuttu. "O gün senin bana verdiğinden daha çok sana acı verdiğini düşünüyorum."

"Kan ve dikişler aksini söylüyor," diye cevapladı Darian. "Ona karşı çıkmalıydım. Hayatım farklı olabilirdi."

"Olabilirdi. Ölebilirdin. Anlıyorum, biliyorsun... o zaman bile. Senin gibi bir babaya itaatsizlik etmenin ne anlama geldiğini anlıyorum. Asla sana karşı kullanmadım." Torj'un eli boğazına kaydı, ara sıra hala babasının ellerinin izini hissedebiliyordu. "Sence onlara birine söylemeli miydik? Babalarımıza mı?"

Darian karanlık bir kahkaha attı. "Kime söylemeliydik?" "Herhangi birine."

Soylu adam başını sallayarak iç geçirdi. "Bizi öldürürlerdi."

Torj başını salladı. "Benimki bunun yerine annemi öldürdü."

"Bu senin suçun değildi kardeşim," diye mırıldandı Darian. "Asla olmadı."

Torj, arkalarını kontrol ederek kimsenin onları duymadığından emin oldu. "O zaman belki benim kontrolüm dışındaydı... ama şimdi değil."

"Neden bahsediyorsun?" Darian gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Wren." Torj kendini duvara dayadı, küflü havayı ciğerlerine çekerek, çaresizlik içini kemiriyordu. "Ona göz kulak olacaksın, değil mi? Onu Lucian'dan koruyacaksın, değil mi?"

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum." Darian küçümseyici bir ses tonu kullandı. "Maalesef, hayatının aşkıyla olan nişanım sahte. Ama şunu söylemeliyim ki, karşılıklı atışmalarımızı özleyeceğim."

"Aptal rolü yapma, Darian. Sana yakışmıyor."

"Güçlü Ayı Katili az önce bana iltifat mı etti?" Torj alaycı bir şekilde sordu. "Bu biraz abartılı."

"O zaman söyle bana, ne demek istiyorsun kardeşim?"

Torj devam etti. "Alchemy için bir çalışma odası ve bir kütüphane isteyecek. Büyük bir kütüphane. Karşılayabileceğin en büyüğü, ki bu da oldukça büyük olmalı..."

"*Aslında* evlenmediğimi *biliyorsun...*"

"Ve bir bahçe," diye devam etti Torj. "Tüm krallıklardan bulabileceğin en iyi otlarla dolu bir bahçe. O bahçeye kendisi bakmak isteyecek ve..."

"Elderbrock. *Dur.*" Torj gözlerini kırptı. "Ne?"

"Gittiğin zaman için planlar yapmayı bırak. Buna izin vermeyeceğim. Ve en önemlisi, o da buna izin vermeyecek. Furies seni korusun, onunla *tanıştın mı?*"

"Ben sadece..."

"Sadece *ne?*" diye sordu Darian.

Torj'un nefesi göğsünde hırıltılı bir ses çıkardı. "Onun her şeye sahip olmasını istiyorum."

Darian ona döndü, inanamayan bir ifadeyle. "Sen olmadan hiçbir şeyin anlamı yok."

"O hayatına devam edecek. O..."

Darian sözünü kesti. "*Sen* devam eder miydin?"

Torj donakaldı. Tanrılar, Darian'ın - lanet olası Darian Devereux'un - haklı olduğunu bilmekten nefret ediyordu. Haklıydı. Ruhları birbirine bağlıydı. Eşitlerdi. Yine de o hala lanet olası bir çocuk gibi davranıyordu.

"Haklısın," dedi, başını eğerek.

Darian inanamadan gözlerini kırptırdı ve kulağını kapattı. "Ne dedin sen?" "Kendini beğenmiş bir pislik olma. Bunu iki kez söylemeyeceğim."

"Yazılı olarak almalıydın," diye karşılık verdi Darian.

"Almalıydın."

"O seni *seviyor*," dedi Darian daha ciddi bir sesle. "Gözü olan herkes bunu görebilir. Sana bakışları... Tıpkı teyzemin amcamın ölümünden önce ona bakışları gibi..." Sesi giderek azaldı. "Bunu boşa harcamayın."

"Ben ölmek üzere olan bir Savaş Kılıcıyım. O ise kraliçe olacak."

Darian alaycı bir şekilde güldü. "Ben de kendi babasına komplo kuran soylu bir lordum." Tekrar ayağa kalktı ve Torj'a elini uzattı. "Eski kurallar geçerliliğini yitiriyor, kardeşim. Belki de yeni kurallar yazmanın zamanı gelmiştir."

"Kardeş" kelimesi yine aralarında asılı kaldı – bir zeytin dalı, bir zamanlar birbirleri için ne olduklarının kabulü.

Torj, uzattığı eli düşündü, kalbi hâlâ ağırdı. "Benim gibi adamlar kuralları yazmaz. Biz kurallara uyarız."

"Ne saçmalık," diye karşılık verdi Darian. "Kraliçe. Kimyager. Zehirci. Savaşçı. Erkek. Bir gün bunların hiçbir önemi kalmayacak bir dünyada yaşayacağız. Şimdi lanet elimi tut ve zavallı kışını kaldırmama yardım et."

Torj buna burun kıvrırdı. Eski Darian kesinlikle hâlâ oradaydı ve bu yüzden arkadaşının elini tuttu.

"Ayrıca," diye ekledi Darian, Torj'u kaldırdıktan sonra daha rahatlamış bir şekilde, "Wren'e istediğini alamayacağını söyleyen birini hayal edebiliyor musun? Onu iş başında gördüm. O, Ayı Katili'ni doldurulmuş bir hayvan gibi gösteriyor.

hayvan gibi gösterir. Bu kadın korkunç."

Bu, Torj'u güldürdü. "Hiç bilmiyorsun."

İki adam ambarı terk edip güverteye çıktıklarında, bir şeyler değişmişti. Aralarındaki hava daha temizdi, eski yaralar kapanmaya başlamıştı. Babasına karşı her zaman temkinli olan Darian, cebinden bir şey çıkarmadan önce dikkatlice etrafına baktı ve Torj'un ay ışığı altında görebilmesi için ona uzattı.

"Bunu bana büyükannen verdi," dedi sessizce, Torj'a uzatarak. "Bir zamanlar onundu, sonra annenin oldu."

Torj yürümeyi bıraktı.

Darian omzunu tuttu, onu narin gümüş daireden gözlerini ayırıp arkadaşının kararlı bakışlarına bakmaya zorladı. "Kimsenin sana onun layık olmadığını söylemesine izin verme. Kendin bile."

Torj parmaklarını saçlarına geçirdi. "Onunla evlenmek üzere olduğun düşünülürse, bunun ne önemi var ki?"

Soylu adamın gözleri uzağa kayd, sesi alçaldı. "Şu andan düşün gününe kadar pek çok şey olabilir... Düşünlerin gerçekleşmemesinin pek çok nedeni vardır. Bir düşün, kardeşim."

Darian, Kipp ile konuşmak için ayrıldıktan sonra da sözleri Torj'un kafasında yankılanmaya devam etti.

Torj'un içinde tekrar tekrar çalınan bir akor gibi yankılandı.

Neredeyse on üç yıldır Elwren Embervale'den vazgeçememişti ve asla da unutmayacaktı. Onlar *ruhen birbirlerine bağlıydılar*. Belki de sonunda, bununla savaşmayı, kendisiyle savaşmayı bırakıp *onun* için savaşmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Ve aniden, cevap netleşti.

Torj, bağ aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştı. *Embers, seninle konuşmam gerek.*

BÖLÜM 24

Wren

"Cevaplar ileriye giden yolu aydınlatabilir, ancak hangi yolu seçeceğimizi ortaya çıkaran doğru sorulardır."

– *Alchemy Unbound*

WREN, Lucian'ın meraklı gözlerinden uzak, düşünmek, yazmak ve tedaviye yönelik deneyleriyle uğraşmak için özel bir yere ihtiyaç duyuyordu. Kipp, geminin demir zincirinin saklandığı bölmeyi önerdi: zincir ambarı.

Bu, *The Furies' Will'in* pruvasındaki küçük bir kapaktan girilen nispeten küçük bir alandı. Halat ve metal kokuyordu ve Kipp'in ona verdiği fener dışında karanlıktı. Neyse ki, Zincirlerin aşırı paslanmasını önlemek için alan kuru tutuldu. Ana mürettebatın nadiren ziyaret ettiği bir yer için, garip bir şekilde amaçları için donatılmıştı, bu da Kipp'in bu alanı ilk kez kullanmadığı anlamına geliyordu.

Wren, diğerlerinin üst katta, güverteye vuran hafif esinti ve güneşin tadını çıkardıklarını duyabiliyordu.

önümüzdeki haftalarda bunun için fırsatların azalacağını biliyordu, ama *The Furies' Will'e* bindiğinden beri danışmanın sözleri aklından çıkmıyordu.

Gerçek.

Wren artık gerçeği kendisinin bile bilmediğinden emindi. Çok fazla rol oynamış, çok fazla maske takmıştı ve bazen aynada kendisine bakan kişiyi tanıyamıyordu. Şimdi, zincir dolabında inzivaya çekilmiş, önündeki boş parşömen kağıdına bakarak cevapların gelmesini bekliyordu.

Midrealms halkına gerçekte kim olduğunu itiraf edebilirdi – zehirci ve varis – ya da tamamen inkar edebilirdi. Yalanlar ve gerçekleri karıştırarak, ikisini bir araya getirerek yazabilirdi. daha kabul edilebilir bir şey. Ya da yalan söyleyebilirdi. Tıpkı Silas'ın yaptığı gibi. Hiçbir seçenek doğru gelmiyordu; hiçbirisi ona huzur vermiyordu huzur vermiyordu. Wren, o özel duyguyu bir daha asla yaşayamayacağından şüphe duyuyordu.

Kaleminin ucundan mürekkep sayfaya damladı, parşömene kan gibi sızdı. Çok geçmeden ordulara emirler yazmaya başlayacak, onun adına gerçek kan dökülecekti.

Ama sonra, Ayı Katili ile arasındaki bağ sayesinde başka bir isimle çağrıldı: *Embers, seninle konuşmam lazım.*

Wren, onun boğuk ve zengin sesinin, kargaşanın ortasında kendisine huzur vermesine izin verdi. *Zincir dolabının nerede olduğunu biliyor musun?* diye cevapladı. *Ana güverte altındaki baş güverte bölgesinde mi?*

Orada ne yapıyorsun? diye yanıtladı.

Biliyor musun? diye ısrar etti.

Biliyorum.

Wren kalemi mürekkep hokkasına geri koydu ve başını ellerinin arasına gömdü. Kendi kendine ördüğü karmaşık ağıın içinde kendini çok kaybolmuş hissediyordu, bu his içinden bir karanlık sarmalına dönüşmek üzereydi.

O konuşmadan önce onu hissetti, en derin endişe anlarında bile göğsüne sıcaklık getiren o sağlam, güven verici varlığı.

"Bu riski almamalıyız," diye fısıldadı. Ama bunu söylediği halde pişman olamadı, "Lucian'ın her yerde casusları var"

"

"Darian bana buraya gelmemi kendisi söyledi," dedi Torj, büyük avucuyla sırtını okşayarak. "İyi misin?"

"Kipp, orta alemlerin halkına mektup yazmam gerektiğini düşünüyor..." Boğazındaki yumruyu yuttu ve yanındaki fenerin ışığında altın rengi saçları parıldayan yakışıklı adama baktı

, onun için bazı cevapları olmasını dileyerek baktı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne zaman bir karar versem, insanlar inciniyor," dedi ona, titrek ellerine bakarak.

Adam onun bakışını takip etti. "Bu senin hatan değil, Embers." Kolunu çekerek titremeyi gizledi.

"Bunu yapma," dedi kız sessizce.

Adam, bilmiyormuş gibi davranarak başını kaldırdı. "Neyi yapmayayım?"

"Benden bir şeyler saklamayı. Elini gördüm. Zehirin beklediğimizden daha hızlı yayıldığını biliyorum. Neler olduğunu bilmezsem sana yardım edemem."

"Ben iyiyim," dedi. "Yoksa sana bunu kanıtlamam mı gerekiyor?" diye ekledi imalı bir şekilde.

İma eden sözleri görmezden gelen Wren, zayıflamış elini kendi eline aldı. Elini geri çekmeye çalıştı ama Wren sıkıca tuttu ve elini incelemeye başlamadan önce ona uyarıcı bir bakış attı.

"Ne kadar süredir?" diye sordu.

"Hayır..."

"Bir daha sormayacağım, Ayı Avcısı."

O da utanmış gibi davranacak kadar akıllıydı. "Bir süredir..."

"Tahmin etmiştim," dedi kadın. "Lucian'dan bu konuda bilgi almaya çalışıyorum ve Zavier ile Dessa burada gece gündüz çalışıyorlar..."

"Daha önemli şeyler var, Embers," diye nazikçe başladı. "Senden daha mı önemli?" diye sordu kız. "O sözleri sana söylemiş olsaydım "Değerini bir kenara atma, bana karşı değil. Sen *benim her şeyimsin* ve bunun sana olmasına izin vermeyeceğim. Bu olaydan sağ çıkamayacağın bir senaryo yok, beni anlıyor musun?"

"Her zamanki gibi emir veriyorsun, Embers." Sesinde bir gülümseme duyuldu.

"Birinin seninle olması gerekiyor Warswords. Çok inatçısın." Elini kendi elinde çevirerek, başka bir işaret var mı diye baktı. "Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

Torj iç geçirdi. "Cal ile dövüş ringinde bir an vardı. Kaslarım kilitlendi ve..."

"Ve?" diye ısrar etti. Kendi gözleriyle görmüştü, ama nedenini, belirtilerini bilmek istiyordu.

Torj'un yanakları kızardı. "Düştüm. Kontrolümü kaybettim. Ve az önce sana haber vermeden önce bayıldım."

Wren, onun bakışlarında gördüğü utançtan nefret etti, bu yönünü onunla paylaşmak istememesinden nefret etti.

"Darian bana yardım etti ve şimdi iyiyim. Ama..." Utandığını söylemesine gerek yoktu. Torj Elderbrock düşmezdi, ne attan ne de başka bir şeyden. Bunu ona defalarca kendisi söylemişti.

Wren sadece başını salladı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Anakaraya vardığımızda sana daha fazla koruma görevlisi atamalıyız," dedi yavaşça. "Yine aynı şey olursa diye. Ben yapamazsam diye..."

"Eğer" diye bir şey yok," dedi ona. "İhtiyacım olan tüm korumalar ve güvenlik önlemleri var. Sen yanımda olduğun sürece, ben iyiyim. Thezmarr'da bizi bekleyenlere hazır mısınız?"

Torj tartışmak ister gibi göründü, ama bunun yerine ona uzandı. "Ben her zaman hazırım."

Wren'in göğsünde bir sıcaklık hissetti. Torj'un yüzünü avuçladı yumuşak bir gülümsemeyle. "İşte tanıdığım ve sevdiğim Ayı Katili. Şimdi, bana bunu kanıtlamaktan ne demiştin? Yoksa içinden atman gereken daha zor gerçekler mi var?"

"Zor gerçekler mi? Hayır." Torj, yumuşak bir gülümsemeyle saçlarını kulağının arkasına itti. "Benim için önemli olan tek gerçek, senin benim için her şey olduğun

benim için her şeysin. Arkadaşım. Sevgilim. Ruh ikizim... *Kraliçem*.

Benim gerçeğim, seni her geçen gün daha çok sevdiğimdir, tabii bu, seni on üç yıldır sevdikten sonra mümkünse. Hayat bana

bana bir şey öğrettiyse, Embers, o da bunun önünde pek bir engel

olamayacağıdır." "Ne güzel bir konuşma, Ayı Avcısı..." diye mırıldandı, gözlerinden akan yaşları görmezden geldi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hâlâ gülümserken, bacaklarının arasına yerleşti. "Öyleyse sana bir şey sormam gerek, Embers..."

Vücudunun ısısı bacaklarına yayılıyordu ve o, onun siyah sedir ve meşe yosunu kokusunu içine çekiyordu. "Sor bakalım."

BÖLÜM 25

Torj

"Ruh bağı, bir birey tarafından kırılmayacak kadar güçlüdür."

– *Tarih Boyunca Bağlar ve Büyülü Bağlar*

TORJ'UN BÜTÜN VÜCUDU arzuyla yanıyordu, penisi kaya gibi sertti. deri giysilerine karşı, Wren onu giysilerinin üzerinden okşarken, çaresizlik içinde yumruklarını sıkıyordu. Onu yere atıp, yerde sikmekten başka bir şey istemiyordu.

"Kaptanla konuşmam lazım, ama sen yine beni zorluyorsun Embers... Beni baştan çıkarıyorsun. Böyle devam edersen, olacaklardan sorumlu tutmayacağım."

"Az önce istediğin şeyden sonra mı?" diye karşılık verdi Wren. "Belki de itilmen gerekiyordur."

Elleri bacağını okşayarak eteğinin altına girdi ve tahmin ettiği gibi...

—
"Yine iç çamaşırı giymemişsin, seni yaramaz kız..." "Biri son çamaşırımı mahvetti."

"Bunu sen sağladın," diye homurdandı, özlem onu sardı.

Bazıları geçmişten, bazıları hayal ürünü olan düzinelerce görüntü zihnini doldurdu. Onu daha önce istediği her an, bundan sonra sonsuza kadar isteyeceği her an...

Wren'in burun delikleri, sanki onun düşüncelerini hissedebiliyormuş gibi genişledi

ve onun hayal ettiklerini görebiliyormuş gibi. Ve yine oradaydı:

aralarındaki altın rengi parıltı. Wren parmaklarını onun içinde dans ettirdi, ipliğin parmaklarının etrafında dolanmasına izin verdi.

"Çok güzel, değil mi?" diye iç geçirdi.

"Şu anda takdir ettiğim şey bu değil," dedi adam sert bir sesle, elleriyle Wren'in kalçalarından beline, oradan da göğüslerinin kıvrımlarına doğru yukarı doğru kaydırıldı.

"Yapmamalıyız," diye itiraz etti, ama sesinde pek ikna edici bir ton yoktu.

"Hayır, yapmamalıyız..." Ve sonra ağzını onun ağzına çarptı.

Öpücük aç ve çaresizdi. Ağzı onun ağzına değdiği anda, ne kadar gergin olduğunu, onu ne kadar arzuladığını, şu an ile han arasındaki kısa sürede bile, fark etti. Ama Wren dişleriyle Torj'un dudaklarını ısırınca, Torj'un zihnindeki tüm düşünceler boşaldı.

ve daha fazlasını istedi. Dilini onun diliyle keşfetti, öpücüğü derinleştirdi, onun içine daldı ve kendisine ait olan her şeyi tattı, Wren onun altında ihtiyaç duyduğunu gösteren sesler çıkardı.

O, dudaklarından ayrılıp, "Seninle vakit geçirmek istediğim kadar çok, Embers..." dedi.

"Zaman yok, biliyorum," diye nefes nefese söyledi. "Öyleyse sik beni, Ayı Katili. Çabuk ve sert ol. Bu tanrının unuttuğu acıyı dindirmeme yardım et."

Onu geriye doğru yürüttü, böylece zincirlerin sarmalına yaslandı, elleri çoktan onu keşfetmeye başlamıştı. "Bunu yapabilirim."

Onun giysilerini yırtıp atmak ve çıplak vücuduna tapınmak, Torj kendini onun eteklerini uyluklarına kadar kaldırarak onu kendisine açığa çıkarmakla sınırladı.

"Torj..." Wren, iki parmağını ıslak merkezine doğru kaydırırken mırıldandı.

"Sırılsıklamsın, Embers..."

Wren bağcıklarına uzandı ve onları sertçe çözerek sertleşmiş penisini serbest bıraktı. "Tabii ki öyleyim," diye mırıldandı. "Seni ne kadar istediğimi biliyor musun? Sana ne *kadar ihtiyacım olduğunu?*"

Torj bir saniye bile beklemedi. Kendini onun girişine hizaladı ve tek bir güçlü itişle içine girdi.

Wren çığlık attı, ama Torj onu tutkulu bir öpücükle susturdu, onun sıkı ve ıslaklığını hissedince neredeyse bayılacaktı.

kızın onun büyüklüğüne alışması için bir an izin verdi, ama kız hevesle kalçalarını kaldırdığında, kendini ona bıraktı.

Onu çapa zincirlerinin duvarına sıkıştırarak, eteği arasına sıkışmış halde, onu sertçe becerdi. Onun içine her girişinde, kadının boynunun kıvrımına inleyerek, oradaki hassas deriyi ısırdı. Uzun, sert vuruşlarla acımasız bir tempo belirledi, kalçalarını piston gibi hareket ettirerek, kadının omuzlarına tırmanmasına neden olan o noktaya ulaştı. Tanrılar, yapmak istediği, ona göstermek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama hiç zaman yoktu.

"Daha sert," diye emretti Wren dudaklarına. "Bu bir süre için son şansımız, Ayı Katili. En iyisi bunu iyi değerlendir."

İşleri uzatmak, kendi tatminini bulmadan önce ondan birden fazla orgazm koparmak onun doğasında vardı, ama o haklıydı. Yakındaki masadaki mürekkep hokkası sallanacak kadar güçlü bir şekilde ona çarptı ve ateşli tenine adını inleyerek fısıldadı.

İtme ritmi acımasızdı ve Wren'in gözlerinin kapanmaya başladığını gördüğünde, vücutlarının arasına elini uzattı.

"Boşalırken bana bak," diye homurdandı ve başparmağını klitorisine bastırdı.

"Siktir," diye bağırdı, kalçaları onunla birlikte sallanıyordu. "Torj..."

"İşte bu, Embers." Klitorisini tekrar tekrar daireler çizerek okşadı, gözleri genişledi ve onu sıkıca kavradı. "Söyle, geldiğinde söyle..."

O zirveye ulaştığında, çığlığını bastırmak için elini ağzına kapatmak zorunda kaldı. Ne zaman olduğunu biliyordu, çünkü kız onu sıkıca kavradı ve onu da zirveye taşıdı. Zevk onu sardı ve boğazından ilkel bir ses çıktı, kızın içine boşalırken görüşü bulanıklaştı.

Bu duygu o kadar güçlüydü ki, dizleri titredi ve kendini tahta döşemeye dayamak zorunda kaldı.

Torj başını kaldırdı ve Wren'in yanaklarında beliren pembe kızarıklığı ve alt dudağını ısırışını fark etti. Göğsü, onunki gibi, aralarından aşağıya baktıklarında, onun boşalması Wren'in bacaklarının arasından sızıyordu.

"Siktir..." Bu manzarayı görünce inledi. O anda, onun kime ait olduğu inkar edilemezdi, rol yapmaya gerek yoktu. Onun hakkı

orada, herkesin görebileceği bir yerdeydi ve bu, onu tekrar tekrar almak istemesine neden oldu.

Wren Embervale ona aitti.

BÖLÜM 26

Wren

"Bir simyacının değerli araçları arasında en iyi büyüteç camdan değil, algıladıklarımız ile gerçekte olanlar arasındaki engeli ortadan kaldıran araştırmalardan yapılır."

– *Drevenor Akademisi El Kitabı*

Konuşmaları bittiğinde gece olmuştu ve Torj kompartımandan çıkıp kaptanı aramaya gitti, ama Wren uzun zamandır olmadığı kadar uyanık ve canlıydı, kalemine uzandığında.

Artık ne yazacağını tam olarak biliyordu.

Lucian'ın önünde Darian'ı ziyaret etmeden önce, dayanabildiği kadar uzun süre zincir dolabında kaldı, sonra kabinine dönüp yazmaya devam etti. Sadece Kipp'in eline parşömeni vermek ve onun getirdiği yiyecekleri almak için ara verdi. Önündeki sayfalara kendini kaptırırken zaman kavramını tamamen yitirdi, eli saatlerce yazmaktan kramp girdi. En son ne zaman yüzünde güneşi hissettiğini hatırlayamıyordu. Parmaklarını kırıp bulanık gözlerini ovuşturdu. iç çekerek yeni bir parşömen yaprağı çıkardı—

"Demir atıyoruz," dedi Kipp kapıdan. "Gitme zamanı. Tal, gölgeye dokunmuşlarla konuşmak için Naarva'ya geri döndü." Şaşkınlıkla, Wren ağrıyan omuzlarını çevirdi ve başını ellerinin arasına gömdü, zorlu yolculuktan önce uyumadığına anında pişman oldu.

"Kesinlikle karaya çıkabilmemiz için saatler geçmesi gerekecek..."

"Hayır, ilk biz iniyoruz. Bir iyilik istedim."

Wren yorgun bir kahkaha attı. "Elbette öyle yaptın. Yeni kazandığın zamanı Fox'a uğramak için kullanmak istediğine şüphe yok, değil mi?"

"Bu sefer değil," dedi Kipp, yüzünde okunaksız bir ifadeyle.

Omurgasından bir ürperti geçti. "Ne oldu? Bu senin yapacağın bir şey değil..."

"Henüz emin değilim," dedi Kipp sessizce. "Ama ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi."

Kipp'in ciddi halini görmek en azından sinir bozucuydu, bu yüzden Wren ayağa kalktı, yağmurluk çantasına eşyalarını hızla topladı ve beline iksir kemerini bağladı.

Güvertede, mürettebatın birkaç üyesi mekanizmaları serbest bırakıyor ve karanlık sulara demirin atılmasını kontrol ediyor, ipi demir deliğinden geçiriyorlardı. Kalın kenevir, ahşap gövdeye sürtünürken yüksek bir gıcırta sesi duyuldu, ardından demir suya çarptığında muazzam bir sıçrama sesi geldi.

Kipp, Wren'in yanında kıpır kıpırdı. Şimdiye kadar onunla yeterince gemi yolculuğu yapmış olduğundan, onun genellikle gergin bir yolcu olduğunu biliyordu, ama yine de daralmış gözlerle rıhtımın ötesine bakıyor, ayağından ayağına geçiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Thea, arkadaşlarının aynı endişeli hareketlerini fark ederek yanlarına geldi.

"Settler's Port sessiz," diye cevapladı Kipp, aşağıdaki rıhtımdan gözlerini ayırmadan.

Wren onun bakışını takip etti. Genellikle hareketli olan pazarlar, müşteriler ve satıcılar açısından boştu. Tezgahlar yoktu, mallarını satan tüccarlar yoktu...

Güverteye doğru bir bakış attı ve Torj'un Wilder'ın yanında dik durduğunu gördü. , kaşları çatık, çenesinin sakallı kısmının altında bir kas seğiriyordu.

"Başkente bir şeyler oluyor olmalı," dedi Lord Lucian, mürettebat kalan halatı babalara bağlamaya başlarken. "Naip Liora festivalleri sevmesiyle bilinir."

Wren, Thea'ya inanamayan bir bakış attı, ancak kız kardeşinin yüzünde de kendisinininkiyle aynı ifadeyi gördü.

Kısa süre sonra gemiden indiler ve ağır bir bulut gibi üzerlerine çöken doğal olmayan bir sessizlikle karşılaştılar. Martıların cıvıltısı yoktu, pazar artıkları etrafında böceklerin vızıltısı yoktu ve elbette ötesindeki müreffeh bir şehrin uğultusu da yoktu...

Atları ambarın dışına çıkarılırken, Darian öncülerini öncü olarak gönderirken, Savaş Kılıçları ve bir iskelet birliği onların peşinden gitti. Wren geride kalmayı reddetti, Dessa, Xavier ve Kipp de savaşçıların peşinden gitti. Başkent dış mahallelerine doğru ilerlerken Wren'in içini bir tedirginlik kapladı, ensesi karıncalandı, avuç içleri terlemeye başladı. Pencere kenarlarında solmuş bitkiler ve yukarıda asılı çamaşırları görünce, buranın uzak bir yerleşim bölgesi olduğunu anladı.

Önünde Torj savaş çekicini eline aldı, yanında Thea ve Wilder kılıçlarını kınlarından çıkardı. Cal'ın yayının karakteristik gıcırtısı da yakından duyuldu.

Torj'un sesi kulağına geldi. *Yakınımda kal, Embers.*

Ama önündeki tehlikeyi hissetmek için Savaş Kılıcı olmasına gerek yoktu. Wren dudağını ısırды, hafif ama tanıdık bir çiçek kokusu burnunu gıdıkladı.

"Efendim!" Darian'ın keşifçilerinden biri bağırarak onlara doğru koştu. "Ne oldu?" diye sordu Darian.

"Kendi gözlerinle görmelisin," dedi keşif eri, sesi titriyordu.

Ancak asilzade kıpırdamadı bile. Bunun yerine, adamını eleştirel bir bakışla süzdü. "Aramızda kraliyet mensupları var. Onların şehre girmesi güvenli mi?"

"Herkes öldü."

Darian gözlerini kırptı, tek tepkisi kılıcının kabzasına daha sıkı sarılmasıydı. "Peki. Önden git."

Grupları ilerledi ve kimse tek kelime etmedi. Wren'in kalbi ağzına gelmişti, kasabanın dış meydanına girerken, etraflarında hala o tuhaf *yanlışlık* hissi dolaşıyordu.

Nefesini tuttu.

Meydanın ortasına dikilmiş göze çarpan darağacından değil, yere dağılmış düzinelerce cesetten dolayı. Erkekler, kadınlar ve

Her yaştan çocuklar toprakta cansız yatıyordu.

"Furies bizi kurtarsın..." Dessa yakınlarda nefes nefeseydi. Wren en yakın cesede koştı.

"Wren, hayır..." diye bağırdı Thea. Ama Wren çoktan oraya varmış, nabzını kontrol ediyordu.

Hiçbirinde nabız yoktu. Ne ilk cesette, ne ikinci cesette, ne de ondan sonraki diğer cesetlerde.

Keşif eri haklıydı, herkes ölmüştü.

Wren, gölge savaşı sırasında daha önce de böyle yığılmış cesetler görmüştü, ama bunlar her zaman bir savaşın ardından olurdu, kanın onun iksirlerinden fışkıran ateşler kadar sıcak olduğu, silahların şiddetin şarkısıyla çarpıştığı yerlerdeydi. Bu farklıydı.

Bu ölümler sessiz, hesaplıydı. Toplu bir infazdı.

Wren, Darian'ı aradı. Soylu, onun gibi cesetlerin etrafında dolaşıyor, onlara inanamayan gözlerle bakıyordu.

"Bu kasaba Lord Briar'ın akrabalarından biri tarafından yönetiliyordu," dedi, lordun katliamdan habersiz olduğu limana doğru bakarak.

Wren'in bakışları darağacının önündeki kuyuya düştü. Ölülerin üzerinden geçerek kuyuya yaklaştı. Kova kaldırılmıştı ve sallanıyordu. Sanki biri işini yarıda bırakmış gibi hafif bir esinti vardı. Kepçeyi uzattı ve suya baktı. Görülmesi gereken bir şey yoktu, su berraktı, ama o hafif koku onu rahatsız ediyordu.

"Bu bir tür karanlık simya mı?" diye sordu Dessa, yanındaki kovaya bakarak.

"Mücadele izi yok," diye bağırdı Cal, cesetlerde ipucu ararken. "Gördüğüm kadarıyla yaralanma yok..."

Wren önündeki yıkıma baktı ve sonunda o hafif tatlı kokuyu tanıdı. Zakkum.

"Çünkü onlar bıçakla öldürülmemişler," diye yavaşça tahminde bulundu. "Zehirlenmişler."

BÖLÜM 27

Torj

"Kadınlar kılıçtan mahrum kaldıklarında, şişenin daha ölümcül bir silah olduğunu öğrendikleri sık sık tartışılır – sabırlı, hassas ve izi sürülemez. Bu yüzden birçok kişi zehirin kadınların silahı olduğunu iddia eder. kadınların silahı olduğunu iddia ederler."

– *Midrealms Günlükleri*

"SİKTİR." TORJ'UN BAKIŞLARI, tüm çirkin gerçekliği ile farkına vardığında Wren'e odaklandı.

Burada karanlık simya değil, *zehir* kullanılmıştı.

Silas'tan ya da gölgeyle güçlendirilmiş gücünden hiçbir iz yoktu, Kingsbane'i ya da kana susamış askerlerinden oluşan ordusunu suçlayacak hiçbir şey yoktu.

askerlerini suçlayacak hiçbir şey yoktu.

Bir kuyu zehirlenmişti. Ve zehir, orta alemlerin bildiği gibi, bir kadının silahıydı.

"Regent Liora'ya bir mesaj göndermeliyiz," diyordu Wren, Darian'a. "O, bunun olduğunu henüz bilmiyor olabilir."

Soylu, keşifçilerinden birine işaret etti, o da zaten malzemelerinden bir parşömen ve tüy kalemini çıkarıyordu...

"Devereux," dedi Torj, "belki de şimdilik bunu gizli tutmak en iyisidir. Şu anda kimseye yanlış bir fikir vermemeliyiz, olay yerine ilk gelen kişi göz önüne alındığında... Lord Briar'ın geçmişteki zehir deneyimi göz önüne alındığında..."

Darian rıhtıma doğru baktı, kaşlarını çatarak Wren'e döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Wren keşif erlerine anlamlı bir bakış attı. "Bence saklayacak hiçbir şeyimiz yok," dedi. "Bunu herhangi bir şekilde örtbas etmek bizi . Burada ölen zavallı insanlara saygısızlık olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bunu hem Regent Liora'ya hem de Lord Briar'a bildireceğiz, sonra planladığımız gibi Thezmarr'a devam edeceğiz."

"Öyle olsun," dedi Darian başını sallayarak.

Sadece habercinin varlığı Torj'un doğrudan Wren'in yanına gidip ellerini tutup ona yalvarmasını engelledi. Devereux'un hizmetinde hangi adamlara güvenebileceklerini bilmenin bir yolu yoktu, bu yüzden onun yerine bağları aracılığıyla konuştu.

Silas senin geçmişini biliyor – senin Zehirci olduğunu, Embers.

Biliyorum, diye cevapladı sakın bir şekilde. *Savaştan sonra soyluların ölümlerinden sorumlu olduğumu kanıtladıktan sonra, bu katliamın suçunu üstlenmemi istiyor.*

O zaman neden Darian'ın bizi buraya yerleştirmesine izin veriyorsun? diye tartıştı Torj.

Bundan çok uzaklarda olmalısın.

Wren ona bakmadı bile, ama sesi zihnini doldurdu zihnini doldurdu. *Bunun için çok geç, Ayı Katili. Bundan kaçış yok. Lord Briar çoktan sorular sormaya başladı bile. Silas'ın yaptığı akıllıca... Beni orta alemlere ifşa etmeden önce şüphe tohumları ekmenin daha geniş bir planının parçası. Daha yoksul bir topluluğu hedef alarak toplulukları hedef alarak, zengin ve yozlaşmışlara karşı benim intikamımdan hoşnut olan herkesi hemen izole ediyor.*

Ve sen buna izin mi veriyorsun? Torj, ona doğru koşup omuzlarından sallamaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı. Parmaklarını saçlarını taradı ve grubun geri kalanına baktı. Topladıkları müttefikler, kraliçenin takip eden bir katil miydi? Haberler orta alemlerde yayıldıkça, herhangi bir nüans kaybolacak ve kafa karışıklığı ve yanlış bilgilendirme dalgalarına neden olacaktı.

Haberci saraya doğru yola çıkarken, Darian limana doğru öncü oldu, Torj ise geride kaldı.

Bir ara sokağa çekildiğinde vücudu sarsıldı.

"Pişman değilim," dedi Wren, çenesini dik tutarak, gölgelerde saklanırken onun bakışlarına karşılık verdi. "Bir saniye bile."

"Eğer sen..."

"O zaman o aşağılık adamlar hâlâ orta alemlerde dolaşıyor, krallıklara kendi zehirlerini yayıyor olurlardı. O anda burayı çürümüşlükten kurtarmak için elimden geleni yaptım. Hepimizin yapabileceği tek şey bu."

"Ben de tam şunu söyleyecektim," dedi Torj nazikçe, "eğer yapmasaydın, Dünya çok daha kısa sürede yeniden karanlığa gömülebilirdi."

Wren ona baktı ve o, onun şokunu anladı. Bu konuda onunla ilk kez tartışmamıştı. Gölge savaşından sonraki beş yıl boyunca, Wren'in kendine verdiği Zehirci rolünü şiddetle reddetmişti. Thezmarr'ın savaşçısı olarak benimseyen ilkeleri, onun intikam almaya ihtiyaç duyduğunu anlamasına izin vermiyordu

neden intikam almak istediğini anlamasına izin vermemişti, ama şimdi...

Torj elini uzattı, başparmağıyla kadının çene hattını izledi ve alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Elinden geleni yaptın, o anda yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. Sana bunu kıskanmayacağım. Ne şimdi, ne de bir daha asla."

BÖLÜM 28

Wren

"Hepimiz karanlığın kızlarıyız... Karanlığın hakim olduğu bir dünyaya doğduk, kendimizi savunma şeklimizi, hayatımızı yaşama şeklimizi belirleyen bir yere. Artık değil. O dünya artık yok. Ve bir sonraki dünya, bizim yaratacağımız dünya olacak."

– Audra Delaney, *Thezmarr Lonca Ustası*

HERKES HER ZAMAN Thezmarr'ın dünyanın ucunda yer aldığını söylerdi – vahşi bir manzaranın ortasında, soğuk ve keskin hatlardan oluşan bir kale.

Engibeli siyah dağlar ve dalgaları bulutlarla çarpışacak kadar yüksek görünen, sonsuz gibi görünen bir denizle çevriliydi. Wren'in gençliğinde, her şey çok etkileyici, hayattan daha büyük görünüyordu... Ve sonra savaştan sonra, burası yanmış toprakların olduğu, kabusların yaşandığı, gölge ve karanlığın hakim olduğu bir yer haline gelmişti.

Şimdi, Wren kalenin kapılarında durdu. Neredeyse bir yıl önce son kez bu kapılardan geçtiğini düşünüyordu. Yine de, İşte buradaydı. Bir savaşın sonunda ve başka bir savaşın başında.

Sonbaharın sonlarında esen rüzgâr, denizden gelen tuz kokusunu yeni nöbet kulübelerinden gelen odun dumanıyla karıştırıyordu. Yeni bayraklar rüzgârda çırpınıyordu – savaştan hatırladığı kan kırmızısı bayraklar değil, Warsword toteminin üç çapraz kılıcını gururla sergileyen koyu mor flamalar.

Ciğerlerinin daralmasını, paniğin boğazını sıkmasını, yanık saç kokusunun burnunu doldurmasını bekledi. Bu beklenti

onu eyerinde dik tuttu, ama tanıdık korku onu ele geçirmedi.

Titreyerek nefes veren Wren, yükselen surlara baktı. Sade taşlar onu karşıladı. Başka bir şey yoktu. Ve ilk kez, bu manzara duvarların tepesine saplanmış arkadaşlarının kafalarının canlı bir anısını ona geri getirmede.

Bu ne anlama geliyordu? Onları ve acılarını unutuyor muydu? Acılarını mı unutuyordu? Hayatta kalmanın bedeli bu muydu, onları her zaman yanında taşımak mı? Asla unutmamak mı?

Artık huzur içindeler, dedi Torj'un sesi zihninde. O şirketin arka tarafında bir yere doğru gidiyordu, ama onu tanıyordu, rüyalarını neyin rahatsız ettiğini ve geçmişe olan bu içgüdüsel dönüşleri neyin tetiklediğini biliyordu.

Öyle umarım, diye cevapladı kız, kapıların altından geçerken.

Onun varlığı, nazik ve güven verici bir şekilde, yine bilincine dokundu. *Geçmiş bize sahip değil, Embers.*

Wren buna küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sonra avlu önündeki açıldı ve gözleri

Anya'nın son nefesini verdiği yere, fırtına büyüsunü küçük kız kardeşlerine armağan ettiği yere, uzun süredir kötü adam olarak gösterilmesine rağmen orta alemlerin iyiliği için yaptığı son fedakarlığa. Wren'in kalbi hâlâ onun için acıyordu. Tıpkı Sam ve Ida gibi, Anya'nın hayatı da erken sona ermişti ve bu adaletsizlik asla unutulmayacaktı.

"Sonunda bana ne dediğini biliyor musun?" Thea aniden yanından seslendi, boş taş döşeli meydanda sözleri yüksek sesle yankılandı.

Wren, Tverrian aygırının üzerinde gururla oturan kız kardeşine baktı – bu da Anya'nın göremeden öldüğü bir şeydi. "Ne?"

Thea derin bir nefes aldı, bakışları hala kız kardeşlerinin öldüğü yerdeydi. "Onun başaramayacağını biliyorduk... bu yüzden ona, dünyaya dair hiçbir umut bırakmadan bizi terk etmemesini rica ettim." Sesi titriyordu. "Bana, öfkesiyle dünyayı yakıp kül etmek istediğini, ama hala umut olduğunu söyledi... ve sonra sana baktı."

Wren'in gözleri yaşlarla doldu ve bu seferlik gözyaşlarına karşı koymadı. "Gerçekten mi?" diye sordu, sesi boğazında düğümlenmişti.

Thea başını salladı. "O zaman bile senin gelecek olduğunu biliyordu." "Ama..."

Thea üzgün bir şekilde güldü ve başını salladı. "Any'a ile tartışamazsın, ölümünde bile."

Wren kaleyi son ziyaret ettiğinde, yapının bazı kısımları hala iskeleyle kaplıydı. Artık durum böyle değildi. Audra'nın emriyle, krallığın koruyucularının evi çok daha iyi bir şekilde yeniden inşa edilmişti. Sesler bile farklıydı. Eskiden çeliğin çarpışması ve yardım çığlıkları duyulurken, ardından ürkütücü bir sessizlik geliyordu. Şimdi ise günlük hayatın sıradan telaşı duyuluyordu: demircinin çekicinin sesi, avludan gelen sesler, taşların üzerinde tekerleklerin sürtünme sesi. Her şey çok farklıydı... Wren büyük salona girdiğinde nefesini tuttu.

Çünkü bu büyük mekanın ortasında üç dev taş heykel yükseliyordu.

Savaş sırasında tahrip olan anıtın yerine, Furies'e adanmış nefes kesici bir anıt dikildi. Salonun tavanını delen kılıçlar yerine , yeni anıt Furies'i gerçek halleriyle gösteriyordu: koruyucular, savaşçılar, tanrıçalar – krallığın yükünü omuzlarında taşıyan kadınlar. Wren, Audra'nın orijinal Savaş Kılıçlarını tüm ihtişamlarıyla, etten ve kandan, güç ve fedakarlıktan oluşan kadınlar olarak tasvir etme kararını hayranlıkla izlerken boğazı düğümlendi. Yüzleri hem güç hem de şefkat taşıyordu, Furies'in en saf haliyle somutlaştırdığı her şeyi, Anya'nın öfkesinin altında yatan her şeyi gösteriyordu

öfkesinin altında yatan her şeyi gösteriyordu.

Eski anıt korku hakkındaydı; bu ise umuttan bahsediyordu. Thea bir hançer uzattı ve anıtın kaidesine doğru başını salladı.

"Any'a'ya, onun da diğer Thezmarrianlar kadar bir kahraman olduğunu söyledim. Onun adını oraya kazıyacağıma söz verdim."

"O zaman öyle yapalım," diye mırıldandı Wren, bıçağı alarak.

Thea ile birlikte, bir savaşçının orta alemlere yaptığı fedakarlığı onurlandırmak için gelenek gereği Anya'nın adını taş'a kazıdılar. Metal kazıma sesi geniş alanda yankılandı, her vuruş

kaybettiklerini ve buna rağmen kazandıklarını hatırlattı. Kardeşlik. Anlayış.

Thea, parmaklarıyla kazıdıkları yazıyı izledi. "Anyaya... çelişkiler mozaigi," dedi, Wren'in

söylediği sözleri tekrarlardı. *Bir çelişkiler mozaigi, karanlık ve ışığın karışımı ve bu şekilde, insanlığın tam kalbini yansıtıyordu...* Belki de bu, tüm Embervales ailesi için söylenebilirdi.

Wren, elini Thea'nın elinin üzerine koydu ve Anyaya son bir veda etti. "Şimdi dinlen, kardeşim." Bu sefer sözler farklı geliyordu – vedadan çok veda gibi değil, daha çok izin gibi. Yarına bakma, yapılması gerekeni yapma izni.

Thezmarr'ın simya atölyesindeki çalışma tezgahları bir toz tabakasıyla kaplıydı. Kadınların silah kullanmasını engelleyen yasalar olmasaydı Farissa'nın heybetli varlığı olmadan, kalede simya neredeyse tamamen terk edilmişti. Odanın durumuna bakılırsa, Wren en son ne zaman kullanıldığını bilmiyordu. Yine de bu durumun özgürleştirici bir yanı vardı ve yüzeyleri silerken ve seyahat çantasını açarken, uzun zamandır ilk kez rahat bir nefes aldı.

Kısa süre sonra masa, defterleri ve ekipmanları, çeşitli şişeleri ve bitki torbalarıyla doldu; bu kaos ona tanıdık bir rahatlık veriyordu. Tanrılar, Sam ve Ida'nın

onlarla birlikte olmasını ne kadar da diledi, daha önce pek çok kez olduğu gibi, belirli bir tentürün sorunları hakkında beyin fırtınası yaparken ya da bir iksirin optimum ölçülerini tartışırken. Şimdi onların bilgeliğinden yararlanabilirdi.

Torj'un içindeki zehir giderek yayılıyordu ve tedavisinde ilerleme kaydetmesine rağmen, yeterince hızlı ilerlemiyordu.

İletişime geçtiği gül yetiştiricilerinden hiçbir haber almamıştı ve konum değişikliğini detaylı olarak anlatan ek kuzgunlar göndermesine rağmen, artık onlardan herhangi bir yardım beklemiyordu. Bu konuda, kendi başına kalmıştı. Ve böylece, kanla ve gümüş rengi güllerle dolu sığ cam tabaklarının üzerine eğilerek çalıştı

ve gümüş dalgalı güllerle dolu sığ cam tabakların üzerinde eğilmiş çalışmaya devam etti ve ruh bağı kurduğu kişiyi kurtaracak tedaviyi bulabilmek için Furies'e dua etti.

BÖLÜM 29

Torj

"Thezmarr, orta alemlerin koruyucularının yurdu ve her zaman öyle kalacaktır."

– *Thezmarr Tarihi*

TORJ, yıllar boyunca Thezmarr'ın savaş odasında kaç kez oturduğunu saymayı bırakmıştı. Önce genç bir kalkan taşıyıcı olarak toplantı notları alıyordu , sonra yurtdışından mesajları ileten bir Muhafız olarak ve sonunda kendisi de savaş stratejileri geliştiren bir Savaş Kılıcı olarak. Ancak bu odada geçirdiği onca anın içinde sadece bir an onun için diğerlerinden sıyrılıyordu...

"Wren nerede?"

Tanrılar, o zaman bile ona bağlıydı. O günü dün gibi hatırlıyordu: başka bir savaş sonrası konseyde sıkışıp kalmıştı, Orta alemlerin durumunu tartışırken, onun artık masada olmadığını fark etti. Nereye gittiğini ve ne yapmaya gittiğini anında anladı. Furies'in verdiği tüm gücüyle bile, onu durdurmak için yeterince hızlı olamadı. Koridorlarda koşarak onu

esir alınmış eski Lonca Ustası ile birlikte kimya atölyesinde buldu, aralarında masumca duran bir çaydanlık vardı.

Şimdi, aynı çaydanlığın bir kopyasının gururla rafta durduğunu izliyordu ve masanın karşısında Wren ona nazik bir gülümsemeyle bakıyordu.

Pişman mısın, Ayı Avcısı? diye sordu zihninde. Cevap olarak gülümsemesini bastırdı. *Hiç de bile, Embers.*

"Tamam," dedi Audra masanın başından. "Artık herkes toplandığına göre, yaklaşan çatışma konusunda tutumumuzu netleştirmeliyiz."

Torj etrafına bakındı ve Guild Master'a bakan bir dizi tanıdık yüz gördü: Wren, Wilder, Thea, Cal ve Kipp, hepsi daha önce buradaydı, ayrıca Xavier, Dessa ve Darian da vardı.

"Benim açımdan," diye devam etti Audra, "Delmira, Thezmarr'ın tam desteğine sahip. Biz zorbalara tahammül etmiyoruz ve bir başkasının orta krallıkların gerçek varisi olan kişiyi tahttan indirme girişimine seyirci kalmayacağız. Kuvvetlerimiz bin kişiden oluşuyor."

Torj hiçbir şey söylemedi, ama odada yayılan tedirginliği hissetti. Lucian'ın casusları düşmanın sayısını bildirmişti ve tüm hesaplara göre Silas'ın ordusu beş bin kişiden oluşuyordu - muhtemelen daha da fazlası, kan dökme arzusuna kapılmış zavallı insanların sayısına bağlı olarak. Wren, ayakta kalmak için çok daha fazla desteğe ihtiyaç duyacaktı.

Lucian'ın sancaktarları ve Thezmarr'ın en iyileri olsa bile, savaşma şansı vardı.

"Thezmarr'dan Delmira'ya yürüyüşe kaç kişi katılacak?" diye sordu Torj.

Audra başını eğerek onayladı. "Muhafızlarımız toplam sayımızın üç yüzünü oluşturuyor ve orta krallıklarda konuşlanmış durumda, bu yüzden toplanıp Delmira'da bizimle buluşacaklar. Ancak, burada Thezmarr'da veya bir günlük mesafede yedi yüz kalkan taşıyıcımız var - bu, sizinle birlikte kaleden ayrılacak olan güç."

"Kalkan taşıyıcılar..." Darian yavaşça konuştu. "Onlar sizin acemileriniz değil mi? Amatörleriniz? Saygısızlık etmek istemem, Lonca Ustası, ama bu savaşta öğrencilere değil, *savaşçılara* ihtiyacımız var."

"Thezmarr'lı bir kalkan taşıyıcısı genç veya deneyimsiz olabilir," diye araya girdi Thea, "ama yine de Halkın Öncüleri veya Silas'ın uluyan ordusundaki . Kendi başlarının çaresine bakabilirler."

Audra başını salladı. "Aynen öyle. Ve benim gözetimim altındaki kalkan taşıyıcıların ayrı bir tür olduğunu göreceksin," diye gururla ekledi.

"Peki ya Savaş Kılıçları?" diye sordu Darian. "Kaç tane var ve neredeler?"

"Cahira, Kan Dökücü Vernich ve Ashlyn Graves'in ölümleriyle, şu anda on Savaş Kılıcımız kaldı, bu da önceki savaşta sahip olduğumuzdan çok daha fazla," diye cevapladı Audra. "Ve şunu söylemeliyim ki ... Graves, Savaş Kılıçları'nın yeni döneminin belkemiği olarak biliniyordu. Loncaya ve savaşçılara olan sadakati . Thezmarr, onun ve Vernich ile Cahira'nın ölümlerinin intikamını almak istiyor. Savaşçılarım savaşmaya hazır."

Bu Darian'ı tatmin etmiş gibiydi. "İyi."

"Diğer krallıklar ne durumda?" diye araya girdi Torj. "Onlar bu çatışmaya ne katıyorlar?"

Bildiğiniz gibi, Aveum gölge savaşında büyük kayıplar verdi ve son savaşlardan biri kapılarının önünde gerçekleşti. Buna rağmen, Kraliçe Reyna Delmira'nın savunması için yedi yüz asker gönderme sözü verdi.

Şu anda kış krallığından yola çıktılar. Harenth de savaşta büyük kayıplar verdiği için benzer bir durumda, ancak Kral Artos'un yaptıklarından sonra kraliyet ordusuna güvenmek konusunda anlaşılabilir bir isteksizlik var.

Bu nedenle, Halkın Öncü Gücü'nün çabalarıyla çok sayıda kayıp verdi.

Naip Liora, ordusunun sayısının bin olduğunu belirtiyor

bin olarak nitelendiriyor ve başkenti korumak için geride bırakılan küçük bir birim dışında, adamlarının Delmira'da bir üs kurar kurmaz harekete geçmeye hazır olduğunu

. Ayrıca, Hailford'un dış mahallelerindeki kasaba halkının zehirlenmesi konusunda kendisini uyardığımız için teşekkürlerini ifade etti. Bu konu

Şu anda soruşturma devam ediyor.

"Peki ya Kral Leiko? Ondan herhangi bir direniş bekliyor muyuz?" diye sordu Wren. "O pek açık sözlü biri değil..."

Audra yüzünü buruşturdu. "Kral Leiko'nun gölge savaşından kendi yaraları var, bu da onunla çalışmayı zorlaştırıyor, kabul ediyorum. Ancak dün ondan, 1200 kişilik ordusunun yardımımıza geleceği haberini aldım. Onlar da şu anda yola çıkmış durumda."

Darian boğazını temizledi. "Elwren ve benim birliğimizi kutlamak için kurduğumuz yeni ittifaklarla, devamıza bin adamımız var."

Kipp, aldığı notlardan başını kaldırdı. "Bu durumda müttefik kuvvetlerimizin sayısı Silas'ın beş bin askerine karşı beş binin biraz altında kalıyor... Geçmişte yaşadığımız zorlukları düşünürsek, fena sayılmaz." geçmişte yaşadığımız zorlukları düşünürsek."

"Katılıyorum," dedi Thea. "Ve bir grup öfkeli Savaş Kılıcı'nın bizim tarafımızda olması da yardımcı oluyor."

"Ve öfkeli simyacılar," diye ekledi Wren.

"Sanırım *herkesin* çok kızgın *olduğu* konusunda hemfikiriz." Wilder boğuk bir kahkaha attı. "Talemir ne olacak? Ve gölgeye dokunanlar? Haber göndereceğini söylemişti."

Audra gerildi. "Drue'nun şahini dün bana bir mesaj getirdi.

. Çabalarına rağmen, sadece otuz gönüllüden oluşan bir güç toplayabildiler."

Torj'un göğsü sıkıştı. Talemir'in *The Furies' Will* gemisinde, hiçbir söz veremeyeceğini söylediği uyarısını hatırladı, ama... "Sadece otuz mu?" diye sordu sessizce.

Audra iç çekerek ayağa kalktı. "Onların türü son savaş sırasında çok kötü bir şekilde karalandı. Esir alındılar, işkence gördüler, üzerlerinde deneyler yapıldı...

ama yine de sonunda bizim için savaştılar. Talemir, gölge savaşından bu yana, onların türünün hiçbir yerde kabul görmediğini söyledi.

kendi toplulukları içinde. Orta alemlerin sıradan halkı hala onları kötülükle ilişkilendiriyor. Çoğu artık daha geniş dünyayla hiçbir şey yapmak istemiyor. Onları suçlayamam.

Masada pes etmiş bir sessizlik hakim oldu ve Torj, bunu daha önce fark edemediği için kendini aptal gibi hissetti. Talemir yıllarca bütün bir halkı karanlıktan korumuştı, ama orta alemler için savaştıktan sonra pislik gibi muamele görmüştü

. O da dünyadan koruması gereken gölgeye bulaşmış bir oğlu vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Torj.

Audra başını salladı. "Uygun bir özet. Buradan sonra lojistik meselesi var: hangi kuvvetler hangi seyahat rotalarını kullanacak; Silas'ın taburları hakkında son bilgileri toplamak, yolculuk için değil, yol boyunca kurmamız gereken garnizonlar için de erzak temin etmek. Yarın yarın tekrar toplanacağız."

Wren onun dikkatini çekti. *Thea benimle konuşmak istediğini söyledi. Sonra görüşürüz?*

Kaçmayı başarabilirsek, bu iyi olur, Embers.

Herkes ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken, Wilder Torj'a yaklaştı. "Gölgeye dokunulanların durumu bu kadar kötü olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Torj başını salladı. "Hayır. Kendi aralarında kaldıklarını biliyordum, ama bunun her zaman böyle olduğunu sanıyordum. Sana hiç sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Tek kelime bile," dedi Wilder. "Zaten bu gece ona mektup yazacaktım. Onunla konuşup, yapabileceğimiz bir şey var mı bakacağım."

"Teşekkürler," dedi Torj, arkadaşı omzuna vurup ayrılırken Wilder'a başını eğerek selam verdi.

Zavallı Tal, diye düşündü Torj, ağrıyan şakaklarını ovuşturarak. Bir zamanlar Kalplerin Prensi olarak bilinen Savaş Kılıcı, orta alemleri korumak için her şeyini vermiş, daha önceki savaşlar ve o zamandan beri karanlığa karşı savaşmaya devam etmişti. Gölgeyle temas eden hava birimleriyle, savaşta önemli bir rol oynamıştı, tıpkı güneş orkideleri hakkındaki bilgisiyle canavarların yenilgisinde yardımcı olan eşi Drue gibi. Ve orta alemler ona böyle mi karşılık verdi? Tanrılar, en son ne zaman gerçek adaletin yerini bulduğunu görmüşlerdi?

Torj'un bakışları raftaki mütevazı çaydanlığa düştü ve Thezmarr topraklarına ayak bastığından beri ilk kez güldü.

BÖLÜM 30

Wren

"Bitki bilgisi bize, gücün yüksek sesle ilan edilenlerde değil, sessizce anlaşılanlarda yattığını öğretir."

– *Kökten Yaprağa: Bitkileri ve Özelliklerini Anlamak*

"NE?" WREN, kız kardeşine baktı, onu yanlış duyduğuna emindi. Bu kelime, yemek salonunun taş duvarlarında yankılandı, yükselen anıtlar arasında sekerek. Ama Thea gülümsüyordu ve gözlerinde, dünya yeniden karanlığa gömülmeden önce Wren'in hiç görmediği bir ışık vardı.

"Wilder evlenme teklif etti," diye tekrarladı, yüzünde tereddütlü bir ifadeyle. Çocukluğundan beri sürdürdüğü bir alışkanlık olarak, ellerinin arkasındaki yara izlerini ovuşturdu.

Wren, Thea'yı kollarına alıp sıkıca sarılırken yanaklarından yeni gözyaşları süzüldüğünü hissetti. "Sonunda yaptı," diye mırıldandı Thea'nın örgüsüne. "Nihayet."

"Biliyor muydun?" diye haykırdı Thea.

Wren kucaklamadan çekildi ve deli gibi sıırttı. "Tabii ki biliyordum. Yirmi yıldır dinleyen herkese bir gün onun karısı olacağını söylüyordu."

"Kardeşini tekrar kucakladı. "Senin adına çok mutluyum, Thea. Tebrikler."

"Böyle berbat bir zamanda olduğu için üzgünüm..."

"Bunun için sakın üzülme. Bu harika bir şey. Karanlıkta bir ışık. Geleceğin vaadi. Uğruna savaşılabacak bir şey." Bu sözler

kontROLSÜZ bir şekilde dudaklarından dökülüyordu, ama Wren her bir kelimesinde ciddi idi.

"Ama her şey çok belirsiz. Darian'la aptalca bir oyun oynuyorsun ve..."

"Asla pişman olma. Hak ettiğin mutluluğun önüne hiçbir şeyin geçmesine izin verme, kardeşim."

Wren onu tekrar kucakladı ve geri çekildiğinde, Thea'nın gözleri gümüş rengi bir parlaklıkla doldu.

Wren, havayı hafifletmek için dirseğiyle ona hafifçe dokundu ve "Peki ya *Warswords'ların karısı olmadığı* meselesi ne olacak?" diye sordu.

Kız kardeşler, arkadaşlarının toplandığı büfeye doğru yavaşça yürüdüler.

"Siktir et." Thea gülümsedi ve bir tabak aldı. "Bizi kim durduracak ki?"

Wren, Thezmarr'ın bir daha asla mutlu anılara ev sahipliği yapmayacağına inanmıştı, ama Thea ve Wilder'ın haberi kaleyi bir yangın gibi sardı ve beraberinde Wren'in gölge savaşından beri yaşamadığı bulaşıcı bir enerji getirdi.

İki Savaş Kılıcı'nın, iki orta alem kahramanının evliliği, herkesin tek konuştuğu şeydi. Günler geçse de konsey toplantıları, yazışmalar ve silahların yönetimi ve erzak yönetimi ile uğraşırken, Wren uzun zamandır hissetmediği kadar hafif hissediyordu ve savaş planlamaları arasındaki sessiz anlar çok güzeldi.

Thea *mutluydu*. Ve en azından bu, dünyada iyi bir şeydi.

"Burada evlenmek istiyoruz," dedi Thea bir sabah kahvaltıda.

Wren şaşırmamıştı. Thezmarr, kız kardeşi için her zaman özel bir yer tutmuştu. "Ne zaman?" diye sordu, fincanını dudaklarına götürerek.

"Yarından sonraki gün..."

Wren, çayını tabağına tükürdü ve boğuldu. "Ne? *Delirdin mi?*"

Thea ona utangaç bir gülümseme attı. "Bunu soran ilk kişi sen değilsin, ama hayır. Onun karısı olmak istiyorum, Wren. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum

. Başka bir savaş kapımızda... Bu, elde edebileceğimiz tek şans olabilir."

"Thea..." Wren itiraz etmeye başladı.

Ama Thea başını salladı. "İnkar etme. Ayrıca, bu tam *bize göre*, değil mi? Savaştan önce bir savaşçı kalesinde evlenmek?"

Wren'in dudaklarından bir kahkaha patladı. "Doğru..."

"En iyi kısmını duymadın," diye araya girdi Kipp, masanın diğer tarafında Cal ile konuşurken.

gururla göğsüne koydu. "Töreni ben yöneteceğim." "Ne?" Wilder uzak köşeden bağırdı.

Thea yüzünü buruşturdu ve müstakbel kocasına özür diler bir bakış attı. "Birkaç yıl önce onunla bir bahsi kaybetmiş olabilirim..."

Wilder ona inanamayan gözlerle bakarak başını salladı, ama Wren kahkahayı patlattı. Kız kardeşi ve Ölüm Meleği evlenecekti. Ve bunu gerçekleştirecek kişi Kipp olacaktı. Her şey mükemmeldi.

Bu gülünç neşe, Wren'in Darian ile birbiri ardına toplantılara katılıp Silas'ın sözde iç çevresini tartıştığı günün büyük bir bölümünde devam etti.

"Bu çevre, eski Perde sınırının ötesinden beraberinde getirdiği simyacılar ve askeri komutanlardan oluşuyor. Savaş taktikleri buradan geliyor savaş taktikleri buradan geliyor ve onun geri kalan kuvvetlerini organize eden onun geri kalan kuvvetlerini organize ediyor," dedi asilzade, Devereux mührü basılı bir mektubu okuyarak.

Ancak Darian savaş odasında bir toplantı daha yapmayı önerdiğinde, Wren sonunda sabrını kaybetti ve kararlarını haklı çıkarmak yerine, kendini Bloodwoods'daki bitki bahçesine giden eski, tanıdık yolu izlerken buldu.

Orada eski alışkanlıklarına geri döndü, toprağa çömeldi ve malzemeleri topluyordu. Biberiye ve adaçayının tanıdık kokuları burnunu dolduruyor, Bloodwoods'a adını veren ağaçların taze özsuyunun aromasıyla karışıyordu. Parmakları desenleri hatırladı – hangi sapları koparması gerektiğini, hangi yaprakları koparması gerektiğini, hangi yaprakların hasat bıçağının keskin bıçağına ihtiyaç duyduğunu. Şifalı otlar,

savaş bitkileri, uyku, güç ve zihin açıklığı için bitkiler. Yakında hepsine ihtiyaçları olacaktı.

Tüm simyacılar Thezmarr'dan gitmişti ve bu yüzden bahçe artık daha vahşi, anılarındaki kadar bakımlı değildi. Papatya yataklarının ötesine yayılmış, küçük beyaz çiçekler yoldan düşen yıldızlar gibi noktalar oluşturmuştu. Böğürtlen ve kurtboğan karanlık köşelerde birbirine dolanmıştı – güzel ve ölümcül, tıpkı bir zamanlar burayı koruyan kadınlar gibi. Sam ve Ida, hatta bir süreliğine Thea.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," diye bağırdı Torj, adımlarını hızlandırarak

açıklık. Öğleden sonra geç saatlerin ışığı, onun gümüş rengi saçlarını ve çekicinin demirini aydınlattı ve bir an için Wren, bu ormanda ilk tanıştıkları anı yeniden yaşadı. Onu görünce kalbi kıpırdadı.

sanki bir asır önceymiş gibi hissetti. Tanrılar, onu özlemişti. Onun sağlam varlığını, nazik sözlerini, yıldırım gibi dokunuşunu özlemişti. Bahçe nefesini tutmuş, diğer buluşmaları, diğer dokunuşları hatırlıyor gibiydi.

Ama yalnız değildi. Xavier ve Dessa hemen arkasından geliyordu, botları otları ezip havaya koku yayıyordu.

Torj ona ulaştığında, ona dokunmadı – her ne kadar Torja'nın tüm vücudu bunu istese de. Bunun yerine, sadece sessizce şöyle dedi: "Ben olamasam bile

seninle birlikte, yalnız kalmanı istemedim.

Zavier onun yanına diz çöktü ve hemen topladığı bazı otları hemen tanıdı. "Kan otu ve ateş otu," dedi, topladıklarını inceleyerek. "En kötüsüne mi hazırlanıyorsun?"

"Her zaman." Wren alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ama önce daha neşeli bir şeye ihtiyacımız olabileceğini düşünüyordum..." Bir dal biberiyeyi kaldırdı.

"O biberiye değil mi?" Torj kaşlarını çatarak araya girdi.

Wren dudaklarına yayılan gülümsemeyle mücadele etti. "Biri ders çalışmış."

"Fark etmediysen, bir yılın büyük bir kısmını simya akademisinde geçirdim," diye cevapladı Torj kuru bir şekilde. "Şikayet ettiğimden değil," diye ekledi.

Wren o zaman gülümsedi. "Eskiden biberiye sık sık gelin taşlarına işlenirdi... Sadakat ve hatıranın sembolüydü."

Dessa heyecanla başını salladı. "Annem onu duvağına dikmişti..." Bir an durdu. "Thea'nın duvağı olmayacak, değil mi?"

Wren burnunu çektirdi. "Hayır, bence bu pek olası değil, Dess."

"Peki ya bu?" Torj, mor çiçekleri parlak ve kokulu bir lavanta dalı uzattı. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Bazıları bunun sevgi ve bağlılığı simgelediğini söyler," diye sessizce cevapladı. Boğazı titredi. "Doğru."

"Bir savaşçının düğününe bir savaşçının çelengi yakışır," dedi Dessa, Wren'in diğer tarafına oturarak. Çantasından deri ciltli bir kitap çıkardı – Wren, bu kitabı Thezmarr'ın kütüphanesinden tanıdı; kızken üzerinde çalışmıştı. Kalbi sıkıştı. kütüphanedeki her şeyin son savaşta yok edildiğini sanıyordu. Onun için tuhaf bir şekilde dokunaklı olan şey, tüm bu olayların ardından hayatta kalan tek şeyin bu olmasıydı

hayatta kalması garip bir şekilde onu duygulandırdı.

Dessa devam etti. "Kız kardeşin hepsine sahip olmalı: koruma, güç, zafer..."

"Ve sevgi," diye ekledi Torj yumuşak bir sesle, topladığı lavantaları simyacılar uzattı. "O da buna sahip olmalı."

Wren onu aldı, bakışları Savaş Kılıcı'nın ceketinin bağcıklarına tek bir dal yerleştirdiği yere düştü.

Bir an onları izledi, yüzündeki ifade yumuşadı. "O zaman sizi bahçe işlerinize bırakayım." Dönüp gitmek üzereyken durdu. "Sadece... tören öncesinde kimseyi zehirlemeyin, olur mu?"

"Hayal bile edemem," diye karşılık verdi Wren, ama Torj çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Wren hasadına geri dönerken, Dessa aralarındaki kitabı açtı. sayfalar akıcı bir yazı, tarifler ve uyarılarla doluydu, aralarına kişisel gözlemler de serpiştirilmişti. "Bak," dedi, belirli bir girişi işaret ederek. "Bir kutsama çelengi. Bunu uyarlayabiliriz..."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde çalışarak topladılar, ayırdılar ve ördüler. Tanıdık ritimlere kendini kaptırmak, ellerinin zihninin bazen unutmak istediği şeyleri hatırlamasına izin vermek iyi geliyordu.

"Biliyor musun," dedi Xavier sonunda, "bunda uygun bir şey var. İyileştirici malzemeleri toplamak ve aynı nefeste gelin tacı yapmak Aynı anda."

Wren, ilk yıldızların görünmeye başladığı kararan gökyüzüne baktı görünmeye başladığı gökyüzüne baktı. "Geçen sefer bunun için savaştık," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Sadece hayatta kalmak için değil. Karanlıkta bile olsa, böyle anlar yaşama hakkı için."

BÖLÜM 31

Torj

"Savaş Kılıçları arasındaki en güçlü bağlar,
omuz omuza zafer kazanarak değil, birbirlerini yenilginin tozundan
kaldırarak kurulur."

– *Savaş Kılıçlarının Yolu*

Kaleye döndüğünde onu **bir** mesaj bekliyordu: *Kuzey eğitim arenası. İçki getir.*

Çizik çizik el yazısının altında bir tilki kafası çizimi vardı.

Stratejist gerçekten cesur biriydi. Torj'un tanıdığı kişiler arasında, savaş planlaması yaparken bir Savaş Kılıcı'na içki siparişi verecek tek kişi muhtemelen oydu.

"Siktir et." Torj parşömeni cebine tıktırdıktan sonra mahzene inen merdivenlere doğru döndü.

Kısa süre sonra, her iki elinde iki şişe şarap ve kolunun altında bir şişe ateş özüyle ortaya çıktı. Kipp hakkında bir şey biliyorsa, o da her zaman fazla malzeme bulundurmanın daha iyi olduğuydu. Kalenin özel stoğu iş görürdü ve eğer biri onun stoğu yağmalamasından şikayet ederse, bunu onun çekicisiyle halledebilirdi.

Kuzey arenasına doğru yürürken düşünmek için çok fazla zamanı vardı. O sabahki savaş konseyleri hakkında. *Onun* hakkında. Her şeyin ne kadar karmaşık hale geldiği hakkında. Her adımda şişeler birbirine çarpıyordu, kafasındaki zonklamayla aynı ritimde.

Arenaya yaklaşırken, rüzgârla sesler geliyordu –
Çeliğın çarpışması, eforun uğultusu ve aşağıdan gelen emirler.
Kalkan taşıyıcılar. Akşam antrenmanlarını unutmuştu. Bu ses onu, unvanlar, ruh bağları ve

Bu aynı zamanda Cal, Kipp ve Thea'yı ilk günlerinde eğittiğı yerdı... Bu beklenmedik üçlü her zaman belaya bulaşmaya niyetliydi.

Arena, siyah dağların eteklerinde, sadece bir açıklık değil, kanlı zaferleri ve yenilgileri izlemek için tasarlanmış bir alandı. Bu avantajlı noktada durup, Thezmarrian savaşçıların yeni neslini gözlemek gerçeküstü bir duyguydu. Orada

Bu gruptaki göze çarpan bir fark... Kadınlar. Torj, uzun zamandır ilk kez, saflarında bu kadar çok kadın savaşçı olduğunu gördü. Kadınların kılıç kullanmasını yasaklayan yasaların olduğu günler geride kalmıştı; burada kadınlar, ölümcül bir hassasiyet ve gururla kılıçlarını sallıyorlardı. Thea gurur duyardı. Aslında, muhtemelen kaosun ortasında bir yerlerdeydi. Görünür bir yere çıkmak üzereyken, omzuna bir çakıl taşı çarptı. "Elderbrock, buraya gel," diye Kipp'in fısıltısı

Torj gölgelerin arasına saklandı, şişeler tıkırdadı.

"Ne halt ediyorsun burada, bir...

Torj gölgelerin arasına saklandı, şişeler tıkırdadı. "Midrealms'da ne yapıyorsun, burada bir... gibi saklanarak..."

Kim olduğunu fark edince sözleri boğazında kaldı.

Çalıların arasında toplanmışlardı. Wilder, düşmüş bir kütüğün üzerine bağdaş kurmuş oturuyordu, her zamanki sert ifadesi tembel bir gülümsemeyle kırılmıştı. Ve onun yanında, Talemir Starling bir kayaya yaslanmış, kanatlarını arkasına sarkıtmış, statüsüne göre fazla eğlenceli görünüyordu.

"Çırağımın düğününü kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?" dedi sırtarak.

Wilder'ın kardeşi Malik bile oradaydı, köpeğı Dax ayaklarının dibinde uzanmıştı. Ve Torj'un bildiğı kadarıyla, Thezmarr'ın uzun menzilli silah tedarikini denetlemesi gereken Cal, yerde oturmuş, bir çubukla toprağı hesaplamalar yazıyordu.

"Sürpriz," dedi Kipp, şişelerden birine uzanarak. "Ölüm Eli evleniyor."

"Biliyorum..." Torj şarabı uzattı, gözleri Wilder'a sabitlenmişti. "Ama bunu sıradan hırsızlar gibi çalınlıklarda çömelmiş halde kutlayacağımızı beklemiyordum."

"Aşağıda bebek kalkan taşıyıcılar var," dedi Talemir, arenayı işaret ederek. "Üstlerinin görev başında sarhoş olduğunu görmeleri iyi olmaz."

"Görevde değiliz," diye itiraz etti Wilder, ama sesinde öfke yoktu. Sadece savaşta sertleşmiş yüzünde yabancı duran aynı aptal, mutlu gülümseme vardı.

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı Cal, hala toprağı kazıyarak yaptığı şeye odaklanmış halde. "Lanet silah ustası bazılarımızı mancınık yörüngelerini hesaplamak.

Malik uzandı ve dikkatlice, kasıtlı olarak, Cal'ın hesaplamalarının üzerinden botunu geçirdi.

"Sen tam bir..." Cal başladı, ama Kipp eline bir şişe tutuşturdu. "Bu gece," dedi, "biz stratejist ya da Savaş Kılıcı ya da ya da başka bir şey değiliz. Bu gece, biz sadece..." Elini belirsiz bir şekilde sallayarak, doğru kelimeyi aradı.

"Sarhoş olan bir grup aptal mı?" Torj onun yerine cümleyi tamamladı, Malik'in yanına oturmak için eğilirken dizleri gıcırdadı ve inledi.

Kipp'in sırtışı daha da genişledi. "Aynen öyle!"

"Buna içelim," dedi Talemir, bir sürahiyi kaldırarak.

"Sen her şeye içersin," diye alay etti Wilder.

Talemir sırttı. "Sana içelim, çırak."

"Bir akşam için bunu bir kenara bırakamaz mısın?" Wilder gözlerini devirdi ve Torj'dan bir şişe şarap aldı.

"Hiç şans yok. Artık o kadar da genç olmayan çırağım büyük gününe hazırlanırken olmaz," diye alay etti kanatlı Savaş Kılıcı.

Wilder, Talemir'e düz bir bakış attı ve şişeden direkt içti. "Davetini geri çekiyorum."

Torj güldü, sesi Dax'ı şaşırttı. Torj onu ve sahibini en son görmesinden bu yana yıllar geçmişti... Dax'ın ağzının çevresinde artık gri bıyıklar vardı ve Malik'in koyu saçlarında da benzer gümüş çizgiler vardı

"Nasılsın Mal?" diye sordu Torj sessizce.

Her zamanki gibi Malik sadece gülümsedi. On yıllardır konuşmuyordu, Naarva'daki bir hayalet savaşında yaralandığından beri . O zamana kadar, Wilder'ın yılmaz ağabeyi, insanlar arasında bir dev olan Malik the Shieldbreaker olarak biliniyordu.

"Her zamanki gibi sorun çıkarıyor," diye cevapladı Talemir, arkadaşına sevgiyle gülümseyerek. "Birkaç kez Ciraun'a gelmeyi başardı, ama esas olarak Ryland'la kaos yaratmak ve Drue ile bana ortalığı toparlamak kalmak için."

Wilder içkisini yudumlarken güldü. "Arkadaşlar ne içindir ki?"

Torj, erkek grubuna sevgiyle baktı ve ateş özünden bir yudum aldı. "Bence yanlış Savaş Kılıcı'na odaklanıyoruz, çünkü

... kutlamanın amacı göz önüne alındığında, yanlış Savaşkılıcıya odaklanıyoruz."

Wilder inledi. "Bunu bu kadar büyütmeyelim..."

Ama itirazları Torj'u sadece cesaretlendirdi. "Thea ile ilk tanıştığında kafasına bir ok attığın doğru mu?"

Talemir içkisini boğazına kaçırdı. "Ne?"

"Ah, evet," dedi Kipp sevgiyle, yarısı boş şişesinden bir yudum alarak. "Her büyük aşk hikayesi böyle başlar..."

"Yine de benimle evlenmeyi kabul etti," diye cevapladı Wilder kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ancak o, aradaki yıllarda seni birkaç kez yere serdikten sonra," diye ekledi Kipp neşeyle.

Wilder omuz silkti. "Ve bu ne büyük bir ayrıcalıktı."

Cal, Wilder, Torj ve Talemir'in sırttan yüzlerine bakarken öğürme sesi çıkardı. "Hepiniz dayanılmazsınız."

Kipp ona öfkeyle baktı. "Bu ne cüret..."

"Sen değil, seni pislik. Aşık olan tüm savaşçılar!" diye bağırdı Cal.

Torj, sevdiği kadının şu anda başka bir adamla nişanlı olduğunu söylemeye cesaret edemedi.

"Yarın benim düğünüm. Aşık olmam gerekiyor," diye tartıştı Wilder.

Ama Kipp, Cal'ın omzuna yatıştırıcı bir el koydu ve bilgece başını salladı. "Sana katılıyorum, Ateşli Ok. Ama biz özgür adamlarız! Dünya ayaklarımızın altında..."

"O zaman neden aşağı inip kalkan taşıyıcılara bir iki şey göstermiyorsun?" diye araya girdi Torj, aşağıdaki arenada devam eden tatbikatları işaret ederek.

Kipp şok olmuş gibiydi. "Aşağıdaki güzel kadınların paha biçilmez eğitimini kesintiye uğratmamızı mı öneriyorsun?"

"Hayır," dedi Torj, sesini sabit tutarak, ağzından kaçabilecek herhangi bir eğlence belirtisini gizleyerek. "Sana, şikayetlerini onların eğitimine katkıda bulunarak onları verimli bir şeye dönüştürmeni öneriyorum.

Ve hepsi kadın değil, ama bu kime dikkat ettiğinizi gösteriyor.

"Bence bizden kurtulmaya çalışıyor," diye mırıldandı

Cal. "O da var," diye cevapladı Torj.

Ama Kipp elini sallayarak onu reddetti ve Cal'ı tepenin aşağısına doğru çekmeye başladı. "Hadi Callahan, yaşlıları anılarına bırakalım.

Oradaki mutfaktaki Emilia değil mi? Kılıç kullanabildiğini kim bilebilirdi ki!

Torj, Wilder'a bakarak gülerek başını salladı. "Bazen, bu ikisiyle hiç zaman geçmemiş gibi geliyor."

Wilder dirseklerine yaslandı. "Beni daha genç mi yoksa daha yaşlı mı hissettirdiklerini anlayamıyorum."

"Daha yaşlı," diye cevapladı Torj. "*Kesinlikle* daha yaşlı."

Aşağıdan Kipp'in kendine özgü kahkahası duyuldu, ardından Cal'ın öfkeli çığlığı geldi. Torj, bakmasına gerek kalmadan onların kalkan taşıyıcılar arasında kaos yarattığını anladı.

"Düşünsenize," diye mırıldandı Talemir, bakışlarını eski çırağına dikerek, "büyük Ölüm Eli sonunda evcilleştirildi."

Malik sessizce gülerek omuzlarını salladı, ama Wilder sadece aynı huzurlu gülümsemeyle gülümsedi. "Evcilleştirilmedi. Sadece... kılıçtan öteye, savaşmaya değer bir şey buldu. Birini."

Bu sözler Torj'a fiziksel bir darbe gibi çarptı. Bir yudum daha ateş özü içti ve Wren'in

Devereux'un süslü kıyafetlerini giymiş, çocukluk arkadaşının yanında duran görüntüsünü silip attı. Onun yerine, başına taç takılmış, kendi ihtişamıyla duran görüntüsünü hayal etti.

"Savaşmaktan bahsetmişken... Talemir'in kanatları hışırdadı. dikleşti, birden ciddi bir ifadeyle. "Yarın evleneceksin, ama ertesi gün..."

"Ertesi gün, ne olursa olsun, onunla yüzleşeceğiz," diye Wilder kararlı bir şekilde sözünü bitirdi. "Her zaman olduğu gibi: birlikte."

Malik uzanıp kardeşinin omzunu tuttu. Sözsüz de olsa, ne demek istediği açıktı: *her zaman*.

Hilal, siyah dağların üzerinde parıldarken, altındaki meşalelerle aydınlatılmış eğitim alanına uzun gölgeler düşerken, Torj bazı bağların – savaşta, kardeşlikte veya aşkta kurulmuş olsun – onları koparmaya çalışan herhangi bir karanlıktan daha derin olduğunu düşündü.

Ve böylece şişesini kaldırdı. "O zaman, ne olursa olsun." "Ne olursa olsun," kardeşleri de aynı şeyi tekrarladı.

BÖLÜM 32

Wren

"Büyük Ayın'ın tamamlanmasının ardından, Furies'in Savaş Kılıçları'ndan asla evlenmeme yemini etmelerini istediği söylentisi her zaman dolaşmıştır. Bu her zaman bir söylenti olarak kalmıştır."

– *Thezmarr Tarihi*

"Kıpırdamayı kes," dedi WREN, Farissa'nın eski odasındaki aynanın önünde dururken kız kardeşine tısladı.

"Kıpır kıpır değilim," diye karşılık verdi Thea, ellerini yanlarına indirip bir an sonra tekrar kaldırarak parmaklarını ovuşturdu. "Sence örgü çok mu..."

"Ne kadar?" diye sordu Wren, eğlenerek. "Savaşçı gibi mi? Althea Embervale gibi mi?" Kız kardeşinin bronz saçlarına taktıkları çiçeklere uzandı. "Örgü mükemmel. *Sen* mükemmelsin."

Thea, Wren elbisesinin bağcıklarını bağlarken iç geçirdi. Tanıdık bir hareket, ama koşullar nedeniyle garip gelmişti – böyle sessiz anlar her zaman savaşlardan önce paylaşıldı, düğünlerden önce değil.

Thea da aynı düşüncüyü paylaşıyor gibiydi ve "Neden Dessa'nın beni bunu giymem için ikna etmesine izin verdim ki? Beyaz giysili bir Savaş Kılıcı? Bu yanlış geliyor." diye sordu.

Wren burnunu çektirdi. "Taç takan bir zehirci gibi mi?"

Thea buna gülümsedi. "Her türlü kuralı çiğniyoruz, değil mi?" "Hayatında hiç kural uyduğunu görmedim, Thea."

Kız kardeşi kahkahayı bastı. "Doğru."

Thea'nın isteği üzerine, törene sadece ikisi hazırlanıyordu. Wren, Thea'nın Cal ve Kipp'i törene davet etmemesine şaşır mıştı Cal ve Kipp'in orada olmasını istememesine şaşır mıştı, ama Thea, özellikle Kipp'in, Wilder ve kendisinin yeminlerini kibirli bir şekilde yönettiği için, onları yeterince göreceğini ısrarla söylemişti.

Wren, Thea tekrar konuşana kadar diğer arkadaşlarının törene katılmasını neden istemediğini anlamadı.

"Ya ikisi birden olamazsam? Hem eş hem de Savaş Kılıcı?" diye sordu sessizce sordu, Wren'e nadir görülen bir kırılgnlıkla, seladon rengi gözleriyle baktı.

"Thea," dedi Wren nazikçe, "seçim yapmak zorunda olmadığımızı bana öğreten sensin. Kadın, savaşçı... Savaşçı, yıldırım kullanıcısı..."

"Ama..."

Wren kız kardeşinin omuzlarını tuttu. "Mutlu olmaya hakkın var. Her şey belirsiz olsa bile

. *Özellikle* de her şey belirsizken."

Thea ona bakarken, Wren bu fırsatı değerlendirip getirdiğı, sade keten kumaşla sarılmış hediye eline aldı. Hediye Thea'nın ellerine tutuşturdu.

"Bu ne?" Thea küçük pakete gözlerini kırıştırdı, kaşlarını çatı.

Wren güldü. "Eh, eski bir şeyin var..." Thea'nın örgüsünün ucunu bağlayan deri kayışı çekti. "Ödünç alınmış bir şey..." Elbiseyi işaret etti. "Ve şimdi... ölümcül bir şey." Göz kırptı.

ödünç alınmış bir şey..." Elbiseyi işaret etti. "Ve şimdi... ölümcül bir şey." Göz kırptı.

Thea kumaşı açtı ve içindeki narin çelik parçayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Wren..." diye fısıldadı, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

En kaliteli Naarvian çeliğinden yapılmış, süslü bir ninja yıldızıydı.

"Uçlarını en güçlü etkisiz hale getirme iksirimle işledim," diye açıkladı Wren. "Ayrıca, ilk kılıcının kabzasının derisinden yapılmış bir kılıfı da var."

Thea inanmadan başını salladı. "Nasıl yaptın bunu...?"

"Kipp yardım etti. Nasıl aldığını sorma. İkimiz de bilmek istemiyoruz ama bize pek haber vermedin."

"Çok güzel," diye mırıldandı Thea, parmakları arasında yıldızın ağırlığını test ederek. "Teşekkür ederim."

"Şey..." Wren beklenmedik gözyaşlarını geri tuttu. "Sonuçta sen Ölümün Gölgesi'sin. Düşün gününde bu yönünü temsil edecek bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündük."

Thea güldü, sesi boğazında hafifçe takıldı. "Ne zaman bu kadar bilge oldun, küçük kardeşim?"

"Ben hep bilgeydim," dedi Wren. "Birinin senin pervasızlığını dengelemesi dengelemesi gerekiyordu, hatırladın mı?" Thea'nın elbisesini son bir kez düzeltti. "Hazır mısın?"

Thea, fırlatma yıldızını kılıfına koyup eteğinin altına sabitledikten sonra omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Hazırım."

Thea yeri seçmişti: Thezmarr'ın uçurumları, yıllar önce Wilder Hawthorne'u ilk kez gördüğü, onunla birlikte gölge savaşını sona erdirdiği yer.

Wren bunun anlamını biliyordu ve Malik kız kardeşini geçici koridorda yürürken eşlik ederken gururdan başka bir şey hissetmedi. Kalkan Kırıcı Bir tarafında bastonla destek alarak yavaşça ilerlerken, Thea diğer tarafında kolunu onun koluna doladı, ama o gülümsüyordu.

"Klasik Mal." Talemir, Wren'in yanında sıırttı. "İyi bir düşünüyü sever."

Wren, gelinlik giymiş kız kardeşini, bir tarafında emekli bir Savaş Kılıcı, diğer tarafında yaşlı köpeği ile görünce boğazında oluşan yumruyu engelleyemedi. Dax, efendisi kadar gururlu görünüyordu, Thea'nın ayaklarının dibinde koşuşturuyor, kuyruğunu şiddetle sallıyordu.

Wilder'a ulaştıklarında Malik kardeşine sarıldı ve küçük kalabalıktan birkaç boğuk kahkaha yükseldi, çünkü Malik Wilder'ı neredeyse gölgede bıraktı. Thea'ya sarıldığında, onu yerden kaldırdı, bu da daha fazla kahkaha ile sonuçlandı.

Talemir güldü ve öne çıktı, Malik'in boş kolunu tutup onu kendisi için getirdikleri koltuğa yönlendirdi. Wren, iki adam arasındaki şefkatli davranışa gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Sonunda Wilder, Thea'nın ellerini tuttu ve gülümsedi. Wren'in kalbi o gülümsemeye sıkıştı – Thea'nın mutluluğunu kıskanarak değil, bir an bile değil, ama... böyle bir aşk karşısında, kendi yanında duran Savaş Kılıcı'nı da aynı şekilde halka sunabilmeyi diledi.

kendi yanında duran Savaş Kılıcı'na da aynı kamuoyu önünde onay verebilmeyi diledi. Parmağında başka bir erkeğin yüzüğü olmasaydı.

Kipp'in boğazını temizlemesi onu düşüncelerinden çıkardı. "Eminim burada olmaktan rahatlayan tek kişi ben değilim," dedi gülümseyerek. "Sonunda, Ölümün Eli Wilder Hawthorne ile Ölümün Gölgesi Althea Embervale'in birleşmesine tanık olacağız. Benden bunu kısa ve öz tutmamı istediler – ve

her zamanki çekici mizahımdan uzak tutmamı istediler..."

Wren'in dudaklarından bir kahkaha patladı – Kipp için gerçekten zor bir görevdi. "Öyleyse, sadece şunu söyleyeceğim," diye devam etti Kipp, sıcak bir gülümsemeyle.

Wilder'dan Thea'ya bakarken samimi bir ifadeyle. "İkinizin aşık olmasını, hem savaş zamanında hem de barış zamanında Furies sizi birbiriniz için yaratmış ve bugün düşününüzde burada olmak ne büyük bir mutluluk."

Wren, Torj'a da aynı türden, hak ettiği bir kutlama yapabilmeyi diledi.

"Wilder, yeminlerini eder misin?" dedi Kipp.

Sanki dünyanın geri kalanı Hand of Ölüm. Konuşurken gözleri sadece Thea'ya bakıyordu. "Yıllar önce Scarlet Tower'da tutsakken sana dair bir vizyon gördüm..." Titrek bir nefes aldı. "Karanlık ve işkence ya da o sırada etrafımızda yaşanan savaşla ilgili değildi. *Bununla* ilgiliydi." Cebinden bir yüzük çıkardı ve uzattı. "Parmağına basit bir gümüş yüzüğü parmağına takıp, seni karım olarak çağırdığımı gördüm." Wren, Thea'nın dudağının titrediğini gördü, ama Wilder devam etti.

"Thea, seninle geçireceğim hiçbir zaman yeterli olmayacak. Ben Sana layık mıyım? Hayır. Ama hayatımın geri kalanını, sahip olduğum her şeyle sana layık olmaya çalışarak geçireceğim. Sen bu kayalıkların tepesinden beni gözetlediğinden beri birbirimize aitiz. Seni karım olarak adlandırabileceğim günü özlemlerle bekledim ve şimdi... Seni seviyorum ve her zaman seveceğim. seni karım olarak çağırabileceğim günü özlemlerle bekledim ve şimdi sen... Seni seviyorum ve her zaman seveceğim.

Wren, Thea gibi gözyaşlarına boğuldu ve etrafındaki hıçkırıklar, bu duygusal saldırıyı yaşayan tek kişinin kendisi olmadığını gösterdi.

Wilder, yüzüğü Thea'nın parmağına taktı ve gülümsedi. "Sıra sende, prenses."

Thea'nın cevabı parlak bir gülümsemeydi. "Seninle tanıştığımdan beri hayatım büyük bir macera oldu. Senin çırağın, arkadaşın, düşmanın, sevgilin olarak sıkıcı bir an bile olmadı. Biz

Birlikte ve ayrı ayrı çok şey yaşadık, bir yıl boyunca orta alemlerde seni avladığım zamanları saymıyorum bile... Ama sen olmadan benim dünyam yok. Seni tüm kalbimle, ruhumun derinliklerinden seviyorum ve son nefesime kadar seni seveceğime söz veriyorum.

Thea, aynı gümüş yüzüğün daha büyük bir versiyonunu Wilder'ın parmağına taktı ve ikisi birbirlerine gülümsedi.

"Bunu yeterince görmedim değil ama... Artık gelini öpebilirsin!" dedi Kipp.

Wilder, etraflarına atılan gül yapraklarına aldırmadan Thea'yı kollarına aldı ve onu öpücüklere boğdu.

Wren gözyaşlarını silerken, sol tarafına sıcak bir varlık yaslandı. Tanıdık siyah sedir ve meşe yosunu kokusu duyularını sardı ve büyük bir el, sadece bir anlığına, onun elini kapattı.

bir anlığına.

Ve sonra Ayı Avcısı, mutlu çifti tebrik etmek için oradan ayrıldı.

BÖLÜM 33

Torj

"Bir savaşçının bir saniyesi her şey anlamına gelebilir."

– *Ayı Katili, Thezmarr'ın Savaş Kılıcı*

Wilder ve Thea'nın savaşın eşiğinde evlenmeleri tam da onlara yakışır bir şeydi ve Torj bu yüzden onları daha da çok sevdi. Kipp'in dediği gibi, onlar birbirleri için yaratılmışlardı – ateşli bir alevde çelikle çeliğin buluşması gibi. İyi dileklerini sunan kalabalığın içinden, krallıkların vadilerinden akan bir su gibi akıcı bir şekilde ilerlediler.

bir su kütlesi gibi akıcı bir şekilde ilerlediler. Her zaman dokunuyorlardı, hep birlikteydiler, sadece ikisinin anladığı sessiz bir dil konuşuyorlardı. Mutluluk saçarak gülüyor, öpüşüyor ve sevdiklerini kucakladılar. Torj, önlerinde uzanan her şeye karşı bu kadar cesur ve dirençli olabilmeyi diledi.

Savaş Kılıçları yeminlerini ederken Wren'in yüzünden akan gözyaşlarını izlemiş, onu kollarına alamamış, alnına bir öpücük kondurmak için ona dokunamamıştı. Tanrılar, bu onu çok acılandırmıştı. Ve gerçek bir düğünün coşkusu içinde, Wren ile karı koca rolünü oynadıkları zamanları hatırlamamak imkansızdı. Bunun sadece bir hile olması önemli değildi; tüm dünyanın gözü önünde o kelimeyle ona sahip olduğunu ilan etmek çok doğru gelmişti.

Elindeki titremeyi bastırmak için kadehini sımsıkı tuttu ve mutlu çifti gölgede bırakmak istemediği için kutlamaların kenarında kaldı. Wilder haklıydı... Bu, uğruna savaşılacak bir şeydi.

Bahar yağmuru ve yasemin kokusu etrafında canlanmaya başladı ve Wren'in geçmesine izin verdiğinde, onun yaklaşmasıyla bu sarhoş edici koku onu iyice eziyet etmeye başladı.

Ne yapıyorsun, Embers? diye bağırdı ona bağları aracılığıyla.

Ağzının köşesi seğirdi ve cevap verdi, "*Seninle konuşmaya geliyorum, Ayı Avcısı.*"

Torj onunla birlikte olmak istese de, Lucian'ın öfkesini göze alamazlardı - şimdi değil, bu kadar yol kat ettikten sonra. *Bu iyi bir fikir değil. Lucian...*

İki eski dostun düğünde sohbet etmesinde yanlış bir şey yok, diye onu başından savdı.

Torj, önünde müziğe eşlik ederek dans eden mutlu çiftlerden gözlerini ayırmadı. *Eski dostlar... Biz öyle miyiz?*

Ne olduğumuzu çok iyi biliyorsun, diye cevapladı kız, onun yanına gelerek.

"Uçurumun kenarında dans etmek..." Wren başını sallayarak yüksek sesle düşündü. "Bu tam Thea'nın yapacağı bir şey."

"Sen de ara sıra tehlikeye atladığın biliniyor," dedi Torj sessizce. "Belki de bu Embervale'ye özgü bir şeydir."

Wren güldü. "Görünüşe göre, Savaş Kılıçlarına olan eğilimle birlikte..."

Torj gergin bir şekilde Devereux Senior ve uşaklarını aradı. Şüphesiz birileri onları çoktan gözetlemeye başlamıştı. "Bunu başkalarının duymasına izin verme."

Çiftlerin dansını izlemeye devam ettiler, Torj içkisini yudumlarken elinin titremesini yine gizlemeye çalışıyordu. Dikkatini bir kez daha Thea ve Wilder'a verdi. Kollarını birbirlerine dolamışlardı, Wilder Thea'yı yerden kaldırıyordu. "Mutlu görünüyorlar," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu hak ediyorlar." Wren, onun bakışlarını takip ederek onların birlikte hareket ettikleri yere baktı. Savaşçıların zarafeti ve çevikliği, dansa da savaşa da yakışıyordu.

Wren'in parmakları koluna dokundu, sözleri zihninde çiçek açtı.

Şafak sökmeden önce benimle buluş. Bloodwoods'daki simyacıların korusunun ötesinde bir dere var.

Olmaz, dedi ona, bakışlarını ondan başka bir yere sabitleyerek. Dessa'nın Lucian'ı iki kez uyuşturması yanımıza kâr kalmaz.

Bunu kim söyledi? diye sordu kız. Buluşalım.

Bu çok tehlikeli, dedi Torj. İşleri gereğinden fazla zorlaştırma, Embers.

Kalabalığın diğer ucunda, Darian ona el sallıyordu, yakışıklı yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı ve yanında Lord Lucian ve Lord Briar derin bir sohbe dalmışlardı.

Torj'un yüksek sesle söylediği sonraki sözler nazikti, ama kararlıydı.

"Gitmelisin. Nişanlının sana ihtiyacı var."

Wren, bir zamanlar koruması olan adamla sadece birkaç nazik söz alışverişinde bulunmuş gibi, gelecekteki kocasına dönmeden önce, şenlikli kalabalığın içinde kaybolurken veda etmedi.

kocasına dönmeden önce, sadece birkaç nazik söz alışverişinde bulunmuş gibi.

Darian ona ulaştığında beline kolunu doladığında, Wren arkasına bakmadı.

Torj, insanların bu çifte neden hayran olduğunu anlayabiliyordu çiftin neden bu kadar sevildiğini anlayabilirdi; Delmirian prensesi ve Larkwood Vadisi'nin lordu yakışıklı ve etkileyici bir çiftti.

Ve tam karanlık düşüncelerin sarmalına kapılmak üzereyken, Wren'in sesi ruh bağı aracılığıyla ona geri geldi.

Sabahleyin dere kenarında benimle buluşsan iyi olur, Ayı Avcısı, yoksa yapayalnız kalacağım...

Darian'la dans ederken onun bakışlarına karşılık vermeyi göze alamasa da, Wren'in gülümsediğini biliyordu – asilzade için değil, onun için.

"Seni kötü kadın," diye cevapladı.

Zavallı Torj'um... Hiçbir fikrin yok.

BÖLÜM 34

Wren

"Gerçek bir ruh bağı, olasılık olarak değil, kaçınılmazlık olarak ortaya çıkar –
geceyi takip eden şafak kadar kesin."

– *Tarih Boyunca Bağlar ve Büyülü Bağlar*

"Ne yapıyorsun sen?" Torj'un öfkeli sesi, şırıldayan derenin sesini bastırarak fısıldadı.

Şafak öncesi hava serindi ve Wren su kenarında çömelmiş, ıslak bir bezle boynunu siliyordu. Bloodwoods'un ötesinde, sancaktarlar Orax Ovalarında kamp kurmuşlardı, ama etrafında çimenler sabahın erken saatlerindeki sisle kaplıydı ve perde gibi dalları dereye uzanıyordu. Bu dallar, yakındaki kamptan mahremiyet sağlarken, yosun kaplı kayalar da alanı çevreleyen doğal duvarlar oluşturuyordu.

Derin bir nefes alan Wren, bez parçasını duruladı ve bu sefer boğazına ve köprücük kemiğine götürdü.

"Wren?" Torj açıkça memnun değildi. "Ne yapıyorsun dedim?" "Banyo yapıyorum," diye cevapladı Wren, kumaşı göğsüne sürterek.

"Neye benziyor, Ayı Katili?" "Yalnız?

Korumasız?"

Wren omuz silkti. "Seninle buluşmamızı söyledim. Sonuçta sen benim koruyucumsun..."

Sözleri istenen etkiyi yarattı.

"Aklını mı kaçırdın kadın?" Torj ona doğru fırtına gibi yürüdü, ağır botları nemli yaprakları ezdi, burnu genişledi ve bakışları, ince kumaşın içinden sert meme uçlarının görüldüğü geceliğine düştü. "Ve üzerinde sadece bir gecelik mi var?" Sesinde

savaş odasında gösterdiği otoriter bir tondaydı, ama altında, savunma yeteneğinden değil, kendisi değil, onu kaybetmekten korkuyordu. Bu, onu hem yatıştırmak hem de daha fazla kışkırtmak, ona korunması gereken narin bir çiçek olmadığını hatırlatmak istemesi için onu teşvik etti. Önemli olan her konuda ona denk biriydi.

Wren giysisinin eteğini toplayarak, hançerinin sıkıca sabitlendiği uyluğunu ortaya çıkardı. "Sadece bir kayma değil..."

Torj küfretti. "Bu lanet zehir beni öldürmeden önce sen beni öldüreceksin , Embers. Ben aptalca bir şey yapmadan kaleye geri dön." Kızgın olsa da, hareketleri olması gerektiği kadar hızlı değildi – zehirin etkisi, adımlarındaki hafif sertlikte kendini gösteriyordu.

Bu, kalbini sıkıştırdı, ona dokunmak, onun hala burada olduğunu, hala ona ait olduğunu kanıtlamak istedi.

"Belki de senden aptalca bir şey yapmanı istiyorum," diye hafifçe alay etti.

Savaşçı onu incelerken dudaklarını yaladı, çıplak bacakları ve gergin meme uçlarını izlerken bakışları karardı. "İnan bana, şu anda kanım kesinlikle beynime gitmiyor, bu yüzden o güzel kıcını kıpırdatmazsan kaçınılmaz olacak..."

Wren, bezini sıkarak suyun önünden akmasına izin verdi önünden akmasına izin verdi, geceliği şeffaf hale geldi. "Kıçıma bir şeyin var galiba, Savaş Kılıcı."

Yine küfrederek, Ayı Katili parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Beni yeterince eziyet etmedin mi?" diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Ben burada bir iplikle tutunuyorum."

Wren aralarındaki mesafeyi kapattı ve deri giysisinin üzerinden avucuyla okşadı. "Dayanmanı istemiyorum," dedi ona. "Bırakmanı istiyorum. Bırakman gerek."

Torj, onun dokunuşuyla irkildi, yanakları pembeleşti. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun, değil mi Embers?"

"Evet," dedi basitçe ve onun penisini serbest bıraktı.

"Siktir," diye inledi adam, kadının eli onu kavradığında. "Bu kötü bir fikir..."

Üstlerinde, söğüt dalları sallanarak, karanlık gözlerle onu izleyen adamın yüzünde değişen gölge ve ışık desenleri oluşturunuyordu. Derenin sabit ritmi, onların düzensiz nefes alıp vermelerine uyuyordu.

"Bu hafta aklıma gelen en iyi fikir, Ayı Avcısı," diye alay etti kız, sonra nemli toprağa diz çöktü.

Onun ne kadar gergin olduğunu görmüştü, dün onun ve Darian'ı karanlık bakışlarıyla takip ettiğini görmüştü. Asilzade onun koluna dokunduğunda veya onunla dans ettiğinde çenesinin

sıkı bir şekilde kenarlaması,

gözlerindeki ham sahiplenme, karnında bir sıcaklık hissi uyandırmıştı. Kraliyet politikasının oyunlarının

paylaştıklarını değiştirmedini hatırlaması gerekiyordu. Birbirlerine söyledikleri sözleri geri almadığını. Varis ve Savaş Kılıcı unvanlarının altında ilkel ve sarsılmaz bir şey olduğunu: ruhları birbirine bağlıydı ve son nefeslerini verene kadar öyle kalacaktı.

"Sana kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum, Savaş Kılıcı," dedi ona, ıslak kılıcının ucuna serin bir nefes üfleyerek.

"Buna şüphe yok," diye cevapladı adam boğuk bir sesle.

"İyi." Wren, penisinin ucunu öptü. "O zaman benim için sert ve hızlı boşalman gerekecek..."

"Kraliçem emrederse," dedi, sesi kaba ama yine de kalp atışlarını hızlandıran o saygı dolu tonu taşıyordu. Böyle bile, penisi dudaklarında ve kontrolünü kaybetmek üzereyken, onun üzerindeki gücünü kabul etti – sadece bir hükümdar olarak değil, kalbini ele geçiren kadın olarak da.

Wren, onu yutmadan önce dilini tabandan uca kadar gezdirdi.

Onun tüm uzunluğunu ağzına aldığı anda, üzerinde yükselen Savaş Kılıcı bir inilti bastırdı ve o, onun güçlü uyluklarının titrediğini hissedebildi. Eli aralarına uzanarak testislerini avuçladı

dilini onun başının üzerinde döndürürken nazikçe masaj yaptı.

"Siktir," diye mırıldandı. "Siktir, Wren..."

O, onun etrafında mırıldandı ve adamın elleri saçlarına daldı, onun hareketlerini yönlendirdi. Islak geceliğine çarpan serin hava, onu titremesine neden oldu, bu da dilindeki onun sıcaklığıyla tezat oluşturunuyordu. Yukarıda bir yerlerde, bir sabah kuşu şarkısına başladı, ama o, onun tadı ve ondan çıkan sesler

onun tadı dışında her şeyi unutmuştu, ondan çıkan sesler nehrin sonsuz mırıltısıyla rekabet ediyordu.

"Furies beni kurtar, Embers... Beni çok iyi anlıyorsun."

Onun övgüsü, klitorisine doğrudan bir arzu dalgası gönderdi ve o da bacaklarının arasına elini sokarak oradaki acıyı hafifletmeye çalıştı.

"Tanrılar," dedi Torj. "Sen mükemmelsin. Sen gördüğüm en güzel şeysin. Kendine dokunmanı izlemeye bayılıyorum. *Seni* seviyorum."

Wren onu boğazının derinliklerine alırken, onun sesindeki ham notaya kalbi sıkışarak, onun dökülen sözleri onu sardı. Ona her şeyi verdi - kırılganlığını, gücünü, tam bağlılığını.

Wren, tüm duygularını ona zevk vermeye, onları birbirine bağlayan bağına dökmeye çalışarak inledi. Bu sözleri daha kaç kez duyacaktı? Daha kaç şafak vakti

paylaşacaklardı? Torj'un damarlarında akan zehir, uyanık olduğu anlarda onu rahatsız ediyordu

uyanık olduğu anlarda onu rahatsız ediyordu – birlikte geçirecekleri zamanı sayan bir kum saati gibi. Sadece kendileri için çaldıkları anlar vardı ve her saat parmaklarının arasından kayan kum gibi hissettiğinde, her bir anın tadını çıkaracaktı.

Torj'dan ihtiyaç duyduğu düşük bir homurtu çıktı ve bu ses onu bacaklarını altından açmasına ve aynı zamanda klitorisine uygulanan baskıyı artırmasına neden oldu, bu his omurganın tabanından başlayarak tüm vücuduna yayıldı.

"Geleceğim, Embers, ben..." Torj'un sözleri titreyerek kesildi, saçlarını köklerinden tutup boğazına boşaldı.

Wren inledi, Savaş Kılıcı'nın doruk noktasını yuttu ve kendi orgazmı onu vurduğunda yıldızlar gördü. Dudaklarında onun tadı varken tamamen tatmin olmamış bir şekilde haykırdı, çünkü en çok istediği şey onun içinde olması, onu doldurması, onu sahiplenmesiydi...

Torj, nefes nefese, kendini ondan çekip, ona ayağa kalkmasına yardım etti ve hayretle başını salladı. "Sen başka bir şeysin, Embers..."

"Ben *senim*," diye sertçe söyledi ve kaleye geri döndü. "Ve bunu sakın unutma."

BÖLÜM 35

Torj

"Her krallığın arşivleri aynı hikayeyi anlatır: savaşlar, bayrakların değişmesi ve halkın atalarının yaralarını unutması için yeterince uzun sürer.

– The Midrealms Chronicles

– *Midrealms Kronikleri*

SAVAŞ KİMSEYİ beklemezdi, bu da Thezmarr'da şafak söktüğünde, onların grubunun atlarına binip yola çıkmaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Sabah havası serindi, ağılları çevreleyen çığ damlalarıyla ıslanan çimler Torj bir an için çok daha basit bir zamanı hatırladı. Her gün aynı saatte uyandığı, gömleği terden sıırıslam olana kadar antrenman yaptığı, aynı ağılda atlara baktığı ve

kalkan taşıyıcıları defalarca. O zamanlar hayatın bir ritmi vardı, tüm bu bilinmezlik karşısında özlediği bir ritim.

Talemir elini sıkıca tuttu, kanatlarını arkasında açarak uçmaya hazırlandı. "Delmira'da görüşürüz, Ayı Katili.

Daha fazla destek veremediğim için üzgünüm."

"Elinden geleni yapıyorsun Tal. Zaten çok şey verdin. Sana sahip olduğumuz için şanslıyız," diye cevapladı Torj. "Güvenli uçuşlar."

Gölge Prensi başını salladı. "Konumunu belirler belirlemez bana gönder."

"Tamam."

Bir saniye sonra, Talemir gökyüzüne yükselirken güçlü bir rüzgâr esintisi sıralarını silip süpürdü, büyük kanatları kayalıkların üzerine gölgeler düşürdü

Audra atını Torj'un aygırının yanına getirdi. "Komuta sende," sen komutasın," dedi, sesinde taviz vermeyen bir tonla. "Yol boyunca garnizonlar kurmanı, devriye rotaları belirlemeni istiyorum..." "Bunu yapacak kadar adamımız yok," diye cevapladı Torj. "Birimlerin arkasında kalırsak yeterli sayıda adamımız kalmaz."

Audra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aveum, Harenth ve Tver'in orduları henüz bize katılmadı."

Torj başını salladı. "Bir şey bana, Kral Leiko'dan alacağımız yardımın yetersiz olacağını söylüyor. Anladığım kadarıyla, son gelişmelerden memnun değil..." Kendi atlarına binen Wren ve Darian'a bir göz attı.

"Majesteleri, hayatını ve tacını Elwren'e borçlu olduğunu unutuyor. ondan önce, kalesine yapılan saldırı sırasında onun savunmasına gelen Warswords ve Thezmarr'ın Muhafızları'na borçlu olduğunu. Onun bunu bunu hatırlamasını sağlayacağım," dedi Audra. "Delmira'da size katılacağım. Bir kale kurduğunuzda Harenth'e haber verin."

Torj sertçe başını salladı. "Wren'in eski kulübesinde toplanıp, Devereux bağlantıları ve hükümdarların ordularının geri kalanının çağrımıza cevap vermesini bekleyeceğiz. Gümüş dalga güllerinin kaynağı orası ve Wren o bölgenin coğrafyasını çok iyi biliyor."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Audra.

"Tüm güçlerimiz birleştiğinde ve Silas'ın hareketleri hakkında doğru bilgiler aldığımızda, başkente yürüyeceğiz."

Audra onu bir an inceledikten sonra sessizce şöyle dedi: "Senin kraliçenin gayri resmi muhafızı olduğunu hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

"Kraliçe olsun ya da olmasın, onu her zaman koruyacağım," dedi Guild Master'a. "Güzel. O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun." Bunun üzerine Audra,

atını döndürerek arkalarında toplanan gruba seslendi.

"Savaşçı Torj Elderbrock bu seferberliği yönetecek," diye bağırdı, sesi safların arasında yankılandı. "Biz, taht gaspçısı Silas Kingsbane'i devirip Delmirian tahtını hakiki varisi Elwren'e geri vermek için saldırırken, Thezmarr'ın tüm gücü onun arkasında olacak."

Kingsbane'i tahttan indirip Delmirian tahtını hakiki varisi Elwren

Embervale'e geri getirmek için saldırıyoruz. Sadakatimiz *her zaman* orta krallıklara olacaktır. Başka bir tiranın bizi karanlığa sürüklemesine izin vermeyeceğiz. İyi sürün, Thezmarrlılar. Loncamızı gururlandırın."

Audra üç parmağını omzuna koyup Torj'a başını eğdiğinde kalabalıktan bir alkış yükseldi.

"Delmira'da görüşürüz, Elderbrock," dedi ve atını Mourner's Trail'e doğru sürmeye başladı.

Wilder ve Thea at sırtında ona yaklaştılar, dördüncü parmaklarını süsleyen eşleşen gümüş yüzüklerle.

"Benim balayı dediğim şey tam olarak bu değil," dedi Torj, yola çıkarken.

Thea güldü. "Benim balayı dediğim şey *tam olarak* budur. Macera. Yıldızların altında uyumak. Bir iki tiran öldürmek..." "İşte benim karım," dedi Wilder gülümseyerek.

Torj gözlerini devirdi. "Yani evlendiğinde daha da çekilmez mi olacaksın?"

"Biz çok keyifliyiz, Ayı Avcısı," diye karşılık verdi Wilder. "Ama hayır, size kestirme yollar getirdim. Kuzeyde Delmira'ya giden dar bir dağ tüneli var. Wesford Yolu'nu kullanmanıza gerek yok."

Torj'un kaşları havaya kalktı. "Ne zamandan beri?"

"Her zaman vardı," diye cevapladı Wilder. "Sadece Thea dışında kimseye söylemedim. O hala benim çıracıymken kullanırdık. Silas bilmiyor ve bizim ana yoldan geçmemizi bekleyecek."

Torj arkasında duran gruba döndü. Yedi yüz kalkan taşıyıcı ve Lucian'ın üç yüz sancaktarı... "Bizi taşıyabilir mi?"

"Bazı kısımlarda tek sıra halinde gitmemiz gerekecek, ama evet," diye cevapladı Thea. "Wren dağlar arasında büyüünün kontrolünü kaybetmedikçe sorun olmamalı."

"Bunu deneyimlerinden mi biliyorsun?" diye sordu Torj.

Thea omuz silkti. "Son yolculuğumda bir Warsword özellikle sinir bozucu davranıyordu, ama neyse ki dağlar yıkılmadı."

Torj omzunun üzerinden, Wren'in kısırağının üzerinde oturduğu yere baktı. Dessa onun yanında at sürüyordu ve iki kadın

. Onu böyle görmek hoşuna gidiyordu. Bir zamanlar onun için endişelenmişti – kendini dünyanın geri kalanından izole etmeye o kadar kararlıydı ki, Ida ve Sam'e olan kırık kalbi yeni arkadaşlıklar kurmasını engelliyordu... Artık Dessa ve Xavier'in yanı sıra Thea, Wilder, Cal ve Kipp de vardı. Ona ne olursa olsun, onlar her zaman onun yanında olacaktı.

"Her şey yoluna girecek, Ayı Avcısı," dedi Thea sessizce yanında.

"Girmeyecek demedim," diye homurdandı.

"Söylemene gerek yoktu. Yüzün açık bir kitap gibidir," diye cevapladı.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum," diye tartıştı. "Ben tecrübeli bir Savaş Kılıcıyım, duygularımı gizleyebilirim..."

Diğer tarafında bir homurtu duyuldu ve Darian, muhtemelen Torj'un ağırlığındaki altın kadar değerli olan safkan aygırının üzerinde belirdi. "Hiçbir şeyi gizlemiyorsun, kardeşim," dedi asilzade sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Büyük kalbini koluna takmışsın. Her zaman öylesin."

"Öyle değil," diye mırıldandı Torj.

"Bence bu züppe herif haklı," dedi Thea.

Darian ona sinirli bir bakış attı. "Bunun yayıldığını duyduğuma sevindim."

"Benim kadar mutlu değilsin," diye alay etti Torj. "Şimdi, hızlanabilir miyiz? Bir sonraki yüzyıldan önce Delmira'ya varmak istiyorum."

Thea güldü. "Sen önden git, Ayı Katili. Yoldan ne zaman sapacağımızı sana söyleriz."

Ve böylece Torj onları kuzeye, savaşa götürdü.

BÖLÜM 36

Wren

"Delmira bir zamanlar tüm orta krallıkların en verimli krallığıydı. Nedenini kimse bilmiyordu, ama karanlığa gömüldüğünde bazıları sevinçten çılgına döndü."

– *Orta Diyarlar Günlükleri*

Birlik dar dağ geçidinden tek sıra halinde ilerlerken WREN'İN BÜYÜSÜ damarlarında çatırdadı. Thea'yı suçladı, çünkü sihir kullanmaması konusunda onu sürekli uyaran Thea'yı suçladı, çünkü artık tek düşünebildiği şey sihir kullanmaktı. Her şey zaten o kadar gergin ve dengesizdi ki, sanki ip üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu... Tek bir yanlış hareket

ipten düşmek yerine, tüm dağı üzerlerine yıkacaktı.

Baskı yok, diye karamsar bir şekilde düşündü.

Sesler mağara duvarlarında yankılanıyordu ve nemli bir koku vardı.

Wren, Torj'un ona verdiği hançerin kabzasına elini koydu. Onu sakinleştirecek, şimdiki ana bağlayacak biri yanında değildi, ama ona ait olan bir şey en iyi ikinci seçenektir.

Sakin ol, Embers, onun boğuk sesi zihninde yankılandı. *Etrafımızda senin büyüünün kaynadığını hissedebiliyorum...*

Elimde değil, diye cevapladı kız, karanlıkta gözlerini kısarak, önündeki geniş omuzlarını, sırtına bağladığı çekici seçmeye çalışıyordu.

Senin sandığından daha fazla kontrolün, daha fazla gücün var, diye cevapladı.
Bunu nereden biliyorsun, Ayı Avcısı? diye sordu.

Çünkü seni tanıyorum.

Seni özlüyorum. Sözler, onun zihninden onun zihnine döküldü.
onları durdurabilirdi ve onlar aralarındaki bağın ucunda süzülürken, o onların gerçekliğini, göğsündeki ağırlığını hissetti.
sadece o sabahın karanlık ve erken saatlerinde
birlikte olsalardı? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. *Tanrılar, seni özlüyorum.*

Ben de seni özledim, Embers. Herkesin gözü önünde seni sahiplenememenin ne kadar işkence olduğunu bilemezsin. Sen benimsin. Aklın, bedeninin ve ruhun, ama yine de...

Ve yine de buradayız, diye onun yerine sözünü tamamladı. *Birlikte ama ayrı.*

Bir an için, bağda sadece sessizlik vardı
ve Wren çok fazla konuştuğunu, çok umutsuz olduğunu düşündü - ta ki onun sesi tüylerini diken diken edene kadar.

Nasıl daha iyi hale getirebilirim? Sana nasıl hizmet edebilirim, kraliçem?

Onun sesini zevkle dinledi, ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. O, saygıyla ve zevk vaadiyle söylemişti. *Dikkatimi başka yere yönlendirmem lazım,* dedi ona.

Wren, onun kahkahasının bir yerlerde yankılandığını duyabildiğine yemin etti. *Sana bir hikaye anlatayım mı? Ya da bir resim çizeyim mi, Embers?*

Wren dizginleri daha sıkı tuttu. *Bana bir resim çiz.*

Kraliçemin emriyle, diye cevapladı, iç sesi artık alçak ve şehvetliydi.

Wren nasıl yaptığını bilmiyordu, ama birdenbire adam zihninde gün gibi açık bir şekilde belirmişti. Savaşta kazanılmış tüm ihtişamıyla çıplaktı – sırtındaki şişkin kaslar, heykel gibi şekillendirilmiş kalçaları itişiyse geriliyordu...

Torj ona *onları* gösteriyordu. Onu masanın üzerine eğmiş, içine giriyordu. O, her vuruşa karşılık vermek için kalçalarını kaldırarak onun altında kıvrılıyordu.

Wren onları sanki dışarıdan bakan bir yabancıymış gibi izliyordu, Torj'un kocaman elleri

onu açarken, başparmağı onun inanılmaz derecede mahrem bir bölgesini okşarken...

Hiç kimse sana buraya dokundu mu, Embers?

Hayır... Bu kelimeyi neredeyse yüksek sesle inleyerek söyledi.

O zaman ben ilk olacağım. Onu sertçe becerirken başparmağının ucuyla arka girişini daireler çizdi. *Ve sonuncu.*

Wren, eyerine sürtünmek üzere olduğunu fark etti ve yanaklarının kızardığını bildiği için aniden karanlığa minnettar oldu.

Bu dikkatini dağıtmak için yeterli miydi? Torj'un sesinde eğlence dolu bir ton vardı.

Wren hemen cevap vermedi; çok meşguldü. kendini toparladı. Bacaklarının arasında nemi hissedebiliyordu ve tüm vücudu arzuyla titriyordu. *Bu... ?*

Yutkundu. *Bu, düşündüğüm kadar iyi hissettirecek mi?*

Ayı Katili'nin sözlerinde gülümseme duyabiliyordu. *Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek... İlgini çekiyor mu, Embers?*

Seninle ilgili her şey ilgimi çekiyor.

O zaman olasılıklar sonsuz, diye cevapladı. Ama şimdi kibarca çekilmem gerekiyor. Taş gibi sert bir penis ve patlamak üzere olan testislerle binmek pek de rahat değil...

Wren gülmesini zorlukla bastırdı. *Bu sabah seninle ilgilendiğimi sanıyordum. Ama rahatsızlık verdiğim için özür dilerim, Savaş Kılıcı.*

Seninle bir kez asla yetmez. Ve özrün istemiyorum. Oradaki baskının ne kadar iyi hissettirebileceğini, benim sikimin...

Wren, Torj bir sonraki resmi çizmeden önce zihnini kapatmayı başardı ve onun önünden kahkahasını duydu. Warsword'unun bu kadar müstehcen olduğunu kim bilebilirdi? Ve görünüşe göre... o da öyleydi.

Ancak Ayı Katili ile olan ara olay işe yaramıştı. Karşılanmamış ihtiyaçları nedeniyle gergin olmasına rağmen, büyüğü sakinleşmişti ve dar geçidi geçerken dağların üzerlerine çökmesi tehlikesi artık yoktu.

Ne kadar süre yol aldıklarını bilmiyordu. Güneş ışığı süzülmediği için zamanın nasıl geçtiğini anlamak zordu. Tek bildiği, bacaklarının ağrıdığı ve sırtının acı verici bir şekilde tutulduğu idi. Wren

Delmira'ya bu yoldan hiç gitmemiştii; Thea'ya göre, sadece o ve Wilder bu yolu biliyordu – ve Kipp, kendi itirafına göre. İkincisi onu şaşırmamıştı. O, neredeyse hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde orta alemlerde yolunu bulabiliyordu. Tavernalar arasındaki yeraltı geçitleri tavernalar arasındaki yeraltı geçitleri, sonsuz bağlantılar... Bir dağ geçidi, bu stratejist için muhtemelen çocuk oyuncağıydı.

Sonunda, Wren tünelin sonunda parıldayan zayıf ışık ışınlarını gördü ve sessizce Furies'e teşekkür etti. Çıkarken, derin bir nefes aldı ve önündeki araziye baktı. Şafak vakti mi yoksa alacakaranlık mı bilemediği yanık turuncu tonlarıyla kaplı Delmira uzanıyordu.

"Vay canına," diye Thea'nın yakınlarda haykırdığını duydu.

Yeşil çimenler ve rengarenk kır çiçekleriyle kaplı eğimli tepeler krallığa giden yolu düşüyordu ve ufukta safir mavisi bir göl parıldıyordu.

"Manzara çok güzel, değil mi?" Wren dönüp kız kardeşini aradı, ama onun yerine yanında duran Torj'un deniz fırtınası gibi bakışlarıyla karşılaştı.

"Evet," dedi, gözlerini ondan ayırmadan. "Öyle."

Onun yoğun bakışları altında yanakları kızardı, hain zihni onu gösterdiği görüntülere geri götürdü. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, sanki onun ne düşündüğünü *tam olarak* biliyormuş gibi düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Sende iz bıraktı, değil mi?" diye sordu sessizce. "Bunu bilmek güzel, Embers. Çok güzel."

Cevap veremeden, Torj ordunun başına doğru at sürerek, dağın eteğinde toplanan birliğe seslendi

"Bu gece burada kamp kuracağız ve ilk garnizonumuzu kuracağız. Yarın ayrıldığımızda, takviye gönderme imkânımız olana kadar, kalkan taşıyıcılarından oluşan bir iskelet birimini geride bırakacağız."

Wren, Ayı Katili'nin ordunun içinde otoriter bir şekilde dolaşarak, savaşçı arkadaşlarına ve askerlere çadır kurmalarını ve savunma çemberi oluşturmalarını emrettiğini izledi.

"Dağ tünelinin Thezmarr'dan gelen ikmal yolu olarak kullanabiliriz," diye bir komutana söylediğini duydu. "Ama sürekli devriye gezilmesi gerekiyor."

Kimse ona itiraz etmedi. Torj Elderbrock burada tam da yerindeydi. Aralarında kalan en kıdemli Savaşkılıç, daha fazla bilinmeyen bölgelerin zorlukları, sınırlı kaynaklar ve saldırı tehdidi ile aşına idi. Bu, tüm hayatı boyunca eğitildiği şeydi Wren bunu bir yerlerde unutmuş muydu? Koruyucudan daha fazlası olduğunu?

O ve Dessa sağlık çadırını kurarken, ona sürekli bakışlar atıyordu. Otoriter, disiplinli ve verimli olan Torj, herkesi kendi ritmine göre hareket ettiriyordu ve bunda inanılmaz derecede... *güçlü*, erotik bir şey vardı. Wren, düşüncelerinin sürekli fiziksel yönlere dönmesinden Ayı Katili'ni sorumlu tuttu . Onun sunduğu dikkat dağıtıcı şeyin kalıcı bir etkisi vardı ve karnının alt kısmında bir ağrıya neden oluyordu.

"Oldukça etkileyici, değil mi?" Dessa, Torj'un savaş çekicini kullanarak çadırı yere sabitlediği yere doğru bakışlarını takip ederek yorumladı.

"Öyle," diye onayladı Wren. "Düşünüyordum da... Onu savaşırken gördük, savunurken gördük, ama bu..."

Dessa başını salladı. "Onu liderlik yaparken görmedik. Savaşta da böyle miydi?"

"Sanırım öyleydi," diye cevapladı Wren. "Ama en çok hatırladığım şey bu değil."

"Öyle mi? Neyi hatırlıyorsun?"

"Beni nasıl sinir ettiğimi. Aşırı koruyucu olduğunu. Bana ilk gerçek budama makasımı verdiğini. Beni ilk kez zırhlı gördüğünde çadır direğine çarptığını. Hatırladığım küçük şeyler..." Darian onlara yaklaşıırken Wren derin bir nefes aldı ve uzaktan bile Torj'un omuzlarının gerildiğini gördü. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu asilzadeye.

Darian kamp ateşi yakmakta olan askerleri işaret etti. "Benim sizin için ne yapabileceğimi sorduğunuzu sanıyordum."

"Desteğin için minnettarım," dedi Wren. "Hukuki işlemler ve evrak işleri nasıl gidiyor?"

"Korkarım daha da karmaşık hale geldi," dedi, Lord Lucian'ın Lord Briar ve Lord Pendelton ile görüşme yaptığı yere bakarak. "Babam

her zamanki gibi mirasım konusunda üç adım önde olduğunu kanıtladı."

"Hazır olduğunda, sözümün eriyim," diye Wren onu temin etti.

"Bundan hiç şüphem yok," diye cevapladı asilzade. "Bu arada, destekçilerimizle kaynaşmamız en iyisi olur, sence de öyle değil mi?"

Wren sertçe başını salladı. "Sanırım haklısın."

Darian kolunu uzattı. "Tüm bunların geride kaldığı bir zaman gelecek. Ama şimdilik, birleşik bir cephe sergilemeliyiz. Onları ikna etmeliyiz, savaş bittiğinde kralliyet ailesi olarak onlara destek olacağımızı garanti etmeliyiz."

Wren kolunu kabul etti ve fısıldadı, "Peki ya tüm bunların bir hile olduğunu anladıklarında?"

"Onlara bir savaş kazandırmış olacaksın, ama bunun bir önemi olmayacak," dedi Darian. "Onların da böyle düşüneceğinden emin değilim."

"Muhtemelen öyle," diye kabul etti. "Ama şu anda elimizde olan tek şey bu. Eğer bizi ve birliğimizi desteklemezlerse, Silas'a gitme ihtimalleri çok yüksek."

"Bunu kabul edemeyiz," diye mırıldandı Wren.

Darian karanlık bir kahkaha attı. "Hayır, kesinlikle kabul edemeyiz. Belki biraz şarap acıyı hafifletir?"

"Dünyada o kadar şarap yok," dedi Wren.

BÖLÜM 37

Torj

"Hiçbir savaş planlandığı gibi gelişmez."

– *Savaş Kılıcının Yolu*

Bunun farkında olsun ya da olmasın, Delmira'nın kalbine doğru ilerledikçe Wren giderek güçleniyordu. Torj, ruh bağları aracılığıyla onun büyüünün dalgalandığını, fırtına gücünün ona geri döndüğünü hissedebiliyordu dalgalar halinde ona geri döndüğünü hissedebiliyordu. O, Silas the Kingsbane'in tüm varlığıyla korkması gereken, hesaba katılması gereken bir güçtü – çünkü Zehirci onun peşindeydi ve onu durduracak hiçbir şey yoktu.

Torj

sadece bunu görebilmek için orada olmayı umuyordu.

Durumu, genellikle Wren'e yakın olduğunda, inişli çıkışlıydı. Ona yakın hissettiğinde, her zaman olduğu gibi yetenekli bir Savaş Kılıcıydı; aralarında mesafe olduğunda ise, parmakları titriyor titriyor, kasları beklenmedik bir şekilde kasılmaya başlıyor ve yorgunluk aniden onu vuruyordu. Dessa'nın söylediği her şeyi yapıyordu, Onun için hazırladığı her türlü iğrenç karışımı içti, ama yine de bir değişiklik olmadı. Bir an derisi Wren'in dokunuşunun hatırası ile şarkı söylüyordu, bir sonraki anda ise eyerin boynuzuna tutunmak zorunda kalıyordu.

Planlandığı gibi, dağ tünelini ve garnizonu korumak için bir iskelet birim bıraktılar ve kuvvetlerinin çoğu şafak sökünce Delmira'ya doğru yola çıktı. Kendisi, Wren, Kipp ve Dessa dışında herkes etraflarındaki krallığın yeni durumundan tedirgin olmuştu. O

Üçüyle birlikte grubun önünde at sürüyordu, Kipp yol boyunca savaş planlaması için gözlemlerde bulunuyordu.

"Şunları görüyor musunuz?" diye atların sesini bastırarak bağırdı ve yakındaki nehrin çatallanma noktasını işaret etti. "Bunlar yeni oluşmuş su yolları –

tahmin edilemezler, taşkınlarla meyillidirler." Wren'e döndü. "Gölge savaşında taşkınları nasıl kullandığımızı hatırlıyor musun?"

"Bunu kolay kolay unutmayacağım, Kipp," dedi kuru bir sesle. "Başka ne var?"

En yakın ağaç sırasını işaret etti. "Ormanlar yeni bitkilerle doludur – yoğunlar ama içinden geçmek kolaydır. Gizlice hareket etmek istiyorsak saklanmak için iyidir. Peki ya

Şuradaki çayırlıklar mı? Süvariler için mükemmel."

"İyi bir gözün var, Snowden," dedi Torj isteksizce onaylayarak. "Bunu kabul ediyorum. Yol boyunca en iyi su kaynaklarını belirleyip, sonraki kuvvetler için haritalandırmayı unutma."

"Zaten üzerinde çalışıyorum, Ayı Avcısı," diye cevapladı Kipp gülümseyerek.

Kuzeye doğru ilerlediler ve yeni bitki örtüsüyle kaplanmış eski yollara rastladılar. Uzakta, doğa tarafından geri kazanılmış köyler vardı, rüzgarda dans eden, sonsuz gibi görünen funda ve yabani kekik.

Eski gözetleme kulelerinin ve surların kalıntılarını geçerken, Torj'u garip bir tedirginlik sardı. Gençliğinde burada kalkan taşıyıcı ve Muhafız olarak bulunmuştu. O zamanlar da burası bir harabe diyor olmuştu. Sanki on yıllardır zaman

Delmira'da zaman durmuş, her zaman böyle olmuş ve her zaman böyle kalacakmış gibi görünüyordu – karanlık geçmişte kaybolmuş.

Ama bu doğru değildi. Çünkü burası hayatla doluydu.

Kırık köprülerin çatlaklarında canlı çiçekler açıyordu. Daha önce hiç ağaç olmayan yerlerde ağaçlar yükseliyordu. Uzun zamandır terk edilmiş ve bakımsız yollar yeşilliklerle kaplanmıştı.

"Orası doğal bir darboğaz. Eski yolun nereden geçildiğini gör..."

"Görüyorum, Kipp," Torj sözünü kesti. "Ama önce üssümüzü kurmamız gerekiyor. Keşifçiler gönderip Silas'ın işgal ettiği bölgenin ...' "Elbette, elbette." Kipp eliyle onu susturdu.

Torj'un istediği gibi olsaydı, orduları Delmira'nın dışında toplanacak ve tek bir cephe olarak krallığa yürüyecekti. Ancak, orduları çok sayıda farklı gruptan oluştuğu için, sadece bekleyip duramazlardı. Lord Briar ve Lord Pendelton, bayrakçıların geri kalan birliklerinin mümkün olan en kısa sürede onlara katılacağını . Bu da Torj'u daha da tedirgin ediyordu. Wren'in kimyagerinin kulübesinin terk edilmiş ve bakımsız halde durduğu bölgeye ulaşana kadar, sayılarını ve kaynaklarını kesin olarak bilemeyecekti. Bu hiçbir şekilde ideal bir hedef değildi, ama Wren karşı simyası için gümüş dalgalı güllere ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden başka seçenek yoktu.

Öğleden sonra yol almaya devam ettiler, her kilometre ile manzara daha vahşi ve daha canlı hale geliyordu. Torj, küçük keşif grupları gönderdi ve onların yemyeşil bitki örtüsünün içinde kaybolmalarını giderek artan bir tedirginlikle izledi. Yeni bitki örtüsü hem lehlerine hem de aleyhlerine çalışıyordu – onlara gizlenme imkanı sağlıyordu, evet, ama aynı zamanda kuvvetlerinin istediğinden daha fazla dağılmasına ve pusuya daha açık hale gelmesine neden oluyordu.

Uyluk kasında bir spazm oldu ve rahatsızlığını gizlemeye çalışarak eyerinde kıpırdadı. Wren ona baktı, gözleri kısıldı. Aralarında ruh bağı titredi ve bir an için acı hafifledi.

Gün batımına kadar, beklediklerinden daha fazla alanı taradılar ve ilk keşifçiler raporlarıyla geri dönüyorlardı: Silas'ın güçlerinden henüz bir iz yoktu, ancak yakın zamanda insanların buradan geçtiğine dair birçok kanıt vardı.

Kırık dallar. Karıştırılmış toprak. Kamp ateşlerinin kalıntıları.

Delmira artık bir sır değildi.

Wren bir süre önce attan inip çalılıklardan ot toplamaya başlamıştı ve o zamandan beri başını kaldırmamıştı, ama parmakları hızlı ve gergin bir enerjiyle çalışıyordu, sözleri ruh bağıyla Torj'a ulaşıyordu bağlantısı aracılığıyla Torj'a ulaşıyordu.

Bunca zaman sonra iyileştiğine inanamıyorum... Sadece biz savaşı kapısına geri getirdik.

Torj, otlarla kaplı harap kulübeyi gördüğünde sarmaşıkla, pişmanlık onu delip geçti. Beş yıl boyunca, o burada, bu ıssız yerde yalnız başına yas tutmuştu. O da burada, onunla birlikte olmalıydı. O zamanları birlikte geçirebilirlerdi.

Torj kendini toparlayarak eyerinden indi ve ağrıyan vücuduna iniltiyi bastırdı. Sanki Vernich Warner ile birkaç raunt dövüşmüş ya da yıllar önce öldürdüğü lanetli ayılarla sonra öldürdüğü lanetli ayılarla dövüşmüş gibi hissediyordu. Sonra bu iki rakibin de öldüğünü hatırladı ve bu düşünce, hayatındaki o zamanı çok uzak hissettirdi.

"Kulübeni geçici bir simya atölyesi yapacağız," diye Thea'nın Wren'e söylediğini duydu, ama o çoktan sendeleyerek uzaklaşıyordu, güçlerinin hiçbirinin onu bu halde görmemesi için kararlıydı – birdenbire bu kadar zayıf, bu kadar

işe yaramaz

Güçlü bir kol koluna dolandı ve onu dikleştirdi. Sadece bir Savaş Kılıcı onu böyle kaldırabilirdi.

"Seni tutuyorum."

Cal.

Torj, eski çırağı onu ağaçların arasından biraz mahremiyet sağlayacak bir yere götürürken, üzerinde meraklı bakışlar hissedebiliyordu. Ayakta durmaya çalışırken, etrafı bulanık bir görüntüden ibaretti.

Torj ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, Cal tekrar konuşmaya başladığında kendine geldi. "Neredeyse geldik."

Kısa bir süre sonra Torj, başının altında yumuşak bir şey varken, kanvas bir tavana bakıyordu.

"Buraya gel, Dessa!" Cal yakından seslendi ve çadırın girişinde bir hışırtı duyuldu.

Torj'un dudaklarına serin bir şey bastırıldı – bir şişe – ama dilinde acı bir tat vardı ve protesto etmek için başını çevirdi.

"Kurutulmuş iru tohumundan yapılmış bir tonik." Dessa'nın sesi yukarıdan geliyordu ve nazik eller başını şişeye doğru çevirmeye çalışıyordu. "Sadece bilincini açık tutacak..."

"Bilinçli olmak istemiyorum," diye mırıldandı Torj ve tekrar arkasını döndü.

"Seninle konuşamazsam sana yardım edemem. Nerenin ağrıdığını öğrenmem gerek," diye yalvardı Dessa.

Torj titreyerek nefes aldı. "Her şey," diye boğuk bir sesle söyledi ve sonra bayıldı.

BÖLÜM 38

Torj

"Ruh bağı olanlar için, zamanın perdesinin ötesine bir bakış, sadece geçmiş değil, bugünü ve geleceği de ortaya çıkarır."

– *Tarih Boyunca Bağlar ve Büyülü Bağlar*

O, onu hayal ediyordu. *Onları* hayal ediyordu.

Genç Torj Elderbrock, çekicini sırtına bağlamış, elini kılıcının kabzasına koymuş, kalkan taşıyıcısı Sebastos Barlowe'yi takip ederek Thezmarr'ın koridorlarında ilerliyordu. Thezmarr, eğitim programına bir kadını kabul ettiğinden beri

Barlowe alt rütbeliler arasında her türlü sorunu çıkarmaya başlamıştı. Torj, onu Guild Master'ın önüne sürükleyip saçma sapan şakalarına hesap sormaya hazırdı.

Ancak Barlowe'a durması için emir vermek üzereyken, kalkan taşıyıcısı bir simya atölyesinin açık kapısının önünde durdu ve yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

Torj adımlarını yavaşlattı ve geride kaldı, bu küçük pisliğin ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu. Barlowe kapıda durup içerideki birine sinsi sinsi bakıyordu.

"Kız kardeşin savaş antrenmanından selam söylüyor," diye alay etti. "Gerçi kanayan dudağı onu bir süre susturabilir."

Torj'un tüyleri anında diken diken oldu, yumrukları yanlarında sıkıştı. O kadın incinmiş gibi görünen o iğrenç saygı dolu sesi tanıdı.

. Bir adım öne çıktı. Lonca Ustası'nı unut. Barlowe'a acının ne demek olduğunu gösterecekti...

Atölyenin içinden bir ses geldi, ama Torj kadının sözlerini anlayamadı. Ne dediği önemli değildi, Barlowe'u daha da kızdırmış gibi görünüyordu. Kalkan taşıyıcısı içeri girdi, gözlerinde tehditkar bir parıltı vardı.

Şimdi gözlerine bak. "Yaptığın o şaka yüzünden üç gün revire yatmak zorunda kaldım, kaltak."

Torj birkaç saniye içinde atölyenin kapısına geldi ve odanın içine baktı. Nefesi kesildi. Oradaydı.

Wren Zoltaire.

Basit keten önlüğü ve önlüğüyle bir tezgahın başında duruyordu, karışık otları birbirine bağlarken başını kaldırmaya tenezzül etmiyordu.

Tanrılar, hatırladığından daha güzeldi. Onu Bloodwoods'da tanışalı dört yıl olmuştu ve o, onu

. Dört yıl boyunca Thezmarr'da ne zaman olursa olsun ona gizlice bakmış, kimya atölyelerinin ve kütüphanenin önünden geçmek için bahaneler uydurmuş, bitki bahçelerinin önünden dolambaçlı yoldan gitmişti... Ama Savaş Kılıcı görevleri son zamanlarda onu kaleden uzak tutmuştu. Onu en son görmesinden bu yana altı ay geçmişti ve Furies, onu görmediği her günün boşa geçen bir gün olduğunu biliyordu.

"Beni duydun mu?" Barlowe şimdi ona tükürdü. "Lafın başı

—

"Belki de daha iyi seçimler yapmalıydın," diye cevapladı Wren net bir sesle, ama yine de işinden başını kaldırmaya tenezzül etmedi.

Barlowe homurdandı. "Sana daha iyi seçimler yapmayı öğreteceğim..."

"Öyle mi?" Wren gerçekten şaşırılmış gibiydi. "O zaman ilk dersini öğrenmemişsin demektir?"

dersini ilk seferinde almadın mı?"

Torj, Wren'in Sebastos Barlowe'yi kışkırttığına inanamıyordu. Herkes onun acımasız, şiddet eğilimli, özellikle kadınlara karşı saldırgan bir pislik olduğunu biliyordu. Torj'un henüz onun boynunu kırmamış olması bir mucizeydi, ama delikanlı bir kez daha altın

bazı çevrelerde onurun üstünde olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Kapının aralığından bakarak Torj, Barlowe'un genç kimyagere doğru yürüdüğünü ve ona sanki pislikmiş gibi baktığını gördü.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu, ona yaklaşıarak niyetini açıkça belli etti. Torj parmaklarını kapıya bastırdı. Bu durumu yeterince uzattı. Onu duraksatan tek şey, Wren'in keskin bakışlarında hiç korku olmamasıydı, ama o piçin ona daha fazla yaklaşmasına izin verirse lanetlenecekti...

Tam müdahale etmek üzereyken, Wren *gölümsedi*.

Tanrılar adına, bu korkutucu derecede güzel bir manzaraydı.

Barlowe, hayalarına bıçak dayamış gibi gerildi. Ama bıçak değildi.

Uzun, keskin, gümüş bir iğneydi.

Narin. Zarif. *Ölümcul*.

Tıpkı Wren Zoltaire gibi.

Torj, Wren'in bronz saçlarının yüzünün etrafına döküldüğünü izlerken bunun *bir saç tokası* olduğunu fark etti. Hâlâ gülümsüyordu ve tam bir özgüvenle, "Ben Wren Zoltaire. Sen de kimsin lan?" dedi.

Torj'un içinde arzu dalgalandı. Bu kadın bir fırtınanın vücut bulmuş haliydi ve tanrılar, onun öfkesini görmekten büyük zevk alıyordu. Furies, onun verebileceği zarardan hepsini korusun. Mütevazı görünüşünün arkasında acımasız bir cadaloz vardı ve Torj bunu çok seviyordu.

Barlowe'un yüzü bembeyaz oldu, dizleri gözle görülür şekilde titriyordu. Birkaç kez ağzını açıp kapattıktan sonra, "Sen..." diye bağırdı.

"Biraz toz seni üç gün revire yatırabiliyorsa, testislerine saplanan keskin bir nesnenin ne yapabileceğini bir düşün." Vurgulamak için iğneyi çevirdi ve Torj, omurgasız herifin inlemesini duydu.

"Kız kardeşime dokunursan..." Wren, sesinde şiddet tehdidi ile mırıldandı. şiddet vaadiyle doluydu. "Ona parmağını bile sürersen... Bunu çocuk oyuncağı gibi göstereceğim."

Soğuk sözleri Torj'un hafızasını canlandırdı. Kız kardeşi... Wren, *Thea'nın kız kardeşi*ydi... ve görünüşe göre intikam alma arzusu ailede genetikti.

Torj, memnun bir sırıtışla, Wren'in Barlowe'un korkmuş bir fare gibi kaçmasına izin verdiğini izledi. Barlowe o kadar paniklemişti ki, kapının diğer tarafındaki Torj'un yanından geçerken durup bakmadı bile.

Bir an sonra, Savaş Kılıcı içeriye bir kez daha bakmadan duramadı. Wren, saç tokasını parmakları arasında çevirirken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Onu görünce kalbi hızla çarptı.

Tekrar konuşurken başını kaldırmadı. "Gölgelerden izleyecek misin, Ayı Katili? Yoksa içeri girip merhaba diyecek misin?"

BÖLÜM 39

Wren

"Simyacı, en değerli elementlerin en güçlü kaplara ihtiyaç duyduğunu bilir –
özlerini saklamak için değil, korumak için."

– *Gizemli Simya: Maddenin Gizemlerini Açığa Çıkarmak*

"Ona gitmeliyim, Thee," diye tısladı Wren, Cal Torj'a olanları anlatmayı bitirirken kız kardeşinin tutuşuna karşı direnerek.

"Henüz değil." Thea, Wren'in çadırdan koşarak çıkmasını engellemek için ön kolunu Wren'in göğsüne dayadı. "Lucian dışarıda etrafı kokluyor. Kampın içinden koşarak Ayı Katili'nin yatağının başına gittiğini görürse, tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

"Umurumda değil." Wren, Thea'nın Furies'in verdiği güçle oluşturduğu sarsılmaz dirence karşı koydu. "*Bana ihtiyacı var.*"

"Uyandığında ihtiyacı olacak," dedi Thea. "Ama şu anda uyuyor. Dessa onun yanında. Şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Wren kız kardeşinden uzaklaştı ve elini yüzüne götürdü, onun yanında olmadığı her an göğsü sıkışıyordu.

Acı çekerken ruhen bağlanmıştı. "Lucian bana zehirden bahsettiği anda onu öldürmeliydim, bu saçmalığa uymamalıydım."

"Buna itirazım yok," diye cevapladı Thea. "Ama yapmadın ve şimdi bu noktaya geldik. Bayrak taşıyıcıların önüne çıkıp Devereux'larla birliğin olduğunu göstermelisin. Sonra, herkes sarhoş olup sızdığında, biz seni koruyacağız, sen de Torj'u ziyaret edeceksin."

Wren, umutsuzluk gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Thea nazikçe, elini çekerek. "Gel, Wilder ve benimle ateşin başına otur. Kılıçlarımızı bileleceğiz."

"Bu bir tür savaşçı çift iması mı?" diye sordu Wren zayıf bir sesle. Thea burnunu çektirdi. "Hayır. Kılıçlarımıza çok ciddiye bakıyoruz."

Bunun üzerine Wren, kız kardeşinin onu çadırdan çıkarmasına izin verdi ve Wilder'ın beklediği kamp ateşlerinden birine götürmesine izin verdi.

Otururken, Wren uyluğundaki hançeri kınından çıkardı ve kucağına çekti.

Thea, takdirle düşük bir ısıklık çaldı. "Naarvian çeliği..." "Torj benim için değiştirtti," dedi Wren sessizce.

Wilder başını kaldırıp ona baktı. "Sana sadece Naarvian çeliğinden bir bıçak vermekle kalmadı, aynı zamanda Furies'in seçtiği şekilden değiştirtti mi?"

"Evet." Wren silahı parmak ucunda dengeleyerek, ağırlığının kendisine ne kadar uygun olduğunu gösterdi. "Bana silahın bakımını öğretir misin?"

"Al." Thea ona bileme taşını uzattı. "Başlangıçta, onarım ve büyük bileme işleri için daha kaba bir taş ihtiyacın olacak."

Wren kaba nesneyi aldı ve bekledi.

"Başlamadan önce taşı su veya yağla ıslatabilirsin. Ben suyu tercih ederim. Sonra kılıcı sabit bir açıyla tutarsın, şöyle." Thea, Wilder'ın kılıcını kendi bileme taşına dayadığı yeri gösterdi.

"Sonra bıçağı kaba yüzeyde, tabandan uca doğru düzgün hareketlerle çekersin..."

Wilder burnunu çektirdi. "Bu konuda oldukça tecrübelisin, Prenses..."

Wren'in ağzı seğirdi. "Senin ciddi bir savaşçı olduğun zamanları hatırlıyorum, Wilder. Thea'nın seni ne kadar yozlaştırdığını görmek güzel."

"Hiç şansım olmadı," diye cevapladı. "Aklım her zaman kirliydi

."

"Bunun farkındayım," dedi Wren kuru bir şekilde ve sonra kız kardeşine döndü. "Ne diyordun?"

"Düzgün bir basınç uygulaman ve her iki tarafta da keskin olana kadar hareketi tekrarlaman

keskinleşene kadar her iki tarafta da hareketi tekrar etmelisin. Sonra, daha ince bir taş kullanarak keskin bir kenar elde edebilirsin."

Wren hançerini bileme taşının üzerinde sürükledi. "Böyle mi?"

"Açı biraz daha keskin olsun," dedi Thea. "Evet, aynen öyle."

Wren aynı hareketi tekrarladı ve Thea'nın onayını almak için başını kaldırdığında, kız kardeşinin bu sefer bir bezle başka bir bıçağı temizlemeye başladığını gördü. Wilder, Thea'ya sormadan önce ihtiyaç duyduğu yağı kız kardeşi, onu alırken parmakları Wilder'ın parmaklarına değdi. Bu dokunuş, bunca yıl geçmesine rağmen, sıradan bir dokunuş olamayacak kadar uzun sürdü. Aralarındaki her küçük hareket, Wren'in Torj'u özlemesine neden oluyordu: Thea titrediğinde Wilder'ın rüzgarı kesmek için yer değiştirme şekli, Thea'nın dalgın dalgın Wilder'ın gömleğindeki ateşin küllerini silkelemesi

Soğuk gece havası, çeliğin taşa sürtünmesinden çıkan yumuşak ses ve ateşin çıtırtılarıyla doluydu. Wren, tekrarlayan bu işin zihnini sakinleştireceğini ummuştu, ama bu sadece düşüncelerini daha da hızlandırdı. Ya o ve Torj, kız kardeşi ve Wilder'ın sahip olduğu yıllara asla sahip olamazlarsa? Ya fırsatlarını boşa harcamışlarsa? Ayı Katili'nin damarlarında dolaşan zehir düşüncesi Wren'in midesini bulandırıyordu.

Wilder'ın sesi düşüncelerini böldü. "Ben de senin yerindeydim."

Wren başını kaldırıp, Ölüm Meleği'nin acı dolu bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

"O kader taşının Thea'ya ait olduğunu düşündüğümüzü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hepimiz onun yirmi yedi yaşına kadar yaşayacağını düşünmüştük."

"Bunu unutmam mümkün değil," dedi Wren. "Oysa taş Anya'ya aitti..."

Wilder başını eğdi. "Öyleydi. Ama bunu sonuna kadar bilmiyorduk. Birlikte geçirdiğimiz zamanın ilk bölümünde, onu kaybedeceğimi düşündüm..."

"Ama Torj... Torj ölüyor," diye fısıldadı Wren, bu ana kadar yüksek sesle söylemeye korktuğu sözleri nihayet dile getirdi. "Zehir tahmin ettiğimizden daha hızlı yayılıyor ve onu kurtarmaya hiç yaklaşamadım. Lucian bana ihtiyacım olan şeyi verse bile, yeterli zaman olmayabilir. Bunu nasıl bilebilirim ve nasıl..."

"Kırılacağını mı?" diye tamamladı Thea. "Bilemezsin. Her gün biraz kırılıyorsun. Ama devam ediyorsun, çünkü savaşçılar böyle yapar – biz her halükarda savaşırız."

"Ve ben bir savaşçıyım..." dedi Wren yavaşça.

"Öylesin." Thea başını salladı. "Her zaman öyle oldun."

"O haklı," diye onayladı Wilder. "Sen ve Torj ikiniz de. Ve ne olursa olsun, bir yolunu bulacaksınız."

Sözler kalbine işledi. Wren bıçağını bileme taşında son bir kez daha geçirdi ve başparmağıyla keskinliğini test etti. Kesmeye yetecek kadar keskindi. Dikkatli ve özenli bir şekilde, doğru basınç ve kısıtlama dengesi ile bakımı yapılması gereken bir şeydi...

"Teşekkür ederim," dedi, önce kız kardeşinin gözlerine, sonra Wilder'ın gözlerine bakarak. "Bana nasıl yapılacağını gösterdiğin için."

Kampın diğer ucundan Cal'ın kendisine işaret ettiğini gören Wren, ateşin yanındaki yerinden kalkıp karanlığa daldı ve Thea ile Wilder'ı sessizce baş başa bıraktı.

Wren, bir Savaş Kılıcı gibi gizlice Ayı Katili'nin karanlık çadırına girip çarşaflarının arasına kaydı.

"Ne yapıyorsun?" Torj, yorgunluktan boğuk bir sesle mırıldandı.

"Yapamayız..."

"Bana ihtiyacın vardı. Ben de geldim." "Ben iyiyim..."

Wren, onu susturmak için işaret parmağını dudaklarına bastırdı, sonra geceliğini başından çıkardı ve çıplak vücudunu vücudunu onun kaslı göğsünün sert sıcaklığına bastırdı. Onun dövme kalbinin üzerindeki yara izlerini izledi – yıllar önce onu bırakmayı reddettiğinde yıldırımla yaptığı iz.

"Diğerleri bana nasıl bayıldığını anlattılar," dedi sessizce.

"Hainler," diye mırıldandı.

"Seni hayatta tutmaya çalışıyorlar. Ben de öyle." Wren kalın bacaklarının üzerine bir bacağını attı ve kendini onun üzerine çekti, çıplak teni onun teninde kayıyordu.

"Öyle mi?" Ayı Katili'nin titreyen elleri çoktan onun kıvrımlarını izliyordu.

"Çünkü beni öldürmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor, Embers..."

Wren, cam şişeyi onun dudaklarına götürdü. "Bunu iç, seni inatçı Savaş Kılıcı."

O, itiraz etmeden sıvıyı ağzına dökmesine izin verdi. "Bu ne?"

"Bir tür güçlendirici iksir. İstediğim kadar güçlü değil, ama onu hazırlamak ve etkisini artırmak için çok az vaktimiz vardı"

" diye cevapladı, kalçasının üzerinde duran elinin titremesinin azaldığını fark ederek.

"Demek beni böyle kurtarıyorsun?" diye mırıldandı, çıplak teninde daireler çizerek.

Onun altında sertleştiğini hissedebiliyordu ve gülümsemesini bastırdı. Wren kalçalarını salladı ve Torj küfür ederken elini ağzına kapattı. "*Dinlenmen lazım, Ayı Katili.*"

"Öldüğümde dinlenirim."

"Ben sana dinlenmeni söylediğimde dinleneceksin." Wren ondan kayarak yanındaki boş alana geçti. Nadiren yataklarını paylaşma özgürlüğüne sahip oldukları zamanlarda, Torj her zaman vücudunu onunla örtmüş, onu koza gibi sarmış, her zaman onu dünyadan koruyan kalkanı olmuştu. Ama bu sefer, Wren onu kucaklamak istedi.

Onu nazikçe yanına yatırdı ve arkadan ona sarıldı, sırtının ısısının içine sızdığını hissetti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı omurgasına.

Torj, elini kaburgalarının etrafına yönlendirdi ve onu yara izleriyle dolu göğsüne bastırdı. "Ben de seni seviyorum, Embers... ama bunun bile bunu durdurmaya yetip yetmeyeceğinden emin değilim. Beni burada tutmak için ne yapmayı planlıyorsun?"

Wren elini onun kalbinin üzerine bastırdı. "Beni bırakıp bu dünyadan ayrılırsan neleri kaçıracağını göstererek."

"İnan bana, bunun farkındayım," diye cevapladı Torj boğuk bir sesle.

"En büyük korkumun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "Kraliçe olarak başarısız olmak ya da orta alemleri hayal kırıklığına uğratmak değil... İkinci bir savaş ya da benim bu savaşta rolüm de değil. Seni kaybetmek. Seni kaybedemem Torj. Seni değil."

O, avucunun içinde onun kalp atışlarının düzenli ritmini hissedebiliyordu. O, "En büyük korkum, seni korumasız bırakmak... ya da senin artık güvende olmamanın bir nedeni haline gelmek," dedi. Parmak eklemlerini öptü. "Zehir... Durum kötüleşiyor, Wren."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Gözleri yanarken, sıcak gözyaşları yanaklarından süzülerek akıyordu.

Adam ona döndü ve başparmağıyla nazikçe gözyaşlarını sildi. "Ölmekten korkmuyorum Embers... Hiç korkmadım. Doğrusu,

çok d a h a önce öleceğimi düşünmüştüm."

Wren duygularını ona gösterdi; bakışlarını ondan kaçırmadı.

"Eskiden birisi için ölmenin en büyük aşk eylemi olduğunu düşünürdüm, ama... birisi için *yaşamak* - asıl en büyük eylem budur.

Benim için yaşamayı istiyorum, Ayı Avcısı. Çünkü birlikte dünyayı değiştirebiliriz."

BÖLÜM 40

Wren

"Bazı elementlerin birleşimi rezonans yaratır – ayrı olduklarında uykuda kalan özellikleri güçlendirir. Aynı şey şirketlerin kimyagerleri için de geçerlidir."

– *Drevenor Akademisi El Kitabı*

"*Bizim gibi insanlar için 'her zaman' diye bir şey yoktur...*" Torj, bağlarını kopardıktan hemen sonra

bağlarını kopardıktan hemen sonra Drevenor'un bahçelerinde söylemişti. Şimdi kulübeye doğru giden Wren buna inanmayı reddetti. Vazgeçmeyecekti, vazgeçemezdi.

"Nasıl gitti?" Dessa, gümüş dalgalı gülün dikenlerini temizlerken başını kaldırdı. Çiçeği sapının üzerinde dik tutmuş Wren'in daha önce ona gösterdiği gibi, hasat bıçağını yapraklar ve dikenlerin arasından aşağı doğru sürüklüyordu.

Wren de bir çift eldiven giydi ve kesilen dikenleri toplamaya başladı. "Torj cesur davranmaya çalışıyor, ama zorlanıyor.

Çok zorlanıyor. Zehir tahmin ettiğimizden çok daha hızlı etki ediyor. Ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Lucian'ın bana söz verdiği ve onun gücünü tüketen şeye nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum."

Dessa, sesindeki çaresizliği duymuş olmalıydı. Gülünü yere bıraktı ve bankın etrafından dolaşarak Wren'in yanına geldi. Hiçbir şey söylemeden, simyacı onu kucakladı.

Wren bir an için arkadaşının kollarında hareketsiz kaldı. Ama Dessa onu bırakmayınca, Wren'in tüm vücudu gevşedi ve dudaklarından sessiz bir hıçkırık çıktı. Dessa sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadı ve hiçbir şey söylemedi, ona duygularını anlatması için alan tanıdı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Wren, sonunda gözyaşlarını serbestçe akıtmaya başladı. "Yeterli *zaman* yok. Savaş, gölge simyasına karşı önlemler ve Torj'un zehirlenmesi arasında, hepsini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yapamıyorum..." Titreyerek nefes aldı ve Dessa'ya sarıldı. "Sürekli düşünüyorum... Kraliçe olmamalıyım."

"Neden?" diye sordu Dessa yumuşak bir sesle.

Wren arkadaşından uzaklaştı ve gözlerindeki yaşları sildi. Delmirian tahtını kabul ettiğinden beri ilk kez, en büyük korkusunu yüksek sesle dile getirdi. "Çünkü onu kurtarmak için orta alemleri yakardım."

Sözlerinin ağırlığı, ruh bağı ve yaklaşan tacının ağırlığıyla birlikte göğsüne çöktü. Ayı Katili ile arasındaki bağ hala canlıyken utanmaya kendini ikna edemedi.

"Sanırım kaderimi kabullenmenin zamanı geldi," dedi arkadaşına. "Sanırım Darian ile evlenmem gerekiyor."

Dessa başını salladı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "*Yapamazsın*, Wren..."

"Diğer kötülüklerden daha az kötüsü bu. Onu kurtarmak için her şeyi yaparım ve zamanımız kalmadı."

Wren, itirafının öneminin farkındaydı; kalbinde kurşun gibi bir yük hissediyordu. Ayı Katili'nin güvenli çadırında güçlü olmuştu, ama şafak sökmeden saatler önce, uyuyan onu bırakıp, neredeyse doğrudan Lucian'a gidip asilzadeye yalvaracak, Darian'a o anda ve orada kendini adayacaktı.

"Zaman mı?" dedi Dessa, ellerini sıkarak. "İhtiyacın olan bu mu?"

Wren şaşkınlıkla ona baktı. Dessa'nın cevabının ne olacağını tahmin edememişti, ama bu değildi. "Diğer şeylerin yanı sıra," dedi yavaşça.

Dessa, Wren'e değil, daha çok kendine doğru başını sallıyordu. "Eğer zamana ihtiyacın varsa, sana zamanı vereceğim."

Wren ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Ama Dess... nasıl?"

Dessa, onu cesaretlendirmek için parmaklarını son bir kez sıktıktan sonra bırakıp kapıya doğru yöneldi. "Bana bırak, tamam mı?"

Wren başka seçeneği olmadığını anladı. "Tamam."

Saatler tuhaf dalgalar halinde geçerken, Wren kulübesindeki çalışma tezgahının başında eğilerek tedavi üzerinde çalıştı. Eldivenlerinin içinden bile parmakları kanıyordu, güllerin dikenlerini temizliyor ve malzemeleri öğütüyordu, burun delikleri kurutulmuş otların ve kaynayan iksirlerin kokusuyla dolmuştu.

otların ve kaynayan iksirlerin kokusuyla doldu. Görüşü bulanıklaşmaya başlayıp karnının gurultusu onu işinden uzaklaştırdığında, kapının eşiğinde durup yakındaki bir ağaçtan kopardığı elmayı yedi ve yaklaşan savaş için yapılan hazırlıkları inceledi.

Dışarıda Darian, erzak ve lojistik yönetimini denetliyor, Thezmarr'dan getirilen atlar için konserve yiyecek ve tahıl yüklü arabaları telaşla düzenleyen

. Uzakta, Wren, Cal'ın metalin çınlamasının kampın her yerine yayıldığı tarla demirhanesinde silahları incelediğini görebiliyordu.

"Benimle yürü," dedi Kipp, yanına gelerek çenesini çevredeki ormana doğru uzattı.

Wren arkadaşının yanına kolayca uyum sağladı ve birlikte, aylar önce bulunduğu gümüş dalgalı güllerin bulunduğu yere doğru ağaçların arasından ilerlediler.

"Düşmanın hareketlerini ölçmek ve buradan Dorinth'e kadar olan araziye değerlendirmek için keşif erleri gönderdim," dedi Kipp düşünceli bir şekilde. "Aklıma bir fikir geldi... Bir tuzak kampı.

Bu arada, bunun için yardımına ihtiyacım olacak." "Yardıma mı?" Wren şaşkınlığını gizlemedi.

Kipp eğlenerek bir ses çıkardı. "Söylentilere göre zehir konusunda çok iyisin, Majesteleri..."

"Biraz ilgilendiğim bilinir," diye cevapladı, çalılıklar arasından geçerken. "Yakında konseyle toplanmayacak mıyız? Neden

bunu şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü şu anda sadece sen, ben ve Cal biliyoruz. Ve ben de böyle kalmasını istiyorum."

"Özel bir nedeni mi var?" diye sordu.

Kipp omuz silkti. "Sürpriz unsurunu seviyorum."

"Öyle duydum." Wren önündeki çalıları ayırdı, çimenler, yemyeşil ormanda ilerlerken eteğine sürtünüyordu. "Sence buna hazır mıyız?" diye sordu arkadaşına.

"Hazır mı? Kimsenin savaşa hazır olabileceğini sanmıyorum," dedi Kipp. "Ama hazırlıklı olmak için elimizden geleni yapıyoruz. Yolda olduğumuz süre boyunca şifacıların malzemelerini stoklamaya devam etmekle iyi ettin."

"Ustalar bizimle olsaydı daha iyi olurdu," diye cevapladı. "Farissa ve diğerlerinden haber aldın mı? Drevenor'da olanlardan sonra Thezmarr'da bize katılacaklarını ummuştum."

Kipp iç geçirdi. "Her zamanki kanallarımdan hiçbir haber almadım, ama eski akıl hocan hariç, diğer ustalar gölge savaşında burada değillerdi. Bir sonraki savaşta orta alemlerde kalmaları için bir neden göremiyorum."

"Çünkü bu bir simya savaşı. Çünkü *evleri* yıkıldı. Çünkü..."

"Geçerli nedenler olmadığını söylemiyorum," diye Kipp sözünü kesti. "Sadece onların desteğine güvenmeyeceğimi söylüyorum."

Wren'in cevabı, küçük gül bahçesine vardıklarında dudaklarında kaldı. Gümüş rengi yapraklar rüzgarda titriyor, koyu yeşillik ve dikenlerin arasında inci gibi parlıyordu.

"Hatırladığımdan daha da az var," diye mırıldandı.

"Geçen sefer çok fazla almıştık..." Kipp çömeldi ve çiçekleri inceledi. "Yeterli değil, değil mi?"

Wren hasat bıçağını kınından çıkardı ve çalıdan tek bir gülü kopardı, narin parmakları arasında döndürdü, gümüş rengi beyaz yaprakları şimdi ona alay ediyor gibiydi. "Yakın bile değil."

"Wren," dedi Kipp ciddi bir ses tonuyla, "İstediğin kadar savaş planlayabilirim, aklına gelebilecek tüm stratejileri geliştirebilirim, ama... karşı simya olmadan, hepsi boşuna olacak. İşte burada bana ne yapmam gerektiğini söylemen gerekiyor."

Wren boğazında oluşan sert yumruyu yuttu.
"Bir harita bulman gerekiyor," dedi kendi kendine. "Bazı yerleri işaretleyeceğim, sonra da Ayı Katili'ni ve aramızdaki en güvendiğin adamlarını bu yerlere göndereceksin."

BÖLÜM 41

Wren

"Dönüşüm için bolluk değil, hassasiyet gerekir."

– *Alchemy Unbound*

LORD LUCIAN'IN GÖZLERİ, Wren'in geçici

O öğleden sonra Kipp'in yanında komuta çadırına gitti. Midesi rahatsızlık hissiyle kıpır kıpırdı, ama şafak sökmeden önce karanlıkta Torj'un çadırından çıktığını kimsenin görmüş olamayacağını kendine söyledi.

"Bu çadır bu kadar egoyu barındırmak için çok küçük," diye arkadaşına fısıldadı.

Kipp yanında kıkırdadı. "Haklısın."

Lord Briar ve Lord Pendelton'ın yanı sıra, Wren'in tanımadığı en az yarım düzine soylu vardı. Onların süslü

dubletlerini, muhtemelen hiç savaşta kullanılmamış silahlarını

kalçalarında parıldayan silahlar ve aralarında geçen tanıdık konuşmalar.

Masadaki tüm sandalyeler doluydu, Darian'ın yanındaki hariç. Müttefiklerinin yanı sıra, Xavier ve Thea da oradaydı, Wilder ve Cal ise arkalarında duruyordu.

"Elderbrock nerede?" diye sordu Wilder, omzundaki yayını düzelterek.

"Rahatsız," diye cevapladı Wren, daha fazla soru sormaya davet etmeyen bir tonla.

arkadaşları Audra'nın atadığı Savaş Kılıcı'nın orada olmamasına şaşırılmış olsalar da, bunu belli etmediler.

"Peki Dessa?" dedi Thea.

"Kulübede. İksirlerin hazırlanmasını izlemeyi kabul etti," dedi Wren kız kardeşine hızlıca, sonra dikkatini toplanan gruba geri verdi.

"İşte orada!" Darian sandalyesinden kalktı, yüzünde çekici bir gülümseme vardı. "Gelecekteki karım, her zamanki gibi ıslıl ıslıl."

Wren nasıl başardığını bilmiyordu, ama bu selamlamaya yüzünü buruşturmamayı başardı. Kendini zorlayarak Darian'ın coşkusuna karşılık verdi ve gülümseyerek uzattığı eli tuttu. "Umarım geç kalmamışımdır. Şifacının odasında bazı savaşıçılara bakıyordum."

"Bu benim Elwren'im," dedi Darian sevgiyle, onu masadaki yerine götürürken. "Altın gibi bir kalbi var. Her zaman başkalarını kendinden önce düşünür."

Tam zamanında geldin, aşkım."

"Bir kadında onurlu bir özellik," dedi uzak bir köşeden biri.

Yüzünü okunmaz bir maskeye dönüştüren Wren, damarlarında dolaşan fırtına büyüünün çatırtısını ve kemerindeki zehir şişelerinin tıkırtısını sessizce zevkle dinledi.

Zorlu bir yılın ardından, Wren'in bu geceki görevi, *bir grup genç kadının, bir grup genç erkeğin ve bir grup yaşlı kadının, bir grup genç erkeğin ve bir grup yaşlı kadının, bir grup genç erkeğin ve bir grup yaşlı kadının, bir grup genç erkeğin ve bir grup yaşlı kadının, bir grup genç erkeğin ve bir grup yaşlı kadının*

Senin de onların oyunlarında bir piyon olduğuna inansınlar. Bu, önündeki yolun daha da tatmin edici olmasını sağlayacaktır.

Thea masanın diğer ucundan onun bakışlarını karşıladı, gözlerinde benzer bir ışıltı vardı.

celadon gözleri. Embervale kardeşlerin hemfikir olduğu bir şey varsa , yaşlı erkeklerin kadınlara hangi özelliklerin onları onurlu kıldığını söylemeye hakları olmadığıydı.

Bu arada... Wren'in ensesi karıncalandı ve gözleri ona bıçak gibi bakan Lord Briar'a kaydı. Eli masanın üstündeki buruşuk mektubun üzerinde duruyordu, parmak eklemleri parşömeni kavrayan parmakları beyazlaşmıştı. Gerginlik havada kalın bir şekilde hissediliyordu, Kipp sandalyesinin arkasına daha da yaklaşacak kadar.

"Kuzgunlar çok meşgul olmuşlar," dedi Wren soğukkanlılıkla, birkaç asilzadenin önündeki aynı mektupları fark ederek.

Lord Pendelton boğazını temizledi. "Majesteleri, bazı... endişe verici söylentiler dolaşıyor." Önündeki mektubu işaret etti. "Bazı... olaylardan sizin sorumlu olduğunuzu söyleyen söylentiler."

Wren koltuğunda görünür şekilde kasılmamaya çalıştı. Halkın mektuplarının hızla yayılacağını biliyordu, ancak

genellikle kendi sınıflarının altındakilerle pek ilgilenmeyen soylulara bu haberlerin ne kadar hızlı ulaşacağını hafife almıştı.

"Söylentiler sadece söylentidir, Lord Pendelton," diye Darian düzgün bir şekilde araya girdi. "Bunu çok iyi biliyorsunuz, çünkü kendiniz de pek çok kez bunun kurbanı oldunuz."

Soylu adamın yüzü koyu kırmızıya döndü. "Konuştuğumuz şey bu değil."

"Hayır, Delmira Prensesi ile ilgili olayları tartışıyoruz," dedi Lord Briar keskin bir sesle, şüpheyi gözlerini kısarak. "Bu mektup" – yüzük parmağıyla parşömeni hafifçe vurdu – "senin Zehirci olarak bilinen suikastçı olduğunu iddia ediyor. Yarım düzine soylu aile, senin... elinden dolayı patriarklarını kaybetti. Benimki de dahil."

Çadırda fısıltılar yayıldı. Wren onların yüzlerini izledi, her birinin tepkisini dikkatle kaydetti. Lord Lucian'ın ifadesi okunamazdı ve alışılmadık bir şekilde sessizdi.

"Bu tür söylentilerden kimin yarar sağlayacağını düşünün, lordlarım. Seferimize başlarken, zaten istikrarsız olan ittifakımızı kim bozmaya çalışır?" Bakışlarını anlamlı bir şekilde çadırın girişine doğru kaydırды. "Hepimizin çok iyi bildiği gibi, düşmanımızın her yerde casusları var."

"Kaynaklarımıza göre, söz konusu mektup sizin mührünüzü taşıyor," diye ısrar etti Lord Briar.

"Mühürler taklit edilebilir," diye araya girdi Darian, Wren'in elini tutarak. "Babamınki geçmişte taklit edilmişti. Sizinki de, Lord Pendelton, Lord Pendelton yine kızardı.

"Görünüşe göre siz de benzer planların kurbanı olmuşsunuz," dedi Wren, sesini kasıtlı olarak yumuşak tutarak. "Şu anda önemli olan Delmira'yı geri kazanmak. Tabii Silas ve onun karanlık simyasını yenmekten daha önemli olduğuna inanmıyorsanız?"

Lord Pendelton arkadaşlarına, özellikle de Lord Briar'a baktı. Lord Briar sertçe başını salladı.

"Peki," dedi Lord Pendelton sonunda. "Ama bu konu henüz kapanmadı, Prenses."

"Savaş zamanında hiçbir konu kesin değildir, lordum," diye cevapladı Wren, omurgası çelik gibi sağlamdı. "Şimdi, toplantımıza devam edelim mi?"

Soylular birbirlerine baktılar, onaylamadıkları belliydi, ama hırsları daha güçlüydü. Hiçbiri, yeniden kurulan Delmira'da nüfuz sahibi olma şansını kaçırmak istemiyordu.

Darian boğazını temizledi ve Wren'in nişan yüzüğü mum ışığında parıldarken, herkesin görebileceği şekilde masanın üzerinde Wren'in elini tuttuğu elini çekti.

"Sanırım taç giyme törenini konuşmamız gerekiyor?"

Bu hiçbir şekilde bir soru değildi, bir emirdi ve müttefikleri bu emri hemen yerine getirdiler.

"Eski kanunlara göre, Delmirian kraliyet ailesinin taç giyme töreni Dorinth şehrinde yapılmalıdır," dedi Lord Pendelton, piposunun ucunu çiğnerken büyük bir kitaba göz atarak.

"Ama Dorinth şehri yok *ki*," diye karşılık verdi Xavier, koyu renkli kaşlarını çatarak. "Başkent düştü. Artık sadece harabeler ve düşmanların üzerine kalelerini inşa ettikleri moloz yığınları kaldı."

"Yasayı değiştiremem, Majesteleri," diye cevapladı yaşlı asilzade. "Aslında, bu yasa, sizin aynı yasayı uyguladığınız yasa."

"Wren'in yıkıntılar arasında mı yoksa burada, ordu kampında mı taç giyeceği umurumda değil. O hakiki kraliçe ve tacını hak ediyor," dedi prens cesurca söyledi.

"Prenses için bu güven oyu ne kadar dokunaklı olsa da, burası Naarva değil, Delmira krallığı. Oyunuzun burada pek bir ağırlığı yok," burada pek bir ağırlığı yok," diye cevapladı Lord Briar.

"Sözlerine dikkat et, Lord Briar," diye araya girdi Darian. "Prens Xavier burada misafir olabilir, ama o *bizim* misafirimiz. *Prenses* Elwren ve benim misafirimiz. Ona saygıyla davranılacaktır."

Lord Briar kızardı ve başını eğdi. "Evet, lordum."

"Şu anda taç giyme töreni gerçekten öncelikli mi?" diye sordu Thea, hançeriyle tırnaklarını karıştırırken. "Bu savaşı kazanana kadar Wren'in tacı olup olmamasının ne önemi var?"

"Bu görüşe katılıyorum," dedi Darian, "ancak orta krallıkların birçok soylu ailesi sadece bir kral veya kraliçenin çağrısına cevap verir. kraliçenin çağrısına yanıt verir. Uygun unvan olmadan yeminler yerine getirilemez ve insanlar tahtın varisi konusunda kararsız kalır ve taraf seçemezler."

"Tiranın olmadığı taraf kesinlikle yeterlidir," diye karşılık verdi Thea. "Öyle sanırsın," diye homurdandı Wilder.

Wren kız kardeşi ve yeni kayınbiraderine katılırken, onların gözlemleri bu senaryoda pek yardımcı olmuyordu. Bu taktiğin uygulanmasının birden fazla nedeni vardı...

Kipp'e döndü. "Başkenti geri almamızın başka bir nedeni daha var sanırım?"

"Elbette," diye cevapladı Kipp. "Başkentin kalıntıları, Delmira'nın en stratejik askeri konumlarından biridir. Silas'ın en avantajlı kalelerinden biridir. Uçurumların tepesi, gelen saldırılar için mükemmel bir saldırıya karşı mükemmel bir gözetleme noktasıdır, kalıntılar geniş bir koruma sağlar ve benim kişisel favorim... taverna..."

Kipp'i tanıyan herkesin çadırdaki birdenbire homurdandığını duydu. "Kaba," diye azarladı onları, sonra muhtemelen ceplerindeki şişkin para keselerini fark etmiş gibi. "Taverna, Flying Stag, orta krallıklardaki kardeş mekanları gibi bir yeraltı ağına bağlı, bu da demek oluyor ki..."

"Onların burnunun dibinde malzeme ve takviye kuvvetleri kaçak olarak sokabiliriz," dedi Cal başını sallayarak. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum şaşırdığımı bilmiyorum."

"Ben de," diye düşündü Kipp. "Beni yeterince uzun süredir tanıyorsun Callahan, ben zekiyim."

"Bu da bir ifade," diye mırıldandı Cal, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Peki bu ağlar neden bize daha önce bildirilmedi?" diye sordu Lord Briar. "*Bir hafta boyunca* düşman topraklarında herkesin gözü önünde dolaştık, oysa biz..."

"Onlara gizli kozumuzu haber verebilirdik?" diye araya girdi Kipp. "*Bunu* riske atamazdım, dostum. Her yerde casuslar var..."

Soylu adam kızarak bağırdı, "Bana casus mu diyorsun?" Kipp kaşlarını kaldırdı. "Sen casus *musun*?"

"Kipp!" Wren sertçe çıkıştı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Ama stratejist sadece omuz silkti. "Profesyonel görüşüme göre..." "Peki, tam olarak *neyin* seni sözde profesyonel görüşünü görüşünüze hak kazandıran şey nedir?" Lord Ethel, başka bir asilzade, agresif bir şekilde araya girdi. Açıkça sinirine dokunulmuştu.

Kipp, soğukkanlı ve etkilenmemiş bir ifadeyle ona baktı. "Sadece gölge savaşında baş stratejist olmam. Benim

dikkatli planlamam ve katkılarım sayesinde sayısız hayat kurtarıldı. Senin hayatın da dahil." Wren'e baktı. "Bir şeyi mi kaçırıyorum?"

"Özetle öyle," dedi Wren, sesindeki kendini beğenmişliği bastırmaya çalışarak. "Devam edin lütfen."

Ethel kadar kızaran bir erkek gördüğünü sanmıyordu.

Kipp, onun beklediği gibi sevinçten kıkırdamadı; bunun yerine masadaki diğerlerine döndü. "Dediğim gibi, bu özel karakolu kuşatmanın en iyi seçenek olduğuna inanıyorum. Burada mümkün olduğunca çok müttefik toplar, Silas ve Halkın Öncüleri hakkında mümkün olduğunca çok istihbarat toplar ve Prenses Elwren ve iksir yapmaya meraklı müttefiklerinin kimyasal savunmamız üzerinde çalışmasını sağlarız. Sonra Dorinth'e yürürüz. kenar mahallelerde, bir tuzak kamp kurup düşmanı dışarı çekip, sonra yüksek bir mevkiyi ele geçirmemizi öneriyorum.

Wren'in karşısında, Cal kollarını göğsünde kavuşturdu ve Xavier'e baktı. "Silas'ı en iyi sen tanıyorsun... Ne dersin? Bunu tahmin edecek mi?"

Zavier parmaklarını masaya vurdu. "O, bizim sandığımızdan daha fazlasını biliyor gibi görünüyor... Drevenor'daki varlığı bunu kanıtlıyor, Harenth'teki kasaba halkıyla yaptığı numara da öyle. Ama içgüdülerim, bizim kuvvetlerimizin bir saldırı başlatması halinde onun şaşıracağını söylüyor. Sanırım o, bizim savunma pozisyonunda çalışacağımızı, ondan ve karanlık simyasından korktuğumuzu düşünüyor."

ondan ve karanlık simyasından korktuğumuzu

düşünüyor." "Öyle değil miyiz?" dedi

soylulardan biri.

"Hayır," diye yanıtladı Wren kararlı bir şekilde. "Bunu daha önce de yaşadık ve üstesinden geldik. Yine üstesinden geleceğiz."

"Ama ben de bunu söylüyorum," diye devam etti Xavier. "Silas'ın takipçileri sadakat, sevgi ya da ortak bir amaçla hareket etmiyorlar... Onları motive eden şey korku. Belki de onlara bunu göstermek için yapabileceğimiz bir şey vardır? Onun desteğinin temellerini sarsmak için?"

Kipp başını salladı. "Zaten bir şeyler yapmaya başladım, Prens."

Lord Ethel ayağa kalktı ve bu kez saygıyla başını eğerek Kipp'e seslendi. "Ne zaman yola çıkıyoruz, Snowden?"

"Üç gün sonra," diye cevapladı Kipp. "Devereux kuvvetlerinin geri kalanı yarın bize katılacak, Aveum, Harenth ve Tver'den gelen birlikler de yolda bizimle buluşacak."

"Çok iyi," dedi Lord Pendelton. "Adamlarımıza haber vereceğim."

Lord Lucian'ın keskin bakışları üzerlerinde dolaştı ve Wren gözlerini ondan ayırmayarak, onun sert bakışlarındaki meydan okumaya boyun eğmeyi reddetti. Bu seferki ifadesi son derece netti: Wren'in itibarı ona pahalıya mal olmuştu ve bundan hiç memnun değildi. Ama saygı göstergesi olarak başını eğdi. "Bir sonraki görüşmemize kadar," dedi sert bir şekilde, sonra ayrıldı.

Diğer soylular da benzer vedalarla onu takip ettiler ve Kipp ile Wren, Xavier, Darian, Thea, Wilder ve Cal ile birlikte kaldılar. Savaş Kılıçları, boşalan koltuklara çöktüler.

Thea başını ellerinin arasına gömdü. "Bu kadar güçlü bir çay yok." Şu anda hissettiğim şey için orta alemlerde yeterince var. O kadar çok penis sallanıyor ki dayanılmaz. Son savaşta tüm bunlara son vermedik mi? Anya'nın hepsini savaş çadırından kovduğunu ve kadınların planlamayı yaptığını hatırlıyor musun? Ben onu çok daha fazla tercih ederdim. ve kadınlar planlamayı yaptığını hatırlıyor musun? Ben onu çok daha fazla tercih ederdim. Ben de öyle. Wren yorgun bir kahkaha attıktan sonra Darian'a döndü.

"Baban sabırsızlanmaya başladı..."

Darian yüzünü buruşturdu. "Öyle. Senin taç giyme töreninden önce evlenmemizi istiyor, böylece Devereux adının orta krallıkların en müreffeh krallığının geri kazanılmasında oynadığı rol hakkında hiçbir şüphe kalmaması diye..."

"Sence evlenene kadar müttefiklerimizi bize bağlılık yemini etmemeleri için teşvik ediyor mu?" diye sordu.

"Ona yakışır bir davranış. Onun birçok mottosundan biri, anlaşmayı yerine getirmeden önce mürekkebin parşömen üzerinde kurummasını beklemekle ilgilidir." Darian, derin bir nefes aldı, sanki kendini toparlamaya çalışır gibi. "Ve anladığım kadarıyla, elimizdeki diğer meseleyle ilgili zamanımız dolmak üzere mi?"

Wren başını salladı.

Soylu adam içinden küfretti. "Böyle olmamalıydı. Yavaş salınan bir şey olduğunu sanıyordum. Babam öyle demişti..."

"Biliyorum," dedi Wren, hissettiğinden çok daha sakin bir sesle. "Mesele şu ki, onun yalan söylediğini bile düşünmüyorum. Bunun yavaş yavaş ortaya çıkması *gerekiyordu* ama bir şey semptomlarını hızlandırıyor."

Darian çadırın içinde etrafına bakındı, yüzünde umutsuzluk belirmişti. "Bunu tekrar sorarsam, babamın şüpheleri artacaktır."

Wren başını salladı. "Zaten sana söylemez. Şimdiye kadar rolünü iyi oynadın, şimdi her şeyi mahvetme. Eğer gerekirse, seninle evlenirim, Darian." Arkadaşlarının şok seslerini

. "Ama şimdilik, zamanımızı bekliyoruz. Bu, sağlam müttefiklerimiz olmadığı anlamına mı geliyor? Sana kişisel olarak yemin etmiş adamlarda bile mi?"

"Müttefiklerimiz var," diye itiraz etti Darian. "Bu saçmalığı başlattığımızdan beri sayıları kesinlikle arttı."

"Ama Dorinth'i ele geçirmek için yeterli mi? Düşmanın kalesini kuşatmak için yeterli mi?" diye karşılık verdi Wren.

Soylu adam iç geçirdi. "Babam kurnaz bir adamdır. anlaşılmamızda görüldüğünden daha fazlası olduğunu şüphelenmeye başlamış olabilir."

"O zaman belki de anlaşılmamızın benim tarafımı yerine getirme vaktim gelmiştir... Konuştuğumuz gibi onunla başa çıkabilirim."

Darian ona şaşkın şaşkın baktı. "Henüz çok erken."

Wren, arkadaşlarının gözlerinin üzerlerinde olduğunu, aralarındaki dinamikleri değerlendirdiklerini, hepsinin gergin olduğunu hissedebiliyordu. Sadece Kipp ve Torj, Larkwood Vadisi Lordu'na, kampanyasına yardım etmesi karşılığında ne söz verdiğini biliyordu.

"Ama eğer o... artık bir engel değilse, Devereux bağlantıları liderlik için sana bakacaklar. Onların bayraklarını çağırırsan, gelecekler.

"O kadar basit değil," dedi Darian, sesi alçaktı. "Bu nedenle bazı kısıtlamalar var, işler belirli bir yöne giderse yasal sonuçları olur."

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu kadın.

Darian'ın kahkahası karanlıktı. "Sana zarar veren birine gülümsemek nasıl bir şey biliyor musun? Hayatındaki en önemli kişiyi senden uzaklaştıran birine?"

Wren ona düz bir bakış attı. "Evet, iyi bir fikrim var. Hatırlayabildiğim kadarıyla, beni mutfakta kilitlemek

düşüncelerimi dinlemektense beni mutfığa kilitleyen erkeklere gülümsedim. Hayatta kalmak için yıllarca kendimi olduğumdan daha az biri gibi davrandım." Sandalyesine yaslandı. "Söyle yeter, halledilir."

"Teşekkür ederim." Darian'ın rahatlaması belliydi. "Peki, Ayı Katili nerede?"

BÖLÜM 42

Torj

"En bilge savaşçılar, ne zaman düzeni bozacaklarını bilirler."

– Savaş Kılıcının Yolu

TORJ, ruh bağı sayesinde onun ıstırabını hissedebiliyordu ve bu onu neredeyse mahvediyordu. Arı balmumu kaplı bezini zırhının üzerinde gezdirirken, damarlarında dolaşan zehirle birlikte suçluluk duygusu da içini kemiriyordu. Wren'i her şekilde hayal edilebilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratiyordu. Ona *sonsuza kadar sadık kalacağına* söz vermişti, ama şimdi ölmek üzereydi. Tüm varlığıyla birlikte olacağına söz vermişti, ama onu yalnız bırakıyordu...

Eli titredi ve bezi toprağa düşürdü, içinden küfrederek...

"Sen Ayı Katili misin?" diye sordu genç bir ses, zırh çadırının girişinden, o kumaş parçasını almak için eğilirken.

Öyleyim, diye düşündü acı bir şekilde.

"Kim soruyor?" Başını kaldırıp baktığında, önünde kendi zırhlarını tutan üç genç kalkan taşıyıcısı duruyordu.

En sondaki kız ortadaki çocuğa dirsek attı ve sağ kolundaki totemi ve birkaç metre ötedeki masaya yaslanmış savaş çekicini işaret etti. "O!"

En sondaki çocuk onlara utanç dolu bir bakış attı.

"Sizin için ne yapabilirim, Thezmarrlılar?" Torj, üçlünün kendisine kampın ötesindeki çimenler kadar yeşil oldukları zamanlardaki Cal, Kipp ve Thea'yı hatırlattığını fark ederek sordu.

"Bize nasıl yapıldığını gösterir misin..." Kız, zırhını işaret ederek, "senin yaptığın şeyi?" dedi.

Bir anlığına onlara baktı ve aniden onlar...

İnanılmaz derecede genç, savaşa gitmek için *çok gençlerdi*. Onlar onlu yaşların sonlarında ya da yirmili yaşların başlarındaydılar, ama savaşın yıprattığı kendisiyle aralarındaki uçurum sonsuz gibi görünüyordu. Dışarıda, hazırlık telaşını, eğitim tatbikatlarına eşlik eden bağırıışları, erzak arabalarının gürültülü tekerleklerini duyabiliyordu... Wren de oradaydı, muhtemelen dirseklerine kadar iksirlere batmış ve onun adını lanetliyordu. Bağlantı yoluyla yaptığı çağrılar kesilmişti ve bunun için dehşete mi kapılmalıydı, yoksa rahatlamalı mıydı, bilemiyordu.

"Ayı Katili?" diye sordu kalkan taşıyıcılardan biri, sinirli bir şekilde ayaklarını değiştirerek.

Evet, ona Cal, Kipp ve Thea'yı hatırlatıyorlardı ve bu, midesini bulandırıyordu. Bir parçası, onların buraya, hayatta kalmak için başka bir devasa savaşın eşiğine geri döndüklerine inanamıyordu. Savaş o olsun ya da olmasın gerçekleşecekti; en azından bu zavallı kalkan taşıyıcılara zırhlarına nasıl bakacaklarını gösterebilirdi.

O içini çekip temiz bir bez parçası uzattı. "Öncelikle, deriyi nemli bir bezle iyice silerek

"Zırhınıza neden yağ sürmeniz gerektiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Onlar başlarını salladılar.

"Esyllt size orada ne öğretiyor?" diye mırıldandı. "Zırhınızın esnekliğini korumak ve çatlamasını önlemek için düzenli olarak yağlamanız gerekir. Zırhınızın içinde rahatça hareket edebilmelisiniz, sizi . Çatlarsa, sizi savunmasız bırakabilir ve onarımı çok daha zordur."

"Hangi yağı kullanıyorsunuz?" diye sordu kız. Torj, kızın saçını Thea gibi yandan örgü yaptığını fark etti ve kız çoktan kucağındaki omuz parçası üzerinde onun hareketlerini taklit ederek.

"Kokusuz olduğu için balmumu kullanıyorum, ama yağ, lanolin de kullanabilirsiniz... Balık yağı kullanmamanızı tavsiye ederim," dedi onlara.

O gösterisini yaparken, çadır daha fazla kalkan taşıyıcıyla doldu ve aniden, silah ustası Esyllt'in on yıllar önce kalede kendisine verdiği dersi verdiğini fark etti.

"Derinin esnediği kıvrımlara ve düzenli sürtünmeye maruz kalan bölgelere özellikle dikkat edin..."

"Dikişler ve tokalar ne olacak?" diye sordu biri.

"Onlara da dikkat edin," diye cevapladı. "İşiniz bittiğinde, yağın tamamen nüfuz etmesi için kurumaya bırakın. Direkt güneş ışığı almayan bir yerde."

Başını kaldırdığında, Dessa'nın çadırın girişinde beklediğini gördü. Kızıl saçlı simyacı sabırsızlıkla volta atıyordu ve onun dikkatini fark eder etmez, ona yanına gelmesi için çılgınca işaret etti.

Kalkan taşıyıcıları kendi hallerine bırakarak ona doğru gitti. "Ne oldu, Dessa? Wren mi? O iyi mi?"

"Onunla konuşsaydın bilirdin," dedi kısaca.

Bu, karnına yumruk yemiş gibi bir etki yarattı. "Bunu hak ettim," diye mırıldandı, başını eğerek.

"Evet, hak ettin," dedi Dessa açıkça. "Ama bu yüzden burada değilim." Torj dişlerini sıkıldığını fark etti. "Neden buradasın?"

"Sana zaman kazandırmak için," dedi Dessa.

Zavier'in çadırının mahremiyetinde Torj, sıvıyla dolu damlalığı izlerken, Dessa karışımı ona hevesle uzattı.

"Bu tam olarak nedir?" diye sordu Torj, iki simyacıya şüpheyile bakarak.

"Wren bana zaten bir şey verdi."

"Bu, ondan daha güçlü bir karışım... Önemli ölçüde. Aslında oldukça yasadışı bir güçlendirici karışım," diye tamamen ciddiyetle cevapladı.

"Yasadışı mı?" Torj alaycı bir şekilde sordu. "Bugünlerde bu tür şeylerin ötesine geçmedik mi...?"

Dessa omuzlarını hafifçe silkti. "Yani, Drevenor'da yasaklanmış olurdu, demek istediğim bu."

"Neden?" diye ısrar etti Torj.

"Çünkü, örneğin Gauntlet gibi bir ortamda rekabeti aşmak için kötüye kullanılabilecek birçok güçlü bileşen karıştırılıyor," diye cevapladı Xavier. Gauntlet gibi bir ortamda rakipleri geçmek için kötüye kullanılabilecek birçok güçlü bileşen karıştırılıyor," diye cevapladı Xavier. "Bu, hafife alınacak veya uzun süreli kullanılacak bir şey değil."

Sonunda Torj, Dessa'dan damlalığı aldı ve incelemeye başladı. içinde görünüşte masum bir madde. Kimya akademisinde aylarca geçirdiği zaman, ona nadiren

"Peki bu bana nasıl daha fazla zaman kazandıracak?"

"Sana gücünü ve enerjini geri verecek, Furies'in verdiği gücü geri kazanmanı sağlayacak ve vücudundaki zehirle savaşmanı sağlayacak, en azından Wren senin için tedavisini uyarlayana kadar," dedi Dessa. "İçinde kuru iruseed var, bunu sen de bilirsin."

Torj onaylayarak başını salladı. Eskiden, tüm Savaş Kılıçları yaralandıktan sonra bilinçlerini kaybetmemek için yanlarında küçük bir miktar bu maddeyi taşırlardı. Gölge savaşından sonra, özellikle malzeme ve simyacıların azalması nedeniyle bu uygulama daha az yaygın hale geldi.

"Başka ne var?" diye sordu.

"Karabiberli geniş yapraklı bitki," diye araya girdi Xavier. "Genellikle kokulu tuz olarak kullanılır."

Torj, damlalığı parmakları arasında çevirerek iki simyacıyı inceledi. "En çok endişelendiğin malzemeyi paylaşmadan önce tüm malzemeleri tek tek sayacak mısın?"

Dessa gerçekten yüzünü buruşturdu. "Bunun hakkında ne düşüneceğinizi bilmiyorduk."

"Bu savaşta çekiç kullanmama ve Wren'i korumama izin verdiği sürece, bunun için minnettarlık dışında başka bir şey hissetmiyorum."

"*Wren'in* bundan hoşlanmayacağını biliyoruz," diye ekledi Dessa.

Wren'in ona söylediği onca şeyden sonra bu Torj'u caydırmadı. "Bu, onun mücadelesine katkıda bulunma şansı verecekse, ne kadar alacağımı ve ne zaman alacağımı söyle yeter."

"Neyle uğraştığını bilmelisin." Xavier çadırının küçük alanını bir o yana bir bu yana dolaştı. "Silas'ın Drevenor'a ilk saldırısında kullandığı simyadan ilham aldık..."

Torj donakaldı.

"Bir anda nasıl güçlendiğini hatırlıyor musun?" diye devam etti Xavier. "Bir şey içti ve bunun vücudunda nasıl etki ettiğini görebiliyordun, değil mi?"

Torj bunu unutacak gibi değildi. Hâlâ gözünün önüne geliyordu: maskeli düşmanın derisinin altında dolaşan tonikin gücü, onun heybeti... büyüymüş gibi görünüyordu, bakışları doğal olmayan bir güçle parlıyordu...

Dessa onu izliyordu. "Sadece birbirimiz üzerinde denedik..." "*Ne yaptınız?*" diye patladı.

"Biz..."

"Seni duydum." İnanamıyormuş gibi başını salladı ve dağınık saçlarını eliyle taradı. "*Bu kadar* aptal olduğunu bilmiyordum! Gerçekten mi, Dessa? Karanlık simyadan ilham alıp bunu kendin ve Naarva Prensi üzerinde denemek mi?

"Burada kendimiz hakkında konuşmak için bulunmuyoruz," diye tersledi Xavier, yüzü birdenbire karardı. "Burada *benim* yaptığım bir hata yüzünden bulunuyoruz. Bu karmaşanın içindeyiz *çünkü ben yüzümden*. Sen *benim yüzümden* zehirlendin.

Bu arada Wren *boğuluyor*. Dessa ve ben... Bizim uzmanlık alanımız zehirler ve tedaviler değil. Wren'in yaptığını yapamayız. Ama Dessa'nın dediği gibi: ona biraz zaman kazandırabiliriz. Bu iksir de bunu yapıyor, Ayı Katili. Sana gücünü geri veriyor, böylece *Wren* seni kurtarana kadar bir gün daha, bir gün daha savaşılabirsin."

Torj'un bakışları bir kez daha damlalığa düştü. "Simyacılar..." diye mırıldandı. "Hepiniz delisiniz, hepsiniz."

"Doğru," diye homurdandı Xavier. "Önümüzdeki hafta yetecek kadar iyi bir stok hazırladık. Küçük dozlarda alırsan, Her zamanki dayanıklılığını ve gücünü koruyabilmelisin.

"Dövüşüp ata binebilecek miyim? Her şey eskisi gibi mi olacak?" Torj ısrarla sordu.

"Evet, öyle olması gerekiyor," diye cevapladı Dessa.

"Güzel." Torj çoktan harekete geçmişti, Kipp'in daha önce getirdiği haritayı eline aldı. "O zaman ne yapmam gerektiğini biliyorum."

BÖLÜM 43

Wren

"Rüyaların ilginç paradoksu: en zehirli topraklarda bile gelişebilirler, onları yok etmek için kullanılan zehirlerden güç alırlar."

– *Elwren Embervale'in notları ve gözlemleri*

Müttefiklerinin DÜŞÜŞÜ, kampta kaosun yayılmasına neden oldu. Tekdüzelik yoktu – bir dizi bayrak ve amblem vardı.

Çadırları renklerle süsleyen Wren, hangi birimlerin kime ait olduğunu bilmiyordu. Tüm bu hareketlilik ve çılgınlık içinde, eski kulübesinin yanındaki arazi artık savaşçılarla doluydu, ama dikkat çeken bir eksik vardı.

"Nerede o?" diye sordu Lord Lucian, safların arasından geçerek.

. "Lonca Üstadına göre, Ayı Katili bu seferberliği yönetmesi gerekiyordu ve biz de yola çıkmak üzereyiz!"

Wren öfkeli adama gözlerini kırttı. "Hiçbir fikrim yok, Lord Lucian. Belki diğer Savaş Kılıçları yardımcı olabilir..."

Lucian, onu sıkıştırdı, duruşu genişti, açıkça onu korkutmaya çalışıyordu. "Benimle oyun oynama, kızım. Oğlumla evleniyor olabilirsin, ama bu utangaç davranabileceğin anlamına gelmez..."

"Sadece soruna cevap verdim. Ve bana ondan uzak durmamı söyleyenin sen olduğunu hatırlatabilir miyim? Ben sadece talimatlarınıza uyuyorum." Wren elini iksir kemerine koydu ve çenesini kaldırdı. "Bana karşı konuşma tarzınızı yeniden düşünmenizi öneririm"

. Siz soylu bir aileden gelmiş olabilirsiniz, ama ben orta alemlerin hükümdarıyım."

Burun delikleri genişledi, sanki bir kadının böyle bir şekilde meydana okuduğunu anlayamıyormuş gibi. "Henüz değil, Prenses Elwren. Henüz değil." Wren sesini alçaltarak, "Bu bir tehdit mi?" dedi.

"Gelecekteki gelinime asla tehditkar davranmam." Sözlerinin arasında zekice bir anlam vardı. Hayır, Lord Lucian oğlunun karısına tehditkar davranmazdı, ama o unvanı taşımayanlara? Onları tehlikeye atmaktan hiç çekinmezdi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Wren, Thea'nın ona sorgulayan bakışlarını atladığı yere bakarak. "Ayı Katili olsun ya da olmasın, planlandığı gibi yola çıkmamızı öneririm. Sizce de öyle değil mi?"

Lord Lucian'ın yüzünü süsleyen gülümseme neredeyse yılan gibiydi. "Kesinlikle. Gecikmek için bir neden görmüyorum. Elwren, başının üzerinde taç görmeyi ve oğlumun gururla kocan olarak yanında durmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Wren, savaş gücünün başında ilk kez ata bindiğini söyleyebilmeyi diledi, ama öyle değildi. Ancak, Ayı Katili olmadan bir savaş gücünün parçası olduğu ilk seferdi. Etrafına bakarken, demir zırhlı savaşçılar arasında onun gümüş saçlarını ve delici bakışlarını ararken, kalbi boğazına kadar çıkmıştı.

Botasını üzengeye takarak kendini eyere çekti, parmakları dizginlerde uyuşmuştu. O geceden beri Torj'u görmemişti.

Çadırında, o gece ona kendisi için yaşaması için adeta yalvardığı gece...

Kipp aracılığıyla emirlerini göndermişti, çünkü ona karşı koymadan

. Ona sayısız kez onu sevdiğini söylemişti ve şimdi, sözlerle ifade etmek yerine, o duyguyu bağları aracılığıyla aktardı, nereden olursa olsun ona ulaşmasını umarak. Aralarındaki bağ, genellikle bilincinin kenarında sıcak bir varlık olarak hissedilen, şimdi kopmak üzere olan bir iplik gibi incecik hissediliyordu

kopmak üzere olan bir iplik gibi gerginleşmişti. Onun olması gereken yerde bir boşluk vardı, onun özünün onu bağladığı bir yankı odası. Wren kendini görünmez bir bağ aracılığıyla ona ulaşmaya çalışırken, sadece boşluğu kavradığını fark etti.

Arkasında, Dessa ve Xavier, eyer çantalarında kalan son gümüş dalgasının nakliyesini denetliyorlardı. Çok az umut vardı.

Wren, yol boyunca daha fazla ilaç damıtılabilecekti ve azalan stoklar her halükarda daha az seçenek bırakıyordu.

Çok geçmeden Wilder onlara yola çıkmalarını söyledi ve önlerindeki çiçek açan manzara, Wren gözlerini sertçe kırıştıırıp gözyaşlarını tutmaya çalışırken bulanıklaştı. *"Zayıf yaşamaktansa güçlü ölmeyi tercih ederdi..."* Kipp'in sözleri hem aklından çıkmıyordu hem de ona güç veriyordu. Bunun olmasına izin vermeyecekti buna izin vermeyecekti. Hayatta izin vermeyecekti.

Krallığını geçerken, Wren Drevenor'daki ilk birkaç ay boyunca Torj ile eyerini paylaştığını hatırladı. Tanrılar, onu nasıl öfkelenlendirmişti. Ama o zaman bile, sırtında Warsword'un kalbinin ritmik atışı ona rahatlık vermişti, vücudu

Onu gücü ve şiddetli kararlılığıyla çevreliyordu. O zamanlar, her adımda ona karşı koymuştu, ama şimdi... şimdi, arkasında onun sağlam varlığını, omurgasına vuran savaş davulu gibi atan kalbini, intikam sözünü beklemekten başka bir şey istemiyordu.

Thea'nın atı Wren'in atının yanına geldi, kız kardeşinin varlığı düşüncelerinden biraz olsun uzaklaşmasını sağladı.

"Lord Lucian tam bir baş belası," diye mırıldandı Thea, asilzadeye doğru sert bir bakış atarak.

"Şimdi ne yaptı?" diye sordu Wren.

"Varlığını gösterdi. Dar görüşlü inançlarını paylaştı. Kendisi gibi davrandı," diye karşılık verdi Thea. "Bu yeter, değil mi? Sen de onu tanıyorsun."

"Maalesef."

"Bizi köşeye sıkıştırmasından nefret ediyorum," dedi Thea fısıldayarak.

"Sadece Ayı Katili'nin durumu ile değil, müttefikler ile de..." "İkimiz de öyle," diye itiraf etti Wren. "Kipp ve ben

bir şey üzerinde çalışıyoruz..."

"Mektuplar mı?" diye sordu Thea. "Bana söyledi. Bence bu da diğer fikirler kadar iyi."

Wren iç geçirdi. "Başta ben de öyle düşünmüştüm. Ama ben kimim ki halkın benim hikayemi dinlemesini talep edebilirim ki? Son savaştan bu yana en çok acı çekenlerden anlayış bekleyebilirim ki?"

"Sen de onlardan birisin," dedi Thea beklenmedik bir şekilde. "Ya da en azından öyleydin."

? Kemerindeki aletler ve parmaklarındaki becerilerden başka bir şeyi olmayan bir yetim miydin?"

"Ben de onlardan biriydim." Wren, dizginleri tutuşunu düzelterek ellerindeki ağrıyı gidermeye çalıştı.

"Ee?" diye ısrar etti Thea. "Bu, senin deneyimini daha az önemli hale getirmez." "Yardım istemekten hoşlanmıyorum..."

Thea burun kıvırdı. "Şok edici."

"Sen mi söylüyorsun bunu," diye karşılık verdi Wren, sonra içini çekti. "Açıkçası, bundan nefret ediyorum. Kimseye sormaktan nefret ediyorum."

"Yine, kardeşim... bu benim için yeni bir bilgi değil," dedi Thea nazikçe. "Ama nedenini söylersen yardımcı olabilir."

Wren eyerinde kıpırdadı, başı karıncalanırken duruşu sertleşti. "Sam ve Ida'dan ben giderken Thezmarr'da kalmalarını isteyen bendim. Onların geride kalıp daha fazla güneş orkide özü yapmaları *benim* fikrimdi. Kaleye daha fazla ihtiyacımız olacağını düşündüm. Onlardan bunu yapmalarını istedim. Yakalanmaları benim hatam. Ölmeleri benim hatam."

"Ah, Wren," diye mırıldandı Thea, sesi acı dolu. "Bu senin suçun değildi."

Wren zorla sözlerini sürdürdü. "Onlara geride kalmalarını istemeseydim..."

"Onların yardımını istemeseydin, onlar da gelmezlerdi. Öldüler mi? Thea onun yerine cümleyi tamamladı. "Bunu bilmenin imkanı yok. Savaşlarda da kolaylıkla ölebilirlerdi! Thezmarr'da kalıp çalışmalarına devam etmek *onların* kendi *tercihiydi*. Onlara olanlar, yardıma ihtiyaç duyduğunda yardım istemekten, destek istemekten seni alıkoymamalı.

Böyle bir hayat süremezsın."

"Ben öyle yaşamadım... Kipp'in söylediği gibi mektupları yazdım. Mümkün olduğunca müttefikler aradım. Hatta Torj'u bile gönderip..."

"Elinden gelen her şeyi yapıyorsun," diye kız kardeşi sözünü kesti. "Bence Kipp haklı. Mektupları yazmaya devam etmelisin. Silas kendi platformunu kurdu; sen de aynısını yapmalısın. İnsanlar taraf seçecekse, senin neyi savunduğunu bilsinler."

Wren, Thea'nın kararlılığına tutunmaya çalıştı ve Delmira'yı geçmeye devam ederken, kendisi ve Torj'un karşı karşıya olduğu kader karşısında metanetli kalmaya çalıştı. Farklı koşullar altında, daha önce ayrılmışlardı ama o hayatta kalmıştı. Ama şimdi, birbirleri için ne ifade ettiklerini bilerek...

Göğsündeki boşluk hissi, ikinci kez hayatta kalamayacağını, kalmak da istemeyeceğini fısıldıyordu.

Yüzüne bir gölge düştü. Kafasını kaldırdı, kargaşasına cevap olarak fırtına bulutlarının toplandığını görmeyi bekliyordu.

Ama güneşi engelleyen tanıdık geniş omuzlardı. Torj Elderbrock, sırtında çekicini taşıyarak, gözlerinde kararlılık parıldayarak, onun önünde eyerinde dik oturuyordu.

Wren'in kalbi bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı, nefes alması acı verici bir şekilde zorlaştı. Etrafındaki dünya – ordu, Thea, hatta Lucian'ın planları – hepsi kayboldu. Parmakları dizginlerde titriyordu ve kendini atından atlayıp onun atına atlamak için çaresizce mücadele ediyordu.

O ona uzanmadı, ona seslenmedi, yüksek sesle konuşmadı. Ama az önce boş olan aralarındaki bağ, şimdi onun varlığıyla uğulduyordu - haftalardır hissettiğinden daha güçlü ve daha netti.

Torj atını safların içine yönlendirdi ve ancak o zaman onun atının arkasında bir araba çektiğini gördü. Araba, inci beyazı çiçeklerle parıldıyordu.

Gümüş rengi güllerle.

Ve sonra, Torj'un sözleri altın bağları aracılığıyla yankılanarak kadının zihnine ulaştı.

Yaşamak istiyorum, Embers. Senin için. Her zaman senin için.

BÖLÜM 44

Torj

"Umut ve zehirin ortak bir özelliği vardır: sonuç, dozajla belirlenir. Birinin çok az, diğerinin çok fazla olması eşit derecede ölümcül olabilir."

– *Zehirleyicinin El Kitabı*

TORJ BU SÖZLERİ Wren'e ruhundan ruhuna, tüm saygı ve sevgisiyle söyledi ve gözlerindeki rahatlama onu tamamen çözücü bir etki yarattı. Getirdiği güllerin aksine, getirdiği haberler iyi değildi ve onun ertelemeinin sadece birkaç dakika süreceğinden nefret ediyordu.

"Gözlerimi okşayan bir manzaranın Embers," dedi ona.

Wren'in bakışları onu sistematik olarak inceledi. *Daha iyi görünüyorsun...*

Öyleyim. Dessa ve Xavier bana yardımcı olacak bir şey verdiler.

Wren'in gözleri parladı. *Bilmek istiyor muyum ki?*

Muhtemelen hayır, diye kabul etti. Ama önemli olan, seninle birlikte olmam. Ve ihtiyacın olduğu sürece yanında olacağım.

Sana asla ihtiyacım olmayacak, Ayı Avcısı.

Bu doğru değil, Embers. Ama yine de ben seninleyim.

Wren'in dikkati arkasındaki arabaya kaydı. *Neden bu hikayenin daha fazlası olduğunu hissediyorum?*

Sanki cevap olarak, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü yemyeşil tarlaların üzerinde yankılandı.

Çünkü var, dedi Torj somurtkan bir ifadeyle, sonra Tucker'ı Wilder'ın beklediği ordunun başına götürdü, Wren de onların peşinden gitti.

Torj ona ulaştığında Wilder, gümüş dalgaların kaynağına hayretle baktı. "Bunlar nereden geldi?"

O tek değildi. Torj'un gelişi Lucian ve Darian'ın yanı sıra Lord Briar ve Lord Pendelton'un da dikkatini çekmişti. durmakta ısrar ettiler ve şirketlerini ani bir şekilde durdurarak Ayı Katili'nin etrafında toplandılar.

Eyerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak Torj, cebinden haritayı çıkardı ve Wilder'a uzattı. "Wren, Drevenor'da eserini hazırlarken, fırtına büyüünü kullandığı yerlerin normal topraklara göre daha verimli olduğunu keşfetti. Gölge savaşından sonra Delmira'ya ilk geldiğinde, kederinden dolayı gücünü toprağa aktardı. Bu yerler haritada işaretli ve son birkaç gün içinde üssümüze en yakın yerlere at sürdüm.

Diğerlerine keşifçiler gönderdim."

"Ve?" Wilder umutla sordu.

Torj, Lucian'ın şahin gibi izlediği ve dudaklarından dökülmek üzere olan sözlerin çok kötü olduğu için Wren'in yönüne bakmaya cesaret edemedi.

"Silvertide o yerlerde büyümüşü," dedi yavaşça. "Ama gittiğim her yerde, tamamen yanmıştı."

"Ne?" diye soluk soluğa sordu Wren. "Yok mu oldu? Hepsi mi?"

Torj onaylayarak başını eğdi. "Gittiğim her tarlanın kenarından kurtarabildiğimi kurtardım. Ama... yok edilmiş.

Keşifçilerim de bulundukları yerlerden aynı şeyi bildirdiler."

Wilder küfretti.

"O zaman bu kesinleşti," diye mırıldandı Wren. "Silas güllerin ve bizim için anlamlarının, neler yapabileceklerinin farkında... Onların, bizim üzerimizde sahip olduğu avantajı tehdit ettiğini biliyor."

Torj başını salladı. "Bence bu kesin. Keşifçilerim bulabildikleri az miktardaki malzemeye geri dönecekler, ama çok fazla olmayacak."

"Elimizdeki gümüş dalgayla ne kadar ilaç üretebilirsin?" diye sordu Darian, arabadaki malzemeleri eleştirel bir gözle inceleyerek.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Wren. "Gülün durumuna bağlı. Sağlam görünüyor olsalar bile, duman veya kül nedeniyle zarar görmüş olabilirler. Başka bir üs kurar kurmaz, daha fazlasını yapabilirim. Ama o zamana kadar bu stokları ipek sporuyla korumamız gerekiyor." Tekrar konuşmadan önce, iksir kemerini karıştırdı. "Haritada işaretlenmemiş bir yer daha var... İhtiyacımız olan şey orada olabilir Torj, onun isteği üzerine sistematik olarak kontrol ettiği yerlere bakarak kaşlarını çattı. Neden ona

Torj kaşlarını çatarak, onun isteği üzerine sistematik olarak işaretlediği yerlere baktı. Neden ona bir tane daha emanet etmemişti?

"Nerede?" diye sordu.

Wren haritayı işaret etti. "Buradaki vadiden önce biraz dolambaçlı yoldan gidersek, bu bölgede ihtiyacımız olan güllerden bulabiliriz. Sonra kamp kurabiliriz ve umarım diğer simyacılarla birlikte gece boyunca daha fazla ilaç hazırlayabiliriz."

"İyi bir plan gibi görünüyor," dedi Wilder, Torj haritasını katlayıp cebine geri koyarken.

"Tek plan gibi görünüyor," diye mırıldandı Torj.

Sonraki iki gün boyunca, vadiye doğru ilerlerken, Torj ve savaşçı arkadaşları devriye göndermeye özen gösterdiler.

Çünkü her an çevrelerini kontrol altında tutmaları gerekiyordu. Herkes, kalkan taşıyıcılar bile, bu kadar büyük bir grubu açık alanda hareket ettirmenin ne kadar riskli olduğunu biliyordu, ama bu bir zorunluluktu.

Üçüncü sabah, Torj raporları değerlendirdi. "Güneye giden keşifçiler nerede?" diye sordu Darian'a, şafak vakti gelen ve şimdi terli atlarına bakan bir avuç savaşçıyı gözden geçirerek.

"İki kişi vardı..." Ama cevap gelmedi.

"Henüz dönmemişler gibi görünüyor," dedi Kipp kaşlarını çatarak.

"Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi," diye cevapladı Torj. "İlk gelenler onlar olmalıydı. Kimleri önceden gönderdik?"

"Wilder ve Thea," dedi Kipp, sesini alçaltarak.

Torj, gruba dur işaretini verdi. "O zaman raporlarını bekleyelim. O zamana kadar güneydeki keşifçiler dönmezse, onların öldüğünü varsaymalıyız."

öldüklerini varsaymalıyız."

Kipp somurtarak başını salladı. "Sanırım haklısın."

Torj gruba seslendi. "Bu gece uygun bir yer bulduğumuzda kamp kuracağız. Şimdilik atlarınızı sulayın, ihtiyaçlarınızı giderin. Savaşçı Hawthorne ve Embervale bize katılır katılmaz, hızlıca yola çıkacağız. Hazır olun."

"Biri bizi izliyor," dedi Darian eyerinden.

Torj da bunu hissetmişti – uzaktan bir yerden gözler üzerlerindeydi. Ama saldırı gelmedi. Meydan okuma da. Sadece gözlemlerin ağırlığı, her kilometre ile daha da ağırlaşıyordu. "Biliyorum."

Yakın dur, Embers, dedi bağ aracılığıyla ve Embers yanıt olarak şimşek çaktı.

Bir saat daha geçti ve Kipp, "Geri döndüler!" diye bağırdı.

Torj, evli Savaşkılıç çifti, yüzleri efordan kızarmış halde açıklığa doğru at sürerken görmek için hızla döndü.

"Ee?" diye sordu onlara ulaştığında, Wren ve Darian da hemen arkalarındaydı.

"Gördüğümüz kadarıyla düşman keşif eri ya da kuvveti yok," dedi Thea. "Diğerleri ne rapor etti?"

"Güneydeki keşifçilerimiz geri dönmedi," diye cevapladı

Torj. "Yani öldüler," diye tahmin etti Thea.

"Öyle diyebiliriz," diye onayladı Torj, sesinde pişmanlık vardı.

"İyi haber, haritada gördüklerin hakkında haklıydın," dedi Wilder, sözlerine anlam katarak. "Kamp kurmak için uygun bir düzlük de var ve vadinin hemen ötesinde. Eski bir ticaret yolu

Görünüşe göre, eskiden buradan geçiyorlardı. Dar bir geçit. Thea araya girdi.

"Görmelisin, Torj – orada her krallığın kendi tedavi partisini yapması için yeterli miktarda var."

Wren'in her krallığa kendi tedavi yöntemini uygulayabilmesi için yeterli malzeme var..."

"Ne yani? Orada korumasız, dokunulmamış bir şekilde duruyor mu?" diye meydan okudu.

"Gördüğümüz kadarıyla," diye cevapladı Wilder.

Torj, Wren'e döndü. "O zaman oraya gidiyoruz. Hemen yola çıkıyoruz."

BÖLÜM 45

Wren

"Kuvvetli rüzgarlarda eğilemeyen ağaç kökünden sökülür. Mevsimlere göre eğilip bükülebilen ağaç hayatta kalır."

– *Yeşil Eczacı: Şifalı Bitkiler Rehberi*

Nehir, Delmira topraklarını bereketlendiren yağmurlarla şişmiş, önlerinde gürül gürül akıyordu. Wren, nehrin kıyısından bile yüzüne sıçrayan su damlalarını hissedebiliyor, suyun gizli kayalıkların üzerinde nasıl çalkalandığını ve köpürdüğünü görebiliyordu. Atı, kulaklarını geriye yatırarak, onun tedirginliğini paylaşıyor gibi, altında kıpırdanıyordu.

Bu bölgeden daha önce de geçmişti, ancak son geldiğinde nehir yatağı, toprağın çatlamış bir çukurundan ibaretti ve içinde bir damla su bile yoktu... Şimdi ise onları süpürüp götürebilecek bir güç haline gelmişti.

"Zavier ve ben buradan geçtik," diye bağırdı Cal, nehrin akışındaki bir çukuru işaret ederek. "Belimize kadar suya batmıştık, ama burası en sıkı nokta gibi görünüyor." Önceki keşif gezisinde önündeki araziye incelerken gömleği hala sıırıksıklamdı, ama tereddüt etmedi. aygırını dalgalı akıntıya doğru yönlendirdi.

"Atlarınızın başını hafifçe akıntı yönüne doğru tutun," diye bağırdı Torj, su sesinin üstüne çıkarak bayrak taşıyıcılarına. "Kendi ayaklarını bulmalarına izin verin. Yüzmeye başlarsa, başlarını serbest bırakın ve ayaklarınızı üzengiden çekin. Onların gücüne, içgüdülerine güvenin – onlar da sizin kadar sağlam zeminde olmak istiyorlar."

Wren, Cal'ın ardından ilk binicilerin suya girmesini izledi. Atların nalları su yüzeyinin altında kayboldu, ardından bacakları, biniciler ise etraflarını saran soğuk su yükselirken ayaklarını kaldırdılar. Bazı atlar homurdandı ve direndi, ancak eğitimleri işe yaradı. Akıntı onları aşağıya doğru sürüklemeye çalıştı, ama onlar kaslarını gererek buna karşı koydu.

Sıra sende, Embers. Torj ona geçmeye başlaması için işaret etti.

Wren buz gibi suya girmeye hazırlandı. Atı nehre adımını attığı anda, soğuk onu fiziksel bir darbe gibi vurdu. Akıntı görüldüğünden daha güçlüydü, atının bacaklarını çekiyor ve her adımı tehlikeli hale getiriyordu. Su etraflarına sıçradı, botlarını ve pantolonunu ıslattı, nefesini kesti.

Nehrin ortasına geldiklerinde, kırsağı kaygan nehir yatağında dengesini kaybetti. Kalbi duran bir an için, akıntı onları aşağı çekmek üzereyken yüzüyorlardı.

onları dibe çekmekle tehdit ediyordu. Atı dengesini yeniden kazanmak için mücadele ederken, sakın kalmaya ve dizginleri hafifçe tutmaya zorladı kendini. Su etraflarında yükseldi ve Wren, hiçbir fırtına büyüğü veya simyanın onu boğulmaktan kurtaramayacağını fark etti.

ve atı akıntının merhametine kalmıştı ve kısa bir süre gözlerini kapatarak kaderini altındaki kırsağa teslim etmek zorunda kaldı.

Sonunda, merhametli bir şekilde, atın nalları karşı kıyıda tutunacak bir yer buldu. banka. İkisi de giysilerinden ve eyerlerinden su damlarken, soğuktan ve yorgunluktan titreyerek yukarı tırmandılar. Wren, dönüş yolunda ikinci geçişi geri dönüşte ikinci geçişten korkuyordu.

Torj'un aygırı kıyıya atladığında daha fazla su sıçradı. Savaş Kılıcı'nın bakışları doğrudan ona yöneldi ve onu değerlendirdi.

İyi misin?

Soğuk, ama tek parça, diye cevapladı. Sen?

Sen yanımdayken kanım her zaman sıcak akar zaten. Dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Wren'in kalbi hafifledi. Sırılsıklam olmasına rağmen, onun şaka yapmasını görmek güzeldi. Bir çözüm bulmaya çalışırken onun moralini yüksek tutabilirse, zihnini berrak tutmasına yardımcı olacaktı.

O da kendi kendine kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bağları aracılığıyla cevap verdi.

Bunun farkındayım... ama kendini kontrol et, Savaş Kılıcı. Bir görevdeyiz.

Uzak kıyıda, pelerinlerini sıkıp silahlarının sudan zarar görmediğini kontrol etmek için sadece kısa bir süre durdular. Wren, botlarından nehrin yarısını boşaltıp kemerindeki iksirleri kontrol ederken dişleri takırdadı. Neyse ki, tüm şişeleri hava geçirmez şekilde tasarlanmıştı.

Torj ona son bir kez ateşli bir bakış attı. *Seni o ıslak giysilerden çıkarıp sıcak bir yatağa sokmak için neler yapardım*, diye fısıldadı ve atını ileri doğru sürmeye başladı. "Cal," diye seslendi. "Yolu göster."

Cal ileriye işaret etti. "Orada," dedi sessizce. "O tepenin hemen arkasında kamp kurmak için iyi bir yer var."

Değişikliklere rağmen, Wren o araziye tanıdı. O sırtta oturmuş, otlak olmadığı için atıyla erzaklarını paylaşmıştı. Önünde sadece kurumuş, sararmış tarlalar uzanıyordu ve yalnızlığını ve kederini ona yansıtıyordu. savaştan sonra ilk kez ağlamıyordu, ama bu, kederinin en önemli dışavurumlarından biriydi.

Kendi çılgılığının keskin sesi, her şeyi kesip biçerek geri geldi, ardından neredeyse sağır edici bir gök gürültüsü patladı. Fırtınası bütün gece şiddetle esti, gözyaşlarını toprağa akıttı, yere o kadar şiddetli yıldırımlar çaktı ki, topraktan duman şeritler halinde yükseldi. Evet, burayı kendi göğsündeki acının şeklini bildiği gibi biliyordu.

Diğerleri ondan önce tepenin zirvesine ulaştılar ve şaşkınlık dolu fısıltılarını duydu.

Dessa ona ilk dönen kişi oldu. "Wren..." dedi, sesi duygu dolu bir şekilde kısık çıkıyordu.

Hala soğuktan titreyerek, Wren atını hızlandırdı ve farkına bile varmadan, ovalar karşısındaydı - ama eskisi gibi değillerdi.

Silvertide gülleri önlerindeki araziye süslüyordu, parlak yaprakları hafif esintide dans ediyordu. Bir an için Wren sadece bakakaldı. Drevenor'da bu çiçekleri yetiştirmek için çok uzun zaman harcamış, her bir çiçeğe özenle bakmıştı. Ama bu...

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Dessa'ya, dağınık çiçeklere başını sallayarak.

"Ben de yapamam," dedi Dessa, gözleri yaşlarla dolarak. "Bu bizim kazanmamıza yardımcı olacak. Ben... Yapabileceğimizi bilmiyordum."

Wren uzanıp arkadaşının buz gibi elini sıktı. "Daha önce bir kez başardık. Yine başarabiliriz. Ve şimdi..." Mütevazı gül bahçesini işaret etti, kelimeler yetersiz kalıyordu.

Zavier atını Dessanın yanına getirdi ve seçilmiş hasatçılar grubunu işaret ederek Dessa'ya konuştu. "Onlara öğrettiğin yöntemden emin misin? Yapabilecekler mi?"

Cal, Dessa'nın talimatlarını tekrar ederek, güvenini göstermek için hançerini salladı: "İkinci düğümden kesin, kökleri sağlam bırakın. İkili gruplar halinde çalışın, biri keserken diğeri toplasın ve paketlesin."

"Aynen öyle," dedi Dessa cesaret verici bir şekilde. "Değil mi, Wren?"

Wren başını salladı, ama dikkati Torj'a takılmıştı. Torj ayrılmış bir şekilde duruyordu ve ellerini yanlarında açıp kapatıyordu.

Sonunda Wren attan indi ve diğerleriyle birlikte kırbaçla kaydı. hasatçılar, bıçağını kınından çıkardı. Dessa ile birlikte çalıştı. Kes, topla, pakettle. Bu ritim neredeyse hipnotik gibiydi, özellikle de grubun geri kalanı, buraya zorla yürürken Dessa'nın onlara öğrettiği hassasiyetle hareket ederken.

"Lifelore'un Efendisi onlarla gurur duyardı," dedi Wren arkadaşına.

Dessa hüznü bir gülümsemeyle, "Ama Drevenor artık yok... Yaşam Bilgisi, savaş, şifa, tasarım... Alchemy'nin bu temel taşları şimdi ne olacak? Öğrenmek isteyen alchemist'ler ne olacak?" dedi.

"Belki sen öğretirsin," dedi Wren nazikçe, bıçağını dikenlere dikkat ederek başka bir sapın üzerinde gezdirerek.

Daha düz bir araziye geçmeden önce toplayabildikleri her şeyi topladılar. Orada, Wren ve diğerleri için geçici bir simya atölyesi de dahil olmak üzere kamp kurdular.

atölyesi de dahil olmak üzere bir kamp kurdular. Çok geçmeden, gümüş dalgalı güllerin dikenlerini temizlemeye ve Wren'in karanlık simya için geliştirdiği yeni ilaçları üretmeye başladılar.

"Keşke bu gece bunu yapmak zorunda kalmasaydın," dedi Torj sessizce, yanına gelerek. "Dinlenmen lazım."

Hiçbir şey söylemedi ve elindeki karmaşık işe devam etti. Onun kollarını beline dolamasını, yüzünü gömmesini boynunun kıvrımına eğilip onu öpmek istedi, ama... mevcut arkadaşlarına güvenip güvenmediklerine bakılmaksızın, o hala başka bir adamla nişanlıydı. Babası, bu savaşı kazanmak için kazanması gereken müttefikleri olan, ruhunun bağlandığı adamın anahtarını elinde tutan bir adamdı.

bağlı olan, bu savaşı kazanmak için kazanması gereken müttefikleri olan bir adam.

Zavier ve Dessa, Wren'in ayaklarının dibinde yeni bir kova dururken, ama onlar ayrılırken itiraz etmedi. Bunun yerine, Savaş Kılıcı'nın tanıdık kokusunu içine çekti ve kendini onun kollarına atma içgüdüsüne karşı koydu. kollarına atılma içgüdüsüyle mücadele etti.

"Çok fazla yük üstleniyorsun," dedi adam, kurutulmuş otları almak için uzanırken parmakları onun parmaklarına değdi, onun hareketlerini taklit ederek iyice ezdi.

Wren, Lord Lucian'ın ortalıkta olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. "Korkarım bu, ikimizin ortak özelliği, Ayı Avcısı."

Savaş Kılıcı yaklaştı. Güçlü vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. "O zaman sana karşı çıkamam, değil mi?"

Aralarında bir bağ çıktı, şimşeklerle ve Furies'in verdiği güçle dolu – ikisinin büyüünün birleşmesi, onları ruhlarına bağlayan bir söz.

Wren, aralarındaki bağın gücüyle nefesini tuttu. Ayı Katili onun yanında gerildi ve Wren, onun da kendi içinde aynı hisleri yaşadığını biliyordu. Arzu ve sevginin senfonisi

ortak bağları üzerinde dans ederek, neredeyse kontrol edemeyecekleri bir güçle birbirlerine çekildiler.

Torj eğildi, sözleri kadının kulak kepçesini gıcıklayacak şekilde. "Bu tanrılar tarafından terk edilmiş günün ardından, tek istediğim seni çadırıma götürüp her santimini tatmak olması yanlış mı?"

Sözlerindeki şehvetli vaat, Wren'in iniltiyi geri tutmasına neden oldu. Savaş Kılıcı'nın ağzının ona neler yapabileceğini çok iyi biliyordu ve bu, dizlerinin titremesine neden oldu. Kokusu onu sardı –

eğilmemek için elinden gelen tek şeydi. Bir potanın başında meşgul olan diğerlerine baktı, ama onun hoşuna gitmeyecek kadar yakındılar.

"Yapamayız..." diye mırıldandı, ama görüntüler çoktan zihnini doldurmaya başladı – Torj'un alaycı dokunuşları, kıyafetlerini parça parça çıkararak yaptığı yavaş işkence, dilinin teninde bıraktığı izler... Sert penisinin içini doldurması...

Torj düşük bir inilti çıkardı. "Beni öldürüyorsun, Embers."

Wren başını kaldırıp baktığında, Ayı Katili'nin onu ateşli bakışlarla incelerken dudağını ısırıldığını gördü. "Sen... hepsini gördün mü?"

"Gördüm mü?" Torj gergin bir nefes verdi. "Embers, ben bunu *hissettim* lan." Wren ona şaşkın şaşkın baktı.

O eğlenerek omuz silktili, sonra vücudunu çevirerek alt kısmını gösterdi. "Şimdi inanıyor musun?" Kalın, sert ereksiyonunun izleri deri giysisinin altında açıkça görünüyordu.

Bu manzara, bacaklarının arasında bir sıcaklık hissi uyandırdı, meme uçları korsesinin sert kumaşına karşı sertleşti. Tüm gücüyle Wren, Bear Slayer'ın gömleğini avuçlayıp ağzını kendi ağzına çekmekten kendini zorlukla alıkoydu.

"Kıskanç bir tip olmadığım için çok şanslıyım," dedi Darian, geçici kimya laboratuvarına girerken. "Ve Furies aşkına, Elderbrock, biraz nezaket göster. Hepimiz birkaç hafta içinde senin devasa aletini defalarca görmek istemiyoruz."

Torj kendini düzeltirken, kulaklarının uçları kızararak Wren kahkaha attı. Ama Savaş Kılıcı,

"Senin hoş karşılanmadığın yerlere sürekli ortaya çıkman benim suçum değil."

"Ben her zaman hoş karşılanırım," diye espri yaptı

Darian. "O zaman bunu ilk kez kabul et," diye cevapladı

Torj sert bir sesle.

Soylunun gözlerinde eğlence parladı, sonra ciddi bir bakışla ona baktı, sesi uyarı doluydu. "Şu anda herhangi biri olabilirdim."

"Biliyorum," diye mırıldandı Wren, başını eğerek.

"Biliyor musun?" diye meydan okudu Darian. "Çünkü az önce gördüğüm şey nişanımızı alay konusu yapıyor. Sadece ben olduğum için şanslıydın, ama ya babam olsaydı? Ya da onun bayrak taşıyıcılarından veya casuslarından biri? Kurmayı umduğun tüm ittifaklar

başlamadan yok olacaktı. Ve Torj'un zehirlenmesi hakkında sahip olduğu bilgiler duman olup uçacaktı." Onları inceledi, ifadesi yumuşadı. "Orta Diyarların halkı, sevdiğimiz insanlar, senin sağduyuna güveniyor. Bunu acımasızlık olsun diye söylemiyorum. Bunu "Gerekliydi." Bakışları Torj'a takıldı. "Umarım bunu biliyorsundur, kardeşim."

İkisi de cevap veremeden, Darian çadırlara doğru geri yürüdü.

Wren iç geçirdi. "Üzgünüm," dedi Ayı Katili'ne. "Her şeyi bu hale getirdiğim için üzgünüm."

"Senin suçun değil. Elindeki kartları elinden geldiğince en iyi şekilde oynayabilirsin."

Wren tereddüt etti. "Deniyorum..."

"Biliyorum," diye cevapladı. "Ve ben burada olacağım. Her adımda, söz verdiğim gibi."

Wren, onun dokunuşunun hayaletini teninde hissetti, bir gün, o kampın merkezine dönmekten önce yaşayacağı zevkin fısıltısını. Savaş Kılıcı uzaklaşırken, karnının derinliklerinde derin bir özlem hissetti.

Bu onu acıttı.

"Ayrılabiliriz," dedi Kipp ertesi sabah şafak sökmeden.

"Güçlerimizin çoğu buluşma noktasına devam ederken, daha küçük bir birim düşmanı peşimizden geçide çekebilir..."

"Peki ya güller? Onları kim alıyor?" diye sordu Wren.

"İkisi arasında bölüşeceğiz, böylece bir şey olursa tamamen . Sonuçta biz yem rolünü oynuyoruz..."

Wren, Torj'un seçeneklerini ve arkadaşlarının tavsiyelerini değerlendirmesini izledi.

Sonunda, en çok nefret ettiği adama dönerek, "Lord Lucian," dedi, "askerlerimizi al ve planlanan rotada devam et.

hala bizim birincil hedefimizmiş gibi gösterin." Sonra, bakışları çocukluk arkadaşını buldu. "Lord Darian, gelininizin güvenliğini sağlamak için bizimle gelmeniz en iyisi. Küçük grubumuzu vadiden geçireceğim."

"Kesinlikle olmaz. Elwren bizimle geliyor," dedi Lord Lucian. "Gelecekteki gelinimin, kancadaki bir solucan gibi yem olarak kullanılmasına izin vermeyeceğim."

"Korkarım fırtına ustalarına ihtiyacımız var, Lord Lucian," diye araya girdi Kipp nazikçe. "Arkamızdaki gücü ortadan kaldırmak istiyorsak, onların gücüne ihtiyacımız olacak, eminim bunu anlıyorsunuzdur."

Lucian, Darian'ın Torj'un emirleri doğrultusunda onu uzaklaştırmadan önce stratejiste öfkeyle bakarken şakaklarında bir damar atıyordu.

Küçük grup, Cal ve Xavier'in keşif görevinden dönmelerini beklerken sabit bir hızla ilerledi. Wren, geldikleri yolu sürekli arkasına bakarak, arkadaşları geri dönmezse ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu.

arkadaşları geri dönemezse ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Saatler sonra Cal'ın sesi önlerinden duyuldu. "Yaklaşıyorlar!" O ve Xavier atlarını sertçe şirketin yönüne doğru sürdüler , yüzleri asık. "En az yüz asker peşimizde, iyi silahlanmışlar, düzenli bir şekilde ilerliyorlar," diye rapor verdi Cal.

Wren, Savaş Kılıçları'nın tepkilerini ölçmeye çalıştı. Onların ellisine karşı yüz adam... O bir askeri uzman değildi, ama tahminine göre, dezavantajlı durumda olduklarını söyleyebilirdi.

"Ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Torj.

"Çeyrek mil, belki daha az," diye cevapladı Xavier, atını Wren'in yanına çekerek. "Artık saklanmaya çalışmıyorlar."

"Keşifçilerimizden haber var mı?" diye sordu

Wren. Cal başını salladı. "Yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı Torj, çenesini sıkarak. "Bu kadar erken bir çatışmadan kaçınmayı umuyordum ama Silas'ın kuvvetlerinin bir kısmını bile ortadan kaldırabilirsek, bu fırsatı değerlendirmeliyiz. Vadi en iyi seçenek. Onları dar geçide çekip tek tek avlayabiliriz. Sayıca üstünler ama konum mükemmel ve aramızda Savaş Kılıçları ve simyacılar var."

Arkalarında bir düşman komplosu olduğunu bildikleri halde, eskisi gibi acele etmeden ilerlemek yanlış geliyordu. Ama bilmiyormuş gibi davranmak zorundaydılar, sanki sadece

başkente doğru ilerliyorlarmış gibi davranmak zorundaydılar, güçlerinin prestijini caydırıcı olarak kullanarak.

"Sence saldırmayı planlıyorlar mı?" diye sordu Wren, Torj'a. "Sen onların yerinde olsan saldırır mıydın? Sayıca üstünlüğümüzden yararlanmak isteyeceklerdir, değil mi?"

"Evet, sayıca azız," dedi Savaş Kılıcı. "Ama bizimki gibi daha küçük bir kuvvetle, daha hızlı hareket etme, uyum sağlama, düzen değiştirme yeteneğine sahibiz... Tedarik arabalarımız, ağır kuşatma silahlarımız ve savaşın yarısı kadar gümüş dalgası var." Torj düşünceli görünüyordu. "Arkamızdaki birimin ne tür becerilere sahip olduğunu bilmiyoruz. Tecrübeli savaşçılar olabilirler ya da sadece . İçimden bir ses Silas'ın ikisini de feda etmekten çekinmeyeceğini söylüyor."

"Bu konuda haklısın," diye araya girdi Xavier, yüzünde sert bir ifadeyle. "Ve Silas'ın taktikleri, savaş manevraları kadar zihin oyunları da ilgilidir. Daha çocukken bile duygusal savaşın değerini biliyordu çocukken bile duygusal savaşın değerini biliyordu."

"Nasıl yani?" diye sordu Wren, arkadaşının omuzlarının içe doğru çökmesini izleyerek.

'Küçükken, hep ben, Silas ve arkadaşımız Otis birlikteydik. Her şeyi birlikte yapardık – oynardık, annemin derslerine katılırdık ve Otis'in babası bize eskrim yapmayı öğretirdi . . . Hatta bize aynı ahşap kılıçları hediye etti. Biz daha küçüktük ve bir gün Silas ateşlendi, çocuklar gibi, ve bir hafta boyunca Otis ile oynamak zorunda kaldım. Bunun önemi yoktu, sadece arkadaşımızı özlemiştik ve üçümüzün birçok oyunumuz için mükemmel bir sayı olduğunu düşünmüştük. Ama Silas iyileşip bize döndüğünde, farklıydı, huysuzdu. Kısa bir süre sonra, tahta kılıcım parçalara ayrılmış olarak bulundu... Silas bana bunu Otis'in yaptığını söyledi.

"Ve ona inandın mı?" dedi Wren.

"Ben çocuktum. O da benim kardeşimdi," diye cevapladı Xavier üzüntüyle.

Wren arkadaşına sarılmak istedi. Sesinde acıyı duyabiliyordu. "Otis'e ne oldu?"

"Aileme onun yaptığını sandığım şeyi anlattım. Onlar da onun ailesine anlattılar... ve babası onu sokakta döverek öldürdü." Xavier'in sesi kısılmıştı. "Tabii ki, çok sonra

Silas'ın yaptığını anladım. Kıskançlıktan yaptığını. Ve Otis'in dövülmesini kayıtsızca izlediğini."

Wren'in omurgasından bir titreme geçti. "Tanrım..."

"Evet, öyle." Xavier eyerinde dikleşti. "Silas, insanların duygularını onlara karşı kullanmayı bilir. Ve oturup oturup insanların birbirlerini yok etmelerini izlemeye can atıyor."

"Hiçbir şeyi umursamıyor mu? Güç ve kontrol dışında?"

Kimseyi?" Torj, Wren'in diğer tarafından sordu.

"Beni önemseydiğini sanıyordum," diye cevapladı Xavier. "Ama sanırım o günler çoktan geride kaldı."

"Üzgünüm," dedi Wren.

"Ona gerçekten yardım edebileceğimi düşünmüştüm."

Wren iç geçirdi. "Biliyorum, Zave..."

Her zamanki gibi savaşa hazır, hırçın görünümlü Thea'nın gelişi sözünü kesti. Kız kardeşinin dikkati doğrudan Torj'a yöneldi.

"Wilder ve ben, bir tuzağa sürüklendiğimizden endişeleniyoruz," dedi önsöz yapmadan. "Vadi'yi kullanmak iyi ve güzel, Ayı Katili, ama ya diğer tarafta bizi daha fazlası bekliorsa?"

"Bölge güvenli. Kipp, vadide giriş ve çıkış dışında başka erişim noktası olmadığını garanti etti. Karşı tarafta bizi bekleyen başka bir Halk Öncü Gücü olmadığından emin olmak için on keşif eri önceden gönderdi."

"Benim gibi düşünen bir adam," dedi Kipp. "Ama doğru, her şey yolunda."

"İyi." Thea başını salladı, şimdi sakinleşmiş görünüyordu.

"O zaman karar verildi," dedi Torj. "O pislikleri ölümüne çekelim."

Wren, Delmirian manzarasını arka planında Tverrian aygırına binmiş Torj Elderbrock'u hayranlıkla seyretmekten kendini alamadı. Geniş omuzlarına savaş çekicini asmış, zırhını giymiş haliyle tam bir Thezmarr Savaş Kılıcı gibi görünüyordu.

Arkasında, krallık – onun krallığı – geliyordu, topraklarında yaklaşan şiddetin farkında değildi. Ufka kadar uzanan sonsuz düzlükler ve zümrüt yeşili tepeler, bulutsuz gökyüzünde düzenli bir şekilde dans eden serçe sürüleriyle birleşiyordu. Esinti Wren'in yüzünü ısıtıyordu ve arkasında metal zırhların ve zincirli zırhların

arkasındaki metal göğüs zırhları ve zincir zırhların çıkardığı ses olmasaydı, huzurlu bir yaz günü olduğuna inanabilirdi.

Hayatı boyunca, kitaplarda okuduğu gibi, yumuşak çimlerin ve kır çiçeklerinin üzerine serilmiş battaniyeler, yiyecek ve içecek dolu sepetler, kahkahalarla çevrili bir ortamda, hiçbiri hoşuna gitmemişti.

Ne düşünüyorsun? Torj'un sesi zihninde yankılandı.

Huzur, diye cevapladı. Ya da en azından benim hayal ettiğim huzur. Savaştan sonra bile, buna benzer bir şey yaşamadım. Gölgeleer gitmiş olsa da, çevremdeki dünyada ve içimde

... Bazen barış zamanında nasıl bir insan olurdum diye merak ediyorum. Ve bunca zaman sonra bu kadar güzel bir şeyi sürdürebilir miydim diye.

Sözleri yüksek sesle söylememek, ama bağları aracılığıyla Torj'a aktarmak bir şekilde daha kolaydı. Aralarında konuşulmamış bir sırda bu , sadece ona söyleyebileceği, sadece zihinlerinin ve ruhlarının en derinlerinde saklı bir şeydi.

Savaş Kılıcı'nın gözleri parladı. *Elbette iyilikle ayakta kalabilirsin. Sen iyisin.*

Üzgün gülüşünü bastırdı. *Önyargılısın, dedi, hafif bir tonla konuşmaya çalışarak, sonra konuşmayı ona çevirdi. Peki ya sen? Thezmarr'ın güçlü Ayı Katili için barış neye benziyor?*

Ağzının köşesi gülümsedi. *Özgürlük, diye cevapladı. Sana kur yapma özgürlüğü. Zamanımızı geçirme özgürlüğü. Seni herkesin görmesi için koluma takma özgürlüğü. Güvenliğimiz için endişelenmemek, bunun yerine tek endişemizin bir sonraki seyahatimizi hangi güzel yere yapacağımız olması...*

Wren'in kalbi biraz sıkıştı. Kraliçe olarak yeni hayatının seyahatler ve maceralarla dolu olacağından şüphe duyuyordu. *Korkarım ki, önümüzdeki birkaç yıl boyunca yapacağım tek seyahatler diplomatik ilişkiler adına olacak.*

Önemli değil. Seninle olduğum sürece her yere giderim, Embers.

Önlerinde yükselen uçurumun önünde durdular. Uçurumun eski taşları zaman ve suyla pürüzsüzleşmiş, karanlık ve dar bir yarık gibi açılmıştı.

Herhangi bir yere mi? Wren sessizce sordu. *Gölgeleer için mi?* Büyüsü, beklenti içinde derisinin altında titriyordu.

Eğer oraya gidiyorsan, ben de oraya giderim.

Ve Wren derin bir nefes aldı ve atını karanlığa doğru sürmeye başladı.

BÖLÜM 46

Torj

"Deneyimli Savaş Kılıcı, her savaş planının, çok daha fazlasını gerektirecek bir günün sadece ilk uzlaşması olduğunu bilir."

– *Savaşçının Yolu*

TORJ, muhtemelen babasının onu küçükken mutfak dolaplarına kilitlemesi nedeniyle, kapalı alanları hiç sevmezdi. Her zaman Tver'in geniş, çimenlerle kaplı vadilerini tercih etmişti.

Orada, toprak gökyüzüne kadar uzanır, açık ve davetkârdır, coşkun nehirler ve özgürce koşan vahşi at sürüleriyle doludur.

Birkaç gündür yıkanmamış elli savaşçının bulunduğu vadi, onun ideal mekanından çok uzaktı, özellikle de onları birbirine yakın, neredeyse tek sıra halinde, sivri kayalıklar ve çakıl taşları üzerinde yürümek zorunda bıraktığı için. Bilerek kendini savunmasız hale getirmenin getirdiği bir tür gerginlik vardı ve Torj, her iki yanında yükselen sağlam kayalıklarla vadinin derinliklerine doğru ilerledikçe tüyleri diken diken oluyordu.

Ses burada farklı bir şekilde yayılıyor, kıvrımlı dar yolu takip e d e r e k yukarı doğru yankılanıyordu. Torj, Tverrian aygırına güveniyordu, diğer biniciler o kadar şanslı değildi. Arazi ve garip sesler bazı atları ürkekleştirirken, diğerleri düz olmayan zeminde ayaklarını yere basmakta zorlanıyordu.

İlerlerken Torj, kümelenmeyi veya daha kötüsü tehlikeli boşlukları önlemek için kuvvetleri arasında uygun mesafeyi korumak , daha da kötüsü tehlikeli boşluklar oluşmasını önlemek için kuvvetleri arasında uygun mesafeyi korumak zorluğunu fark etti. Zırhların metalik sesi ve

kayaya çarpan metalik ses, onun dağınık düşüncelerinin etrafında rahatsız edici bir koro oluşturunuyordu.

Ensesinde bir karıncalanma hissetti ve onun tedirginliğini sezen Tucker de yer değiştirdi. Ya zehir Torj'un zihnini etkilemişse? Ya bu onu aceleci bir karar vermeye yöneltmişse? Tüm kuvvetlerini tehlikeye atmaya? Yolculuklarına devam ederken bu rahatsız edici his onu terk etmedi ve yanında Wren'in fırtına büyüünün huzursuzlaştığını hissedebiliyordu.

Bunu sevmedim, dedi zihninde. *Bir şeyler yolunda değil.*

Biliyorum, dedi Torj, arkalarında düşmanın izini arayarak. Şimdiye kadar vadiye girmiş olmaları gerekirdi...

"Torj." Wren bu sefer yüksek sesle konuştu ve önünü işaret etti. Ordularının ön tarafında, toz havaya yükseliyordu. Torj oraya doğru ilerlemeye başladı. "Orta alemlerde ne oluyor..."

Askerlerin oluşturduğu kol boyunca bir panik dalgası yayıldı ve aniden insanlar dar alanda içgüdüsel olarak atlarını döndürmeye çalışmaya başladılar.

"Ne oldu?" Torj, kargaşanın nedenini göremediği için seslendi.

Bir çığlık duyuldu ve Torj, vadinin zemininin katı görünen kısımlarının kaymaya başladığını görünce midesi ağzına geldi.

Atlar arka ayakları üzerinde yükseldi. Askerler eyerlerinden düştü ve düzenleri anında bozuldu.

Düşman, aşağıdaki gizli siperlerde pusuda bekliyordu. "Geri çekilmeliyiz," diye bağırdı Darian yakından.

Ama Torj geri döndüğünde kalbi durdu. "Yapamayız."

Çünkü peşlerine düşürdükleri düşman kuvvetleri gelmiş, onları iki sağlam kaya duvarı ve vadinin her iki ucundaki düşman kuvvetleri arasında sıkıştırmıştı.

"Siktir," diye tısladı Torj. Aşağıdan saldırıya uğrayıp geri çekilmek ve dar bir alanda sıkışıp kalmak taktiksel bir kabustu – geri çekilecek yer yoktu ve savunma düzenine geçecek alan da yoktu. Bir tuzaktı.

Birbirlerine sıkışmışlardı, atlar neredeyse birbirlerini ezip geçiyorlardı. Henüz kimse kılıcını çekmemişti, ama bu sadece an meselesiydi ve bu kadar dar bir alanda, bu bir kan banyosuna dönüşecekti.

Wren, diye seslendi. *Bizi bu durumdan kurtarabilecek bir şeyin var mı? Kendi askerlerimizi tehlikeye atmadan olmaz*, diye cevap geldi, ama başka seçenekler bulmak için kafasını yorduğunu neredeyse duyabiliyordu. Ama başka seçenek yoktu.

O bir hata yapmıştı. Büyük bir hata.

Ve bu, onlara her şeylerini kaybettirecekti.

Torj çekicini uzattı. Bunun başka bir sonu olamazdı.

Mümkünse arkama geç, Embers. Dar alanlara rağmen, ona daha yakın olabileceğini umarak, bağları aracılığıyla talimatını ilettiler.

Havada bir şey ısıklık çaldı – bir ok, Torj'un omzuna sürtündükten sonra arkasındaki bir askerin göğsünü deldi. Zavallı adamın dudaklarından şokun yumuşak bir inlemesi çıktı, sonra kalbinden çıkan mermiye baktı. Sonra eyerden kayarak yere düştü ve öldü.

"Saldırın!" diye bağırdı Torj, çünkü yapabilecekleri tek şey buydu.

Dar geçitte çeliğin çarpışması, çığlıklar ve atların paniği ile birlikte on kat daha fazla duyuluyordu. Ses eziciydi, hepsini yutacakmış gibi tehditkardı.

Torj, duman ve toz vadide hapsolürken, her geçen saniye görüş mesafesi daha da azalırken, körü körüne çekicini salladı. Ama tek düşünebildiği şey, bunun kendi hatası olduğu idi – onları bu ölümcül uçuruma sürükleyen kendi hatasıydı ve onları buradan nasıl çıkaracağını hiç bilmiyordu.

Arkasındaki Wren'i hissedebiliyordu, büyüü karanlığı şimşek çakmalarıyla aydınlatıyordu, ama taş duvarların üzerlerine yıkılmasından korktuğu için daha fazla risk almayacağını biliyordu.

Torj, gizli hendekten ortaya çıkan gücü aşarak yolunu açtı, ilerlerken demir başlı çekicinin altında kemikler çıtırdadı. Ancak kaos daha da şiddetlendi ve acı bir pişmanlıkla, sayıca ne kadar az olduklarını fark etti.

Wren'i aradı – Wren, Thea ile birlikteydi, ikisi de fırtına kullanıcısıydı.

küçük, hassas şimşeklerle saldırırken, Wilder ve Cal onları saldırıdan korudu. Torj aygırının sırtından atladı ve

dar alanın izin verdiği ölçüde onlara doğru atıldı.

. Bunu yaparken yarım düzine düşman askerini yere serdi, ancak onlar akın etmeye devam ederek Torj'un kuvvetlerini vadi içinde sıkıştırıp tek tek avlamaya devam ettiler.

Neredeyse sağır edici bir öfke çığlığı geçidi salladı, yanlardan enkazlar döküldü. Ve sisin içinden, sivri uçlu bir sopa havada süzüldü.

Paslı dikenler düşman komutanının boğazını parçalarken, korku çığlıkları geçitte yankılandı ve kayaları ölümlle boyadı.

Ve kızıl sisin içinden, lanet olası Kan Dökücü Vernich çıktı.

BÖLÜM 47

Torj

Orta alemlerin birçok büyük savaşçısı, savunamayacağı şeyi keşfedene kadar, kullandığı silahla değerini ölçer.
. Kalp, bir kez aşk tarafından delindiğinde, Naarvian çeliğini bile geçersiz kılar."
– *Savaş Kılıcının Yolu*

"Benim topuzum nerede lan?" diye bağırdı Vernich, komutanın boynundan sopasını çekerek, botlarına taze kan sıçrattı.

Herkesin uzun zamandır öldüğünü sandığı Savaş Kılıcı gölgelerin içinden çıkıp çıplak elleriyle düşmanların kafataslarını ezdiğinde kimse konuşmadı. Onları taşa fırlattığında yüzleri püreye dönüştü.

. Hiç şüphe yoktu. Oydu. Hayattan daha büyük, şiddetin vücut bulmuş hali, kemiklerine kadar acımasız. Giysileri ve zırhı yıpranmıştı, cildi kendisine ait olmayan kir ve kanla lekelenmişti. Vernich sopasını tekrar salladı ve bu sefer vadinin kenarına vurdu – bir, iki, üç kez, tam olarak aynı noktaya.

Derin, yankılı bir gürültü, yukarıdan kayalar düşmeye başlayınca neredeyse sağır edici bir kükremeye dönüştü. Çaresiz çığlıklar kesildi, altlarında titreyen zemin şimdi şiddetle sallanıyordu.

Kayalar yağmur gibi yağdı, gürültülü sel vadiye çakıldı. Keskin enkaz parçaları Torj'un açıkta kalan derisini deldi ve boğucu bir toz bulutu etraflarını sardı. Torj, Wren'i taş yağmurundan korumak için kendini ona doğru atarken,

dilini ve dişlerini kapladı. Torj, Wren'e doğru atlayarak onu taş yağmurundan korumaya çalıştı.

Torj ve arkadaşlarının arkasındaki düşman yok oldu.

Toz bulutu dağıldığında, Vernich onlara doğru yürüdü.

Torj ve Wilder'ın önünde durdu ve kaşlarını çatı. Torj, Bloodletter'ı en son Thezmarr'daki gölge savaşının birinci yıl dönümünde görmüştü ve Torj bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu

, geçen yıllar yaşlı Savaşkılıcı'nı daha da sertleştirmişti daha da sertleştirmişti. Bloodletter'ın yaşını bilmiyordu; bunu sormayı hiç düşünmemişti – ya da cesaret edememişti – ama savaşçının yüzünde gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar vardı ve grileşen sakalı ve saçları dağınıktı.

"Elderbrock. Hawthorne," diye homurdandı Vernich, zamanın etkisinden hiç değişmemiş kaba sesiyle zamanın etkisiyle hiç değişmemişti. "Onları vadiye götürmeye çalışacağınızı biliyordum. Aptallar. Şimdi, bunu bir kez daha soracağım... Benim lanet olası topuzum nerede?"

"Cenaze töreninde yaktık," diye cevapladı Wilder, şaşkın bir şekilde. "Öldüğünü sandık."

"Sana ölü gibi mi görünüyorum?" Vernich'in kan çanağı gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzeyin altında kaynayan öfke giderek yükseliyordu...

"Senin öldüğünü sandılar." Kipp öne çıktı, atını da beraberinde sürükleyerek öne çıktı. "Ancak ben, senin gibileri öldürmenin düşmanın beklediğinden daha zor olabileceğinden şüpheleniyordum."

Vernich, stratejisti görünce gözlerini kısarak, onun eyer örtüsüne uzanıp kumaşı kaldırmasını izledi.

Orada, atına bağlanmış olarak, Kan Dökücü'nün topuzu duruyordu.

Torj dahil herkes ona bakıyordu. Silahı cenaze ateşinde yakmışlardı, değil mi? Kendisi de alevler içinde kaldığını görmüştü.

Yine de silah oradaydı, üzerinde hiçbir iz yoktu, hatta özenle bakılmıştı. Üzerinde et parçası ya da saç teli bile yoktu. Torj'un gördüğü en iyi durumdaydı.

Kipp omuz silkti. "Her ihtimale karşı sakladım."

"Sen..." Vernich ona şaşkınlıkla baktı.

"Sürprizlerle dolusun, biliyorum." Kipp göz kırptı. "Bu arada, rica ederim."

Vernich sivri uçlu sopasını bir kenara attı ve atın sırtından efsanevi topuzunu çıkardı, sinir bozucu bir şekilde sersemlemiş görünüyordu. "Seni hep sevmişimdir," diye homurdandı.

Kipp sırtıarak cevap verdi. "Şimdi, buradan siktir olup gidebilir miyiz?"

"Hiç sormayacaksın sandım," diye mırıldandı Cal, yaşlı Savaşkılıcının önünde tereddüt ederken. Yavaşça elini uzattı. "Geri dönmene sevindim, Kan Dökücü."

Vernich, daha önce hiç el sıkışmayı görmemiş gibi donakaldı. Torj dirseğiyle onu yana itti ve Vernich öne doğru eğilerek Cal'ın elini sıktı.

"Geri dönmek güzel, Whitlock."

Torj, Cal'ın yüzünde şok ifadesi belirirken gülmesini zorlukla bastırdı. Vernich'in adını bilmesi ve onu kullanmaya tenezzül etmesi onu şaşırtmış olmalıydı.

Ama yeterince tereddüt etmişti. Torj, büyüklerine baktı. "Bir üssünüz var sanırım?"

Vernich dikleşti ve başını salladı. "Kuzeydeki tepelerin hemen ötesinde gizli bir yerleşim yerim var. Orada rapor verebiliriz."

Torj, Wren ile inanamayan bir bakışlaştı. *Kurtarıcı Vernich... Kim bilebilirdi ki?*

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. *Mümkün olduğunca çok sayıda kurtarıcıya ihtiyacımız var, Ayı Avcısı.*

Vadi'nin diğer tarafında hiçbir iz bulamamış olmalarına şaşmamak gerek. Tepeler boş ve sıradan görünüyordu, tam da olması gerektiği gibi.

Torj, Wren, Kipp, Cal, Xavier, Dessa, Wilder, Thea ve Darian, Savaş Kılıcı ise düşmüş savaşçılardan birinin atını almıştı. Geri kalanlar üç gün sonra onlarla buluşacak ve gelen kuvvetler de onlara katılacaklardı.

Çimenli bir tepenin ortasında, Vernich onlara durmaları için işaret verdi. Torj, iri savaşçının birinden diğerine atladığını görünüşte masum bir taştan bir sonrakine, her biri

adımları hassas ve pratik. Taşlar yıpranmış, sıradan görünüyordu – çoğu kişinin gözden kaçıracağı türden bir ayrıntı.

Botlarının altından mekanik bir inilti sesi geldi, ardından gizli dişlilerin fısıltısı duyuldu. Torj'un şokuna, çim ve toprak bir çift kapı gibi ayrıldı, toprak ve kökler mükemmel bir dikişle geri çekilerek gölgeli tepeye inen taş basamakları ortaya çıkardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Torj, Bloodletter kenara çekilip onlara girmeleri için işaret ederken fısıldadı.

"Karşı ağırlık mekanizması," diye cevapladı Vernich sert bir sesle. Torj şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. "Bunu sen mi yaptın?"

Vernich burnunu çektirdi. "Hayır, bu zaten buradaydı. Atlarınızı şuradaki at ustamıza verin, o onlara bakacaktır. Ana sektörde atları tutamayız."

"Ana sektör mü?" Wren, tepenin yamacındaki açıklıktan çıkan adama dizginlerini verirken hayranlıkla mırıldandı.

"Görürsün," dedi Vernich, onlara takip etmeleri için işaret ederek.

Atları götürüldükten sonra Torj, Wilder ve Cal'ın yanında yürürken buldu kendini. Savaşkılları da onun gibi şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Gözlerinin loşluğa alışması biraz zaman aldı.

aydınlatma yoktu, ama aydınlatma olduğunda, o nefesini tutamadı.

Meşaleler, ancak bir yeraltı sığınağı olarak tanımlanabilecek bir yerin duvarlarını süslüyordu. Tepenin içi oyulmuştu ve geniş, dolambaçlı bir merdiven birden fazla katı birbirine bağlıyor gibi görünüyordu.

Vernich'i takip ederek tepenin daha da altına indiler ve bir dizi makara ve kova ile donatılmış geniş bir yeraltı kuyu sisteminin yanından geçtiler.

Boşluğun derinliklerine doğru ilerlerken, birkaç kişi

merdivenlerde yanlarından geçtiler. Torj, bunların zırh ve silah giymiş savaşçılar olmadığını, sıradan insanlar olduğunu fark etti. Hatta çocuklar bile vardı. "Buraya," diye homurdandı Vernich ve onlara kapıyı açtı.

İçeride, taş sütunlarla desteklenmiş tonozlu tavanları olan . Ortada birkaç kütük vardı ve Vernich onlara doğru eliyle işaret etti.

"Oturun," dedi, yüzlerini inceleyerek. "Ben burayı bulduğumda da aynı şekilde görünüyordum..."

Hepsi kütüklerin üzerine oturduklarında, Torj çekicini uyluklarının üzerine koydu ve Kan Dökücü'ye baktı. "Burası tam olarak neresi?"

Vernich cebinden bir parça kumaş çıkardı ve yüzünü silerek kir ve kurumuş kanı temizlemeye çalıştı. "Warren," diye cevapladı. "Buraya Warren diyorlar.

Delmira'nın ilk düşüşünden beri burada. Gölge büyüsünün ilk dalgası bu krallığı vurduğunda, birçok sıradan insan buraya kaçmıştı."

"İnanılmaz. Nasıl çalışıyor?" Kipp çoktan boynunu uzatmış ve tavana gözlerini kısarak bakıyordu.

"Hiçbir fikrin yok mu?" diye düşündü Vernich. "Işık, dışarıdan kayalık çıkıntılar gibi görünen gizli tavan pencerelerinden geliyor.

Havalandırma, küçük yüzey mağaraları veya doğal çatlaklar gibi görünen shaftlardan sağlanıyor. Bu, tavernanın geçitlerine çok da benzemeyen, bütün bir ağıdır."

Kipp heyecanlanmış görünüyordu.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu Torj.

"Uzun zamandır burada olduğunu biliyordum. Unutuyorsun, Delmira düştüğünde ben de oradaydım. Burası hala kullanılıyor mu, yoksa terk edilmiş mi bilmiyordum. Meğer terk edilmiş değilmiş," dedi yaşlı Savaşkılıcı eğlenerek. "Yıllar boyunca insanlar buraya gelip Delmira'nın ele geçirilmesini beklediler...

vatanlarının yeniden inşa edilmesini beklediler."

"Kim var burada?" diye sordu Darian. "Kim..."

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdı Vernich.

"O, Tver'den gelen züppe bir ahmaktır," diye cevapladı Kipp yardımsever bir şekilde. "Ama işine yarar. Arkamızda bizi takip edenlerin çoğu onun güçleridir. Ve kullandığımız parasını kullanıyoruz."

"Teşekkürler," dedi Darian gözlerini devirerek.

Vernich'in sert ifadesi değişmedi, Darian'ın güzel kıyafetlerini ve parlak botlarını incelerken dudaklarını kıvırdı.

"Vernich," Wilder araya girdi, "başka kimler var? Kaç kişi?"

Çenesindeki kaslar seğiren yaşlı Savaşçı, bakışlarını soyludan ayırıp dikkatini gruba geri verdi. "Yaklaşık iki yüz kişi, aşağı yukarı..."

"İki yüz mü?" diye haykırdı Wren, kendi patlamasına şaşırmış gibi elini ağzına kapattı.

Vernich başını salladı. "Burası, orta alemlerin dört bir yanından saklanmak zorunda kalan insanlar için bir tür sığınak haline geldi. Burada Thezmarr'ın Muhafızları da var, yaralı bulduğumuz savaşçılar ve..."

Elimizden gelenin en iyisini yaparak iyileştirdik, sonra da gerekirse Warren'ı savunmak için burada kaldılar. Son birkaç aydır ben de asker topluyorum... Burada doğru lider için savaşmaya hazır birçok kişi var.

Torj umutlanmamaya çalıştı. Vernich zaten bir kez onların hayatını kurtarmıştı, onlar için bir ordu toplayamazdı. Ya da toplayabilir miydi?

"Sana ne oldu?" diye sordu yerine savaş arkadaşına. "Öldürüldüğün söylendi. Mace'ini öyle bulduk..."

"Bunlarla birlikte." Kipp çantasından bir şey çıkardı.

Neyse ki kimyagerler onları çürümeye bırakmak yerine küçük bir kavanozda saklamayı akıl etmişlerdi: Vernich'in silahının yanında buldukları üç parmak.

"Lanet olsun, Kipp! Onları da lanet olası ateşten mi aldın?" Cal, yüzünü tiksintiyle buruşturarak bağırdı. "Bu iğrenç..."

"Onlara ait olan kişi geri isteyebilir diye düşündüm," dedi stratejist omuz silkerek, kesik parmakların içinde yüzdüğü cam kavanozu hala elinde tutuyordu.

Neyse ki Vernich kavanozu elinden kapıp camdan inceledi. Burnunu kırıştırdıktan sonra kavanozu geri attı. "Graves'e artık pek bir faydası olacağını sanmıyorum. Ama evet.

köyümün hemen dışında saldırıya uğradık ve yakalandık. Balık tutmak ve emeklilik hayalleri suya düştü," diye mırıldandı. "Bize, bana ve diğer iki Savaş Kılıcı'na bir tür zehir kullandılar. Birkaç gün sonra kaçmayı başardık. Ama Graves'e kullandıkları bıçak

kirlenmiş. Durumu çok kötüydü. Buraya, belki burada bir şeyler kalmıştır diye umutla geldik... Ama bunun yerine koca bir yerleşim yeri bulduk.

Torj buna inanamıyordu. Bunca zamandır Delmira'da, küllerin altında hayat vardı... Bunca zamandır Wren kendi harabeye dönmüş krallığını dolaşırken, burada insanlar vardı.

"Neden öldüğünü düşünmemizi sağladın?" diye sordu Torj. "Bunca zaman ne yapıyordun?"

"Gaspçı her yerde casusları var, Elderbrock. Thezmarr benim öldüğümü düşünürse, o da öyle düşünür. Senin Savaşkılıçlarının sayısını hafife alsa iyi olur. Burada ne yaptığımıza gelince... Bekliyorduk, hazırlanıyorduk."

"Kaç kişi savaşacak durumda?" diye sordu Darian. Torj kafasında hesaplamalar yapıldığını görebiliyordu. Soylu adam her zaman avantajları anlamakta ve bunlardan en iyi şekilde yararlanmakta ustaydı, şu anda da tam olarak bunu yapmaya çalışıyordu ama pek de iyi gitmiyordu. Vernich'in gözleri yine kısıldı, ama Darian devam etti. "Ordumuzda mümkün olduğunca çok sayıda mümkün, ve orta alemlerin hayatta kalması için savaşırken, buradaki insanların da buna katılmaları mantıklıdır..."

Torj'un yanında duran Wren irkildi. "Buraya gelip onlardan bizim için savaşmalarını isteyemeyiz."

"Neden olmasın? Onlar da orta alemlerin insanları. Silas'ın neler yapabileceğini gördüler, yoksa burada olmazlardı," diye tartıştı Darian.

"Onlara ne istersen sor," diye araya girdi Vernich, sesi düz bir tondaydı. "Ama sayılarına güvenme. Bazıları buraya güvenlik için geldi, daha fazla şiddet görmek için gelmişler. Ama emin ol ki, aramızda intikam peşinde olanlar da var."

Wren yaşlı Savaşkılıcı'na minnettar bir bakış attı ve Torj, elini tutup, ondan dalgalar halinde yayılan büyüü yatıştırma dürtüsüne karşı koydu. Bunun yerine, tekrar Vernich'e seslendi. "Ne kadar süre esir kaldın? Silas hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Bloodletter'ın yumrukları yanlarında sıkıştı. "Çok uzun. Ve ben "O, son savaşta karşılaştığımız tüm o lanet hayaletlerden daha büyük bir canavar olduğunu söylemeliyim..."

"Nasıl yani?" diye sordu Thea. "Onu yenmek için elimizdeki her türlü bilgiye ihtiyacımız var."

Sonunda Vernich kütüklerden birine oturdu. "Anladığım kadarıyla , Silas başlangıçta belirli türdeki büyüü bastırmak istiyordu... Savaş Kılıçlarının gücü, her bir hükümdarın gücü. Tutulduğumuz yerde, bu konuyla ilgili birçok konuşma duyduk

duyduk, simyanın işleyişini kendi gözlerimizle gördük. Tutuklu kaldığım süreden sonra ancak son zamanlarda tam gücümü geri kazandım."

Kan Dökücü'nün sözleri öfkeyle doluydu ve Torj da bu sözlerdeki kendini nefret etme duygusuna yabancı değildi. Savaş Kılıcı arkadaşı kendini suçluyordu; bu çok açıktı.

"O da gölge büyüsü kullanıyor," diye devam etti Vernich, başını sallayarak. "Önceki savaştan kalanları topluyor ve bir şekilde...

kalan az miktardaki karanlığı topluyor. Görünüşe göre onu kemiklerden, canavarların boynuzlarından ve pençelerinden çıkarabiliyor... Eskisi gibi değil, güç ipleriyle bağlamıyor, ama diğer şeyleri bozmak için yeterli. Simya, insanlar ve görünüşe göre kendi büyüsü.

"Biliyoruz, ama bu nasıl ortaya çıkıyor?" diye bağırdı Xavier.

Vernich'in bakışları, Darian'a baktığı gibi aynı keskin bakışla genç adama yöneldi. "Bir başka züppe mi?"

"Bir dereceye kadar." Xavier omuz silkti. "Zavier Terling. Naarva'nın veliaht prensi."

Vernich, Torj'a onay için bakmadan önce birkaç kez gözlerini kırptı, yüzünde inanamama ifadesi vardı.

"Doğru," diye onayladı Torj.

"Anlaşıldı," diye homurdandı Vernich. "Görünüşünüzün ne kadar benzer olduğu ve onun Naarva'lı bir büyücü olduğu gerçeği göz önüne alındığında, o senin kardeşin olmalı, değil mi?"

"Maalesef," diye cevapladı Xavier.

"Maalesef bile yetmez," diye tükürdü Vernich. "En azından o kendini beğenmiş suratını lanet bir maskeyle örtüyor."

"Maskeler hakkında bir şey biliyor musun, Vernich?" diye sordu Wren, ayağa kalkıp öne doğru adım attı. "Maske takan sadece Silas değil, acaba bunların arkasında başka bir şey mi var diye merak ediyordum... Sen oradayken maskelerle ilgili bir şey fark ettin mi?"

"Sana anlatmaktan daha iyisini yapabilirim," diye homurdandı Vernich.

"Sana gösterebilirim. Son çatışmamızda bir tane ele geçirdim. O kendini beğenmiş herifin yüzünden onu yırtıp atmak gerçekten çok zevkliydi. Onu senin için çalışma odasına getireceğim."

"Çalışma odası mı?" diye tekrarladı Wren, bu kelime Torj'u da aynı derecede şaşırttı.

Ama Vernich sadece kaşlarını çatdı. "Sen bir simyacısın, değil mi? Warren halkı, sen tahta çıktığından beri senin için bir yer hazırlıyor."

Wren'in ağzı açık kaldı ve Torj onu suçlayamadı. "Oh."

Kapı içe doğru açıldı ve Torj dahil Warswords üyeleri silahlarını kaldırarak ayağa fırladılar.

Çarpıcı bir genç kadın, onları görünce hiç irkilmeden odaya girdi. Kolundaki üç kılıçtan oluşan totem, onun da onlardan biri olduğunu gösteriyordu. Torj onu daha önce görmemişti ve sarı saçlarının benzersiz stili nedeniyle onu hatırlayacaktı. O

uzun boylu ve kaslıydı, başının yanları kısa kesilmişti, bu da ortasından aşağıya doğru uzayan saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu. ortadan örgülü uzun saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu. Bir dizi özenle yapılmış örgü, dikenli bir taç gibi, kafa derisine sıkıca sarılmıştı.

Bana Anya'yı hatırlatıyor, diye fısıldadı Wren zihninde.

Kim olursa olsun, her türlü özgüvenle odaya girdi, sadece iki parmağı kılıcının kabzasına dayanmış bir eliyle. "Kan Dökücü," diye Vernich'e seslendi, "diğerleri sabırsızlanmaya başladı. Haber istiyorlar."

Vernich başını salladı. "Gidiyorum."

Savaş Kılıcı, altın rengi örgüsü parıldayarak odadan çıkarken onların yönüne bakmadı bile.

Bir kazıma sesi duyuldu ve Torj dönüp Kipp'in altındaki kütüğü itip sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktığını gördü. Ağzını açıp konuşabilmek için birkaç kez ağzını açıp kapattı.

"Sanırım öldüm ve ilk kez bir Furies'i canlı olarak gördüm," diye fısıldadı, gözleri kapıya sabitlenmiş halde. "Ekşi bal likörü ve Gülen Tilki adına, biri bana söylesin... O orta alemlerdeki kimdi?"

"Ashlyn Graves," diye cevapladı Cal, Vernich dudaklarında bir hırıltıyla ayağa fırlarken.

Kan Dökücü, Kipp'in gömleğinin önünü yumruğuyla yakaladı ve kumaş yırtıldı. "O," diye homurdandı, *"benim kızım."*

BÖLÜM 48

Wren

"Warren halkı orta alemlerin kanunlarına uyacaktır."

– *Warren Anlaşmaları*

WREN O KADAR şaşırdı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Torj'un eli onu tutmak için uzandı.

Ama Kipp'ten daha şok olan kimse yoktu. "*Kızım mı?*" diye kekeledi. "Evet," diye tısladı Vernich. "*Kızım.*"

Kipp'in bakışları kapıya kaydı. "Ama savaşın üzerinden sadece altı yıl geçti ve o..."

Wren, Vernich cevap verirken boynundaki damarların gerildiğini görebiliyordu. "Otuz dört yaşında... Hayatımın ilk otuz yılı boyunca bakire olduğumu mu sanıyorsun, Snowden?"

"Kendi kızın sana Kan Dökücü diyor mu?" diye sordu Kipp. "Sen ona Mezarıcı mı diyorsun?"

Vernich'in boynundaki damar patlamak üzereydi...

Derin bir kahkaha duyuldu. "Onu bırak, Vernich," dedi Wilder, ayağa kalkarak Bloodletter'ın omzuna vurarak.

"Bu tehdidin kızına salya akıtmasını ister *miydin?*" diye tersledi Vernich.

Wren gözlerini devirdi ve ayağa kalkarak üzerindeki tozu silkeledi. "Kızın kendini koruyabilecek kadar yetenekli görünüyor," diye araya girdi. "Ve Kipp bilmiyordu."

Sonunda Vernich, Kipp'in gömleğini bıraktı. "Artık biliyor."

Kipp utangaç bir şekilde geri çekildi. "Seni çok iyi duydum, Bloodletter. Alınma..."

Vernich'in yüzü hâlâ kızardı. "Eğer ona bir kez bile *bakarsan*

—
Torj yaşlı Savaşkılıcıyı kapıya doğru itti. "Neden bize ondan hiç bahsetmedin?" diye sessizce sordu.

"Onun varlığından haberdar değildim, değil mi?" Vernich, birdenbire sakinleşmiş bir sesle cevap verdi. "Büyük Ayin'i geçtikten sonra beni bulmaya geldi. O zaman bana kim olduğunu söyledi."

"Ve o bir Savaş Kılıcı..." Wilder mırıldandı.

"Tabii ki öyle," diye karşılık verdi Vernich, sesinde gurur açıkça belli olurken onları toplanma alanından uzaklaştırdı.

Kipp, Wren'in yanına geldi, yanakları kızarmış, gözleri parıltıyordu ve cebinde bir şey arıyordu.

Wren o ifadeyi çok iyi tanıyordu. "Ne var?"

Kipp sırtarak kavanozu çıkardı. "Sence parmaklarını geri istiyor mu?"

Metal parçası deforme olmuştu – kalıcı kokusuna bakılırsa alevler ve simya tarafından bükülmüştü. Wren, bir çift maşa kullanarak onu tezgahın üzerinde çevirdi ve daha iyi görebilmek için fenerini yaklaştırdı

"Bu kesinlikle bir maskenin parçası mı?" diye sordu, hemen arkasında duran ve omzunun üzerinden bakan Kan Dökücü Vernich'e.

"Onu o piçin yüzünden kendim söktüm," diye homurdandı ve iç kısmındaki iğrenç görünümlü bir parçayı işaret etti. "Bu onun kaşının bir parçası."

Wren'in midesi mide bulantısı dalgasıyla kıpırdadı. Çürümüş et. Kokunun sebebi de buydu. "Bunu ne zamandır saklıyorsun?"

Vernich omuz silkti. "Birkaç hafta? Bir ay? O bok çukurundan ne zaman kaçtığınızı tam olarak hatırlamıyorum."

"Hiçbir şey yapmadın mı? Yıkadın mı? Yakmaya çalıştın mı?"

Huysuz Savaşçı burun kıvrıdı. "Yıkanmış gibi mi görünüyor? Hayır. Elimizden geleni yaptık. Warren halkı arasında birkaç

amatör simyacı var, biz de onların bir şeyler yapacağını düşündük."

"Ve?" Xavier kapıdan seslendi ve daha iyi görebilmek için tezgaha doğru ilerledi.

"Ve onlar amatör. Neye baktıklarını anlamadılar," diye cevapladı Vernich düz bir sesle. "Peki neye bakıyoruz?"

Wren, metal parçasını dikkatle inceledi, ön tarafının obsidiyen rengini fark etti ve bir kez daha ters çevirdi. Tahminine göre, bu parça maskenin burnun üst kısmını ve kaşları kapatan kısımdan kopmuş olmalıydı, ancak tam olarak incelemek için yeterli büyüklükte değildi. Ancak, küçük bir ayrıntı dikkatini çekti.

"Buradaki deseni görüyor musun?" Maskenin iç kısmını işaret etti, burada bir dizi yoğun oluk oyulmuştu.

"Görüyorum," dedi Xavier, Vernich de onaylayarak homurdandı.

"Tasarım konusunda, Usta Mercer bize bu tür desenlerin genellikle parça ile simya arasında daha fazla yapışma sağlamak için kullanıldığını öğretmişti. Bu, Silas'ın uyarladığı kelepçelerde kullanılmamıştı. Bu, sadece maskelerde kullanılan yeni bir unsur..."

"Ne olmuş yani? Simya daha uzun süre etkili mi oluyor?" diye sordu Xavier.

"Benim tahminim öyle, ama tam bir maske olmadan bunu bilemeyiz."

"Kesin bir sonuca varamayız," diye cevapladı Wren.

"Ben kimya hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldandı Vernich arkalarından mırıldandı, "ama senin için düşmanın yüzünden bir maske daha sökmekten memnuniyet duyarım."

Wren gülümsedi. "Çok teşekkür ederim, Vernich." Bloodletter başını salladı ve uzaklaştı.

"Onu giderek daha çok seviyorum," dedi Xavier eğlenerek.

"Ben de öyle," diye onayladı Wren. "Bize tam bir maske bulabilirse... Bunun olayları anlamamıza yardımcı olacağını hissediyorum."

Xavier omuz silkti. "Drevenor'da söylediğim şey ciddiydi. Silas bana benziyor. Eğer kardeş olduğumuz anlaşılırsa, bu savaşın tüm gerekçesi sorgulanır. Eski bir kraliyet mensubu güç düşkünü olduğu için, bir kraliyet mensubu diğer kraliyet mensuplarının gücüne karşı savaşıyor mu? kimliğini koruyor, Wren."

"Araştırmanın bir zararı olmaz."

"Zaten çok fazla boş zamanın var," diye alay etti Xavier.

Wren'in sabrı tükeniyordu. "Yardım etmeyeceksen, çık dışarı. Odaklanmam lazım."

Zavier ellerini kaldırarak teslim oldu ve Vernich'in peşinden gitti.

Wren, Warren'in çalışma odasında sabaha kadar çalıştı. Gecenin bir saatinde Dessa da ona katıldı ve ikili, tezgahların üzerine eğilerek, karanlık simya ilacından mümkün olduğunca çok miktarda damıtmaya çalıştı. Wren, formülünü değiştirerek sıvının sadece panzehir olarak değil, önleyici olarak da kullanılabilmesini sağladı. Ancak bu özel iksir için gümüş dalgalı güllerin daha yüksek konsantrasyonda kullanılması gerekiyordu ve Torj'un bulduğu malzemelerle ancak bu kadar yapabilmişlerdi.

Ayrıca Torj'un kanını inceleme için birkaç tabakta saklıyordu ve hazırladığı çeşitli panzehirlerle test ediyordu. *Zehir ile tedavinin arasındaki fark sadece doz meselesi*, diye düşündü çalışırken. Zehirin ne olduğunu çözdüğü anda, tedavi de ulaşılabilir hale gelecekti.

Kapı çalındı ve Xavier içeriye göz attı. "Yardım ister misin?"

"Her zaman." Wren alnındaki teri sildi ve kaynayan potaların altındaki alevlerle ilgilendi.

"Nihayet," dedi Dessa odanın köşesinden alaycı bir şekilde.

"İyi," diye cevapladı Xavier, arkasında duran bir düzine yüzü göstermek için öne çıktı. "Biraz getirdim..."

Wren kaşlarını çattı. "Zave... Açıklayacak mısın?"

Zavier odaya girdi, gözleri uzun zamandır görmediği kadar parlak görünüyordu. "Buradaki herkesin kullanabileceğimiz bir yeteneği var," dedi ona. "Drevenor'da eğitim almış kimyagerler olmayabilirler, ama... eski bir aşçı olağanüstü bıçak becerisine sahip bir aşçı? Otlar ve zehirli bitkiler hakkında bilgi sahibi bir bahçıvan? Oh, ve arkada bir yerde bira yapan bir adam var..."

"Ne yaparsan yap, onu Kipp'le tanıştırma," dedi Wren alaycı bir gülümsemeyle.

"Not aldım," dedi Xavier. "Ama ne dersin? Onlara farklı malzemeleri ve görevleri hazırlamak için istasyonlar kurabilirim, sen ve Dessa da asıl simyayı yapabilirsiniz?"

Wren arkadaşının bakışlarını karşıladı, sonra da onun arkasındaki hevesli yüzleri. Buraya ona, Delmira'ya yardım etmek için gelmişlerdi.

Ve gülümsedi. "Hadi yapalım."

BÖLÜM 49

Torj

"Geçmişin kalıntıları genellikle geleceğe giden yolu aydınlatmak için bir araç görevi görür."

– *Gizemli Simya: Maddenin Gizemlerini Açığa Çıkarmak*

TORJ, onu çalışma odasında hemen fark etti. Warren halkına ot torbaları dağıtırken saçları gözlerine düşmüştü. Bu geçici simya odası, yeraltı kalesinde büyük bir heyecan yaratmıştı ve birçok kişi, Delmira'nın gelecekteki kraliçesine yardım etmek için gönüllü olmuştu. ve diğerleri ise kendi sorunları için ondan yardım istemeye gelmişti.

Torj içgüdüsel olarak ona doğru ilerledi, aralarındaki bağ onu daha da yaklaştırdı, ona daha yakın olma ihtiyacı duydu. Mağara gibi alanda fazladan fenerler yakılmıştı ve titreyen alevler Wren'in saçlarındaki bronz rengi yakaladı. Her zamanki keskin ifadesi, . Sanki saatlerce hazırlık yapmamış gibi malzemeleri dağıttı.

Wren onlara karşı simyayı nasıl yapacaklarını öğretiyordu. Farklı amaçlar için farklı tezgahlar kurulmuştu. Bazıları otları ince ince doğuyor, bazıları kazanların altındaki ateşi kontrol ediyor, diğerleri ise...

"Hayır, böyle," dedi Wren sabırla kadınlardan birine, karışımı doğru şekilde damıtmayı göstererek. "Renginin

renk değişiyor mu? İşte o zaman bir sonraki adıma geçebileceğini anlarsın."

Belki de gerçek simyayı anlayan her kişi için, Silas'ın yozlaşmış biçiminden etkilenebilecek kişi bir azalırdı.

"O bir şey, değil mi?" Thea kapıda durdu ve onun bakışlarını takip ederek kalabalığın içindeki kız kardeşini aradı.

"Bu yetersiz bir ifade ve ikimiz de bunu biliyoruz," dedi Torj sinirli bir şekilde.

"Öyleyse neden orada, onun yanında durmuyorsun?" diye sordu Thea.

"ünkü onu izlemek bir ayrıcalık. O, sadece kendisinin yapabileceği şeyi yaparken benim gölgemi üzerine düşürmeme gerek yok."

Thea onu süzdü. "Zavallı herif. Durumun çok kötü." "Hadi oradan."

Thea güldü. "Olması gerektiği gibi. O bizim en iyimiz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence çok iyi biliyorsun," dedi Thea omuz silkerek. "Bu ne demek oluyor?"

"Wilder gibi olduğunu demek istiyorum. Hak etmediğini düşünüyorsun, ama hak ediyorsun. Sen de bizim en iyilerimizden birisin..."

Torj tartışmak için ağzını açtı, ama Thea bir bakışla onu susturdu. "Embervale kız kardeşleriyle tartışmaman gerektiğini hâlâ öğrenmedin mi?"

Torj alaycı bir şekilde başını salladı. "Kaybedeceğim diye denemekten vazgeçmeyeceğim."

Thea sırtıttı. "Aferin sana."

Bunun üzerine Torj gülmekten kendini alamadı.

Torj, Dessa ve Xavier'in güçlendirici iksirinden bir doz almış olalı üç gün olmuştu. Bu iksiri mümkün olduğunca uzun süre kullanmaya çalışıyor, yeniden iksir almadan mümkün olduğunca uzun süre idare etmeye çalışıyordu. Ancak

Warren'ın silah odasında oturmuş, savaş çekicini kuşağına ağır bir şekilde koymuşken, bu sınıra ulaştığını fark etti. Elini

Wren'in temizlik yardımcısını kumaş parçasına dökerken titriyordu ve silahın ağırlığı altında uylukları morarmış gibi hissediyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, yakında çekici hiç kaldıramayacağına dair içini kemiren endişeyi görmezden geldi.

Kendi başarısızlıkları yüzünden acı çekerken, kapı açıldı ve Wilder, Vernich, Cal, Thea ve Kipp içeri girdi – dört Savaş Kılıcı ve bir stratejist, hepsi onun çöküşüne tanık olmak için buradaydı.

Harika, diye düşündü Torj karamsar bir şekilde.

Ama selam vererek başlarını salladılar, Thea silahlarla kaplı duvarları görünce düşük bir ısıklık çaldı. "Fena değil, Bloodletter... Hiç de fena değil."

"Naarvian çeliği değil, ama yine de hainleri parçalayacak," diye cevapladı Vernich. "Silas'ın bilinen üslerinde gerilla savaşı yapıyoruz. Bu silahların çoğu ona ait."

"Etkileyici," diye cevapladı Thea. "Audra'ya haber verdin mi?"

Vernich başını salladı. "Çok tehlikeli. Bu yerin keşfedilmesini göze alamayız."

Torj dikkatini tekrar çekicine çevirdi, elindeki kurumuş kanı temizlemeye çalışırken eli daha şiddetli titriyordu...

Aniden çekiç kucağından kalktı ve başını kaldırıp baktığında Vernich'in çekiçle birlikte temizlik malzemesini ve bezi de tek kelime etmeden kendine doğru çektiğini gördü.

"Ne yapıyorsun?" Torj, yüzü kızararak tısladı.

"Cenazen için çiçekleri düzenliyorum," dedi Vernich açıkça. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Kan Dökücü, oyulmuş demirin üzerine bezi düzgün, tecrübeli bir el hareketiyle, kendi değerli silahına gösterdiği özenle temizledi. Karışımın runelerdeki kiri ve kanı keskin bir şekilde temizlemesini hayranlıkla izledi, onaylayarak mırıldanarak şişeyi inceledi ve sonra onu yerine koydu.

"Neden kılıçtan topuz kullanmaya başladığımı bilmek ister misin?" diye sordu aniden.

Torj'un kaşları havaya kalktı. Yaşlı Savaşkılıcının mace *dışında* başka bir silah kullandığını bilmiyordu. "Tamam."

Vernich işini bırakıp gömleğinin kolunu sıvadı ve sağ kolunun ön kısmında uzanan kalın bir yara izi ortaya çıktı. "Buradaki tendonu kesip geçmeyi başardım," dedi, sesinde

Yaralı eti göstererek, "O zamanlar henüz Muhafız bile değildim, ama arenada antrenman biraz hararetlendi. Ondan sonra kılıcı düzgün kullanamadım, giriş sınavını geçmem gereken seviyede değil

İlk yardım görevlilerine göre, bu yaralanma parmaklarımın hareket kabiliyetini ve bilek kontrolümü olumsuz etkilemişti."

"Bunu bilmiyordum," dedi Wilder, Torj'un yanında mırıldanarak.

"Neden yapayım ki?" Vernich sertçe cevap verdi. "Her neyse, Thezmarr'ın en iyilerinden biri olmak için gereken hassas kılıç tekniklerini öğrenemeyeceğim söylendi. Savaşçı olarak hayatımın bittiğini düşündüm..." Biraz dengesiz bir şekilde sırıttı. "Sonra Esyllt bana bir topuz verdi. Artık bilek çevikliğim olmayabilir, ama kesmek yerine ezerek de aynı sayıda can alabileceğimi söyledi."

Kipp burnunu çektirdi. "Doğru gibi görünüyor."

Ama Torj, Bloodletter'dan gözlerini ayırmadı, midesi rahatsızlık hissiyle kıpır kıpırdı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü ben uyum sağladım," diye cevapladı Vernich. "Ve şimdi senin de yapman gereken bu."

Torj başını salladı. "Bu çekici kaldıramadığım gün, artık bir Savaş Kılıcı olmayacağım gün olacak."

"Ne saçmalık," dedi Thea, kendi kılıcını bilemediği yerden. kendi kılıcını bilemediği yerden. "Bir Savaşkılıcının gücü, kolunu sallayabilmesiyle sınırlı değildir."

"Öyle mi?" Torj karanlık bir kahkaha attı. "Silah kullanamayan bir Savaşkılıcının senin yanını korumasını ister miydin?"

Ama Thea'nın bakışları öfkeli ve kararlıydı. "Kız kardeşim seni ölmeye bırakacak sanıyorsan, yanıliyorsun Ayı Katili."

Etrafında onaylayan mırıldanmalar duyuldu.

"Dessa ve Xavier'in yaptığı iksir nasıl?" diye sordu Wilder.

"Yardıma oluyor," diye cevapladı Torj. "Ama ona bağımlı olmak istemiyorum. Silas'ın Drivenor'a ilk saldırısında kullandığı simyaya benziyor ve onu besleyen karanlığın ne olduğunu kim bilir? Henüz kalıcı etkilerini bilmiyoruz."

"Belki de daha hafif bir silah kullanmayı düşünmenin zamanı gelmiştir? Bloodletter uyum sağlayabiliyorsa, sen de sağlayabilirsin..." Cal, Torj'un kafasını koparmasını beklermişçesine tereddütle konuştu.

O, böyle birine mi dönüşüyordu? İnsanların, azarlanma korkusuyla gerçek düşüncelerini paylaşmak istemedikleri biri mi?

"Yeminimiz korumaktır," dedi Wilder nazikçe. "Bunu tek başımıza yapmak zorunda olduğumuzu söyleyen bir şey yok."

Torj iç geçirdi. "Başka bir şey konuşabilir miyiz?"

"Kan Dökücü Vernich Warner'ın bir *kızı* olduğu gerçeği gibi mi?" diye sordu Kipp hemen.

"Hem de bir *Savaş Kılıcı* kızı," diye onayladı Thea.

"Audra'ya göre Savaş Kılıcı," diye ekledi Kipp. "Ashlyn Graves, yeni nesil arasında bir efsane."

Vernich ikisine de sert bir bakış attı ve Torj gülümsemeyi zorlukla bastırdı. Yaşlı adam, kalkan taşıyıcı eğitimi sırasında ikisine de çok kötü davranmıştı, bu yüzden Vernich artık daha iyi bir adam olmasına rağmen, Torj onun sinirlenmesini görmekten hala keyif alıyordu.

"Bunu kesinlikle konuşmalıyız. Nasıl oldu bu?" diye sordu Wilder.

Vernich'in burun delikleri genişledi. "Bu olaya aşına olduğunu düşünürdüm, Hawthorne. Sonuçta artık evli bir adamsın."

Wilder gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Tabii ki anlıyor," diye araya girdi Thea. "Annesi nerede, Vernich? Annesi *kim*?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Bloodletter. Ancak kaba tavırları eskisi gibi korku uyandırıcı bir etki yaratmıyordu ve onların bekleyen ifadelerini görünce Vernich teslim olarak ellerini kaldırdı. "Peki. Annesi uzun zaman önce yolda tanıştığım bir kadındı. Bir süre birlikte vakit geçirdik ve yollarımız ayrıldı. Graves beni bulana kadar onun varlığından haberdar değildim. Kim olduğunu açıklarken saldırıya uğradık ve yakalandık. Hikaye bu."

"Demek ona Graves diyorsun!" Kipp sevinçle haykırdı. "Eminim bazı detayları atlamışsındır, ama bu da bir başlangıç. Senin gibi bir topun onun kadar güzel bir kızı olabileceğini kim bilebilirdi ki..."

"Sen." Vernich bir anda ayağa kalktı ve kalın parmağını Kipp'in yüzüne birkaç santim uzaklıkta tuttu. "Ondan uzak dur."

Kipp ona göz kırpmaya cüret etti.

"Furies bizi kurtarsın," diye mırıldandı Torj, ayağa kalkarken. "Savaş başlamadan birbirinizi öldürmemeye çalışın."

BÖLÜM 50

Wren

"Tarih boyunca en şöhretli soylar bile, pahalıya mal olan derslerin izlerini taşır."

– *Midrealms Günlükleri*

"SİKTİR!" THEA, hançer ayaklarının arasına, parmaklarının ucuna çok az kalacak şekilde düştüğünde haykırdı. İnanamayan bir ifadeyle Wren'e baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Dancing Alchemists oyununu gördüğünde tanıyacağını düşünmüştüm," dedi Wren çalışma tezgahından. "Zaten gergin olan birine gizlice yaklaşırsan başına gelen budur."

Kız kardeşinin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oynamak istiyorsan, oynayalım."

Wren yorgun bir kahkaha attı ve masanın üzerinde dağılmış olan malzemeleri ve aletleri işaret etti. "Belki başka bir zaman."

"Yani bedavaya bir atış mı yaptın?"

"Hiç parmağını kaybetmedin," dedi Wren, Thea hançeri ahşap zeminden çekip ona uzattığında. Hançeri aldı ve kılıfına geri koydu.

"Hâlâ senin için kendi Naarvian çeliğini değiştirdiğine inanamıyorum." Thea hâlâ söz konusu hançere bakıyordu. "Ama yine de, senin için her şeyi yapardı, yani..." Kendini tezgâhın üzerine attı, bacakları kenardan sarkıyordu. Oradan, etrafı gözden geçirdi.

İksirlerin ve tentürlerin dağınıklığı. "Hiç durmuyorsun, değil mi?"

"Nasıl durabilirim?" diye cevapladı Wren. "Mümkün olduğunca çok karşı simya yapmamız gerekiyor ve Torj'un tedavisini de çözmemiz lazım. Gün içinde yeterli zaman yok, özellikle de tekrar yola çıkmak üzereyken. Her durduğumuzda bunu kurmak çok zor

"Başkenti ele geçirir geçirmez sana uygun bir çalışma alanı hazırlayacağız," dedi Thea.

"Sanki çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum," diye itiraf etti Thea. "Ama başka ne yapabiliriz ki? Savaş daha başlamadan yenilgiyi kabul etmeye niyetim yok."

"Savaş çoktan başladı, Thea. Belki de hiç bitmedi."

Thea iç geçirdi. "Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum. Ya o zamanlar farklı davranmış olsaydık...?"

"Asla bilemeyeceğiz," dedi Wren. "Tek yapabileceğimiz, elimizdeki bilgilerle çalışmak ve tarihin tekerrür etmemesi için elimizden geleni yapmak." tekrar etmemesi için elimizden geleni yapmak."

"Sanki bu çok basitmiş gibi konuşuyorsun," dedi Thea, ağzının köşesinde küçük bir gülümsemeyle.

Wren güldü ve potadaki köpüren sıvıyı karıştırdı, kız kardeşinin bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Buraya geleceğimizi hiç düşündün mü?" diye sordu Thea sessizce. "Thezmarr'dan gelen iki yetim kız..."

"Kendi krallığımızda bir yeraltı sığınağında olacağımızı? Başka bir savaşın eşiğinde olacağımızı?"

"Daha çok, kim olduğumuzu," diye cevapladı Thea, kınından kendi hançerini çekip tezgahı oymaya başladı, kaşları konsantre olarak kaşlarını çatarak.

"Seni görebiliyordum. Sen, bir çubuğu alıp kılıçmış gibi davranabildiğin andan itibaren

"Ama ben? Kimyager zehirci kraliçe mi olacağım?"

Hayır... Bunu öngöremedim. Hâlâ inanmakta zorlanıyorum."

"Ben inanmıyorum," dedi Thea kararlı bir şekilde. "Sen lider olmak için doğdun, Wren. Ben hep böyle düşündüm."

Wren burnunu çektirdi. "Bu saçmalık."

"Öyle mi?" diye meydan okudu Thea, hala hançeriyle bankın tahtasını oymaya devam ederken. "Thezmarr hakkında en çok neyi hatırladığımı biliyor musun?"

Büyürken çektiğimiz soğuk ve açlık değil. Benim için fazladan battaniye çaldığını hatırlıyorum. Ben hasta olduğumda ilaç yaptığını hatırlıyorum. Hasta. Yaralandığımda yaralarımı tedavi ettin. Taç söz konusu olmadan çok önce insanlara bakıyordun. Sam ve Ida da benimle aynı fikirde. Anya da başından beri biliyordu. İnsanların ihtiyacı olan hükümdar bu türden biri.

Onların isimlerini yüksek sesle duymak, Wren'in midesine yumruk yemiş gibi hissettirdi ve bir an için havada yanık saç kokusu aldı ve çığlıkların yankılarını duydu.

Eriyik potası. Hasat bıçağı. Lavanta. Gül dikenleri. Kendini her bir nesneye tutunarak kendini şimdiki zamana geri getirdi ve kederle kız kardeşine baktı.

"Bu sefer kimi kaybedeceğimizi merak etmiyor musun?" diye sordu sessizce. "Her gece, kiminle son kez konuştuğumu ve o sözlerin ne olabileceğini merak ediyorum."

"Sevdiğimiz herkesin güvende olacağını söz veremem," dedi Thea. "Ama hiçbir şey yapmazsak, bildiğimiz orta alemlerin sonunun geleceğini söz verebilirim. Yani başka seçeneğimiz yok. Savaşmak zorundayız."

Wren, potadan buharlaşan sıvıyı bekleyen şişeye döktü. "Biliyorum."

Thea, oyduğu yerden çıkan talaşları tezgâha üfledi ve Wren, onun ne yaptığını merak ederek ona baktı.

T & W, oyma yazısı ve ardından bir şimşek işareti vardı.

Oyma üzerinde "*T & W*" yazıyordu ve ardından bir şimşek işareti vardı.

"Ah, ne kadar tatlı," diye düşündü Wren. "Thea ve Wilder... Yanına kocaman bir kılıç çizmediğine şaşırdım."

Thea güldü. "Bu benim ve Wilder için değil."

"Değil mi?"

"Hayır." Thea harfleri parmağıyla izledi. "Bu benim ve senin için, seni aptal. Thea ve Wren."

"Oh."

"Biz Embervales'ler birbirimize bağlı kalmalıyız," dedi Thea. "Seni de kaybetmeyeceğim."

Wren'i bir keder dalgası sardı, gözleri yaşlarla doldu. "Ben de seni."

Thea ona dirsek attı. "O zaman bu konuyu hallettiğimize sevindim."

Ama Wren, boğazına kadar yükselen korku hissini durduramıyordu. "Bir hata mı yapıyorum, Thea? Tahtı talep etmekle? Bu sorumluluğu üstlenmekle?"

Thea'nın yüz hatları yumuşadı ve Wren'in omzuna uzandı. "Bence bu hayatta tekrar tekrar zor kararlar vermek zorunda kalacaksın... Onlarla yaşamana yardımcı olacak tek şey kendi inançlarına, kendi gerçeğine göre karar vermek olacaktır." Thea onu bıraktı. "Ve sen de öyle yaptın, değil mi?"

Wren yavaşça başını salladı.

"O zaman hayır, bence hata yapmadın, Wren," dedi kız kardeşi.

"Tanrılar, umarım haklısındır."

BÖLÜM 51

Torj

"Amacı bölünmüş bir ordu, ilk ok uçmadan önce zaten yarı yenilgiye uğramıştır."

– *Savaş Kılıcının Yolu*

VERNICH VE Warren'dan gelen yüz elli cesur ruh, onları yeraltı labirentinden çıkardı. Kipp,

Kan Dökücü, geri kalan kuvvetleriyle buluştukları yerdeydi ve yaşlı Savaş Kılıcı hızlı hareket etmişti. Emekli olsun ya da olmasın, yeteneğini kaybetmemiştir. Eğim, Torj'a doğrudan başkente doğru ilerlediklerini gösterdi.

başkente doğru ilerlediklerini gösterdi. Başkent, bir zamanlar bir uçurumun kenarında yer alıyordu.

Warren'dan çıktıklarında, onları buruşuk sütunlar ve kırık taş yığınları karşıladı. Yıkılmış krallığın kalıntıları doğa tarafından istila edilmişti – uzun, canlı otlar, yabani çiçekler ve ağaçlar.

"Dış surlar ve gözetleme kulelerinden geriye kalanlar bunlar," diye açıkladı Vernich, çalılıkların arasındaki taş ve molozları işaret ederek.

"Eski şehir kapıları birkaç mil güneyde, ama Silas oraya muhafızlar yerleştirmiştir. Başkenti görebilirsiniz..."

Torj'un nefesi kesildi. Eli hızla uzandı ve Vernich'in kolunu, adamın yüzünü buruşturacak kadar güçlü bir şekilde kavradı.

"Yukarıdaki öfkeler," diye fısıldadı Torj, hayranlık dolu sesi, aniden hızlanan kalp atışlarının sesinden zar zor duyuluyordu.

Onlar ile Dorinth arasında inci beyazı bir alan uzanıyordu – sabahın hafif esintisinde sallanan gümüş rengi güllerden oluşan bir deniz, göz alıcı yaprakları güneş ışığını cam parçaları gibi yansıtıyordu. Çiçekler, göz alabildiğince uzanan tüm alanı kaplamış, küçük kuvvetleri ile ele geçirmek istedikleri başkent arasında parlak bir bariyer oluşturmuştu.

"Wren..." Adı, bir dua gibi dudaklarından döküldü.

Atını ileri doğru yönlendirerek onun yanında durdu. "Ne oldu?" Ama onun bakışını takip ettiğinde, sözcükler dilinde öldü ve hızla gözlerini kırptı. "Gümüş Dalga," diye fısıldadı, sesi çatallanarak. Dizginleri o kadar sıkı tuttu ki, parmak eklemleri beyazladı. "Bu... İmkânsız. Çok fazla var."

Arkalarında, Xavier hafifçe küfretti ve Torj'a baktı. "Hepsinin yok olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyordum. Haritada işaretli her yer yakılmıştı. Gidemedim yerleri, keşifçilerim doğruladı. Silas hepsini yok ettirmişti. Silas gelmeden önce rastladığımız yabani güller hariç. Vernich gelmeden önce rastladığımız yabani güller hariç.

"Ve onun kalesinin eteğindeki bu tarla hariç," dedi Thea kuru bir sesle.

"Onun dışında," dedi Torj, Wren'le bakışarak inanamayan bir sesle.

Onun gözlerinde, kendi göğsünü saran aynı çılgın umudu gördü. "Bu haritada işaretlenmemişti..." "Silas'a bu kadar yaklaşmanı istemedim," dedi Wren.

gözleri yaşlarla dolarak sessizce cevap verdi. "Ve sen tarlaların mahvolduğu haberini getirince... Silas'ın başkenti ele geçirmesinden sonra bunun Silas'ın başkenti ele geçirmesinden sonra da böyle kalacağını hayal edemedim."

"Ama işte bu, Wren," dedi, sesindeki rahatlamayı gizleyemeden. "Bütün bir orduya yetecek kadar var. Bu bizim şansımız. Silas'ı durdurmak, beni iyileştirmek için."

Ama Wren'in ifadesi okunamazdı ve bağ aracılığıyla ona ulaşmaya çalışsa da, duygularını gizliyordu. "Şimdi hasat edemeyiz. Dorinth, Silas'ın silahlı kuvvetlerinin büyük bir kısmıyla birlikte silahlı kuvvetlerinin büyük bir kısmı onun hemen arkasında duruyor – yeterince toplayamadan katlediliriz."

"Ve önce başkenti ele geçirmeye çalışırsak..." Xavier sözünü bitirmedi.

"O zaman bu mucizevi tarla, yaklaşan savaşta yok olabilir," Torj başını sallayarak onun yerine cümleyi tamamladı. "Grubumuza yeniden katılmalıyız . Sonra her ikisini de nasıl yapacağımızı buluruz – başkenti ele geçirmek ve gümüş dalgayı güvence altına almak." Sırayla hepsinin yüzlerine baktı, sonra bakışları tekrar Wren'e döndü. "Bu her şeyi değiştirir."

Sonunda, son sırtı aşarak Lord Lucian'ın . Torj'un göğsünde umut alevlendi – Harenth'in bayrakları rüzgarda onların bayraklarının yanında dalgalanıyordu kendi bayraklarıyla birlikte rüzgarda dalgalanıyordu ve Torj, Furies'e merhametleri için şükretti. Kraliyet ordusu gelmiş ve Thezmarr'ın kalkan taşıyıcılarının yanı sıra Devereux, Briar ve Pendelton bayrak taşıyıcılarının da yanında kamp kurmuştu. Artık sayıları gerçek bir orduya benziyordu, Regent Liora'nın bin kişilik birliği sadece sayılarını değil, morallerini de güçlendirdi – ancak Aveum veya Tver ordularından hiçbir iz göremiyordu ve bu farkındalık midesinde rahatsız edici bir şekilde rahatsız edici bir şekilde midesinde bir yumru oluşturdu.

"Neden bu kadar geciktiniz?" diye sordu Lord Lucian, komuta çadırından çıkıp onları dikkatle süzen bir bakışla süzerek.

Torj, Vernich'in sesi arkasında gürlediğinde, bir saniye sonra patlamak üzereydi.

"Bu da ne? İşimizi nasıl yapacağımızı söylemeye çalışan başka bir zengin pislik mi?" Bloodletter homurdandı ve eyeri

"Sana takviye kuvvetler getirdik. Bizi nezaketle karşılamam akıllıca olur."

Torj, Lucian'ın yaşlı Savaşkılıcı onun üzerinde dikildiğinde *Lucian'ın gerçekten de*

"Öldüğün söylenmişti," dedi Lucian nazikçe. "Sana ölü gibi mi görünüyorum?" Vernich neredeyse hırladı.

Lucian'ın gözleri kısıldı. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Bloodletter?"

"Adın önemli değil," diye alay etti Vernich. "Senin gibi birçok adam tanıdım ve hepiniz aynı lan. Bana sorarsan, yer kaplamaktan başka bir işe yaramıyorsunuz..."

"Kimi bekliyoruz?" Wilder aniden araya girdi ve uzaktan bir toz bulutu yükseldiği güney yönüne döndü.

Atlar yaklaşırken Lucian gerildi. "Kral Leiko'dan haber almadık ve Aveum ordusu gelmesi gereken zamana kadar..."

"Bütün bir kuvvet değil," dedi Torj. "Dört, belki beş atlı?" Wilder kılıçlarını kınından çıkarmıştı bile. "Gidelim."

Torj, çekicini sıkıca tutarak Wilder ile birlikte birliğin dış çevresine koştu ve beş tane başlıklı figürün atlarla kendilerine doğru geldiğini gördü.

"Okçular!" Cal, onların saflarından bağırdı.

Onun emriyle bir düzine yaydan karakteristik bir gıcırta sesi duyuldu.

"Durun!" Torj, yaklaşan atlılar hızlarını keserken emir verdi.

"Ayı Katili," tanıdık bir ses duyuldu. Farissa başlığını indirdi. "Drevenor'un Usta Kimyagerlerini getirdim," diye duyurdu. "Savaşa katılmak için geldik."

Ustalar tek tek attan indi ve başlıklarını indirdi: Yaşam Bilgisi Ustası Hardim Norlander, Savaş Ustası Landis Crawford, Tasarım Ustası Nyella Mercer ve Drevenor'un Yüksek

Başkan Remington Belcourt.

Torj, arkalarında daha küçük bir grup binici fark etti: yolculuktan yıpranmış pelerinler giymiş, kararlı görünümlü bir avuç öğrenci, yüzlerinde ustalarıyla aynı sert kararlılık vardı.

Drevenor'un hayatta kalan grubunun bir kısmı, öğretmenleri ve akranlarıyla birlikte savaşmaya gelmişti.

"Yardım etmeye geldik," dedi Yüksek Şansölye. "Elimizden gelen her şekilde."

Torj, Drevenor'daki liderliğinin Wren'e yaşattıklarından sonra bu adamı asla sevmeyecekti, ama yardımları geri çevirecek durumda da değillerdi yardımını geri çevirecek durumda değillerdi – üstelik bu yardım, Usta Kimyagerlerin yardımıydı. "Bizi nasıl buldunuz?"

"Harenth'teki bir adam," diye cevapladı Farissa. "Bir süre Halkın Öncüleri için casusluk yapmıştı, ama görünüşe göre Elwren önceki Delmira seyahatinde ona yardım etmiş... Kızı hastaydı ve ona kızını iyileştirmek için gerekli olanları vermişti."

Wren, kaşlarını çatarak öne çıktı. "Onu hatırlıyorum. Bize Paden adını vermişti."

Farissa başını salladı. "Oydu. Kızı tamamen iyileşti ve o da taraf değiştirmeye karar verdi. Şimdi Regent Liora için çalışıyor."

Senin hakkında soru sorduğumuzu duyunca, nerede olduğunu bize söyledi."

Thea, Wren'in sırtına vurdu ve inanamayan bir şekilde güldü. "Kardeşim, o zaman bile ne yaptığını biliyordun..."

"Hiç de değil," diye mırıldandı Wren, sonra Kipp'e döndü. "Şimdi stratejiyi konuşalım mı?"

Torj, Kipp'in atının yanında durduğu yere baktı, yüzünde ölümcül bir ciddiyet vardı. "Kesinlikle."

Lucian'ın savaş çadırında, bir haritanın etrafında toplandılar ve Kipp üç yeri işaret etti. "Silas kuvvetlerini buraya, buraya ve buraya bölmüştür.

İstihbarat raporlarına göre ordusunun büyük kısmı başkent'in kalıntılarını güçlendirerek hem yükseklik hem de doğal savunma sağlıyor.

Ancak zaten en zorlu hedefimiz olan bu yer, şimdi ek bir karmaşıklık yaratıyor..."

Kipp'in bakışları hepsini taradı.

"Gümüş dalgalı güller. Dorinth ile aramızda eşi benzeri görülmemiş büyüklükte bir tarla var. Şüphesiz ki ikisine de ihtiyacımız var. Başkent, askeri üstünlüğümüzü güvence altına alıyor ve uygun bir taç giyme töreni ile Wren'in hak iddiasını meşrulaştırıyor. Güller ise Kingsbane'in karanlık simyasına karşı koyabilmemiz için tek umudumuz."

"Peki ne öneriyorsun?" Lord Lucian, stratejisti büyük bir ilgiyle izleyerek sordu.

"Onları başkentten uzaklaştırmamız gerekiyor," diye yanıtladı Kipp. "Eğer onun kuvvetlerinin önemli bir kısmını hem şehirden hem de tarlalardan uzaklaştırabilirsek..."

"Onlarla kendi şartlarımızla savaşabiliriz," diye bitirdi Wren.

"Daha da iyisi, onlarla hiç savaşmamız gerekmeyebilir." Kipp'in gözleri parladı. "Wren'in zehirleme becerileri bize avantaj sağlıyor. Onları hazırladığımız kampa çekebilirsek..."

"Kendi ordumuzu riske atmadan onların ordusunun bir kısmını ortadan kaldırabiliriz," dedi Thea.

"Ve savunmalarında bir boşluk yaratırız," diye ekledi Torj ihtiyatla. "Ama yem ikna edici olmalı."

Wren onun gözlerine baktı. "Onların avladığı kraliçeden daha iyi bir yem olabilir mi?"

"Kesinlikle olmaz." Torj sözlerini durduramadan, cümleden çok bir hırıltı gibi çıkan bu sözler ağzından döküldü. Wren'in gözleri

zehirin kolundaki damarları kararttığı yere kaydı. "Gerçekte ne hissettiğini söyle bize, Ayı Avcısı," diye mırıldandı Kipp.

Torj, stratejisti sert bir bakışla süzerken, yumruklarını sıkıca kenetlemiş, gözleri kırmızıya dönmüştü. "Eğer böyle düşünüyorsan, sen delisin..."

"Bu olacak, Elderbrock," diye bağırdı Wren, ses tonu tamamen "Onları fırtına büyüyle dışarı çekeceğim. Silas bu gücü ele geçirmek için direnemeyecektir. Bizim yok edebileceğimiz makul bir güç gönderecektir. Bu risk almaya değer, , özellikle de Tver ve Aveum'un güçleri henüz bize katılmamışken."

Torj'un vücudu gergindi, yumrukları yanlarında sıkılıydı. *Seni riske atmaya değmez*, bağ aracılığıyla tartıştı.

Ama Wren ona bir daha bakmadı; bakışları Lucian Devereux'ya sabitlenmişti. "Benim için hayatlarını riske atmalarını isteyemem, ben de onlar için aynısını yapmaya hazır değilsem."

"Bir kez olsun, Prenses Elwren, aynı fikirdeyiz," diye cevapladı Lucian.

"Gelecekteki gelininizi riske atmamak ne oldu?" Torj karşılık verdi. "Onu 'kanca üzerindeki solucan gibi' kullanmaya karşı çıkmanızın üzerinden çok zaman geçmedi, öyle değil mi?"

Darian, Torj'a uyarıcı bir bakış attıktan sonra babasını azarladı. "Müstakbel gelinimi böyle tek başına göndermek gerçekten iyi bir fikir mi, baba?"

"Evet," diye cevapladı Lucian. "Bu, müttefiklerine onların hayatını öncelikli tutmaya hazır olduğunu, zorluklardan korkmadığını gösterir. Senin fikrini istediğimde, Darian, sana sorarım."

Torj, konuşmaya istekli birini bulmak için grubu çaresizce tararken kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Ama kimse kimse konuşmadı. Wren ve Darian arasındaki oyunu riske atmadan daha fazla bir şey söyleyemezdi.

Wren sorunsuz bir şekilde devam etti. "Zavier ve Dessa benim yokluğumda tedavi üzerinde çalışmaya devam edebilirler. Ve yalnız olmayacağım. Kipp ve Cal bana eşlik edecekler."

"Bariz olanı söylemeye gerek yok," dedi Cal yavaşça, "ama sen, Silas'ın ordusunun tamamını sadece üçümüzün üstlenmesini mi öneriyorsun? Nasıl?"

"Harika bir gözlem, Callahan," dedi Kipp, kazanan bir gülümsemeyle. "Bunu Wren ve bana bırak."

"Bu çok iddialı bir plan, Snowden," diye araya girdi Wilder. "Senin için bile."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye cevapladı Kipp.

"Bence övgü olarak söylenmedi," dedi Torj.

Ancak onun hayal kırıklığına uğrayarak, etrafında onaylayan mırıldanmalar duydu ve farkına varmadan, Wren'in atına binip önlerindeki toprakları seyrettiğini izliyordu. Zırhıyla vahşi ve korkusuz haliyle nefesini kesti, boğazındaki pürüzlü yara izi altından görünüyordu. İksir ve zehirlerin bulunduğu kemeri beline sıkıca bağlanmıştı, elleri dizginleri sıkıca tutarken çenesi havada duruyordu.

Simyacı. Zehirci. Kraliçe.

"Ayı Katili," diye emretti, onun dikkatini hissetmiş gibi, "ordum senin emrindedir. İşaretimi gördüğünde, benim adıma Dorinth'i benim adıma ele geçireceksin."

Torj bir anlığına ona baktı. *Bu kadın...* Benim *kadınım...* Uzun, savaşlarla yıpranmış hayatında ilk kez, kendini *değerli* hissetti. Kendisine verilen zamana ve ona.

Tanrılar, ona gitmek, yüzünü ellerine almak, dudaklarını dudaklarına değdirmek ve hissettiği her şeyi bir öpücüğe dökmek istiyordu.

Bunun yerine, onun önünde eğildi. "Bu benim için bir onurdur, Majesteleri."

Wren başını salladı, sonra grubun geri kalanını süzdü. "O zaman benim işaretimle başlayın." Bunun üzerine, arkasında at süren Cal ve Kipp'e işaret etti.

Torj, yumruklarını hala sıkı sıkı tutarak onların gitmesini izledi. Sen *benim ölümüm olacaksın, Embers*, diye bağırdı bağ aracılığıyla. *Senin* orada tek başına olduğunu *düşünmek bile bana çok ağır geliyor. düşüncesine dayanamıyorum.*

O ve diğerleri ondan uzaklaşırken arkalarında toz yükseldi, ama sesi zihninde net bir şekilde yankılandı. *Sana söyledim, yalnız kalmayacağım*

Öyle mi? Ben seninle orada olmayacağım. Sen her zaman benimlesin, Ayı Katili.

Onun sözlerine cevap olarak, aralarındaki bağ uğuldadı, bir karanlıkta altın bir şarkı. Birlikte olsalardı, Torj alnını onun alnına dayayıp çaresizce onu içine çekmeye, onun gücünün kemiklerine yerleşmesine izin vermeye çalışırdı.

Yakında bu bitecek. Sesi, aralarındaki bağda titriyordu. Ve bittiğinde, gelecek hakkında konuşmamız gerekecek. Tüm güzel şeyler için plan yapmamız gerekecek...

Mesela? Onu bırakmak istemiyordu, tehlikenin içine doğru giderken onu izlemek istemiyordu. Ama Elwren Embervale'e kimse emir veremezdi ve o da onu başka türlü kabul etmezdi.

Kendi evimiz olsun. Bahçeli bir ev. Çiçekler ve otlar yetiştirebileceğimiz bir ev...

Bu bittiğinde kraliçe olacaksın, diye nazikçe hatırlattı.

O zaman bir ev ve bahçe fazlasıyla mümkün olmalı, dedi ona. Ve bir kedi istiyorum.

İnlemesi bastırdı. Kedi değil... Köpek.

Bunu sonra tartışabiliriz. Sözlerinde gülümsemeyi ve dünyadaki tüm umutları duydu.

Sana geri döneceğim, diye fısıldadı zihninde. Her zaman.

Torj o anda zihnine, aralarındaki öpücüğü derinleştiren bir görüntü gönderdi. Çenesinin çizgisini izledi ve dudakları onun dudakları üzerinde hareket ederken, dili ağzını keşfederken, onun tadını ve nefesinin kesilmesini hafızasına kazıdı.

Görüntü kaybolurken, ona *"Öyle yapmalısın"* dedi.

Torj, ufka son bir kez baktıktan sonra, kendini eyere attı ve diğerlerine katıldı.

Seni seviyorum, dedi ona bağ aracılığıyla.

Bu sözler, göğsündeki bir şeyi hafifçe rahatlattı. *Ben de seni seviyorum.*

BÖLÜM 52

Wren

"Mükemmel strateji sadece zihinde vardır; gerekli strateji ise sadece o anda vardır. Bilgelik, ikisi arasında bir köprü kurmakta yatar."

– *Kristopher Snowden, Drevenor Konuk Öğretim Üyesi*

KIPP YERİ iyi seçmişti. Dorinth'in nöbet kulelerinden görülemeyecek bir tepenin altında, ancak yine de başkentten kısa bir sürüş mesafesindeydi. Bir kez ele geçirildiğinde, onlara gümüş dalgalı tarlalara doğrudan bir yol ve muhtemelen Torj'un kurtuluşunu sağlayacak hayati bir stratejik konumdu.

"Önemli olan, Silas'ın ordusunu mümkün olduğunca yok etmek. Bu bize bir fırsat yaratacaktır," diye açıkladı Kipp, güneyi işaret ederek. "Gümüş dalga tarlaları o sırtın ötesinde. Buradaki sayılarını azalttığımızda, Silas savunmasını yeniden düzenlemeye çalışırken Dorinth'e saldırabilir. Diğer üslerinin nerede olduğuna bağlı olarak, bu birkaç gün sürer. Buradaki işimiz bittiğinde,

hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Mesele sadece Dorinth'i ele geçirmek değil," diye ekledi Wren, Cal'ın gözlerine bakarak. "Torj'un durumu kötüleşmeden ve Silas gölge simyası için onları hasat etmeden önce o güllere ulaşmak. Onların bizim için ne kadar değerli olduğunu biliyor.

Onlar bizim için ne ifade ettiğini biliyor. Onları almamızı engellemek için her şeyi yapacaktır. Bu, düşmesi gereken ilk domino taşıdır. Burada başarılı olursak, hem başkente hem de tarlalara erişim kazanırız. Başarısız olursak...

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Hepsi bu görevin ne kadar önemli olduğunu biliyordu – sadece tacını değil, Torj'un hayatını ve Silas gümüş dalga güllerinin tam kontrolünü ele geçirirse beş krallığın kaderini de.

Wren, Kipp'in ona gösterdiği gibi görüş hatlarını kontrol ederek, farklı yaklaşımlardan konumlarının ne kadar görünür olduğunu belirledi.

"Buradan iyi görünüyor

buradan iyi görünüyor," diye seslendi.

"İyi," diye cevapladı Kipp, aşağıyı işaret ederek. "Silas'ın ordusunun izleyeceği yolu görebilirsin – arazi orada daha kolay."

"Peki sinyal?" diye sordu Cal, elinde dürbünle kayalık zeminde zorlukla ilerlerken.

"Çift amaçlı bir sinyal," dedi Wren gülümseyerek, parmak uçlarında şimşek parıldayarak cevap verdi. "Düşmana burada olduğumu haber veren ve Torj'un uzaktan görebileceği bir şey."

"Biri bana yağmurluk pelerinimi getirmemi söyleyebilirdi," diye mırıldandı Cal.

Üçlü sırtı aşağı doğru ilerledi. Wren'in talimatıyla, ana kuvvetleri bölgeyi ziyaret etmiş ve erzak arabalarını ve çadırlarını kurmuşlardı ve zemin beş yüz atın izleriyle kaplıydı.

"Bütün ordu buradaymış gibi kamp kuracağız," hatırlattı. "Çadırlar, yatak takımları, kamp ateşleri, boşaltılmış arabalar, şarap dahil." Sesi titremezdi. Önümüzdeki birkaç saatin bu kadar önemli olduğu bir anda titremesine izin veremezdi.

Zaman, bir dizi görevle bulanık bir şekilde geçti.

"Kampın içinde ve çevresinde daha fazla at izi yapmamız ve bazılarını da uzaklara doğru uzatmamız gerekiyor," diye diğerlerine seslendi. "Burası bir arı kovani gibi hareketli olmalı ve bunu başarmak için her parçanın gerçeğe olması gerekiyor."

Cal başını salladı ve atlarını toplayarak, sahte yerleşim yerinin etrafında dolaşarak oradaki eski izlere yenilerini ekledi. Sanki bütün bir birlik o noktada toplanmış gibi gösterip, sonra da oradan ayrıldı.

Wren yarısı içilmiş şarap ve bal şarabı kadehlerini yerleştirmeyi bitirirken, Kipp onu kederli bir ifadeyle izledi. "Ne israf..."

"Hayatta kalırsak, sana bir fıçı ekşi bal likörü alacağım," dedi ona. Kipp kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir tane mi?"

"İki," diye düzeltti. "Eğer bunu başarırsak."

Cal boğazını temizledi. "Ne kadar susamış olsam da, planı bilmek faydalı olur."

"Tamam!" dedi Kipp. "Plan, onların seni yakalamasına izin vermek, Callahan."

"Ne?"

"Şey, inandırıcı görünmesi lazım – geri kalanımız kaçtı ve sen, cesur bir Savaş Kılıcı olarak bize zaman kazandırdın

...

"En iyi ihtimalle ters etki yaratır," diye mırıldandı Cal. "En kötü ihtimalle intihar olur."

"İşte bu yüzden sen stratejist değilsin dostum," diye cevapladı Kipp neşeyle.

"Ben buna karşı çıktım," dedi Wren.

"Elbette karşı çıktı," diye araya girdi Kipp. "Ama sadece bir Savaş Kılıcı geride kalıp bütün bir orduyu alt edebileceğini düşünecek kadar aptal olabilir – değil mi, Alevli Ok?"

"Teşekkürler." Cal alaycı bir kahkaha attı. "Sanırım bunda bir parça doğruluk var..."

Kipp, Wren'e kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Sana ne demiştim?" "Bu, bunu sevmem gerektiği anlamına gelmez," diye karşılık verdi Wren.

Ama Kipp sadece omuz silkti. "Torj ve diğerleri şimdiye kadar başkenti gözetlemiş olmalılar. Sinyali verme zamanı geldi."

Wren başını salladı ve gözlerini kapattı.

Ayı Katili... Karanlığı sadece senin için aydınlatıyorum, diye fısıldadı bağları aracılığıyla.

Ve sonra sihrine uzandı.

Gücün ilk hareketi, ciğerlerinde kış havası gibi hissedildi – keskin, temiz, enerji verici. Yavaşça, hem içinde hem de dışında yoğunlaştı, sanki gökyüzü onun çağrısına

büyük ve kadim bir şeyle cevap veriyormuş gibi.

Güç içinden yükselirken kollarındaki tüyler diken diken oldu, gözlerinin arkasında bir baskı oluştu. Etrafında rüzgar esmeye başlayınca gerçeküstü bir ağırlıksızlık hissetti, bu rüzgar beraberinde gelecek olanların ilk fısıltılarını da getirdi.

Büyülü enerji kemiklerinde uğuldadı ve ilk gök gürültüsü duyulduğunda göğsünde derin bir rezonans çiçek açtı – ilk

savaş davulunun ilk vuruşu.

Wren gözlerini açtığında, dünya değişmişti. Karanlık bulutların dalları, parıldayan ayın yüzüne keskin bir kontrast oluşturarak içeri süzüldü. onların üzerine çöktü, hava yaklaşan yağmurun kokusuyla ağırlaşmıştı. Cal ve Kipp'in onu izlediğini hissedebiliyordu, ama etrafındaki sessizliğe, fırtına kopmadan önce doğanın nefesini tutmasına odaklandı.

Ve fırtına başladı.

İlk şimşek bulutlardan değil, sanki vücudu gökyüzü ile yeryüzü arasındaki kanalmış gibi, ondan çıktı. Morumsu yıldırım, başının üzerindeki karanlık genişlikte parlak, sivri uçlu çatallarla çaktı ve her bir şimşek kanında şarkı söyledi.

Bulutlar açıldı ve şiddetli yağmur yağmaya başladı, ama Wren cildindeki acıyı hissetmedi. Bunun yerine, hissettiği şey damarlarında şimşek çakarken, onu yeryüzüne indiriyordu, darbe üstüne darbe. Şiddetli fırtınayı düşman için bir işaret, Torj ve arkadaşları için ise umut ışığına dönüştürdü.

Yağmur yağarken, yaklaşan kuvvetleri görebiliyordu.

Gelsinler, diye düşündü. *Kimin krallığını ele geçirmeye çalıştıklarını görsünler.*

Fırtınanın gürültüsü arasında atların nalları sesini duymak zordu, ama yaklaşan ordunun titreşimini botlarının altında hissedebiliyordu.

"Başlıyoruz..." Kipp dürbününü indirdi. "Neredeyse beş yüz adam var."

"Yani umduğumuz gibi ordusunun üçte biri değil mi?" diye sordu Cal.

Wren, dişlerini sıkarak cevap verirken fırtına büyüğü hâlâ ondan yayılıyordu. "Tam olarak değil, ama önemsiz de değil. Silas yemi yuttu. Adamlarını benim gücümü ele geçirmek için riske atıyor."

"Bu arada..." Kipp'in sesi yağmurun şiddetine rağmen duyuluyordu. "Gitme zamanı!"

Wren büyüğü transından çıktı ve Cal'ın ona uzattığı dizginlere uzandı. Eyerine atlayarak, kısırağını iki arkadaşının peşinden sürmeye başladı. Cal planlandığı gibi geride kaldı. planlandığı gibi geride kaldı.

Atlarının toynakları altında toprak çamura dönüştü, hızla yaklaşan düşman kuvvetlerinden uzaklaşmak için

yaklaşan düşman kuvvetlerinden uzaklaşırken, atlarının nalları altında toprak çamura dönüştü. Wren, sağanak yağmurdan dolayı neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Hemen arkasından bir çığlık duyuldu.

Cal'ın yüzü acıdan gerilmişti, omzuna saplanan ve onu neredeyse attan düşürecek kadar güçlü bir oka uzanıyordu. Kan hemen tunikasını ıslatmaya başladı. "Cal!" diye çığlık attı.

Hayır, hayır, hayır.

"Sürmeye devam et!" diye dişlerini sıkarak ona söyledi. "Ben onları oyalarım!"

O anda, Wren her şeyi şaşırtıcı bir netlikle gördü. Cal yaralanmıştı ama hala sürebiliyordu. Kipp en iyi stratejistleri idi ve Torj ile koordinasyon kurması gerekiyordu. Ve Wren... Wren, Silas'ın en çok istediği kişiydi

Tuzak inandırıcı olsun ve düşmana sahte bir zafer hissi versin diye içlerinden biri yakalanmalıydı. Ve zehirin etkisini göstermesi için zamana ihtiyacı vardı. En önemlisi, onu nereye götürürlerse götürsünler, Torj ile bağları sayesinde iletişim kurabilirdi.

Wren buna izin vermezdi. Cal'ı geride bırakmayı neden kabul ettiğini bilmiyordu ve şimdi onun kanı krallığının topraklarını ıslatıyordu.

Atını çevirip, arkadaşlarının ve yaklaşan düşmanın arasına girdi.

"Wren, hayır!" diye bağırdı Cal.

Uzakta, Kipp'in de bir şeyler bağırdığını duydu.

"Git!" diye bağırdı ve bir şimşek çaktı. Şimşek yere o kadar sert çarptı ki, yağmurda bile kıvılcımlar çıkardı ve çimleri ateşe verdi. Aralarında bir ateş duvarı yükseldi.

Cal, alevlerin ötesinde kılıcını salladı. "Seni bırakmayacağız!"

"Gitmelisiniz," diye ısrar etti Wren, rüzgârla ateşi körükleyerek, yaklaşan düşmanla arkadaşlarının arasına girmesini sağladı. "Buna ihtiyacımız var.

Unutmayın, güller önce gelir

her şeyin anahtarı onlar. Benim için endişelenmeyin! Her şey yerli yerinde. Tek yapmaları gereken yemi yutmak. Ve ben bunu sağlayacağım. Şimdi gidin!" diye tekrar bağırdı. "Planın geri kalanına sadık kalın!"

Ateş, Cal ve Kipp'in yüzlerindeki panik dolu ifadeleri aydınlattı, ancak Wren'in hissettiği tek şey rahatlamaydı.

ateşe çok yakın olan atlarının protestolarını ve uzaklaştırılırken, ötesindeki dumanın içinde kaybolan nalların sesini duydu.

Arkadaşları güvende olduğu için, düşmana dönerek baktı.

Süvarilerin ön safı yağmur ve dumandan çıkarak, onları bekleyen yalnız biniciye gözlerini kısarak baktı.

"O! Fırtına kızı!" diye bağırdı biri. "Tuzağa düştü!"

Bu sözlerle ön cephe ileri atıldı ve komutan saniyeler içinde onun üzerine çullandı, etli eli kolunu yakaladı ve onu eyerinden sertçe çekti, yağmur hala daha da şiddetli yağıyordu.

Bileklerine demir kelepçeler takıldı. Büyüsü bir mum gibi söndü. Fırtınanın uğultusu kesildi ve yağmur hafifledi.

Wren, boğazına bir tonik zorla döküleceğini ya da ağzına nemli bir bez tutulacağını bekliyordu. Bunun yerine, kafatasının arkasında keskin bir acı hissetti ve görüşü karardı.

BÖLÜM 53

Torj

"Bir Savaş Kılıcı, sınır tanımayan bir uyanıklıkla orta alemleri korur."

– *Thezmarr Tarihi*

TORJ, Wren'in yıldırımının ufuktaki gökyüzünü parçalamasını izledi içinde bir şey hem yükseldi hem de çöktü. Onun gücüne duyduğu gurur, onun güvenliği için duyduğu korku. Aralarındaki bağ sayesinde, Torj Wren'in kararlılığı, odaklanması. Ama sonra, aniden, kendisine ait olmayan bir korku dalgası göğsünü kapladı ve irkildi.

"Bir terslik var," diye mırıldandı ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar eyerinin topuzunu sıktı.

Thea uzanıp koluna vurdu. "Wren kendi başının çaresine bakabilir. Bu işi bizim yapacağımıza güveniyor. Şuraya bak."

Dorinth'in çevresinden atlıların çıktığı yeri gösterdi.

. "İşe yarıyor. Bir kuvvet gönderiyorlar. Ve muhafızlar görev yerlerini terk ediyorlar, tıpkı Kipp'in öngördüğü gibi."

Torj onları artık görebiliyordu, yuvadan dökülen karıncalar gibi. Düşman, harabelerin arasındaki kalesinden çıkıyordu ve sadece sayılarını değil, savunma düzenlerini de ortaya koyuyordu. Kırık sütunlar ve molozların etrafına bir savaş kampı kurulmuştu. Ay ışığında, Silas'ın herkesin görebilmesi için kalan duvarların üzerine diktiği bayrak rüzgarda dalgalanarak onları alay ediyordu.

"Şimdi saldırmalıyız, sayıları azaldı ve deneyimsiz muhafızlar muhtemelen nöbet kulelerinde," dedi Thea.

"Wren bizim için bu fırsatı yarattı ve biz de bunu değerlendirmeliyiz."

"Ama tüm müttefiklerimiz henüz gelmedi," diye itiraz etti Xavier sessizce.

"Sayımız en güçlü halimizde değil."

"Silas'ın da öyle," diye karşılık verdi Torj. "Burada oturup Leiko ve Reyna'nın gelmesini beklersek, sürpriz unsurunu kaybederiz. Silas'ın keşif erleri bizi fark edip takviye kuvvet çağırır. Başkent ordusunun büyük bir kısmı yokken harekete geçmeliyiz." Savaş Kılıçları ve komutanlarına seslendi. "Harenth'ten, Devereux'un bayrakçıları ve Thezmarlıları toplayın. Dorinth'i *şimdi* kuşatacağız."

Ordunun başında aygırına binmiş olan Torj, Dessa ve Xavier'in güçlendirici iksirinden çift doz içti. İksir büyüleyici bir hızla vücudunda dolaştı, derisinin altında hareket ederken görülebiliyordu, gücü geri geldiğinde damarları kısa bir süre beyaz ışıkla doldu.

Ön kollarını zırh eldivenleriyle kapattı, Kanıtları örtbas etti. Wren, Delmirian taht odasının yapım aşamasında durduğunda ona anlatacaktı, ama o zamana kadar...

Şafak henüz sökmemişti, ama önlerinde Dorinth'in kalıntıları giderek aydınlanan gökyüzüne karşı silüetler oluşturuyordu. Sabah sisi, parçalanmış sütunlar ve duvarlar arasında yerin üzerinde kıvrılırken, kırık taşların üzerinde çiğ parılıyordu.

Orduları pozisyonlarını aldığı anda, Torj diğer savaş arkadaşlarına ve ortak ordularının komutanlarına seslendi. "Güçlerimizi dört özel gruba ayırmamız gerekiyor," dedi onlara. "Biri başkente ana saldırı için, biri gümüş dalga alanını korumak için ve diğer ikisi yanlardan sızmak için."

"Bu benim ilk savaşım değil," dedi Vernich, macesini hevesle kavrayarak.

"Belki senin için öyle değildir, Kan Dökücü, ama bazıları için öyledir," diye karşılık verdi Torj, savaş ustasına dönmeden önce sert bir bakış attı. "Drevenor'un simyacılarından ne bekleyebiliriz?"

Master Crawford, akademinin zehir zindanında olduğu kadar eyerde de rahat görünüyordu ve gözlerindeki ışıltı onu oldukça dengesiz gösteriyordu. Ama her zamanki gibi

sakin ve hesaplı bir şekilde konuştu, sanki önündeki ordu sadece öğrencilerle dolu bir sınıfmış gibi.

"Meslektaşlarım ve ben, düşmanı etkisiz hale getirmek için çeşitli karışımlar geliştirdik, bunların arasında korku tepkilerini ve halüsinasyon görmelerine neden olacak tozları. Kampta suyu, kendi kuvvetlerimizdeki zararlı etkileri nötralize eden ince bir akımla arıttık. Siz bağışık olacaksınız, ancak düşmanın sebepsiz yere çılgılık attığını görürseniz, onları kabuslarına bırakın. Sizi temin ederim, bunlar sizin bir bıçakla verebileceğiniz zarardan çok daha kötüdür. Bıçakla verebileceğiniz acıdan çok daha kötüdür. Tüm yollar yeraltı dünyasına çıkar, dostlarım.

Torj titremeyi bastırdı, ancak kuvvetlerinin yüzlerindeki etkilenmiş ve korkmuş ifadeler görmekten memnun oldu.

Bunun üzerine emirlerini verdi. "Şimdi hızlı hareket etmeliyiz. Vernich ve Graves, kalenin iki yanına birer birim yerleştirin ve benim işaretimle yanlardan saldırın. Hawthorne, Thea, siz benimle kalın.

. Harenth ve Devereux kuvvetlerini yöneterek şehrin ön cephesine ana saldırıyı gerçekleştireceğiz. Thezmarrianlardan bir birim sahayı korumak için geride kalacak."

Savaşçı arkadaşlarının yardımıyla, sayıları talimatlara göre bölündü ve kısa süre sonra kendi savaşçı grubuna döndü – savaşmaya hazır, görev gerektirirse ölmeye hazır. Torj

yıllar boyunca bu türden düzinelerce konuşma yapmıştı; savaş diline çok aşinaydı, ama nedense bu seferki farklıydı...

Bunca yıl gölgelerden kaçtıktan sonra, şimdi

savaşçıların önünde sadece liderleri olarak değil, aynı zamanda kendi yaralarıyla nihayet barışmış biri olarak duruyordu. Önünde duran cesur erkekler ve kadınlar

düşmanla yüzleşmeye hazırdı ve o da onlara elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey borçlu değildi.

"Burada büyük bir haksızlık yapıldı," dedi onlara. "Bu haksızlık sadece yöneticilerimizden birine değil, orta krallıklar halkına da yapılmıştır. Bir savaştan zar zor kurtulmuşken,

başka bir savaşın kanlı çenesine itildik ve yine başka bir tiran bizi karanlıkla tehdit ediyor... Bu tehdidin gerçekleşmesine izin verme niyetinde değilim. Ya siz?

Askerleri başlarını salladılar, gözlerinde öfke parıldıyordu, silahlarını kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

"O zaman o piçleri gafil avlayalım," dedi Torj. "Onları bıçak gibi sırtlarından bıçaklayalım ve gölgelerde geçirdiğimiz zamanlarda öğrendiklerimizi onlara gösterelim."

"Hazır olduğunda başlayabiliriz, Ayı Avcısı," dedi Wilder, atından atlayıp dizginleri askerlerden birine uzattı.

"Dikkatli ol," diye cevapladı Torj, ona ve Thea'ya başını sallayarak. "Bizim için endişeleniyor musun, Elderbrock?" diye alay etti Wilder.

"Sadece Thea'ya yetişemeyeceğinden endişeleniyorum," diye mırıldandı Torj. Wilder burnunu çekti. "Defol git."

"Siz ikiniz flört etmeyi bitirdiyseniz, yola çıkabilir miyiz?" dedi Thea, iki ninja yıldızını avucuna aldı.

"Hepsi senin," dedi Torj.

Thea'nın cevabı şeytani bir gülümsemeydi. Örgüsünü omzunun üzerinden attı ve Dorinth'in kalan dış duvarlarına doğru yola çıktı, Wilder peşindeyken manzaraya karışarak kayboldu.

Torj, Ölümün Gölgesi'nin atalarının evinin enkazı arasında dansçı kadar akıcı, rüzgâr kadar hızlı hareket etmesini izledi. Gümüş rengi bir bulanıklık belirdi ve Thea'nın yıldızları, serin sabah havasında uçarak devriye gezen düşman muhafızlarının boğazlarına saplandı. Wilder, onun ardından düşen adamları yakaladı ve büyük ellerini ağızlarına kapatarak ölürken çıkardıkları çığlıkları bastırdı. Her birini yere yatırdı.

silahları çıkarmadan önce sessizce yere yatırdı ve karısının bir sonraki kurbanına aynı hareketi tekrarlamak için ilerledi. Her zamanki gibi her zamanki gibi kusursuz bir şekilde çalışıyorlardı ve son muhafız da düştüğünde, Thea Torj'a işaret etmek için elini kaldırdı.

Torj da Thezmarlılara gül bahçesinin çevresini kuşatmalarını işaret ederken, kendisi birliğiyle birlikte at sırtında şehir kapılarına doğru ilerledi. at sırtında birliğiyle şehir kapılarına doğru ilerledi. Hedeflerine doğru sessizce ilerlerken, Torj yıkık surlarda okçular olup olmadığını kontrol etti, ancak Thea ve Wilder kimseyi sağ bırakmamıştı.

Yaklaşmaları, kalede kalanlar tarafından fark edilmedi.

Torj, yıkıntılar arasındaki düşman kampına yaklaşırken, taş ve nem kokusu daha da güçlendi ve

arkasındaki birlik tedirgin oldu. Eşiğe ulaştığında, Wilder ve Thea'nın surlardan keşif yaptıkları yere bakarak onlara durmaları için işaret verdi. Çift sessizce molozların üzerinden indi ve Torj'un iki yanına atlarına bindi.

"Tahmin ettiğimiz gibi," dedi Thea sessizce. "sleri eski taht odasının kalıntılarında; iskelet bir g, ancak cephaneliklerinde hangi simya malzemeleri olduğunu bilemeyiz."

"Torj, arkasındaki birime döndü ve maskesini yukarı çekerek

Torj arkasındaki birime döndü ve maskesini ağız ve burnunu kapatacak şekilde çekti

ağızını ve burnunu kapattı, onlara da aynısını yapmalarını işaret etti. Onlar da emredildiği gibi yaptılar.

Tüm kuvvetler yerlerini aldığında, Torj derin bir nefes aldı ve sırtına bağlanmış savaş çekicini eline aldı. ekici başının üzerine kaldırdı ve havada yüzlerce kılıcın çekilmesiyle oluşan metalik bir ses yankılandı. Boğazından çıkan bir kkremeyle ileri atıldı ve "Saldırın!" diye bağırdı.

BÖLÜM 54

Wren

"Bir zehirci ne güce ne de sayıca ihtiyaç duyar, sadece sabır ve hafife alınan bir ele ihtiyaç duyar."

– *İksirler ve Toksinler: Kapsamlı Bir Rehber*

WREN.

Uzaktan gelen adının sesiyle ve kendi kokulu tuzlarının keskin, acı kokusuyla uyandı. Koku burnunu yakarken ve geri çekildi, ancak çelik kafesin sert parmaklıklarına çarptı. Metal, gömleğinin içinden bile soğuktan ve gömleğinin fırtınadan dolayı hala sırlıklam olduğunu fark etti. *Bu yüzden titriyordum.* Dişleri takır takır titriyordu, bu da başının zonklamasına yardımcı olmuyordu. Dikkatlice elini uzatıp saçlarına dokundu, parmak uçları başının arkasındaki keçeleşmiş saçlara değdiğinde bileklerindeki kelepçeler tıkırdadı. Elleri kanlıydı.

"Uyandı!" diye bağırdı biri, ani ses ağrısını şiddetlendirince kız irkildi.

Yavaşça gözlerini kırıştırarak dünyayı yeniden netleştirmeye çalıştı.

Hayal gücü değildi. Bir kafesteydi. Kokudan anlaşıldığı kadarıyla, bu kafes hayvanlar için yapılmıştı... ve parmaklıkların ötesinde, Halkın Öncüleri'nden üç üye ona bakıyordu.

"Evet, bu o," dedi içlerinden biri. "Silas çok sevinecek. Ama sen burada ne arıyorsun, fırtına kızı? Ordun, tüm yalanlarından sonra seni terk mi etti?"

"Öyle bir şey..." Wren, metal sırtına batarken yüzünü buruşturmamaya çalışarak mırıldandı. Kafesin, en azından şimdilik, kendisi için en güvenli yer olduğunu düşündü.

"Çizimlerdeki kadar güzel değil," diye araya başka bir adam girdi. "Belki gülümserse?"

Birisi kafesin üstüne avucunu vurduğunda kafes tıkırdadı. "Hadi, bize gülümse," diye alay etti üçüncü adam.

Wren gözlerini kırıştırmak onlara baktı. "Beni esir aldınız, tek müttefiklerimi kovdunuz ve şimdi de bana gülümsememi söylüyorsunuz..."

"Donovan, buraya gel!" komutanlardan biri yakından bağırdı. "Çevreyi güvenlik altına aldın mı?"

"Neredeyse!" Donovan cevapladı ve tekrar Wren'e baktı. "Sanırım bana daha sonra gülümseyeceksin."

Wren, tüyleri diken diken olmuş bir şekilde onun gitmesini izledi. "Sanırım öyle."

Sandığından, Halkın Öncüleri'nin şaşırtıcı derecede disiplinli önceliklere uyduğunu izledi. Çevreyi güvenlik altına aldılar ve Kipp'in geride bıraktığı haritaları topladılar, silah ve zırhların envanterini çıkardılar ve stratejik noktalara nöbetçiler yerleştirdiler.

Bir süre sonra, onu gözetlemek için yeni bir üçlü nöbetçi atandı ve onlarla birlikte bir yüzbaşı da geldi. Yüzbaşı ona şüpheyle baktı.

"Neden seni geride bıraktılar?" diye sordu.

"Kasıtlı değildi," diye cevapladı Wren.

"Bu doğru," diye araya girdi adamlardan biri. "Biz yaklaşırken kaçıyorlardı."

Komutan, Wren'i incelerken gözlerini kısarak, "Neden sana inanmalıyız?" diye sordu.

Wren parmaklıklara yaslandı. "Neye inandığınız umurumda değil."

Komutan, Wren'in önüne çömeldi ve kafesini kavradı. "Seni geride bırakan gruptan kaç kişi vardı?"

"Benim grubumda mı? Ben ve iki kişi daha vardı," diye doğruyu söyledi.

"Ama ondan önce? Üç yüz? Dört yüz? Bilmiyorum. Lojistik bilgileri biz kadınlarla paylaşıyorlar."

"Ve tüm bunları isteyerek geride bıraktıklarına inanmamı mı bekliyorsun?" diye bağırdı.

Wren titreyerek nefes aldı. "Hiçbir şey beklemiyorum. Ama sizin kuvvetlerinizin kullandığı karanlık simyadan endişe duyuyorlardı." Vurgulamak için kelepçelerini salladı. "Onların yanındaki Savaş Kılıçları'nın buna dayanamayacağını düşünüyorlardı."

Komutan homurdandı. "En azından bu doğru."

Dikleşti ve astlarına seslendi. "Çadırlarda her türlü yazışmayı arayın. Silahları, zırhları ve kuşatma ekipmanlarını yükleyin. Korunmuş mallar, ilaçlar, hatta hayvanlar varsa, hepsini istiyorum. Kişisel eşyaları alın.

Kendiniz için isteyin. Yakında onların peşine düşeceğiz.

Wren dizlerini göğsüne çekti. Onlar, onun iksir kemerini ve uyluğuna takılı hançeri almışlardı ve o, onlar olmadan kendini çıplak hissediyordu. Hançerin kendisi için ne kadar rahatlatıcı olduğunu, Savaş Kılıcı'nın demir iradesinin her zaman yanında olduğunu fark etmemişti.

Ama bağ aracılığıyla ona ulaşmaktan kendini alıkoydu. Ayı Katili'nin planlarının nasıl geliştiğini

Wren, kafesinin parmaklıklarından, komutanın Cal ve Kipp'in peşine keşif erleri gönderirken, kendi askerleri arasında yararlı malzemeleri yeniden dağıttığını ve yiyecek depolarını incelediğini izledi.

"Pozisyonumuzu mu koruyacağız yoksa peşlerine mi düşeceğiz, Komutan?" diye sordu adamlardan biri, bakışları yakındaki şarap fıçılarına takılmıştı.

Komutan, "Keşif erlerinin raporlarını bekliyorum," dedi.

Asker, Wren'in kampın her yerine dağıttığı boş şarap kadehlerine ve bardaklara işaret etti. "En azından eğlenmeyi biliyorlar."

Komutan hayal kırıklığıyla dilini şaklattı. "Kes şunu!" "Sızlanma," diye tersledi. "Ve eğer onu içeceksen, en azından önce mahkumda dene. Kim bilir, içine ne katmış olabilirler? ne karıştırmış olabilirler?"

Yeni bir kadehle ona yaklaşan adam, ona gülümsemesini söyleyen aynı piçti. Kadehi parmaklıkların arasına sıkıştırırken şarap kenarlardan sıçradı. "Bunu iç," diye emretti.

"İyiym, teşekkürler," dedi hafifçe.

"İyi misin diye sormadım. Sana lanet olası iç dedim."

Adam kadehi dudaklarına dayayıp geriye doğru eğdiğinde Wren'in kaçacak yeri yoktu. Şarabın çoğu çenesinden aşağı döküldü ama bir iki yudum boğazından aşağı indi.

"Biri sana terbiye vermeli," diye homurdandı, kız yüzündeki şarabı silip yüzünü buruştururken. Tadı ılık sirke gibiydi, Wilder'ın arkadaşı Marise'den aldığı şaraba hiç benzemiyordu.

Ama onu tükürmedi. Yutmaya özen gösterdi, içtiğini görmelerini sağladı.

Cal'ın yerini aldığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Kafeste onun olması mükemmeldi.

"Ee?" diye sordu komutan, askerinden Wren'in şarap lekeli giysilerine bakarak.

"Şey, ölmedi," dedi adam, kadehi koklayarak.

"İyi." Komutan eliyle onu uzaklaştırdı.

Şarap ve hayvan kokan Wren, şirketin geri kalanının şarabı keşfetmesini izledi. Kampı yağmalarken içtiler, yolun bir yerinde keşif erlerinin

Cal ve Kipp'i takip etmekten dönmediklerini fark etmeyi unuttular.

Kamp ateşleri yeniden yakıldı ve kısa süre sonra meraklı bakışlar ona yönelmeye başladı. Wren bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordu. Daha önce de onlar gibi birçok erkekle tanışmıştı.

Donovan adındaki adam ona yaklaşarak sinsi sinsi baktı. "Belki de onu bir süreliğine dışarı çıkarmalıyız..."

"Ona dokunulmayacak," diye komutan sertçe karşılık verdi. "Bozulmamış kalacak." "Bear Slayer Warsword ile birlikte olduysa bunun için biraz geç kalındı,"

diye bağırdı ateşin karşısındaki biri ve bu yorum gürültülü kahkahalarla karşılandı.

Wren bir saat daha geçmesini izledi. Komutan daha büyük çadırlardan birine çekilirken, Donovan'ın gözleri yine ona takıldı ve Wren'in ensesi ürperdi.

Tahmin edilebilir. Her şey çok öngörülebilirdi.

Yaklaştı ve kafesinin parmaklıklarına bir sopa sürterek "Ne oldu, fırtına kızı? Hiç erkek görmedin mi?"

"Gördüm," dedi Wren. "Sadece burada görmüyorum."

Donovan, sopasıyla kafese sertçe vurdu. Wren irkildi. Ani gürültü ve hareket, başının her yerinde ağrıya neden oldu.

"Sözlerine dikkat et," diye tısladı Donovan. "Böyle bir yerde nasıl muamele göreceğin buna bağlı olabilir, anladın mı? Ben olsam biraz çaba gösterirdim."

Wren, *tavsiye için* teşekkür etmek istedi, ama bu sefer ağzını kapalı tuttu ve bakışları kampın karşısındaki askerlere kaydı.

İçkiden dolayı çoktan gürültücü hale gelmişlerdi, sözlerini geveliyor ve içkilerini doldurmalarını istiyorlardı.

"Siz pislikler şimdiden sarhoş mu oldunuz?" Donovan, Wren'in kafesinin yanından seslendi. Wren, onun kafese oldukça ağır bir şekilde yaslandığını fark etti. O kadar yakınında olması hiç hoşuna gitmemişti. Kafesten daha kötü kokuyordu.

Kamp ateşinin etrafındaki adamlar gerçekten de kendilerini kaptırmışlardı.

Bazıları

sendeliyor, diğerleri sarhoş bir şekilde sıradaki devriyenin kimin olacağı konusunda tartışıyorlardı... ve bazılarının cam gibi gözleri ona takıldı. Boğazlarını temizlediler, ayağa kalktılar ve kafese doğru sendeleyerek yürümeye başladılar.

Onlar onu bir oyuncak gibi kullanmak istiyorlardı, bu çok açıktı. Bir parçası tüm bu durumdan kopmuş gibi hissediyordu, sanki uzaktan izliyormuş gibi, orta alemlerin erkeklerinin her zamanki gibi aşağılık olduğunu görmekten hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de Savaş Kılıcıyla geçirdiği onca zaman, insanlığın bu çirkin yönünü unutmasına neden olmuştu.

Donovan'ın ıslak gömleğine ve vücuduna yapışan pantolonuna sabırsızca bakan gözlerini hissedebiliyordu.

"Donovan ödüle göz dikmiş," dedi biri alaycı bir şekilde.

Bu ilgi karşısında gerildi ve piç Donovan bunu kendini beğenmiş bir sırıtışla fark etti. "Şimdi bana gülümseyecek misin, fırtına kızı?"

Hiçbir şey söylemedi.

Uzakta, biri iğrenç, ıslak bir geçirme sesi çıkardı, ardından kahkahalar yükseldi.

"Sığır eti güvecini tıkınmışsın, değil mi Higgins?"

"Şarap ve bal likörü de," diye memnuniyetle cevap verdi. "Ve şimdi... tatlıya geçelim."

Donovan'ın dizi Wren'in başının yanında zıplıyordu, ama Wren ona döndüğünde, Donovan sopasını bir kez daha kafese vurdu.

"Benden yardım bekleme."

"Benim istediğim bu değildi," diye mırıldandı Wren, onu esir alan kişinin duymayacağı kadar alçak sesle.

Kampın diğer tarafında, adamlardan biri ayakta durmuş, dramatik bir şekilde sallanıyordu. Arkadaşları, onun sarhoş haliyle ilgili isimler takıp şakalar yapıyordu.

sarhoş olduğunu söyleyerek ona isimler takıp şakalar yaptılar.

Adam dizlerinin üzerine çöküp yüzüstü ateşin içine düştüğünde bağırışları kesildi.

Adamlar harekete geçtiler, arkadaşlarının yanına koşarak çılgınca bağırmaya başladılar. Ve sonunda, Wren Donovan'ın genişleyen bakışlarıyla karşılaştı.

Ağzının köşelerini yukarı doğru kıvrarak çılgın bir sırıtış yaptı.

Donovan'ın yüzü tüm rengini kaybetti ve elleri başına gitti.

Şakaklarını sertçe ovuştururken, alnında bir damar şişti. Öksürdü. Boğazını temizledi. Tekrar öksürdü ve yere tükürdü.

Ve Wren gülümsedi. Etrafındaki düşmanlar gözlerinden ve burunlarından kan akarken, artık çılgılık atamayacak hale gelene kadar çılgılık atarken, o gülümsedi.

Sonunda kampta sessizlik çöktüğünde, Wren dağınık topuzundan saç tokasını çıkardı ve *Thea için tasarladığı* kelepçenin kilidine taktı tasarladığı kelepçenin kilidine taktı. Birkaç kez toka ile hafifçe vurduktan sonra kelepçeler bileklerinden düştü.

Sonra, kasıtlı olarak geride bıraktığı hayvan kafesini açtı. Kapı açıldı ve dışarı çıktı,

son birkaç saat boyunca kambur durmaktan kaynaklanan ağrıları ve sızıları gidermek için esnedi, eklemleri tutulmuştu.

Her yerde cesetler vardı ve Wren dudaklarında bir gülümsemeyle hasarı inceledi. Donovan'ın cesedinin üzerinden geçerken karanlık bir tatmin duygusu onu sardı.

Acı ve korkuyla donmuş, gözleri ve burun delikleri kanla kaplı şişmiş yüzüne baktı.

"Haklıydın," dedi. "Sonunda senin için gülümsedim."

BÖLÜM 55

Torj

"Bir Savaşkılıcı diğer her şeyden önce öğrendiği bir gerçek varsa, o da dost ve düşmanın kanının aynı şekilde aktığıdır. Bu bilgi onların hem gücü hem de yükü olur."

– *Savaşkılıcının Yolu*

Eski parke taşlarına çarpan nalların sesi

. Torj, yarısı yıkılmış, bir tarafı

Onları, bir zamanlar gururlu kuleler olan, şimdi ise parlak gökyüzüne karşı sivri uçlu iskeletler karşıladı. Karanlık tırmanan sarmaşıklar ve toprak kokulu funda, yıkılmış taş blokların arasındaki boşluklardan geçiyordu.

"Devam edin!" diye adamlarına bağırdı, rüzgar yüzünü yakıyordu.

şehrin dış çemberinden geçip merkezine doğru ilerlerken açıkta kalan derisi. Kırık sütunlar, eskiden ana cadde olan ve dev bir çan kulesinin hala ayakta durduğu şehir meydanına giden yolun üzerinde devrilmiş devler gibi yatıyordu. Ötesinde ise bir zamanlar görkemli bir kalenin kalıntıları vardı.

Eski beyaz taşlar, eski yangınlardan dolayı yer yer kararmış, uzun süre bakımsız kalmaktan çatlamış ve aşınmıştı. Harabelerin arasına, aceleyle kurulmuş barikatlarla çevrili kanvas çadırlar dikilmişti.

kurulan barikatlarla çevriliydi.

Bir nöbetçinin uyarı çılgılığı şafak sessizliğini yırttı.

Torj aygırını ileriye doğru sürdü, güçlendirici iksir damarlarında sıvı buz gibi akıyordu. "Barikatları kaldırın!"

emretti, sesi gök gürültüsü gibi yankılanırken çekicini kaldırdı ve ortaya çıkan, çığınca alarmı çalmaya çalışan bir muhafızı yere serdi.

Erkekler çadırlardan ve yıkıntılardan yarı giyinik ve şaşkın bir halde dışarı döküldü.

Bazıları silahlara uzanırken, diğerleri şoktan donakaldı. Torj'un çekici, yoluna çıkan ilk savunmacının omzuna çarptı, demir et ve kemiği delip geçerken darbenin etkisi kolunu sarsmıştı. Kan, kızıl bir yağmur gibi havada yayıldı.

"Sıraya girin!" diye çaresiz bir bağırış düşman saflarından geldi. Kısmi zırhlı bir komutan, meydanın yakınındaki büyük bir çadırdan çıkarak kaosu düzene sokmaya çalıştı. "Çan kulesine! Bana katılın!"

Torj, Wilder'a işaret ederek ortaya çıkan tehdidi gösterdi. "Onları kuleden uzaklaştırın!"

Bir ok uçarak geçip tahta bir kirişe saplanınca, aygırı arka ayakları üzerinde yükseldi. Savaş artık yoğunlaşıyor, daha fazla savunmacı kampından çıkıp geldikçe etraflarını sıkıştırıyordu.

daha fazla savunmacı kampından çıkmaya başladı. Çeliklerin birbirine çarpmasıyla çıkan keskin ses, taş duvarlar arasında yankılanarak çok tanıdık bir senfoni oluşturdu. Torj attan indi ve atının yan tarafına sert bir tokat atarak onu geri gönderdi. Enkazların arasındaki dar yollar, yaya olanlara avantaj sağlayacaktı.

Bir muhafız, korku ve çaresizlikle çığına dönmüş gözlerle ona doğru koştu. Torj, beceriksiz hamleyi engelledi ve güç iksirinin gücünü artırdığını hissetti. hareketleri. O, acımasız bir verimlilikle karşılık verdi, çekici adamın kaldırdığı kolunun altındaki boşluğu buldu. Başka bir savunmacı onun yanında belirdi, ama Thea bir gölge gibi ortaya çıktı, fırlattığı yıldız adama vurmadan önce adamın boğazını buldu.

"Kapılarda yeniden toplanmaya çalışıyorlar," diye bağırdı, yüzü kanla kaplı halde Torj'un yanına doğru ilerlerken. "Wilder, batı tarafında okçuların pozisyon aldığını söylüyor."

"Onları indirin," diye homurdandı Torj, düşmanın vücuduna çarpan bir darbe uyluk kemiğine isabet ettiğinde. Çekicini doğrudan askerin göğsüne savurdu, demirin altında göğüs kemiği çıtırdadı.

Thea solundaki adamın kafasını kopardı, kafa havada uçtu ve sonra mide bulandırıcı bir sesle enkazın üzerine düştü. "Onlar sandığımızdan

düşündüğümüzden daha fazla var."

"Onları alt edebiliriz," diye cevapladı Torj, Usta Kimyagerlerin kendisi ve arkadaşlarının açtığı boşluktan geçmelerini izlerken.

Crawford'un simya bileşikleri etkisini göstermeye başlayınca çılgınlık yükseldi. Savunmacılar tökezleyerek görünmez korkulara saldırırken, diğerleri çaresiz ve çılgınca bir güçle savaşıyordu. Torj, her adımını ölçüp, her vuruşunu hesaplayarak ilerledi. Savaş, yıkıntılar arasında orman yangını gibi yayılıyordu, insanlar ölüyor, merhamet dileniyor, bıçakların et ve kemikleri kesen ıslak sesi her şeyi kesiyordu...

"Wilder!"

Thea'nın boğazından bu isim çıktı ve Torj, Ölümün Eli'nin garip bir buhar bulutuyla çevrili olarak sendeleyerek ilerlediğini görmek için hızla döndü.

Torj, Thea'nın peşinden hemen koştu, Thea ise kargaşanın içinden kocasına doğru yolunu açarken, Torj onu takip ederek onun başladığı işi bitirdi.

Wilder dizlerinin üzerine çöktü ve Torj, arkadaşının yanına ulaştığında kalbi gırtlığına kadar çıktı, toprakta kayarak durdu ve yanına düştü. Gümüş rengi bir bulanıklık havada uçtu ve Thea'nın fırlattığı yıldızlardan biri düşman kimyagerin boğazını deldi, kanı beyaz taşları kırmızıya boyadı.

"Hawthorne," dedi Torj, arkadaşını omzundan tutarak. "Bana bak. Nerenden yaralandın?"

"Yaralanmadım," dedi Wilder, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hissedemiyorum..."

"Neyi hissedemiyorsun?" Torj, silah arkadaşında herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ederek ısrarla sordu. Düşmüştü, değil mi? "Bacakların mı? Konuş bizimle, Hawthorne."

Thea, Wilder'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Söyle bana," diye fısıldadı. "Ne olduğunu ve kimi öldürmem gerektiğini söyle."

Ama Wilder sersemlemiş bir şekilde başını salladı.

"Kardeşim," diye yalvardı Torj, "ne hissedemiyorsun?"

Wilder'ın bakışları onunla buluştu, kırılmıştı. "Furies'in bana verdiği güç."

BÖLÜM 56

Wren

"Savaşçıların haritalara gösterdiği özveri ile bitkileri inceleyen kadınlardan sakının. Yıkıma giden yol, çoğu zaman masum görünen çiçeklerle dolu bir bahçeden geçer."

– *Ölümcül Bitkiler Ansiklopedisi*

"TANRIM, KADIN," diye haykırdı Kipp, kampın her yerine dağılmış ölü düşmanlarını görünce. "Sen korkunçsun. *Gerçekten korkunç.*"

Wren, komutanın çadırında cesediyle birlikte bulduğu iksir kemerini ve hançerini beline takıyordu. "Teşekkür ederim."

Cal onaylayarak ses çıkardı. "Seni asla kızdırmamam gerektiğini bana hatırlat." Wren kaşlarını kaldırdı. "Daha fazla hatırlatmaya *ihtiyacın var* mı, Cal?"

"Hayır," diye cevapladı çabucak, korkunç manzaraya bakarak başını salladı. "Ancak, başka bir Savaş Kılıcı olsaydım, son dakikada planı değiştirdiğin için seni azarlardım. Onlar beni *beni almaları gerekiyordu.*"

Wren hançerini uyluğuna bağladı. "Ve eğer öyle yapsalardı, sen ölmüş olurdun. Şarabı önce benim üzerimde denediler. Neyse ki, yıllar önce o zehire karşı bağışıklığımı geliştirdim. Sen ise..."

Cal omzuna dikkatlice dokunurken yüzünü buruşturdu. "O zaman farklı bir Savaşkılıcı olmadığım için şanslıyım."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye cevapladı Wren, başka bir cesedin üzerinden atlayarak onun önüne geçip zırhını yarasından sıyırdı. Cal içinden küfretti, ama Wren onu görmezden gelerek kırık, kanlı eti inceledi. "Ok ucu tamamen geçip gitmiş. Ama benim olmadan çıkarmadığın için memnunum."

"Bu bize öğrettiğin ilk şeylerden biriydi," diye araya girdi Kipp, cesedin ceplerini karıştırırken. "Ve senin dediklerini yapmayanlara ne olduğunu gördük..."

Wren güldü ve tıbbi malzemelerine uzandı. "Yayı kesip çıkarmam gerekecek, böylece yarayı daha da kötüleştirmeden okun sapını geri çekebilirim."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı Cal.

"Sana ağrı kesici verebilirdim," dedi Kipp, ölen askerlerden birinin matarasını sallayarak, "ama korkarım ki etkisi biraz kalıcı olabilir."

Cal gözlerini devirdi. Ancak Wren, bulduğu dişli bıçakla okun ön kısmını kesmeye başlar başlamaz, savaşçı kaskatı kesildi. Mümkün olduğunca hızlı çalışarak, bıçağı tahtaya dayarken okun sapını sabit tutmaya çalıştı. Cal'ın yüzü

boşaldı, ağrıyı bastırmak için dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar gerildi.

Okun ucunu bitirdiğinde, Wren onun iyi olan omzuna hafifçe vurdu. "Elimden geldiğince yaralarını saracağım, ama diğerlerine katıldığımızda uygun tedaviye ihtiyacın olacak."

"Savaşabilecek miyim?" diye sordu Cal.

"Duruma bağlı..." Wren yaraya temizlik alkolü döktü ve o yine küfretti. "Diğer elinle ne kadar iyisin?"

"Callahan, daha önceki,

"Kipp, alaycı bir gülümsemeyle bağırdı. "Halleder." Cal'ın yanakları kızardı. "Lanet olsun, Kipp."

Wren gülmemeye çalıştı. "Eh, yay ve oklarını kullanamayacaksın. Yarana daha fazla zarar verip kalıcı sorunlara yol açabilirsin. Başka biri olsaydın, hiç savaşmamamı söyledim, ama..."

"Ama yine de savaşacağımı biliyorsun," diye onun yerine cümleyi tamamladı. "Siz Savaş Kılıçları imkansızsınız."

Cal gülümsedi. "Öyle duydum."

Wren yarayı keten şeritlerle sarmayı bitirdi ve çıkıntılı ok, daha iyi malzemeler olmadan onu çıkarmak istemiyordu. "Zaten savaşmaktan bahsediyorsan, binmene bir sakınca yok, öyle mi?"

"Binmeye hazırım," diye onayladı.

"O zaman harekete geçmeliyiz. Bu taktiğin bize sağladığı avantajı boşa harcamayalım."

"Torj, sormazsak bizi öldürür," dedi Kipp cesurca. "İyi misin? Sana zarar vermediler mi?"

"Başımın arkasında kazan büyüklüğünde bir şişlik var, ama onun dışında iyiyim," diye cevapladı eliyle bir hareket yaparak.

Kipp tartışmak ister gibi görünüyordu, ama Wren çoktan atına doğru büyük adımlarla ilerliyor ve çizmesini üzengeye takıyordu. Tanrım, banyo yapmak için ne yapmazdı ki. Üstü başı şarap ve kanla kaplıydı ve hala ondan önce o kafeste bulunan hayvanın kokusu sinmişti. O

Başının arkasındaki keçeleşmiş saçları da hissedebiliyordu, ama yapacak bir şey yoktu.

"Siz ikiniz geliyor musunuz, kalıyor musunuz?" diye sordu, eyere yerleşirken. "Ve krallığını geri almayı mı?" Kipp şok olmuş gibi yaptı. "Asla."

Gümüş rengi güllerin inci beyazı yapraklarında kan vardı. Wren, Cal ve Kipp'in yanında Dorinth'e doğru at sürerken bunu gördü.

Thezmarrlılar mahsulü canlarını feda ederek korumuşlardı ve şimdi geri kalanlar düşman cesetlerini kendi ölüleriyle birlikte yakmak için sürüklerken, geride bir iskelet ekip bırakmışlardı.

Henüz umutlanmaya cesaret edemeyen Wren, kırık kapılardan geçti ve içerideki manzarayı görünce nefesini tuttu.

Eski parke taşlarının üzerine daha fazla ceset dağılmıştı ve Crawford Usta'nın simyasının kalıcı etkileri, hayatta kalan düşman askerlerinin hala halüsinasyonlar görerek görünmez korkulardan kaçtıklarında açıkça görülüyordu.

hayatta kalan düşman askerleri hala halüsinasyon görüyor ve görünmez korkulardan kaçınıyorlardı. Çatışma sırasında çadırların ve ahşap yapıların alev aldığı birkaç küçük yangından duman yükseliyordu ve bu duman,

kan ve toz kokusu ile dokunulmamış gül tarlasının tatlı kokusu ile karışıyordu.

Kazandık mı? Torj'a bağırdı, ancak kuvvetleri çevreyi güvenli hale getirip yüksekte savunma pozisyonları alırken, hareketin karmaşası içinde onu göremiyordu.

Kazandık, diye cevap geldi, ama iç sesinde, onun beklediği zafer coşkusu yoktu.

Wren, yıkıntıları tarayarak onu aradı, göğsünü dolduran aciliyet duygusu ile doldu. *Dorinth bizim mi?* diye sordu, aniden kararsızlığa kapılarak.

Hayır, dedi Torj. *Dorinth* senin. *Ama sana ihtiyacımız var. Sağlık çadırına gel. Hemen.*

Sözler ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Wren atını sürerek Cal ve Kipp'i savaşın kaotik sonuçlarına terk etti ve önündeki yıkıntılarda Xavier ve Dessa'yı gördü, onlar enkazda yaralıları yardım ediyorlardı.

Onlara ulaştığında, eyerinden kaydı ve sormadan önce arkadaşları işaret ettiler.

Torj.

Ayı Katili, Wilder'ı çadıra götürmeye yardım ettiği yerden başını kaldırdı, yüzünde yorgunluk izleri vardı, açıkta kalan derisinde küçük yaralar . Güçlendirici iksirin karanlığı hala ön kollarının altında hafifçe atıyordu. Thea, Wilder'ın diğer tarafındaydı, yüzü ölümcül derecede solgundu, gözleri çılgınca ve panik içindeydi.

Wren onlara doğru koştu. "Ne oldu?"

"Gölge simyası," diye cevapladı Torj, gözleri Thea'nın üzerinde dolaşarak, onun az önce kendisine yaptığı gibi yaralarını taradı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Savaş Kılıcı yeteneklerini hissedemiyor."

"Wren..." Thea'nın sesi kırıldı. "Bir şeyler yapmalısın. O... o yapamıyor..."

Wren, kız kardeşini en son ne zaman bu kadar Ölümün Gölgesi yalvarmaya başlamıştı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Wren, Thea'nın elini sıkarak onu sakinleştirmeye çalıştı, sesine güven katmaya çalıştı. "Her şey iyi olacak."

"Biliyoruz, Embers," diye cevapladı Torj sessizce, Wilder'ı devrilmiş bir sütunun üzerine oturarak. "Sen halledersin."

Wren başını sallayarak kemerine uzandı ve ceplerinden küçük bir şişe çıkardı, içindeki sıvı gümüş gibi ışığı yansıtıyordu gümüş gibi parlıyordu. "Al, Wilder," dedi. "Bunu iç."

Wilder titrek bir eliyle onun dediğini yaptı.

Nefesini tutarak, diğerleriyle birlikte iksirin önlerindeki Savaş Kılıcı'nı etkisi altına almasını ve vücudunun titremesini izledi. Gözlerini kapattı, çenesini sıkı ve içindeki savaşa karşı kendini hazırladı.

Thea kocasının önünde diz çöküp ellerini tuttu. "Wilder?"

"Ona biraz zaman ver, Thee," dedi Wren nazikçe, elini kız kardeşinin omzuna koyarak.

Wilder, içinden geçen her türlü duyguya rağmen nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Saniyeler sonsuza kadar uzadı, ta ki sonunda gözlerini açtığı anda bakışları berraklaşana kadar.

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söyledi ve Wren'e bakarak rahatlamış bir ifadeyle ekledi. "İşe yaradı..."

"Wren!" Kipp'in çığlığı etraflarındaki kaosu yarıp geçti, sesindeki keskinlik hepsini donduracak kadar güçlüydü. "Wren, çabuk gel!"

Soğuk bir korku onu sardı. Kalbi deli gibi çarpan Wren, önünden koşan arkadaşının peşinden koştu. Kanla kaplı taşların üzerinde botları kayarken, ciğerleri yanarken, aniden şehrin girişinde durdu.

Gül tarlasına bakarken boğuk bir ses çıkardı.

Gümüş dalgalar alevler içindeydi.

Gümüş yapraklar kararmış, açgözlü turuncu ateş karanlığa karşı tek umutlarını yutarken kendi içlerine kıvrılmıştı. Alevler dalgalar halinde tarlaya yayıldı, kurtuluşlarını yaprak yaprak yiyip bitirdi, gözlerinin önünde şifalarını küle çevirdi.

BÖLÜM 57

Wren

"Gerçek bir savaşçı, kan dökmenin yüzlerce yolunu ve bunu yapmadan önce tereddüt etmek için binlerce nedeni bilir. Gerçek savaş ustalığı yatmaktadır."

– *Savaş Kılıcının Yolu*

Alevlerin ısısı Wren'in cildini yakıyordu. Artık durdurmak için çok geçti. Fırtına büyüyle alanı su basıp Torj'u iyileştirmek için tek şansını kurtarmak için çok geçti.

İçinde bir keder uçurumu açılırken dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Gümüş dalganın külleri etrafındaki rüzgarda uçuşurken, kendini parça parça parçalandığını hissedebiliyordu.

Torj'un sesi zihnini doldurdu. *Bu son değil. Sana söz veriyorum, Embers. Bu son değil.*

Wren, önündeki yanmış toprakları incelerken, bir başka hıçkırığı bastırmaya çalışırken nefesi titredi. Dorinth'i kazanmışlardı Dorinth'i kazanmışlardı, ama ne pahasına? Tedavi yöntemi olmadan zaferin bir anlamı yoktu. Şimdi, sevdiği adamı kurtaramadığı halde sevdiği adamı kurtaramayacaktı.

Wren, kalabalığın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve arkasına döndüğünde, arkadaşlarının, komutanlarının ve Devereux'ların arkasında toplandığını gördü. Kendini daha fazla parçalamasına izin veremezdi. Dehşet ve panik gelecekti, ama kendi çadırının mahremiyetinde gelecekti.

Omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı. "Her yüksek noktaya keşif erleri yerleştirin, Silas'ı gözetlesinler.

Şehri ele geçirmiş olabiliriz, ama o güçleriyle geri dönecek," dedi Savaş Kılıçlarına. "Kale kalıntılarında gizli istihbarat veya

belgeler, onun planlarını anlamamıza yardımcı olabilecek her şey.

Kipp çoktan gruptan uzaklaşmış, harabelerin arasında kaybolmuştu.

"Cal," diye seslendi Wren. "Dessa ve Zavier'in o oku çıkarmasını ve yarayı temizlemesini sağla. Yaklaşan savaşta sana ihtiyacımız olacak."

Usta Kimyagerler öne çıktı, Farissa endişeyle kaşlarını çattı. Ama Wren, eski akıl hocası endişesini dile getirmeden önce konuştu.

"İlaç Wilder'da işe yaradı. Elimizdeki az sayıda malzemeye daha fazlasını

üretmek ve bunu saflarımıza nasıl dağıtacağımıza dair bir strateji geliştirmek için kalan az miktardaki malzemelerle daha fazla ilaç üretmesi ve bunu ordumuzda nasıl dağıtacağımıza dair bir strateji geliştirmesi gerekiyor."

"Bunu yapabiliriz," diye cevapladı Usta Norlander.

"Elbette," diye ekledi Usta Crawford. "Ve malzemelerimizde daha fazla saldırı kimyası olmasını da sağlayacağım."

"Buna ihtiyacımız olacak," dedi Wren, teşekkür etmek için başını eğerek. Farissa'nın gözlerini yakalamaya çalıştığını hissedebiliyordu, ama o kaçtı.

Dağılma, dağılma, diye kendi kendine mırıldandı, atılmış silahların ve parçalanmış kalkanların enkazı arasında ilerlerken. Sözleri, Bear Slayer'ın enkazın içinde bulunduğu yere kadar bağı takip etmiş olmalıydı.

Bu son değil, Embers, sesi zihninde çiçek açtı, güçlü ve yılmazdı.

Düşen krallığının parçaları, şehirden geçerken bulanıklaştı, gözyaşları gözlerini yakıyordu, kalbi boğazına takılmıştı. Wren yürüdü ve yürüdü, Dorinth'in kenarında durana kadar, sonunda yalnız kalana kadar.

Ve durduğunda, önündeki boş araziye bir fırtına estirdi.

Wren kalenin merkezine döndüğünde gece çökmüştü. Vücudu metal kafeste sıkışıp kaldığı için ağrıyordu ve günün kirini derisinden yıkamak için can atıyordu, ama kampın atmosferi omurgasına bir ürperti getirmişti. İnsanlar onu izliyordu – tanımadığı insanlar, savaş kampında giyilmesi gerekenlerden çok daha güzel giysiler giymiş insanlardı. Çadırların arasında yürürken, Darian'ı gördü, ona yaklaştıkça yüzü düştü.

"Üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm. Onu daha fazla oyalamadım. O..."

Panik onu sardı, zihni her türlü korkunç olasılığı düşünmeye başladı. "Ne oldu? Torj mı? O..."

Darian başını salladı ve birkaç metre ötedeki bir çadırı işaret etti. "Torj değil."

"Beni korkutuyorsun, Darian." Wren'in kalbi hızla atıyordu, giysileri terden ıslanmıştı, kanvas yapıya doğru bir adım attı.

"Üzgünüm," dedi Darian.

Yükselen korkuyla mücadele eden, midesinde bir taş gibi çöken dehşetle Wren çadıra ulaştı ve titrek bir nefesle içeri girdi.

İçerideki alanı birkaç fener aydınlatıyordu. Bu, gördüğü gördüğü komuta çadırları gibi, haritalar ve silahlarla dolu değildi. Onu bekleyen, emirleri kesinleştirip Delmira'ya yürüyüşe geçmeye hazır bir general konseyi yoktu.

Bunun yerine, orta direğe asılı duran saf beyaz bir elbise, saf ipeği etrafındaki çamurlu savaş kampıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Nişanınız yeterince uzun sürdü." Lord Lucian'ın sesi çadırın girişi arkasında kapanırken cam gibi keskin bir sesle duyuldu. "Taç giyme töreninden önce, oğlumla evleneceksin. Ve o taht odasına girdiğinde, *Darian Devereux'un karısı* olarak gireceksin."

Görüşünde lekeler belirdi ve elleri uyuşmaya başladı. Sanki sanki biri onun canını sıkıyormuş, akciğerlerine hava ulaşamıyormuş gibi hissetti. Wren, şimdi bir dizi mücevherle kaplı olduğunu gördüğü masaya yaslandı.

Ardından gelen sözler ona ait gibi gelmiyordu, ama ağzının hareket ettiğini hissetti. "Ciddi olamazsınız, Lord Lucian. Kraliyet evliliğine çamurda evlenmek yakışmaz."

Lucian aralarındaki küçük mesafeyi kapattı ve kolunu tuttu, tutuşu sadece derisini değil, altındaki kemiği de morartacak kadar sertti.

. "İstediğin domuz ahırında evlenebilirsin, umurumda değil," diye tehditkar bir şekilde tısladı, "ama onunla evleneceksin ve *hemen* evleneceksin."

Tüm zehirleri ve fırtına gücüyle Wren donakaldı. Kendine asla bir erkeğin merhametine kalmayacağını, o piçi dizlerinin üzerine çöktürecek tüm güce sahip olduğunu söylemişti kendine, ama donakaldı.

Nefesi yüzünde sıcaktı. "Hemen o elbiseyi giymezsen, ben giydiririm sana."

Yırtılma sesi onu korkuttu ve Lucian gömleğini vücudundan koparıırken, çıplak tenine çarpan soğuk hava onu haykırmaya itti.

"Lucian," diye boğuk bir sesle bağırdı, sesindeki yalvaran tonu nefret ederek, sendeleyerek.

Ama o durmadı.

O, onu tırmalarken etrafındaki kumaşlar daha da yırtıldı ve Lucian, "Bu pisliği yıkaman gerek. Bu iğrenç halde oğlumla evlenemezsin," diye mırıldanmaya devam etti.

Wren nefes alamıyordu. *Nefes* alamıyordu.

Karşı koymaya çalışırken, onun ulaşamayacağı bir yere tırmanmaya çalışırken, boğuk bir ses çıkardı, büyüğü aniden onu yüzüstü bıraktı...

Kamp alanında bir güç dalgası yayıldı. Bir uyarı.

Ama bu ondan gelmemişti.

Nefes nefese, kalbi çarparak, Wren yukarı baktı, hala Lucian'ın dokunuşundan geri çekiliyordu.

"Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim." Torj Elderbrock, Lord Lucian'ın üzerinde yükselerek onun önünde durdu. "*Karımdan* ellerini çek."

BÖLÜM 58

Torj

"Bir Savaş Kılıcı, silahını kendisinin bir uzantısı olarak bilir. Bilge Savaş Kılıcı, o silahı bırakmaya değer bir şey bulduğunda bunu anlar."

– *Savaş Kılıcının Yolu*

TORJ, Lucian'ın ceketinin önünü yakalayıp onu Wren'den uzaklaştırırken tek görebildiği kırmızıydı. Torj onu yerden kaldırıp çadırın yanından fırlatınca, asilzade panik içinde ayaklarını tekmeledi.

çadırın yanından fırlattığında, asilzade panik içinde ayaklarını savurdu.

Lucian, çırpınan vücudu kanvasın içinden geçip dışarıdaki çamura sert bir şekilde düştüğünde çığlık attı.

Torj yırtık çadırdan onun peşinden geçerken, ses kampın doğal olmayan sessizliğinde yankılandı. Kulaklarında kan uğuldarken, görüş alanı geri çekilen Lord Lucian'a odaklandı.

"Elderbrock!" diye bağırdı biri, sesi keskin ve emrediciydi. Savaş kılıçları, sancaktarlar, askerler hepsi ona doğru ilerliyordu yaklaşıyorlardı. Su birikintilerinde ayak seslerinin gümbürtüsünü duyabiliyordu, bağırıışları onun merhametine kalmış adaminkine kıyasla uzaktaydı.

"Az önce ölüm fermanını imzaladın, evlat," dedi Lucian, ayağa kalkmaya çalışarak.

Oğlum mu?

O, Thezmarr'ın lanet olası Savaş Kılıcıydı ve işi *bitmişti*.

Öfke damarlarında ateş gibi dolaşıyordu ve Lucian'ın boğazını elleriyle sıkıca kavrayarak onu ayağa kaldırdı, Nefes borusunu acımasızca sıktı, gözlerinin kan çanağına dönüp kafasından dışarı fırlamasını zevkle izledi.

"Karımı elledin." Torj'un sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı, Lucian'ı bir kez daha kaldırdıktan sonra onu tekrar yere çarptı. "Lanet *karımı*."

"Torj." Yumuşak sesin duyulmasıyla, toplanan kalabalık ayrıldı ve yırtık giysileriyle, vücudu titreyerek duran Wren ortaya çıktı.

Onu görünce boğuk bir nefes aldı.

Çamurda baygın yatan Lucian'ı bıraktı ve ayağa kalktı. Torj ona doğru gitti ve onu yanına çekti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm. Senin bunu yapmana izin verecektim. Anlaştığımız gibi, kenarda durup töreni izleyecektim. Ama sonra..."

"Sonra bana dokundu," dedi Wren basitçe. Torj başını salladı. "Sonra sana dokundu."

Karım. Hâlâ dilinde bu kelimelerin tadı vardı ve etrafında, şok içinde gözlerini kocaman açmış sancaktarların ve askerlerin bakışları vardı. Ama artık çok geçti. Geri dönüş yoktu. Geriye dönülemezdi.

"Seni *piç kurusu*," diye bağırdı Darian kampın diğer ucundan, onlara doğru hücum ederek. Torj, Darian'ın yumruğunun yanağına çarpmasına izin verirken Wren'i nazikçe kenara itti. Yumruk kemikle çarpıştı ve Torj çarpmanın etkisiyle homurdandı, bir anlığına gözleri karardı.

"İlki bedava, Devereux," diye mırıldandı, sadece arkadaşının duyabileceği şekilde. "Ama bundan sonra olacaklardan sorumlu değilim."

Darian'ın gözlerinde eğlence parıltısı gördü, sonra "Gelinimi öylece çalabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı ve yumruğunu tekrar salladı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Torj yumruk gelmeden onu yakaladı. "Sen ya da baban karıma bir daha parmağınızı bile sürerseniz, onu elinizden koparıp boğazınıza tıkarım."

Darian'ı sertçe itti ve asilzade babasının yanına koştu. Lord Lucian artık bilinci yerindeydi, kanlar içindeydi ve Torj'a sert bir bakışla bakıyordu. O bakışı daha önce görmüştü. Ne olacağını biliyordu

sözlü bir azarlama, korkunç sonuçların yağmur gibi yağacağı bir saldırı olacağını biliyordu. Ama pişmanlık duymaya kendini ikna edemedi. O piçin yaptıklarından sonra olmazdı.

Torj, Wren'in yanına gitti ve pelerinini omuzlarına bağladı, önünü kapatarak yırtık gömleğini ve açıkta kalan tenini örttü.

"Sen bittin," diye tükürdü Lucian. "Ölü bir adamsın. Slumlarda doğmuş vahşi bir savaşçıdan başka bir şey değilsin. Ve öyle de öleceksin."

Soylu, cebinden bir parça parşömen çıkardı parşömen parçası, gözleri Wren'e kaydı. "Kendini satmak için istediğin şey buydu, fahişe."

Torj, o piçe tekrar saldırmaya hazır olarak gerildi, ama Wren'in nazik dokunuşu onu durdurdu.

Lucian, alaycı bir şekilde parşömeni ikisinin arasında salladı. "Ayı Katili'ni öldüren Kingsbane'in zehrini etkisiz hale getirmek için ihtiyacın olan her şey, tam elinin altında." Lord Briar'dan bir meşale kaparak parşömeni alevin üzerine tuttu.

"Hayır!" arkalarından biri bağırdı, ama ne Torj ne de Wren kıpırdadı.

Yanında duran Wren, bilginin yanmasını izledi, parşömen gözlerinin önünde kıvrılıp küle dönüşmesini izledi. "Bana onu asla vermeyecektin."

"Artık asla bilemeyeceksin." Lord Lucian, Darian, Lord Briar ve Lord Pendelton'a işaret etti. "Adamlarımızı topla. Gidiyoruz.

Delmirian varisi bu savaşı tek başına savaşsın ve nasıl başa çıkacağını görelim." Torj'a tiksinti dolu bir bakış attı. "Sen bir hiçsin."

Bir akım yükseldi ve Torj, Wren'in elinin eline dokunduğunu hissetti, gücü etraflarında yükseliyordu.

"O benim kocam," dedi sessizce. Sesini yükseltmesine gerek yoktu sesini yükseltmesine gerek yoktu; parmak uçlarında çakan şimşek her şeyi anlatıyordu. "Çık dışarı, Lucian. Artık yapamayacak hale gelmeden git."

Torj, ruh ikizinin meydan okurcasına çenesini kaldırmasını izlerken göğsü gururla kabardı. Wren, pelerinini ona sararak, önlerindeki şaşkın yüzlere döndü ve müttefiklerine seslendi.

'Siz iyi insanların karşısına çıkıp, hayatlarınızı bir yalan için riske atmanızı isteyemem.

. Bu, beni Silas the Kingsbane'in bizi gösterdiği türden bir hükümdar yapar

Silas the Kingsbane'in bizi gösterdiği gibi yapmamı gerektirecek bir şey için. Güç ihtiyacımı, sizin özgürlüğünüzün, tüm gerçekleri bilerek seçim yapma hakkınızın üstünde tutmamı gerektirecek bir şey için."

"Peki gerçekler nedir?" diye bağırdı biri.

Tanrılar, hepsi onun suçuydu. Torj bunu yapmıştı. Büyük ağı ve aptal ruhla bağlı kalbi ile kendi müttefiklerini ona karşı kışkırtmıştı.

Sanki bu düşünceye cevap verircesine, göğsünde bir sihir kıvılcımı parladı ve Wren'in bakışından onun da bunu hissettiğini anladı.

"Gerçekler..." Wren önündeki insanları süzdü. "Gerçekler şunlar," dedi. "Ben Thezmarr'ın Ayı Katili ile evliyim. *The Furies' Will'in* kaptanı tarafından Naarva'dan gelirken evlendik.

Birlikte Silas the Kingsbane ile savaşacağız. Beş krallığın hayatta kalmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız krallığın hayatta kalmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Kamp kaosa sürüklendi.

BÖLÜM 59

Wren

"Kusursuz bir kafaya ta takılmaz."

– *Midrealms Günlükleri*

Mangallar ve kalın yağ mumları savaşın içini aydınlatıyordu. kamp cephaneliği ve içerideki her çekiç darbesiyle kaslı omuzları gerilen çıplak vücudu. Wren, büyük kanvas çadırın girişinde durmuş, Savaş Kılıcı'nın kalkanı tamir etmesini izliyordu. Geniş sırtından ter damlaları akıyordu. Ondan güç yayılıyordu; bağları boyunca, fırtına büyüyle birlikte titreyen bu gücü hissedebiliyordu.

onun fırtına büyüyle birlikte titreşiyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Embers?" Torj'un sesi şehvetli bir vaat gibiydi, ama yine de arkasını dönmedi. Wren, Torj'un içindeki suçluluk duygusunu hissedebiliyordu.

"Kocamı arıyorum." Wren içeriye bir adım daha attı kapı kapanırken başını sallayarak arkasındaki muhafızları gönderdi. kapatırken arkasında duran muhafızları başıyla selamlayarak gönderdi. İçeride deri ve çelik, duman ve yağ kokusu vardı. ona ait kokuyordu.

"Üzgünüm." Kalkanın üzerinde başka bir çukur daha açtı. "Öyle demek istemedim... Sana yaşattıklarım için özür dilerim."

"Bana, vermek istemediğim hiçbir şey, kendim başlatmadığım hiçbir şey için zarar vermedin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen o gemide benim kocam olduğun anda o yalanla işim bitmişti."

Ona gözlerini kırptı. "Peki ya Darian? Kaynaklar? Müttefikler?" "Mesele hiçbirini değıldi, bunu sen de biliyorsun. Mesele hep senin hayatını kurtarmak, vücudundaki zehir hakkında daha fazla bilgi edinmek için zaman kazanmakla ilgiliydi. Lucian..." Bu isim, onun ellerinin izlerini cildinden silmiş olmasına rağımen, onu irkiltti. İcini çekti. "şu anda konuşmak istemiyorum."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece Torj'un çalışmasını hayranlıkla izledi – demircinin çekicinin kendinden emin vuruşları; kalkanın titiz kalkanı doğıru şekle geri döndürmek için titizlikle hareket ettirmesi. Ayı Katili'nin gümüş rengi saçları hareket ederken çözölmüş ve gözlerine düşmüştü. Wren tezgahın etrafında dolaşırken onun görüntüsünü içlerine çekiyordu, bakışları sert hatlı ağızına, dövmele göğsünün oyulmuş çıkıntılarına kayıyordu.

Savaş kılıcı. Ayı Katili. Yıldırım öpücüğü.

Kocası.

Sonunda, başını kaldırıp onun bakışlarını yakaladı. "Bana böyle bakmaya devam edersen, buradaki tek ateş demirci ocağı olmayacak..."

Wren, aralarındaki bağı hissetti, kendi vücudunun özlemini karşılayan canlı bir bağlantı. Torj'un

Torj'un çekici bırakıp kalkanı kenara itmesini izledi ve düşünmeden aralarındaki mesafeyi kapattı.

Ayı Katili gerildi. "Ne yapıyorsun?"

Wren ona uzandı, parmağını boğazının çukurundan göğsündeki ter damllarına doğıru kaydırdı ve daha da aşağıya indirdi.

O, onun oyulmuş karın kaslarını, deri giysisinin bağcıklarının altındaki olukların arasından aşağı doğıru bir çizgi çizdi. Tanrılar, o her şeydi.

"Wren..." Torj'un göğsü her nefes alışında inip kalkıyordu. "Dışarıda insanlar var. Ne yapıyorsun?"

Wren, onun önünde duran bankın üzerine atladı ve bacaklarını açarak, onun dudaklarına fısıldarken bacaklarının arasında durmasını sağladı.

"Benim olanı alıyorum."

Sonra onu öptü.

Torj, dudakları onun dudaklarını kapattığında derin ve boğuk bir inilti çıkardı. Ağzı, sanki ona açmış gibi, sıcak, baş döndürücü ve talepkardı, sanki ona açmış gibi. Wren, ona tam olarak ihtiyacı olanı vermek için fazlasıyla

tam olarak ihtiyacı olanı ona vermek için fazlasıyla istekliydi. Torj'un dili ağzının içine girip eli boğazını bulduğunda, tam da doğru baskı uyguladığında, Wren nefesini tuttu. Ondan güç ve sıcaklık yayılıyordu, dokunuşu onu yakıyordu, derin, içten içe yanan öpücüklerle onu sahiplenirken, o da bunu kemiklerinde hissedebiliyordu.

"Tanrım, seni özledim," diye fısıldadı dudaklarına, ve o, sözlerinin acısının göğsünde yankılandığını hissetti.

"Ben de seni özledim." Aniden gelen keder onu hazırlıksız yakalayınca sesi titredi. Gözlerini yakıp kavuran gözyaşlarını görmezden gelen Wren Tırnaklarını Torj'un sert göğsüne batırdı, ona iz bırakmak, tüm dünyanın onun olduğunu bilmek istiyordu.

Ayı Katili acıdan tısladı, meme uçları onun dokunuşuyla sertleşti, ama bu yüzden onu daha da şiddetle öptü.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledi Wren.

Torj, gömleğinin üzerinden göğüslerini sıktı ve Wren ona doğru eğildi. "Ben seninim," dedi Torj boğuk bir sesle. "Bütün ben. Nefes aldığım sürece, Embers. Ve ben de seninim, karım."

"O zaman göster bana, Ayı Katili. Kime ait olduğumu göster bana."

Elleri deri giysisinin bağcıklarına uzandı, düğümleri çözdü ve giysiyi bacaklarından aşağıya doğru yırttı. Torj onun önünde diz çöktü ve bacaklarını genişçe açtı.

"Mükemmel," diye mırıldandı, başparmağını onun ortasına doğru kaydırarak. "Lanet olası mükemmel."

Sonra ağzını onun üzerine kapattı.

Torj klitorisini emdiğinde Wren "Siktir!" diye bağırdı. Saçlarını kökünden tuttu ve Torj ona karşı onaylayan bir ses çıkardı, titreşim ayak parmaklarını kıvırdı. Dili onun içine girdi, ancak parmaklarıyla yerini aldı ve onu yalarken, bağımlılık yaratan basıncı artırdı, vücudunda dalgalar halinde yayılan bir ihtiyaç hissi yarattı.

Onunla uğraşırken sırtındaki sivrilen kasların hareketini izledi, o güçlü vücut onun zevkinin mihrabında diz çökmüştü. Neredeyse dayanılmazdı. Dayanılmazdı.

"Şimdi, Torj... Şimdi senin sikini istiyorum," dedi, o parmaklarıyla onu tahrik ederken.

Ayağa kalktı, karanlık bakışları açgözlüydü, gömleğini yırttı ve göğüslerini ortaya çıkardı. "Seni tamamen görmek istiyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi, elleri kendi deri giysisinin bağcıklarına uzanmıştı. "*Karımı* görmek istiyorum."

Wren, ellerini kenara itti ve hünerli parmaklarıyla bağcıkları çözdü, onun sert penisini serbest bıraktı, bu manzarayı görünce ağzı kurudu. Bank, onu mükemmel bir yüksekliğe getirdi ve onu girişine yerleştirdi.

Ama Savaş Kılıcı başka fikirleri vardı. Penisinin başını onun ıslaklığına sürterek klitorisini tekrar okşadı ve ondan çaresiz inlemeler kopardı. O, daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarını salladı, ama o dokunuşlarını tüy kadar hafif tuttu ve o kendini daha da sıkı ve sıkı kıvrıldığını hissederken, şeytani bir gülümsemeyle dokunuşlarını tüy kadar hafif tuttu.

"Son birkaç haftadır beni deli ediyorsun," diye hırıltılı bir sesle konuştu, kadının üzerine kayarak, moraracak kadar sert bir şekilde kalçasını kavradı. "Bu kalça beni sonsuza kadar baştan çıkarıyor."

"Bu konuda bir şey yapacak mısınız?" Wren, onun boynunu ısırdı ve oradaki deriyi emerek boğazının derinliklerinden bir inilti kopardı. "Dağ geçidinden geçerken bana gösterdiğin şeyi yapacak mısınız?" Onun *orada* ona dokunacağı düşüncesi nefesini kesmişti.

"Bugün değil, Embers. Acele etmek istemiyorum. Bugün sert ve hızlı sevişmek için."

"O zaman beni sert ve hızlı sik."

"Bu bir kraliçenin emri mi?" diye alay etti, hala klitorisini uzun penisıyla okşayarak. "Belki de sana sadece ucunu vermeliyim..."

Wren sessizce talep ederek kalçalarını salladı.

Dudaklarına gülümseyerek, Torj penisinin başını onun içine bastırdı ve hareketsiz kaldı.

"Torj," diye inledi.

Sonra sertçe itti ve onu sonuna kadar doldurdu.

Duygular onu boğarken, rahatlamamanın hıçkırığı ağzından çıktı ve Torj onu ciddi ciddi sikmeye başladığında ona sarıldı. Kalçalarının her hareketinde, onu sıkıca kavradı, onun tüm gücü onu tüketiyordu.

Onun tamir ettiği kalkan yere düştü ve masanın altından tıkırtı sesi geldi.

"Furies beni kurtar," diye bağırdı, Torj onu ateşleyen o derin noktaya ulaştığında.

Her vuruş acımasız bir hak talebi, bir beyandı. "Burada tanrı falan yok, Embers," diye homurdandı, terle kaplı bedenlerinin arasına uzanarak. "Ve seni kurtarmayacağım. Seni mahvedeceğim."

Sert sözler dudaklarından dökülürken, parmakları klitorisini buldu. Wren paramparça oldu.

Bir an için görüşü beyazlaştı ve kalbi göğsünden fırlayacak sandı. Torj, orgazm dalgaları onu sararken onu sikmeye devam etti ve Wren onun üzerinde titremeye başladı.

"Torj," diye fısıldadı boynunun kıvrımına.

"Kocam." Düzeltmeyi sertçe söyledi. "Ben." *İtme*. "Senin." *İtme*. "Kocam." *İtme*. "Söyle bana, karım. Bu kelimeleri senden duymam lazım. Kime aitsin?"

"Sana. Her zaman sana." Gözleri yaşlarla doldu. O, evini, umudunu, her zaman istediği her şeyi temsil ediyordu. "Ben..."

"Biliyorum, Embers," diye fısıldadı dudaklarına. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Onun sözleri onu sardı, zevkleri bağları boyunca iç içe geçti bağda iç içe geçti, o kadim büyüünün gücü birleştı, altın rengi bir dans gibi tenlerinde dans etti.

Ve sonra o da onu takip ederek uçurumun kenarına geldi, bir çığlık ve gürleyen bir iniltiyle onun içine boşaldı.

Wren ona sarılmaya devam etti, onu asla bırakmayacağına yemin etti.

BÖLÜM 60

Wren

"Potada kelimelerin öğretemediği şey öğretilir: mükemmel zamanlama. Isıtma çok kısa sürerse potansiyel gerçekleşmez; çok uzun sürerse olasılık yok olur."

– *Alchemy Unbound*

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı," dedi Torj, giyinirken ellerinin titremesini ona göstererek.

"Ben de öyle düşündüm. Böyle olmamalıydı," dedi Wren, ona dönerek. Alnındaki gümüş rengi saç tutamını eliyle kenara itti ve hüzünle gülümsedi. Altın rengi bağ, karşılık olarak dalgalanan duygularına tepki olarak parıldadı. Sonra durakladı, aralarındaki altın şeridi oynayarak, gerçeği fark etti.

Onun zevkini kendi zevki gibi hissetmişti. Drevenor'daki ilk savaşın sonunda, onun acısını hissetmişti... Konuşabiliyorlardı, zihinleri konuşabiliyorlardı. Bağlantılıydılar. Her zaman.

"Kitapta fiziksel hisleri paylaşabileceğimiz yazıyordu. bağlantıyı koparmaya çalıştığın tek neden bu, değil mi?" dedi yavaşça. "Ya içgüdüsel olarak zehirin bana yayılmasını engelliyorsan? Ya zehirin bağlantı yoluyla yayılmasını engelleyerek gücünü, rezervlerini tüketiyorsan?"

"Bu biraz abartılı bir varsayım, değil mi?" dedi, ellerini kapatan ellerine bakarak.

"Öyle mi? Sen bir koruyucusun, Torj. Benim korumam olmadan çok önce de öyleydin. Ve ben senin ruh ikizisin. Belli bir düzeyde içgüdünün devreye girmesi mantıklı..."

Torj başparmağıyla kadının elinin arkasını okşadı. "Öyleyse, farklı bir soru sormamız gerekiyor."

"Neymiş o?"

"Silas biliyor muydu? Ruh bağına bir şekilde biliyor muydu, bu yüzden bana ulaşmak için beni hedef aldı mı..."

Torj'un nefesi titredi, bakışları uzaklaştı.

"Tanrılar, *bana gerçekten söylemişti*. Çok üzgünüm, Wren. Çok aptalım. Drevenor'a yapılan ilk saldırı sırasında, hançer göğsümde saplıyken bir an vardı. Silas, "Senin aracılığınla ona ulaşabilirim" dedi. Bunlar onun gerçek sözleriydi. Orada, o anda bana söyledi. Kahretsın."

"Bu senin hatan değil," diye sertçe cevapladı Wren. "Ve artık biliyoruz. Zehir yüzünden zayıflamadığını biliyoruz. Furies'in sana verdiği gücü, bağın kopmasını engellemek için harcıyorsun. bağını bozmak için harcıyorsun."

"Bana durmamı söyleyeceğin yer burası mı? Çünkü Embers... bu olmayacak."

Ancak Wren, kendi de şaşırarak başını salladı. "Durmanı söylemeyeceğim. İstesek bile bunu yapabileceğinden emin değilim. Bağ, içgüdü söz konusu olduğunda kendi iradesine sahiptir."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu.

Wren'in kalbi onun için acıdı. Yardım istemekle ne kadar mücadele ettiğini biliyordu. Ama çenesini kaldırarak gözlerini kendininkilerle buluşturdu ve şöyle dedi: "Silas'ı yeneceğiz. Seni ve dünyanın geri kalanını kurtaracağız." dünyayı kurtaracağız."

Torj zayıf bir kahkaha attı. "Hepsi bu mu?" "Hepsi bu kadar, Ayı Avcısı."

"Yardım ister misin?" Torj, özel çadırında, onu bekleyen göğüs zırhına uzanırken teklif etti.

Wren, kayışlara ulaşabilmesi için ona yer açmak için döndü. "Bu garip... Genelde benim kıyafetlerimi sen çıkarırsın, giydirmezsin."

"Kesinlikle benim tercihim bu," diye cevapladı Torj, omuzlarındaki tokalar bağlarken.

Wren, ağzını tekrar onun ağzına götürmek ve kocasını o akşam için tekrar sahiplenmek istese de, bunun için zamanlarının kalmadığını biliyordu

"Beni komuta çadırına götürür müsün?"

"Yolda bir şeyler yersen," diye cevapladı adam, çantasını karıştırıp ezilmiş bir pasta çıkardı.

Wren'in içinde minnettarlık dalgası yükseldi. En son *ne* zaman yemek yemişti? "Beni düşündüğün için teşekkür ederim," dedi ona.

Torj gülerek, "Her zaman, Embers. O muhteşem kışının küçülmesine izin veremem," dedi. Wren kanvas ve Wren sıçrayarak elini itti.

"Ne zaman ne yerde, Ayı Avcısı." Ama sesinden gülümsemesini saklayamadı.

Wren, Torj ile birlikte komuta çadırında bekleyen arkadaşlarını gördüklerinde bir açıklama yapması gerekeceğini biliyordu.

"Bu doğru mu?" diye sordu kız kardeşi.

Kipp, Cal, Thea, Wilder, Dessa ve Xavier ona şaşkın yüzlerle bakıyorlardı.

Wren, yüzündeki acı ifadesini gizleyerek bakışlarını Thea'ya çevirdi. "Doğru." Thea inanamıyormuş gibi başını salladı. "*Neden bana söylemedin?*" "Sorun bu mu?" diye sordu Wren, şaşkın bir şekilde.

"Birçoklarından biri," diye araya girdi Wilder, gözleri Torj'a kayarken sert bir ses tonuyla. "Ana patronumuzu lanet olası çadırın duvarından fırlatmadan önce bize haber verebilirdin."

"*Kanvasdan* yapılmıştı, Hawthorne. Gayet iyi hayatta kaldı."

Ama Thea, Wren'e dirsek attı ve dikkatini geri çekti. "Bu nasıl oldu? *Ne zaman* oldu? Ve tekrar soruyorum, *neden bana söylemedin?*"

"Söyleyecektim... Thezmarr'da. Ama sonra Wilder'ın evlenme teklif ettiğini ve evleneceğinizi söyledin. Senin heyecanını kaçırmak istemedim, tabiri caizse."

Thea bir an daha ona baktı, sonra kahkahalarla ve Wren'e sarıldı. "Tebrikler kardeşim. Düğün partisi yapmadan kurtulacağını sanma."

"Evet, tebrikler, Wren." Kipp öne atıldı ve onu da kucakladı. "Orta Diyarların erkekleri yıkılmış olacaktıdır."

Arkadaşları ona sarılırken ve iyi dileklerini sunarken, Wren kapalı kapılar ardında insanların onun aldatmacasını konuşup yaydığını ve muhtemelen kraliçe olarak uygunluğunu sorguladığını biliyordu. Ama aynı zamanda itirafının asıl sınavının arkadaşları ve ailesi arasında olmadığını da biliyordu... Bu sınav, kraliyet Embervale ailesi ile asil Devereux hanesi arasında ortak bir bayrak altında birleşmeyi vaat edenler tarafından yapılacaktı.

kraliyet Embervale ailesi ile asil Devereux hanesi arasında ortak bir bayrak vaadine destek verenlerdi.

Yine de, göğsünün üzerinde bir örs gibi duran yük hafiflemişti.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Wilder onu kucaklarken. "Bu gerekliydi," diye cevapladı.

"Katılıyorum. Zamanı gelmişti."

Wren gülümsedi. "Biliyorum."

BÖLÜM 61

Torj

"Bir savaşçının yeminli görevi, her şeyden önce orta krallıklara karşıdır."

– *Orta Diyarlar Günlükleri*

"Blackthorn Hanesi, Merith Hanesi ve hatta Riverton Hanesi'nin desteğini kaybettik," dedi Kipp raporlarını incelerken. "Devereux Hanesi'ne yapılan hakaret nedeniyle hepsi sözlerini tutmayı reddediyorlar adına yapılan hakaret nedeniyle hepsi sözlerini tutmayı reddediyor. Ve tabii ki Briar Hanesi ve Pendelton Hanesi de gitti. Lucian ve Darian'la birlikte ayrıldılar."

"Bu beklenen bir şeydi," dedi Wren yavaşça, yüzü solgun olsa da. Artık bunu yapma özgürlüğüne sahip olan Torj, elini uzattı, Wren'in elini kendi eliyle kapattı ve Wren konuşmaya devam etmeden önce ondan küçük bir gülümseme kopardı.

devam etmeden önce küçük bir gülümseme kopardı. "Ama en azından Drevenor'un ustaları bizimle.

Şu anda Xavier ve Dessa'ya tedavi konusunda yardım ediyorlar. Bu savaşta, bir simyacıya sahip olmak, bir Savaş Kılıcı'na sahip olmak kadar iyidir."

Torj başını salladı. "Hâlâ Audra'nın Leiko'ya orta alemlerin diğer hükümdarlarına verdiği yeminleri hatırlatacağını umuyoruz..."

"Ama onun güçleri Devereuxlar tarafından finanse ediliyor," diye karşılık verdi Wren. "Sorun da burada yatıyor. Ve Aveum'un ordusu hakkında haber aldık."

Wilder onlara şöyle dedi: "Vios sınırındaki dağların eteklerinde kar fırtınasına yakalandılar ve geciktiler."

"Silas'ın geri kalan kuvvetlerinden haber var mı? Buraya yakın diğer kaleler ne durumda?" diye sordu Thea. "Sayımızın azaldığını öğrenir öğrenmez üzerimize yürüyeceklerini bekleyebilir miyiz? Bu kadar az sayıda askerle onları durdurabilir miyiz?"

"Sayılarımızın azaldığını öğrenir öğrenmez bize saldırmalarını bekleyebilir miyiz? Bu kadar az sayıda askerle onları durdurabilir miyiz?"

"Bize birkaç günlük mesafedeler," dedi Kipp. "Yani mesele, kimin önce buraya varacağına bağlı: Aveum'un kuvvetleri mi, yoksa Kingsbane'in kuvvetleri mi..."

"Cal, ok yarası nasıl?" diye sordu Wren. "Okçularımızı yönetebilecek durumda mısınız?"

"İyiyim. Neredeyse eskisi gibi. Savaşmaya hazırım," dedi Cal aceleyle.

"Yaşayacaksın," diye düzeltti Dessa. "Ama kendi iyiliğin için, bir sonraki savaşta Alevli Ok rolünü oynamayacaksın."

"O bilmiyor," dedi Torj.

Wren güldü. "Siz Savaş Kılıçları'nın hepsinin ortak özelliği bu." "Burada işimiz bittiyse, gündemde başka önemli bir konu var,"

"dedi Thea ve onları dışarıya çıkararak rüzgarda dalgalanan Kingsbane bayrağını gösterdi.

Torj, ruh bağıyla bağlı olanının garnizon duvarına tırmanışını izledi, zırhı çamurla kaplıydı, ıslak saçları fırtınanın yıprattığı yüzüne yapışmıştı. zafer. O kadar muhteşem bir şey görmemişti – ta ki o düşman bayrağına ulaşip direğinden koparana kadar.

Kumaşın yırtılma sesi, su basmış ve ordularından neredeyse sağır edici bir tezahüratla karşılandı. Bulutlar çekilirken, yırtık kumaş rüzgarda dans etti geri çekilirken, ötesinde şafak vakti altın rengi ışığı ortaya çıkardı.

Wilder omzuna elini koydu. "Başardık. Başkenti ele geçirdik."

Torj başını salladı ve baş dönmesi dalgasına karşı kendini hazırladı. Arkadaşının kutlama sözlerinin ardında gerçek yatıyordu: bu iş bitmemişti. Avantajları vardı, zaferleri yoktu ve bunun bedeli çok ağırdı. Gümüş dalga güllerinin fedakarlığı Torj'un zihninde ön plandaydı, güçlendirici iksirin etkisi azalıyordu.

Son iki şişeyi çoktan bitirmişti ve o ve Wilder kaleden geçerek Dessa

ve Xavier'i aradı. Gün bitmeden daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Son savaşı atlatması gerektiğini, sonra duracağını, hayatındaki kaderini kabul edecekti – ya da ölümü. Ama bu son kısmı sonuna kadar görmesi gerekiyordu. Wren'i tahtında görmesi gerekiyordu.

"İyi misin, Ayı Katili?" Wilder kaşlarını çatarak sordu. Torj homurdandı. "Senden daha fazla haini dövdüm, değil mi?"

"Elbette dövdün, ihtiyar," Wilder sırtarak cevapladı.

"Siktir git, Hawthorne," diye mırıldandı Torj ve Wren ile Thea'nın garnizonu teftiş ettikleri yere doğru ilerlerken sessizliği tercih etti.

Silas'ın güçleri, şehirdeki kalan yapıları kullanmıştı – ayakta kalan duvarların arasına geçici kanvas örtüler gererek barınak oluşturmuşlardı. Yıkılan binalardan düşen keresteler, mevcut duvarların zayıf noktalarını güçlendirmek ve molozların izin verdiği yerlerde temel bariyerler oluşturmak için kullanılmıştı. Şehrin en yüksek noktaları – çan kulesi, bir tapınağın kalıntıları – bakıma alınmıştı.

buralarda yüksek rütbeli askerlerin barındığı açıktı, saman yataklar yapılmış ve yakınlarda erzak kalıntıları bulunmuştu. Kale ve şehrin çevresi oldukça iyi görülebiliyordu ve Torj, fırtına öncesinde avlularda geçici demir atölyelerinin kurulduğu yerleri görebiliyordu. Eski pazar meydanlarından biri, atları tutmak için çitle çevrilmişti ve atlar, parke taşlarının arasında büyüyen ıslak çimleri otluyorlardı.

Wren'e ulaştığında, kız hiç tereddüt etmeden kollarının arasına kendini bıraktı. tereddüt ederek dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Bu çok yeniydi – *saklanmamak*. Herkesin gözü önünde onu sahiplenmesi, içinde bir şeyleri ateşledi. Giysileri ıslaktı, yanakları efor ve kısa süreli rahatlamanın heyecanı ile kızarmıştı.

"Vernich ve Graves'i Silas'ı aramak için bu bölgelere gönderdim. Onların sayısında ciddi bir azalma sağladık ve neyse ki Thea ve ben çok fazla kayıp vermeden o buhardan kurtulmayı başardık." Wren nefes nefeseydi, olanlardan dolayı enerji doluydu.

Torj, onun arkasındaki masanın üzerinde bir kenara atılmış, gaspçının bayrağının parçalanmış kalıntıları gördü. "Bu iyi," dedi yavaşça.

"Ama?" diye sordu.

"Ama henüz bitmedi. Bunu biliyorsun, değil mi?" Onun hayallerini yıkmak istemediği için sözlerini dikkatlice seçti.

"Bu benim ilk savaşım değil, Ayı Avcısı," diye cevapladı kadın, kollarını onun beline dolayarak. "Ama zaferlerimizi kutlamayı biliyorum ve savaşçılarımız esirleri toplarken ve karargahımızı kurarken, ben de kutlamayı tercih ediyorum... seninle birlikte."

Wren'in başının üstünden Torj, Dessa ve Xavier'in geçici barınağın arkasında Kipp ile konuştuğunu gördü. "Öyle mi, Embers?" dedi ve şakaklarına nazikçe bir öpücük kondurdu. "Savaş kamplarının pek mahremiyet sunmadığını göreceksin."

"Kamp hakkında kim bir şey söyledi?" diye cevapladı, kirpiklerinin arasından ona bakarak.

Onu sıkıca sarıp, sıcaklığını onunla paylaşmaya çalıştı. "Yapılacak işler var..."

"Biliyorum. Her zaman vardır." Kız içini çekerek, tüm vücudunu ona yasladı. "Bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

"Seni kim durduracak ki?" diye mırıldandı, Thea'nın daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak onu biraz daha sıkıca sarıldı.

Güneş yükselirken, fırtınanın ardından gökyüzü berrak bir maviye büründü. , o ve Wren, komuta çadırındaki masanın etrafında toplanan diğerlerine katıldı , hepsi yorgun ve sıırsıklamdı. Soğuk, vücudundaki ağırları daha da şiddetlendirdi ve zırhının altında morlukların oluştuğu hassas noktaları hissedebiliyordu. En çok zarar veren böbreklerine birkaç darbe almıştı, ama Wren'in yanına otururken yüzündeki acı ifadesini gizledi.

"Tutsaklarla ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi Kipp, önsöz yapmadan.

"Kaç kişi var?" diye sordu Thea.

"Beş düzine ya da daha fazla. Bazı Muhafızlar hala son kontrolleri yapıyorlar," diye cevapladı Cal, yaralı omzunu denerken yüzünü buruşturdu.

"Çan kulesinin altında bir mahzen var," dedi Wren Kipp'e. "Onları şimdilik oraya koyabilirsiniz. Ama elimizde varsa, bol su ve yiyecek verdiklerinden emin olun. Kötü muamele görmelerini istemiyorum."

Stratejist başını salladı. "Bu ayarlanabilir. Ben de bir nöbet düzenleyeceğim."

"Nöbetlerden bahsetmişken..." Torj koltuğunda kıpırdadı ve yan tarafına bir acı saplandı, ama bunu zar zor gizledi. Xavier ve Dessa'ya baktı, fark ettiler mi diye, ama onlar başkentin haritasını inceliyorlardı. Devam etti. "Tüm sınırları elimizden geldiğince güçlendirmeliyiz. Zayıf noktaları bileceklerdir. Sürekli devriye gezmeliyiz."

"Kesinlikle katılıyorum," diye cevapladı Kipp. "Başka bir şeye ihtiyacın var gibi hissediyorum, Ayı Katili?"

Bakışları alkimistlere doğru kaydı. Ama Torj'un sandalyesinden kalkmasına neden olan, güçlendirici iksir ihtiyacı değildi.

"Var," dedi onlara. "Wren kraliçe olarak taç giymeli. Bu gece."

BÖLÜM 62

Wren

"En büyük hükümdarların bile tarihleri, geri almak isteyecekleri kararlarla lekelenmiştir."

– *Elwren Embervale'in notları ve gözlemleri*

"Aklını mı kaçırdın?" Wren, Bear Slayer'a öfkeyle bakarak tısladı. Bear Slayer, arkadaşlarının ve konseylerinin önünde durmuş, onlara savaşın kaosunda bir taç giyme töreni düzenlemeleri gerektiğini söyledi.

"Hiç de değil, Embers. Bu, son günlerde yaptığım en mantıklı şey," diye cevapladı sakın bir sesle.

"Sence bu, tüm orta alemlerde ne işe yarayacak?" O da ayağa kalktı, ellerini beline koydu.

"Bence bu sizi orta krallıkların meşru hükümdarı yapar, en azından geleneksel açıdan bakıldığında, herhangi bir gaspçının devrilmesi daha zor bir hükümdar. Dışarıda, taç takmadan kraliçe olamayacağınızı iddia eden soylular var, tahtta bir kraliçe görmeden yeminlerine sadık kalmayacak soylular. Bu, size ait olanı alma şansınız."

taç takmadığın sürece kraliçe olmadığını iddia eden soylular var, tahtta bir kraliçe görmeden yeminlerini yerine getirmeyecek soylular. Bu, sana ait olanı alma şansın."

Aralarındaki bağın uğultusu, Wren'e Torj'un sözlerinde daha fazlası olduğunu, bunu zorlamasının başka bir nedeni olduğunu anlattı, ama bakışlarını ondan ayırıp arkadaşlarına yöneldi.

"Hayatımızı tehlikeye atıp Silas'la savaş alanında karşılaşmanın savaş alanında buluşmanın ne anlamı var? Wren'in başına bir taç takıldığında, Delmira'yı kimin yöneteceği konusunda

Wren'in başına taç takıldığında, Delmira'yı kimin yöneteceği konusunda tartışmak çok daha zor olur," diye ateşli bir şekilde savundu.

"Katılıyorum," dedi Kipp. "Bu en mantıklı şey..."

"Etrafımızda insanlar ölürken, bunu yapmamı destekleyecek kimse olur mu sence?" diye karşılık verdi Wren.

"Bu yüzden buradalar," dedi Torj.

"Taçımız yok, taç yapacak bir demircimiz de yok," diye cesaretini topladı.

"Taç, değerli bir metalden yapılmış olması gerekmez mi?"

"Tacı bana bırak," dedi Kipp. "Ama etrafımızda insanlar ölüyor diye endişeleniyorsan, sen bir şifacısın, değil mi?"

Wren ona tokat atabilirdi. "Evet," diye yanıtladı.

"O zaman bu arada yeteneklerini kullanmanı öneririm, Majesteleri."

Wren hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bir gün, Kris-topher..." diye tehditkar bir şekilde söyledi.

"Beni şövalye ilan edip, kendi malikanemde güzel bir bakireyle evlendirecek misin? Buna hayır demem, Elwren. Beni iyi tanırsın."

"Onu dövmemi ister misin?" Torj mırıldandı.

"Yakın gelecekte bir ara, evet diyeceğim."

"O halde karar verildi," dedi Torj diğerlerine. "Wren gün batımında taç giyecek. Umarım bu, herkesin ihtiyacı olanı alması için yeterli bir süredir." Bunu bir soru olarak sormadı ve kimse tahminde bulunmadı.

"Ne oyun oynuyorsun?" diye sordu Wren, başını sallayarak.

"Taç giymiş bir kraliçe olmak şu anda bize yardımcı olmaz. Taç olsun ya da olmasın, elimizdeki sayıyla savaşıyoruz. Şu anda kimse yardım çağrımıza cevap vermiyor."

"Belki öyle," dedi Torj. "Ama bu savaş bittiğinde, toz dindiğinde ve bir kez daha bu krallığın yıkıntıları üzerinde durduğunda, orta alemlerdeki yerin konusunda hiçbir şüphe kalmasın istiyorum. Kim olduğun konusunda hiçbir şüphe kalmasın istiyorum."

"Peki ben tam olarak kimim, Ayı Katili?" diye sordu, yumruklarını masaya vurarak kendini masaya dayadı.

"Lanet olası bir kraliçe, Embers," diye homurdandı. "Sen hep öyle oldun."

Etraflarındaki grup, onu Warsword ile baş başa bırakmanın en iyisi olduğunu hissederek dağıldı. Ama o tartışmak istemiyordu.

tartışmak istemiyordu. Kendisini krallığın varisi ilan ettiğinden beri korktuğu anı planlamak istemiyordu.

"Yaralılarla ilgileneceğim," dedi Torj'a, yanından geçip atları bağladıkları yere doğru yürüdü, böylece çantasını almak için.

"Wren..." Onun peşinden gitmeye başladı.

Elini kaldırarak onu durdurdu. "Bu taç giyme törenini neden bu kadar çok istediğini bana anlatmaya hazır olduğunda gel beni bul. O zamana kadar, yapılacak işler var."

Wren onu orada bırakıp, çamurlu sokaklardan geçerek onun yokluğunda kurulmuş olan tıbbi çadıra doğru ilerlerken, Torj onu izledi. Xavier ve Dessa ondan önce oraya varmışlardı ve şimdiden merhem hazırlıyor ve yaraları dikiyorlardı. Cal'ı gördüğünde Kanatlarda bekleyen Wren onu bir koltuğa oturtmaya zorladı.

"Sana yapmamamı söylediğim şeyi yaptın, değil mi?" dedi diye sertçe sordu ve omzundaki kanlı bandajı çıkardı. "Belki," dedi utanarak.

"Geçen sefer de o dikişleri çok güzel yapmıştım," dedi Xavier, yeni ketenleri şeritler halinde keserken özlemle.

Cal'ın ağzında bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Hiç de değil," diye karşılık verdi Xavier.

Dessa ile göz göze gelen Wren, boğazını temizledi ve Cal'dan uzaklaştı. "Xavier, benim yerime bakabilir misin? Az önce, fazla pişirilirse bozulacak bir tonik hazırladığımı fark ettim."

Naarva Prensi'nin yanından geçerken, prens ona sert bir bakış attı ve "Lanet olası bir savaş çekici kadar incelikli, Elwren," diye mırıldandı.

O ise sadece tatlı bir gülümsemeyle Dessa'nın yanına gitti. Dessa da sırıtıyordu.

Wren kendini şifacının işine kaptırdı. Saatlerce yaralı savaşçılara ağrı kesici verdi, kesikleri dikti ve birkaç derin yarayı koterize etti. Tutuklulara da baktı. Halkın Öncüleri üyeleri, onu ve tıbbi çantasını bodrumda kendileriyle birlikte görünce şok olmuş gibiydi. Kimse konuşmadı, kimse ona saldırmaya çalışmadı, sadece yaralıları gösterdiler ve

Wren, muhafızlarına bol miktarda temiz su ve hijyenik koşullara ihtiyaçları olduğunu hatırlattı. Düşman bir canavar olabilir, ama o

Wren, gardiyanlara bol miktarda temiz suya ve hijyenik koşullara ihtiyaçları olduğunu hatırlattı. Düşman bir canavar olabilir, ama o ve müttefikleri değildi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Torj, Wren bir kova suyla ellerini yıkarken arkasında.

"Torj..."

"Sadece benimle gel."

Wren sessizce onu takip etti, an kulesinin gölgesi dar ve boş sokaklardan birinde yollarını karartıyordu.

Dorinth'i Highguard veya Harenth'teki Hailford gibi hareketli bir şehir olarak hayal etmeye çalıştı, ama hayal gücü onu yüzüstü bıraktı. Yıllarca Delmira'yı bir yük, lanetler ve zehir dolu bir yer olarak görmüştü.

onun gibi, bir kenara atılıp unutulacak çürümüş bir şey.

"İşte burada." Torj'un sesi, eski bir dükkânın önünü işaret ederken, onun dalgınlığını bozdu. Pencereler çok uzun zaman önce kırılmış ve çürümüş ahşap

Kapının üstündeki metal ereve, bir zamanlar bir tabela asılı olabileceği yerde, boştu.

"Burası neresi?" diye sordu, tereddütle bir adım öne ıktı.

Torj, menteşelerinden gıcırdayan kapıyı onun için açtı.

İçeride, Wren aniden durdu. Herhangi bir koku kalmamıştı, sadece nemli bir koku kalmıştı, ama buranın eskiden ne olduğunu

. Torj'un yaktığı fenerden sızan ışık, içgüdüleriyle bildiği şeyi doğruladı. O, bir eczacı – daha önce gördüklerinden daha büyük bir eczacı. Gözlerini kapattığında, köklerin ve mantarların topraksı kokusunu, keskin sirkeleri ve tatlı balı, başının üzerinde asılı duran kurutulmuş biberiye, kekik, adaçayı ve lavanta demetlerini koklayabiliyordu.

mantarların toprak kokusu, keskin sirke ve tatlı bal kokusu ve başının üzerinde asılı duran kurutulmuş biberiye, kekik, adaçayı ve lavanta demetlerinin kokusu.

Tabii ki dükkân talan edilmişti, kırık çömlek ve cam kaplar botlarının altında ıtırdıyordu ve raflar, bir zamanlar stokladıkları tozlar ve iksirler yoktu.

"Arkada bir bahçe vardı," dedi Torj sessizce. "Yatakların çerçeveleri hâlâ orada."

"Orada taze otlar yetiştiriyorlardı, her zaman el altında olması gereken temel otlar," diye mırıldandı, gözleri tozlu

tezgahı ve ters çevrilip bırakılmış pirinç terazileri gözden geçirdi. "Beni neden buraya getirdin?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

"Hoşuna gider diye düşündüm," dedi Torj. "Ve?"

"Ve düşündüm ki, belki kraliçe olduğunda... burayı eski ihtişamına kavuşturmak isteyebilirsin."

Wren'in kalbi birden boğazına kadar çıktı. "Neden şimdi gösteriyorsun? Savaş kazanıldıktan ve gelecek için bu tür planlar yapabileceğimiz zaman neden değil?"

Torj onun bakışlarını karşıladı ve Wren *anladı*. Wren, Torj'un o gece neden onun taç giymesini istediğini, neden bu fikri şimdi kafasına soktuğunu anladı.

"Savaştan sağ çıkamayacağını düşünüyorsun." Sözlere boğuk ve kesik kesik bir şekilde ağızından döküldü.

"Wren..."

"Bana gerçeği söyle, Torj Elderbrock," diye talep etti, sesi aniden keskinleşti. "Sen benim kalbimi ve ruhumu aldın; benim her şeyimi aldın. Ve ben gerçeği bilmeye hakkım var."

Boğazı titredi ve isteksizce kabul ederek başını eğdi. "Zehir..."

"Yayılıyor," diye onun yerine cümleyi tamamladı ve zehirin en çok biriktiği yeri bildiği göğsüne dokunmak için elini uzattı. "Bağımız sayesinde bunu hissedebiliyorum. Her gün seni daha da tüketiyor."

Onun büyük eli, kalbine dokunan kadının elini kapattı. "Giderek daha fazla güçlendirici iksire ihtiyacım var. Bir gün bu da yetmeyecek ve ölmekten korkmuyorum ama bana en çok ihtiyaç duyduğun anda seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

"Torj..." Sesi kırıldı. "Seni kurtaracak gücüm yokken... kraliçe olmak, bu kadar büyük bir güce sahip olmak neye yarar?"

O zaman onu öptü, çaresizce ve derinlemesine, metal ve dumanın, kaybetmeye dayanamayacağı her şeyin tadını aldı. Onun tadını, ona bastırılmış hissini zevkle tattı. Kendini

kendini kaybetmek istedi. Her şeyin böyle bitmesi mümkün değildi, onlar için değil, yaşadıkları onca şeyden sonra.

Öpüşmelerini kesip alnını onun alnına dayadı.

"Dinle beni, Elwren Embervale," diye homurdandı. "Eğer bunlar benim son günlerimse, o zaman onlar senin günlerin. Her nefes. Her kalp atışı. Hepsi sana ait. Bloodwoods'da tanıştığımız andan beri sana aitler."

"Bunu kabul etmiyorum. Bunlar senin son günlerin değil," dedi kız sertçe. "Seni bırakmayacağım. Ne pahasına olursa olsun. Fırtına büyüsünün her damlasını tüketeceğim, var olan her iksiri ve ilacı hazırlayacağım..."

"İnatçı kimyagerim." Başparmağıyla kızın yanağındaki yara izini nazikçe okşadı. "Her zaman her şeyi çözmeye çalışıyorsun."

"Yapma." Parmaklarını onun kaslı kollarının içine geçirdi. "Bunu hafife almaya cüret etme. Senin kayıp gittiğini hissederken yapma bunu. Vazgeçerken yapma bunu..."

"Sence ben bunu mu istiyorum?" diye araya girdi. "Sence seni geride bırakmak mı istiyorum? Bunu daha kolay hale getirmeye çalışıyorum. *Benim ölümümden sonraki* hayatı daha kolay hale getirmeye çalışıyorum."

"Senin ölümünden sonra hayat yok, Torj," dedi, yüzünü kendine doğru çekerek dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Onu devam ettirmek için tüm gücünü ona aktarabilirmiş gibi, çaresizce, şiddetle öptü. Onun onun tadını, nefesinin kesilmesini, onu kendine çekmek için vücuduna bastırıldığı parmaklarının izlerini hafızasına kazıdı.

Öpücük acımasızdı, ikisi de birbirini yutmaya çalışıyordu, sanki derilerinde ne kadar çok iz bırakırlarsa, dünyaya, birbirlerine o kadar bağlı kalacaklarmış gibi. Aralarındaki bağ gergin, canlı bir şeydi, ihtiyaçları ve ıstıraplarıyla titreşiyordu.

Wren gömleğini çıkardı, ellerini kumaşın altına kaydırды, çıplak teninin sıcaklığını izlemek için can atıyordu. Ama bunu yapamazdı, onun onsuz bir dünyayı kabul edemeyeceğini bilmeden yapamazdı.

Nefes nefese, ondan uzaklaştı. "Bu bittiğinde..."

"Tutamayacağın sözler verme." Torj ona daha da yaklaştı, eliyle yüzünü kavradı. "Sadece... burada ol. Benimle. Şimdi."

Dışarıda, kaldırım taşlarında ayak sesleri duydu ve Wren geri çekildi geri çekildi, göğsünü delen acıya karşı kendini hazırladı.

Kapıda sessiz bir vuruş duyuldu ve Thea içeriye baktı.
"Senin için hazırlar, Wren," dedi yumuşak bir sesle, ona ve Ayı Katili'ne bakarak, sonra geri çekildi.

Wren gözlerini kapattı ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Akşam karanlığı nasıl bu kadar çabuk çökmüştü? Dışarıda, bozguna uğramış bir ordu bekliyordu. Ve krallığı tehlikedeydi.

Ama gözlerini açtı ve önündeki savaşçıya döndü, ona yıllarca süren keder ve yalnızlık içinde kazandığı direnç ve kararlılığı görmesine izin verdi.

"Seni korumak benim görevim," dedi ona. "Ve her zaman öyle olmuştur."

BÖLÜM 63

Wren

"Orta Diyarların hükümdarları, krallıklarının başkentinde, bu özel günü simgeleyen değerli metalden bir taçla taç giymelidir. Orta Diyarların kanunları böyle der."

– *Orta Diyarlar Kronikleri*

Wren, atalarının taht odasından geriye kalanlara götürüldüğünde, "*Harabelerin Kraliçesi*" diye düşündü. On yıllardır hareketsiz kalan enkaz, güçlerinin elinden geldiğince temizlenmişti.

ve tahtın kendisi de terk edilmiş şehirden toplanan hurda parçalarıyla *tamir* edilmişti. Bir zamanlar süslü, yüksek sırtlı bir sandalye olan şey, artık Wren'in ancak bir canavarlık olarak tanımlayabileceği, birbirine kaynaklanmış çarpık metal ve tahta plakalardan oluşan bir kolaj haline gelmişti.

En azından bunun oldukça uygun olduğunu düşündü.

"Biraz eksiklik var, kabul ediyorum," dedi Vernich yakınlardan sert bir sesle.

Wren daha önce hiç taç giyme törenine tanık olmamıştı, şimdiye kadar gereksiz bulduğu bu zenginlik ve güç gösterisine pek aldırış etmemişti. Kendini kandırmıyordu, kendi töreninin öncekilerden çok farklı olacağını biliyordu. Ama

Belki de olması gereken buydu. Belki de bu şekilde kaderine razı olabilirdi. Öncekiler gibi *olmayacaktı*.

"Şimdi ne olacak?" diye, tuhaf bir ifadeyle izleyen Xavier'e sordu.

Ayaklarını yerden yere vurarak, ellerini ceplerine soktu. "Benimki daha çok, şey... *daha fazlasıydı*," dedi yenilgiye uğramış bir ses tonuyla. "Meditasyon yapmam gereken bir hazırlık nöbeti vardı. Sonra da *cüppe giydirme* dedikleri şey vardı - bana bir

Bir sürü tören kıyafeti giydirildim. Ve "giydirildim" derken, *başkaları* tarafından giydirildim demek istiyorum. Lanet olası tunikimi kendim giymeme izin vermediler."

"Bunu görmek için para öderdim," diye mırıldandı Cal, prensin yanından.

"Eminim öderdin," diye karşılık verdi Xavier, sonra tekrar Wren'e döndü. Wren'e döndü. "Kutsal yemini etmeden ve büyük salonda taç giydirilmeden önce dış şehirdeki halk meydanından kaleye kadar yolculuk yapmam gerekiyordu. Ne olursa olsun," dedi, seyrek döşemeyi işaret ederek, "ben bunu tercih ederim."

"Ben de," diye mırıldandı Wren, güçleri enkazın etrafında toplanırken ensesinde bir ürperti hissetti.

"En azından sana bir taç bulduk," dedi Thea yaklaşırken, bir eliyle kılıcının kabzasına, diğer eliyle bir kumaş parçasına sarılmış bir şeyi tutuyordu. Kipp hemen arkasında,

yüzünde tedirgin edici bir gülümsemeyle.

Wren ona şaşkın şaşkın baktı. "Nasıl? Nereden?"

Thea omuz silkti. "Kipp ve ben bir yolunu bulduk." "Muhtemelen çalınmış demektir," dedi Cal.

"Ya da bir iki kadehten eritilmiş," diye ekledi Xavier.

Wren onları görmezden gelerek tekrar kız kardeşine baktı. "Bunu yapmaya yetkisi olan kim var ki?"

"Benim," diye keskin ve tanıdık bir ses duyuldu.

Thezmarr'ın Lonca Ustası Audra, atından indi ve taht odasının kalıntılarını geçti. Saçları her zamanki gibi sıkı bir topuz halinde toplanmıştı, ancak gözlükleri ortada yoktu

ve sırtına etkileyici bir tırpan bağlanmıştı. Bu

Wren'e gölge savaşında aynı silahı kullanan Anya'yı hatırlattı.

Audra ilerlerken toplanan kalabalıkta mırıldanmalar başladı. "Bir hükümdarı yemin ettirme yetkisine sahibim, ama bunu

hızlı olmalıyız. Silas'ın güçleri yeniden toplandı. Şu anda Dorinth'e doğru ilerliyorlar. Yarın öğlene kadar buraya varacaklar."

"Peki ya Aveum'un ordusu? Harenth'inki? Tver ne olacak?" diye bağırdı Wren. "Furies adına neden bu konuda zaman kaybediyoruz

—
"Aveum ve Harenth'in orduları yardım çağrınıza cevap verdiler, Elwren," dedi Audra. "Tver... Tver, hüküm süren bir kraliçe olmadığı gerekçesiyle yeminini yerine getirmeyi reddediyor ve bu da bir tür ihanet sayılıyor."

Wren gözlerini kırdı, dizleri titredi. "Yani Devereux'un sancaktarlarının ve Tver ordusunun yardımı olmadan, gücümüz ne kadar oluyor? Üç bin mi? Daha az mı?"

"Daha az. Şu anda, şansımız ikiye bir aleyhimize."

"Kral Leiko, Silas ile ittifak mı kurdu? Lord Lucian ile mi?" diye ısrar etti Wren. "Tver'in sayıları düşmanın sayılarını artıracak mı?"

"Bunu kesin olarak bilemeyiz," dedi Audra. "Tek bildiğimiz, orta krallıkları davana katmak için kafanda bir taç olması gerektiği. Hazır mısınız?"

Hayır. Bu kelime Wren'in zihninde yankılandı.

Sen hazır olarak doğdun, diye cevapladı Torj, güçlü, dirençli, inanç dolu.

Wren derin bir nefes aldı. "Her zamanki gibi, Audra."

Lonca Ustası başını eğdi ve geçici tahtı işaret etti. "Önden buyurun."

Wren, önlerinde bekleyen katliamı ya da bir zamanlar kürsü olabilecek yere doğru ilerlerken ona çevrilen tüm bakışları düşünmemeye çalıştı. Yaklaşan tehlikeyi, enkazın içinde yerini alırken düşmanın onlara doğru ilerlediğini düşünmemeye çalıştı. düşman onlara doğru ilerlediğini düşünmemeye çalıştı.

Audra önce toplanan kalabalığa seslendi. "Bugünkü taç giyme töreni, mevcut koşullar nedeniyle kısaltılmış bir tören olacak, ancak bu, kitlelerin önünde büyük bir sahnede gerçekleştirilen törenlerden daha az meşru değildir. Delmira Prensesi Elwren'in bugün edeceği yemin, tarih kitaplarına geçecek ve

Audra, Wren'e döndü. "Yemini etmeye hazır mısınız?"

Wren boğazındaki düğümü yuttu. "Kabul ediyorum."

Graves kalın bir cildi Audra'ya uzattı, Audra da onu Wren'e uzattı.

Kurucu Furielerin Anayasası, başlığı altın harflerle yazılmıştı. yazı. Wren, Thezmarr'da geçirdiği zamanlardan bunu hatırlıyordu. Thea, on yıllardır ilk kadın savaşçı olmaya çalıştığında, Audra'nın kendi lehine kullandığı kitap buydu.

Şimdi ise Wren, krallığını geri almak için bu kitaba yemin edecekti.

"Elini kitabın üzerine koy," diye talimat verdi Audra.

Wren, terli avucunun eski deriye verebileceği zararı düşünerek endişelendi, ama söyleneni yaptı ve kapak, onun sıcak dokunuşuna serin geldi.

Audra boğazını temizledi. "Embervale tahtının meşru varisi olduğunu beyan ediyor musun?"

Wren sesinin titremesini engellemek için çabaladı. "Ben Elwren Embervale, Delmira'nın gerçek varisi, Kral Soren ve Kraliçe Brigh'in kızıyım. İlk kızının vefatı ve ikinci kızının tahttan çekilmesiyle, tahtın hakiki varisi benim ve bu krallığın gerçek hükümdarı olarak kraliçe unvanını üstleneceğim."

Audra, Thea'ya döndü. "Tacı getir." Thea kumaşı kaldırdı ve Wren bir çığlık atmak üzereydi. Beklediği gibi değildi.

Taç *basitti*. Parlak gümüşten yapılmış, ince ve narin bir yapıya sahip, ortasında tek bir sivri motif bulunan kesintisiz bir banttı.

Basit ve pratik – Wren'in kendisi için seçeceği türden bir tasarımdı.

Gösterişli süslemeler, sivri uçlar, süslü kemerler yoktu ve geçici tahtının rastgele doğasını da yansıtmıyordu. Birkaç saat önce çekiçle dövülmüş gibi görünmüyordu. Çelik tanıdık bir şekilde parıldıyordu... ama bu harabelerde Naarvian çeliğini bulup yeniden dövmeleri mümkün değildi, değil mi?

Thea'ya baktı.

Ben değilim, dedi kız kardeşi, Audra kitabı uzatıp tacı alırken geri çekildi.

"Diz çökebilirsin," dedi Lonca Ustası.

Wren yere çöktüğünde eklemleri çatırdadı, kırık taşlar etine batıyordu.

Audra tacı başının üzerine tuttu. "Beni tekrar et: Hayatımı bu krallığa ve halkına bağlıyorum."

"Hayatımı bu krallığa ve halkına adıyorum," dedi, kalbi çarparak.

"Delmira'nın koruyucusu ve dolayısıyla orta alemlerin koruyucusu olarak hizmet edeceğim," dedi Audra.

Wren, kutsal sözleri tekrar ederken başını eğik tuttu. "Delmira'nın koruyucusu ve dolayısıyla orta alemlerin koruyucusu olarak hizmet edeceğim."

"Elwren Embervale..." Audra durakladı ve son sorusunun önemini vurgulamak için bir süre bekledi. "Delmira halkını yönetmeye, adalet ve merhametle hüküm sürmeye ve savunmasında kullanacağına yemin eder

misin?" "Ederim."

Taç, Wren'in başına oturdu, sivri uçlu motif alnına değiyordu.

Audra geri adım attığında botları gözden kayboldu. "Öyleyse ayağa kalk, Elwren, Delmira Kraliçesi."

Wren titriyordu, o kadar şiddetli titriyordu ki tacının başından düşeceğinden endişelendi, ama enkazdan, çoktan yok olmuş küllerden yükseldi.

"Yaşasın kraliçe!" Thea'nın sesi kalabalığın önünden yankılandı.

"*Yaşasın kraliçe!*" diye gürleyen bir yanıt geldi.

Wren, bacaklarının tutmayacağından korktuğu için kalabalığa bakmaya cesaret edemedi

ama endişelenmesine gerek yoktu, çünkü onu tebrik etmek için gelenler vardı, her biri ellerini ellerine alıp diz çöküyordu.

Onları çok çabuk ayağa kaldırma isteğiyle mücadele etti, yüzü utancından kızardı. Hayatı boyunca bir simyacı olmuştu. Bir süre zehirci olarak çalışmış, defterden isimleri silmişti. Ve şimdi...

Parmaklarının sıkı bir şekilde sıkılması onu sersemliğinden kurtardı ve kendini, kendisinininkine benzeyen bir çift seladon gözle bakarken buldu.

"Burada *tebrik* etmem gerekip gerekmediğini bilmiyorum," dedi Thea, kaşlarını çatarak. "Ama sanırım benim için en uygun sözler şunlar: *teşekkür ederim.*"

"Thea, yapma..." diye başladı Wren, ama kardeşi sözünü kesti.

"Ciddiyim," dedi sertçe. "Teşekkür ederim. Bunu benim için yaptığını biliyorum.

Ve sana izin vermem bencilceydi." "Sen bencil olmaktan çok uzaksın, Thea."

Thea başını salladı. "Senin fedakarlığın için sana minnettar olmadığım tek bir gün bile olmayacak. Bir zamanlar istediğimiz dünyayı, ve bunu tekrar yapacağız. Ama kazandığımızda, bana özlediğim hayatı veren *siz* olacaksınız.

Thea eğildiğinde Wren'in gözleri yaşlarla doldu.

"Teşekkür ederim kardeşim," diye mırıldandı Ölümün Gölgesi, elinin sırtını öperek.

Wren, hıçkırığını bastırarak kız kardeşini ayağa kaldırdı. "Benim için bir onurdur."

Thea gülümsedi ve uzaklaştı, ancak Wren'in nefesi kesildi, çünkü başka bir Savaş Kılıcı onun yerini aldı.

Torj Elderbrock öne çıktı ve onun önünde diz çöktü, deniz mavisini gözleri gümüş çizgilerle çevriliydi. "Sana daha önce yemin ettim," dedi sessizce. "Ama bunu, midrealms'ın taç giymiş hükümdarı olarak sana tekrar ediyorum."

"

"Peki ne vaat ediyorsun, Ayı Katili?" diye sordu, sesi titriyordu.

Onun bakışlarını karşılayarak, saygıyla savaş çekicini uzattı. "Seni koruyacağım, sana hizmet edeceğim ve seni, ruhumun bağı, fırtınanın efendisi, karım... ve kraliçem olarak seveceğim."

Wren, savaşçıyı ayağa kaldırırken gözyaşlarını akıttı, aralarındaki çekim her zamankinden daha güçlüydü. "O zaman sana verdiğim söz de aynı, Torj. Her zaman."

BÖLÜM 64

Torj

"Bir Savaş Kılıcı'nın zırhı, Büyük Ayin'in tamamlanmasının ardından Delmira krallığı tarafından kendisine verilen bir ödüdür."

– *Savaş Kılıcının Yolu*

Çadırının meşale ışığında, Torj'un avucundaki cam şişeler parıldayarak onunla alay ediyordu. *İki. Sadece iki tane* kalmıştı.

"Siktir," diye mırıldandı. Güçlendirici iksirin son dozlarını tutan eli titriyordu ve önceki dozları bu kadar dikkatsizce kullandığı için kendine lanet okudu.

"Üzgünüm," dedi Dessa, onun titremelerini görünce sesi acıyla doldu. "Bazı malzemelerimiz bitti ve buradaki sınırlı imkanlarla sıcaklığı kontrol edemedik..."

"Özür dileme," dedi adam sessizce. "Bana düşündüğümden daha fazla zaman kazandırdın. Elinden gelen her şeyi yaptın."

Ama Dessa başını sallıyordu. "Yeterli olmadı."

"*Her şeydi*," dedi sertçe. "Onunla geçirdiğim her saniye *her şeydi* ve bu senin sayende oldu, Dess. Ve Xavier. Onun lanet bir *kraliçe* olduğunu gördüm."

"Hâlâ savaş var..." Dessa, kamp yatağının üzerinde bir kese açtı. "Bunlar tonik kadar güçlü olmayacaklar, ama sana en çok ihtiyaç duyduğun anda sana enerji patlaması yaşatacak. Kurutulmuş iru tohumunun güçlü bir karışımı. Artık buna iyice alıştın, değil mi?"

"Evet."

"Güzel." Dessa tuhaf görünümlü bir kapsül kaldırdı. "Sana bunlardan üç tane yaptım. Konsantre bir doz. Kimseye tavsiye etmem "

"Ölmek üzere olanlara mı?" Torj, alaycı bir gülümsemeyle onun yerine cümleyi tamamladı. "Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış olanlara mı?"

"Senin sözlerin," diye cevapladı Dessa. "Hepsini birden almayın ve Furies aşkına, Wren'e bunları sana verdiğimi söylemeyin."

"Anlaşıldı."

Dessa iç geçirdi. "Bunu pişman olacağımı şimdiden biliyorum."

"Öyle olmayacak," diye Torj onu teselli etti. "Onu her zaman koruyacağım. Bu, yapacağım son şey olsa bile."

"Ben de bundan endişeleniyorum," dedi kızıl saçlı simyacı alaycı bir şekilde, sonra ceplerini karıştırmaya başladı. "İşte." Dessa ona ince bir gümüş zincir uzattı. "Şişeler buna takılıp

göğüs zırhının altına saklanabilir, böylece ulaşmak daha kolay olur." "Teşekkürler, Dessa," dedi. "Gerçekten."

"Hayatta kalarak teşekkür et," dedi Kipp'in sesi. Kızıl saçlı başı kanvas kapaktan göründü. "Zavier seni soruyor, Dess."

Dessa, Torj'a iş gibi bir baş salladı. "Güvende kal, Ayı Katili. Kraliçemizin sana ihtiyacı var."

Torj, Dessa ayrılırken şişelerden biriyle ona selam verdi. Güçlendirici iksiri boynundaki zincire takıp iç çamaşırının altına saklarken Kipp'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

"Ne var, Snowden?" diye sordu, kamp yatağına serdiği zırhı inceleyerek, parmakları titrerken bunu nasıl giyeceğini merak ederek.

"Sadece pozisyonunu teyit etmek için buradayım," diye cevapladı Kipp sakın bir sesle. "Ön cephe," dedi Torj tereddüt etmeden. "Saldırıyı ben yöneteceğim."

Kipp iç geçirdi. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Kraliçe Reyna'nın kuvvetleri senin emrinde..."

Torj kaşlarını çattı. "Kim diyor bunu?"

"Kış kraliçesinin kendisi söylüyor." Kipp bir harita açtı ve Torj'un önünde düzeltti. "Şehrin kapılarını ele geçireceksin. Bir süreliğine bir süreliğine darboğaz oluşturabilirsin, ama o surlar eski ve bakımsız, sonsuza kadar dayanmazlar, bu yüzden ilk saldırıda öncü birliklerine sert bir darbe indir."

Torj başını salladı. "Okçular?"

Kipp parmağını harita üzerinde gezdirdi. "Duvarlar ayakta kaldığı sürece, Cal'in komutasında duvarların ötesinde olacaklar. Regent Liora'nın ordusu, kaçınılmaz olarak kapıları aştıklarında içeride bekliyor olacak."

kapıları kaçınılmaz olarak aşacaklar."

"Başka bir şey var mı?" Torj, işin bittiğini ima ederek sordu.

Kipp onu bir anlığına inceledi. "Aptalca bir şey yapma."

"Bu söz senden çıkınca çok komik," dedi Torj, bu yorumu hafife almaya çalışarak.

Ama Torj'un tanıdığı en neşeli kişi olan Kipp – sinir bozucu derecede – ciddiydi. "Ciddiyim."

Torj başını eğdi. "Sana da aynısı. Şimdi huzur içinde silahlanabilir miyim?"

"Buyur, Ayı Katili. Bir süreliğine yaşayacağın son huzur anı bu olacak."

Stratejist ayrıldı.

Torj, Kipp'in daha fazla şey söylemek istediğini, ama kendini tuttuğunu hissetti. kendini tuttuğunu hissetti. Yaklaşan savaştan sağ çıkarlarsa, Torj ona sormayı aklına koydu, ama şimdilik...

Darian'ın ona verdiği yüzüğü cebinden çıkardı ve ince gümüş bandı parmakları arasında yuvarladı. Annesinin yüzüğüydü. Onun yüzüğü değildi – tanrılar adına, onu ilk fırsatta denizin derinliklerine atardı. Hayır, bu annesinin sevdiği yüzük, nesiller boyu ailesinde nesilden nesile aktarılan yüzüktü.

Torj, *Furies' Will* gemisinde Wren'e bu yüzüğü verememişti, çünkü Wren hala Darian'ın yüzüğünü takıyordu. Ama şimdi, bir anlık bir zayıflık anında, tüm arkadaşlarının önünde gümüş yüzüğü onun parmağına geçirdiğini hayal etmesine izin verdi. Thea'nın ona verdiği şeyi ona da verebilmeyi diledi. Gerçek bir düşün. Bir kutlama.

Torj, güçlenen iksirleriyle yüzüğü zincire geçirdi.

İki kişi de birbirlerine aittiler.

Yüzüğü kalbine dayayarak, parmaklarıyla oradaki yara izlerini okşadı. Eski yaralarının onu yavaş yavaş öldürdüğüne ikna olduğu günler çok da uzak değildi. Ve şimdi burada, tamamen başka bir şeyden ölmek üzereydi. Bu ironiyi fark etmemişti.

Titrek ellerle zırhına uzandı. Güçlendirici iksiri içmek için henüz çok erkendi. Çok erkendi. Ellerini sabit tutamadan zırhını giymek zorunda kalacaktı.

Torj metodik bir şekilde çalıştı, dişleriyle tokalar sıkıştırdı, grevlerini bağlarken çadırın orta direğine tutundu. Zaten terlemeye başlamıştı, bu da Wren'in ön saflarını yönetip düşmanı yok etmek için iyiye işaret değildi.

Kılıç kemerini karıştırırken "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Aniden, karıncalanan ellerinden ağırlık kalktı ve başını kaldırıp Wilder Hawthorne'un kılıcı beline bağladığını gördü.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı, arkadaşının ellerini uzaklaştırmaya çalışarak.

"Şu anda benimle kavga edecek durumda olduğunu sanmıyorum kardeşim," diye cevapladı Wilder, onun vuruşlarından kaçarak ve kamp yatağının ucundan göğüs zırhını alırken. "Ayrıca, kalkan taşıyıcı olduğumuz zamanları hatırlamıyor musun? Bana zırhı nasıl takacağımı öğreten sendin."

"Eh, berbat bir iş çıkarmışım," diye homurdandı Torj. "Kayış çok gevşek."

Wilder güldü. "O devasa çekici sallarken böyle söylemeyeceksin."

"Sana haber veririm."

"Öyle yap, ihtiyar." Wilder, zırhlı omzuna elini vurdu. "Sanırım şimdi başka bir yerde sana ihtiyaç var."

Teşekkür ederek el sallayan Torj, çoktan çıkışa doğru ilerliyor ve savaş çadırına yöneliyordu.

İşte orada. Kraliçesi komuta masasının başında oturuyordu, önünde Dorinth haritası yayılmış, yanında arkadaşları ve konseyi vardı. Önlüğü ve elbisesi yoktu; bunun yerine Wren zırh ve tacını giymişti.

Elwren Embervale, ruh ikizi, *her şeyi*, savaşımaya hazırды. savaşımaya hazırды.

Ait olduğu yere, onun yanına geldi. "Emirleriniz nedir, kraliçem?"

BÖLÜM 65

Wren

"Bir kraliçenin değeri, hatalardan kaçınmasında değil, hatalar elegiler haline gelmeden onlardan ders almada yatar."

– *Elwren Embervale'in notları ve gözlemleri*

"ÖNCE, boğazlama noktalarına odaklanmalıyız," dedi Wren, sesi sert ve tavizsizdi. "Sayımız az, bu yüzden Bu kaleye, daha az sayıda askerle savunulabilecek iki veya üç giriş noktası belirleyin."

daha az sayıda askerle savunulabilecek iki veya üç giriş noktası belirleyin."

Torj, Thea ve Wilder'a döndü. "Kipp, Cal ve ben ilk düşman kuvvetlerini şehirden uzaklaştırırken bunları görmüş olmalısınız. Neredeler?"

Thea öne çıktı ve bir dizi iğne kullanarak haritada üç konumu işaretledi. "Buradaki noktalar. Kalan kısmi duvarlar ve parapetler, yararlanabileceğimiz doğal huniler oluşturuyor."

Wren bir an düşündü. "Her birine bir Savaş Kılıcı ve Thezmarrian birimi istiyorum. Uzun menzilli silahlar ne olacak?"

"Ben hallederim," diye araya girdi Cal. Daha önce omzuna sarılmış bandajlardan eser yoktu. "Yüksek arazi bize avantaj sağlıyor. Kalan siperlere okçular yerleştireceğim, böylece yukarıdan yeterli koruma sağlayabiliriz."

"Güzel," dedi Kipp, Wren'in yanında. "Zamanımız kısıtlı, ama kalkan taşıyıcılarımız düşman geldiğinde kullanmak üzere basit tuzaklar hazırlıyorlar." kaleye sızacaklar. Sızacaklar da. Lucian veya Kral

Leiko'nun adamları olmadan, onu sonsuza kadar savunacak kadar adamımız yok.

"Tuzaklar mı? Ne gibi?" diye sordu Vernich.

"Basit ama etkili engeller," dedi Kipp. "Taht odasına giden bariz yollara hendekler ve tuzak telleri koyacağız, çünkü geçen sefer kendilerini orada . İlerleyen güçleri tamamen durduramazlar, ancak onları yavaşlatıp kafa karışıklığı yaratacaklar."

"Çukur tuzakları ne olacak?" diye sordu Thea. "Wren sivri uçları zehirle kaplayabilir, böylece tırmanmayı başarsalar bile zayıf düşecekler ya da kısa sürede ölecekler."

Wren, tüm bu acımasızlığı görmezden gelerek başını salladı. "Bunu yapabilirim," dedi kız kardeşine. "Sen ve ben, ilk hareketlerimizi fırtına büyüsüyle de gizleyebiliriz. Bu, Silas'ın kullanmayı planladığı daha basit simya izlerini silmeye yardımcı olabilir. Karşı simya için sadece bir süreliğine avantaj sağlayacak kadar var, bu yüzden bunu iyi değerlendirmeliyiz."

"Konumlarını biliyor muyuz?" Torj yanından sordu, planlar önlerinde ortaya çıkarken onun heybetli varlığı onu sakinleştiriyordu.

"Düşman güneiden tek bir güç olarak ilerliyor," diye cevapladı Kipp, yüzünü buruşturarak. "Sıraları, Halkın Öncüleri fanatikleri, gölge büyüsüyle lanetlenmiş ve sebepsiz yere şiddet isteyenler ve Silas'ın maskeli simyacı komutanlarından bazılarının birleşiminden oluşuyor."

"Peki ya Silas'ın kendisi?" diye ısrar etti Wren. "Ordunun içinde nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Kipp başını salladı. "Henüz görülmedi. Ama karar vermemiz gereken son bir şey var..."

Wren'in kalbi güm güm atıyordu. Kipp ile bunu zaten konuşmuşlardı ve bu onu sarsmıştı. "Son geri çekilme pozisyonu," diye mırıldandı.

"Evet." Kipp onaylayarak başını eğdi. "Harabelerin içinde bir yer belirlemeliyiz. Dış savunma hatları düşerse, kalan savaşçılar geri çekilebilecekleri bir yere ihtiyaçları olacak..."

Torj'un sıcak parmakları Wren'in parmaklarının arasına girdi ve elini sıktı. "Son direnişten önce," diye arkadaşının cümlesini tamamladı Wren.

Wren, yalnız bir parapetin üzerinde bir an yalnız kalarak, yakında ellerinden asla yıkanmayacak kanla barışmak için bir an geçirdi. Ve böylece, yıkık duvarın kenarından aşağıya bakarak durdu.

bir zamanlar vatani olan yerin yıkıntıları üzerinde güneşin doğuşunu izliyordu. Midrealms kuvvetlerinin savaş kampı, onun bulunduğu yerin altında uzanıyordu konumunun altında uzanıyordu – yüzlerce ateş, düşen yıldızlar gibi manzarayı süslüyordu, her biri bir daha şafağı göremeyecek askerleri temsil ediyordu.

Elindeki siyah metale baktı – bir Halk Öncüleri maskesi.

Vernich sözünü tutmuş, taç giyme töreninden sonra onu bulmuş ve kanla kaplı bir

"Sana başka bir piçin yüzünden bir tane koparacağımı söylemiştim," demişti Kipp'e doğru yürürken, Kipp ise Graves ile hararetli bir şekilde konuşuyordu.

Bu, Silas'ın taktığının daha küçük bir versiyonuydu, ama tam bir maske elindeyken, Wren'in Warren'da haklı olduğunu anlaması sadece üç dakika sürmüştü. Bu parça, özü tutarak büyü ve simyanın etkilerini uzatmak için tasarlanmıştı.

metalin çukur çizgileri içinde. Bu, Silas ve seçkin komutanları ile simyacılarının zehirlere karşı bağışıklıklarını nasıl koruyabildiklerini ve belirli saldırılara nasıl dayanabildiklerini açıklıyordu, ancak düşmanın gücünü bu kadar hızlı artırabilme yeteneğini açıklamıyordu... Bunun daha fazlası olduğunu biliyordu, ama zamanı kalmamıştı.

Nasıl olur da savaş simyasında uzmanlaşmak istediğini düşünebilirdi? Bunun dehşetini, korkunçluğunu unutmuştu. Gölge savaşından sonra intikam arzusuyla, bir şeyleri parçalamak hiçbir zaman onun güçlü olduğu bir alan olmadığını unutmuştu.

Onun gücü iyileştirmekti.

Ve sonra onu hissetti. Aralarındaki bağ, konuşulmayan bir dildi.

Onun zihninde, kalbinde saygı duyduğunu hissetti. Ona uzanıp dudaklarını dudaklarına bastırırken gözlerinde sevgi gördü.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Tanrılar, seni seviyorum. Bu sözler her öpücükle, her dokunuşla, ruhun her titreşimiyle onun bedenine akıyordu.

bağ.

Maskeyi düşürdü ve ellerini onun gümüş saçlarına doladı, dilinin her çaresiz dokunuşuna vahşi bir öpücükle karşılık verdi

. Zırhlarının içinde tutsak kalmışlardı, çıplak teni görebilmek için metal plakaları tırmalıyorlardı, ama onun dişleri kadının boğazının yanına izler bıraktı ve o da yarayı yaladı.

Kader onları parapetin iki yanında bekliyordu, ama onun kaderi, onun kaderi tam orada, onun önünde, derisinin altında, kanında, ruhunda

Gümüş dalgalı güller gitmişti. Kendi savunmaları yüzünden tedavisi neredeyse tamamen tükenmişti.

Yine de, Savaş Kılıcı'nın yüzünde açıkça yazanlara inanmayı reddetti.

Wren dikleşti, omuzlarını geriye çekti. "Bu son değil, Ayı Katili."

"Ben..."

"Seni cephede bekliyorlar," dedi, sesi çelik gibi sert. "Ve bu savaş bittiğinde, sana ne kadar yanlışı davrandığını

. Sana veda etmek için neredeyse on üç yıl beklemedim."

"Wren..."

Tek bir bakışla onu susturdu. "Yoluna devam et, asker."

Wren, ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledi, sonra çökmekte olan taşta yaslandı ve sonunda önündeki düşmanın genişliğini ve başındaki tacın ağırlığını

başındaki ağırlığı kabul etti.

Seni seviyorum, aşağıdaki kapılardan gelen sözler. Onun atına bindiğini hayal etti, savaş çekicini kaldırmış olarak cephede at sürdüğünü hayal etti.

Wren'in parmakları, kemerindeki şişeleri dalgın dalgın okşadı – bu, en büyük endişesinin bir iksirin taşıp taşmayacağı olduğu, sadece bir simyacı olduğu günlerden kalma bir alışkanlıktı. Uzun zamandır sadece bir şimdi hayatları sona erdirebilecek şişeleri kullanıyordu. Bu yükü daha önce de taşımıştı ve zamanı dolmadan tekrar taşıyacaktı.

Ellerine baktı – acemi bir büyücüden bilgeye dönüşen bir aceminin elleri. Asitler ve yanıklar nedeniyle yaralı kimyager elleri, artık binlerce kişinin hayatını avucunda tutuyordu ve fırtına büyüsü orada da çatırdıyordu.

Uzakta bir savaş borusu çaldı ve Wren, ordusunun beklediği yere doğru düzensiz basamakları indi.

Thea oradaydı, dizginlerini uzatıyordu. "Torj tacı tasarladı, biliyorsun," dedi cesaretle.

"Anladım," dedi Wren yumuşak bir gülümsemeyle, atına binerken. "Ama çelik... O benden geldi," dedi Thea. "Malik'in hançerini hatırlıyor musun?" Malik'in hançerini hatırlıyor musun?"

Wren nefesini tuttu. "Yapmadın."

Ama Thea gülümsedi. "Yaptım. Nedenini biliyor musun?"

Wren çok içinde başını salladı. Thea o hançeri çok *severdi*, on yıldan fazla bir süredir saklıyordu... Onu eritip başka bir şey, özellikle de bir taç yapmak için kullanacağını hayal bile edemiyordu.

Thea'nın ifadesi yumuşadı. "Çünkü bana verdiğinde, şöyle dedi: *Sabırlı bir Delmirian'ın öfkesinden sakın...* Uzun süre bunun beni kastettiğini düşündüm, sonra bir süre Anya'yı kastetmişti. Ama sen vardın... Sanırım başından beri senden bahsediyordu. Gözleri buğulanmış olan Thea, boğazını temizledi ve önündeki savaşa doğru başını salladı. "Savaşa."

"Zafere," diye düzeltti Wren.

Kız kardeşinin, Warsword'a saygı göstergesi olarak omzuna üç parmağını koyup derin bir reverans yapması onu şaşırttı. "Majesteleri."

BÖLÜM 66

Torj

"Tarih, sessizce ölenleri hatırlamaz."

– *Ayı Katili, Thezmarr Savaş Kılıcı*

TORJ, Thezmarrian savaşçılarından oluşan birliğini kendisine atanan dar geçide götürdü. Bu geçit, iki yıkık taş duvar arasındaki dar bir yoldu ve enkaz ve keresteden yapılmış geçici bir barikatla korunuyordu. Bulunduğu konumdan, yaklaşık yüz metre uzaklıktaki ikinci dar geçidi görebiliyordu.

Torj, Wilder'ın üçüncü noktayı koruduğunu biliyordu, ancak onu ya da saldırı güçlerine fırtına büyüsunü aktarmak için yukarıdaki siperlere çıkan Embervale kardeşleri göremiyordu. Torj, düşmanın yürüyüşünün yankısı giderek yaklaşırken ve zırhları sabah ışığında parıldarken, garnizonuna beklemesini işaret etti.

Torj, düşmanın yürüyüşünün yankısı gittikçe yaklaşırken, zırhları sabah ışığında parıldarken, garnizonuna beklemesi için işaret verdi.

Yumruğunu kapalı tuttu. Pozisyonlarını korumaları gerekiyordu.

Onlar...

Yoğun, gümüş rengi bir sis çöktü. Gölge siyasya değil, fırtına büyüsydü, etraflarında dalgalanarak, Wren'in yaratmak için çok uğraştığı ilacı dağıtıyordu. O ve Dessa

bunu buhara dönüştürmeyi başarmışlardı ve Embervale kardeşler şimdi bu buharı ordularının arasına yayarak, Silas'ın

Torj, Wren'in

ortak krallık ordusuna liderlik ederken, kendisi ve arkadaşlarının saldırıya hazır bekledikleri yeri gizleyen sisi yaratırken görmek istiyordu.

İşte buydu – savaşçının ikinci nefesi, kılıcın kesmeden önceki nefes alma, şiddet patlak vermeden önceki ürkütücü sükunet, artan korkunun doğal olmayan sessizliği. Sis etrafta dönüp dururken

Torj, zırhının altındaki şişelere elini koydu. *Henüz değil*, diye düşündü. Bunun yerine, arkasındaki safları döndü ve

düşman duyma mesafesine girmeden önce söyleyecek bir şey bulmak için zihnini taradı. Savaş konuşmaları yapmaktan, insanları ölümlerine sürüklemekten bıkmıştı onlara ne söyleyebilirdi ki, kılıç darbesinden ya da ok isabetinden onları rahatlatacak?

Thezmarr'da kalkan taşıyıcılarını eğittiği günleri hatırladı.

Bu kalkan taşıyıcılarından ikisi, şimdi bu savaşın eşiğinde Savaş Kılıçları olarak duruyordu, bir diğeri ise savaşın başındaki baş stratejistti. Diğerleri ise orta alemlerin büyük savaşçıları olmuştu. Onlara ne onlara ne söylemişti?

Bacağında başlayan titremeyi görmezden gelen Torj, dikleşti ve boğazını temizledi. "Bazılarınız daha önce buraya gelmişti," en uzak sıralara sesini duyurarak konuşmaya başladı. "Diğerleri için ise, önünüzde sizi bekleyenlerle ilk kez karşı karşıya geliyorsunuz. Hiçbirimiz bunu istemedik, bundan eminim. Yine de sisin ötesinde bizi bekleyen şeyi değiştiremeyiz, beklerken bizi saran korkuyu da değiştiremeyiz. Ama ben Thezmarr'ın kalkan taşıyıcılarına her zaman orta krallıkların koruyucusu olmanın önünüzdeki kötülüğü nefret etmekle ilgili olmadığını söyledim. Hayır, bu, arkanızdaki toprağı ve insanları sevmekle ilgilidir. Ama bugün, baskı değil, özgürlük vaat eden bir geleceğe bakmakla ilgilidir. Bu uğurda seve seve canımı veririm."

Yukarıda, bir şimşek gökyüzünü yırttı. Sinyal. *Onun* sinyali.

Torj nefes aldı ve herkesin görebileceği şekilde çekicini kaldırdı, kaslarındaki gerginliği gizleyerek şöyle seslendi: "Unutmayın, zafer düşmemekte değil, düştüğünüzde yeniden ayağa kalkmakta yatıyor. Öyleyse ayağa kalkalım! Tekrar tekrar! Bu piçi ve onun piç takipçilerini krallığımızdan kovana kadar! Beni duyuyor musunuz?"

Arkasından gürültülü bir tezahürat yankılandı, kulaklarında kendi kalp atışlarını ve uzaktaki davul sesini bastırdı.

Ta ki Torj'un botlarının altındaki zemin titremeye başlayana ve önündeki yoldan toz yükselene kadar... Halkın Öncü Birliğinin bir bölüğü dar geçidi tırmanırken, ani bir savaş çığlığı havayı deldi.

Düşman üzerlerine çullandı.

BÖLÜM 67

Torj

"Bir ordunun gücü, en zayıf adamının gücü kadardır."

– *Midrealms Kronikleri*

ÇELİKLERİN birbirine çarpmasıyla çıkan ilk ses kulakları sağır ediyordu. Torj, kalkanının arkasında kendini hazırlarken, çarpışmanın etkisi tüm vücudunu sarsmıştı. Solundaki asker neredeyse anında yere yığıldı, mızrak boynuna saplanınca kan fışkırdı.

"Kalkan duvarını koruyun!"

"Kalkan duvarını koruyun!" Torj saldırının altında bağırdı. "Sabit tutun!"

Etrafındaki Thezmarr'lı erkekler ve kadınlar

, kalkanlarını yerine yerleştirerek, kendileri ile düşmanın kılıçları arasındaki bariyeri güçlendirdi.

Torj yukarıdaki parapete baktı, kendi sesi ona garip geldi ve "Okçular!" diye bağırdı.

Cal'ın sesi kaostan içinden duyuldu. "Ateş!"

Ok yağmuru, düşmanın üzerine yağarken sulu ışığı engelledi ve ilk dalga düşmanlar yere yığıldı. Torj'un gördüğü

Torj'un gördüğü kadarıyla, düşman gölge büyüsüyle yozlaşmış kişilerden oluşuyordu – insandan çok hayvana benzeyen, şiddet ve kan için pençeleyen kan peşinde koşan, gölge büyüsüyle yozlaşmış kişilerden ve fanatik Halk

Öncüleri'nin üyelerinden oluşuyordu.

Doğal içgüdülerine karşı koyarak savunma duvarından kurtulmak ve çekişini ikinci dalga saldırganlara doğru sallamak için

salırganların ikinci dalgasına çekişini sallamak için tüm doğal içgüdüleriyle mücadele etti. Bunun yerine, kendini tekrar hazırladı.

"Kalkan duvarı!" diye emretti, safların yaklaşmasını hissederek, düşenlerin yerini alanları. Vücutların baskısı eziciydi, düşman ön cepheye saldırırken, kendi adamları da zayıflayan yan cepheleri kuşatıyordu. Kılıçların ve kalkanların çarpışması, çatışmanın gürültüsü içinde yankılanan bozuk seslere dönüştü, havada metal ve kan kokusu yoğunlaşmıştı.

Dizilişleri bozulmadı ve Cal yukarıdan saldırganların üzerine bir ok yağmuru daha yağdırdı. İkinci dalga düşerken boğuk ve çaresiz çığlıklar yükseldi, Torj ve birliğine sadece birkaç saniye nefes alma fırsatı verdi.

"Şimdi!" diye bağırdı.

Torj kalkanını düşürdü. İlk birkaç saniye boyunca, çekicini kaldırmak için güçlendirici iksirlere veya enerji artırıcı yardımlara ihtiyacı yoktu; çekici sallanmaya başladı. Kemikler altında çitirdadı ve sıcak kanın şaplağı – onun kanı değildi – yüzünün yan tarafına çarptı ve boynunu kapladı.

"Ayı Katili'ne!" diye bağırdı arkasında biri ve Torj gücünün arttığını hissetti.

Torj, düşman liderinin ilk saldırı dalgasında ölümcül karışımlarından hiçbirini kullanmadığını fark etti. Onu çevreleyen çığlıklar, et yaralanmaları ve terörden kaynaklanıyordu, savaşın olağan senfonisi

zayıflamış haliyle bile Torj, savaşın arasında açık ara en güçlü ve en deneyimli savaşçıydı ve karşı saldırıyı yöneterek düşmanı geri püskürttü.

Çarpışma dalgası

çarpışma dalgası, sakın bir göle atılan bir taş gibi çarpışma noktasından dışarıya doğru yayıldı ve zırhlı bedenler dalgalandı. Ancak Torj emirlerine uydu ve duvarlar arasındaki dar geçidi

kullanarak, dar geçitten hücum eden Halkın Öncü Birliğini yok etti.

Ölenlerin cesetleri ayaklarının dibinde yığılıp başka bir engel oluşturmuyordu. Silas'ın askerleri, ilerlemek için kendi ölülerinin üzerinden tırmanmak zorunda olduklarını fark edince yüzleri bembeyaz oldu. Ama Torj'un görebildiği kadarıyla

Torj, Kingsbane'in kendisinden hiçbir iz göremiyordu.

Wren! diye bağırdı. *Silas'ı gördün mü?*

Kesinlikle kendi ordusunu yönetmiyor, diye gergin bir cevap geldi.

Sıralarında bir avuç kimyager var – maskeliler ve

kendi birlikleri tarafından korunuyorlar, ama bizim kuvvetlerden henüz kimse onu görmedi.

Torj, bir saldırganı boğazına yumruk atarak geri püskürtürken, "*Uzakta olamaz,*" diye uyardı. *Savaşmak söz konusu olduğunda korkak olabilir ama zafer kazanılacaksa ön saflarda olmak isteyecektir.*

Güvende kal, Ayı Avcısı, diye yanıtladı Wren.

Torj, çekicini başının üzerinde döndürerek saldırganlardan birinin maskeli yüzüne indirdiğinde kasları gerildi. Gözlerini yakıcı ter ve kanla, etrafına çılgınca bakındı, savaşın klostrofobisi etrafını sarıyordu. Dar geçit bir ölüm tarlasına dönüşmüştü, kokusu neredeyse dayanılmazdı. Düşman ve müttefiklerin botlarının altında, zemin kanla kaplı molozlar ve atılmış silahlarla tehlikeliydi, birçok insan kayıp düşerken

Torj boynunu uzatarak ikinci darboğazın durumuna bakmak için uzandı. Vernich ve Graves çatışmanın ortasındaydı, yüzleri kan ve terle

Torj, ikinci darboğazın durumunu görmek için boynunu uzattı. Vernich ve Graves, savaşın tam ortasındaydılar, yüzleri Silas'ın ordusunun bir başka dalgasını püskürtmek için aynı şekilde yüzlerini buruşturmuşlardı. Wren ve Thea'nın fırtınaları etraflarında şiddetle devam ediyordu. Torj'un biriminde olduğu gibi, askerler ön saflarda savaşanlara kısa bir mola vermek için dönüşümlü olarak görev yapıyordu, ancak Savaş Kılıçları ait oldukları yerde, komuta koltuğunda kalmaya devam ediyorlardı.

Ancak düşman ilerliyordu. Onlar kalan duvarı koçbaşı ile yıkarak, kuvvetlerinin ilerlemesi için daha fazla alan yarattılar.

Wilder'in darboğaz noktası düştü, Wren'in sesi zihninde yankılandı. *Cal'dan sana ve Vernich'e koruma sağlamasını iste, sonra ikincil pozisyona çekil. konumuna çekil.*

Peki ya sen? İyi misin? Torj, bağ aracılığıyla paniğini ilettili, daha önce bulunduğu parapetin üzerinde Wren'i göremezken, düşman askerlerinin arasından çekicini savuruyordu, onların çığlıkları ceset yığınlarında yankılanıyordu.

İyiyim, diye uzak bir cevap geldi. *İkincil pozisyona, hemen.*

Torj elini ağzına götürdü ve bağırdı, "Cal! Bir yayılım ateşi lazım!"

"Nock!" Cal'ın sesi kargaşayı yırttı. "Çekin!"

Torj birliğine döndü. "İkinci pozisyona çekilin," diye bağırdı, tam da Cal'ın son emri yukarıdan duyulduğu anda.

"Ateş!"

"Geri çekilin!" diye bağırdı Torj, biriminin dikkatini çekmek için çekicini kaldırırken kolundaki kaslar şiddetli bir şekilde seğirdi. "*Geri çekilin lan!*"

Komutanları onu gördü ve kendi emirlerini saflar boyunca bağıarak iletiler. Oklar yağmur gibi yağdı ve düşman geri çekilip kalkanlarını kaldırırken düşman geri çekilip kalkanlarını kaldırırken savaşta çok ihtiyaç duyulan bir duraklama yarattı. Metalden sızan okların sönük sesi saflar arasında yankılandı ve ardından acı çığlıkları geldi. Torj arkasına bakmadı. Birliğiyle birlikte cesetlerin üzerinden tırmandı, yaralıları ayağa kaldırdı ve onları toplanma noktasına doğru itti.

Geri çekilirken, ustaların simyası, düşmanın zırhıyla reaksiyona giren toz bulutları halinde yağdı ve mevcut pası hızlandırarak metali o kadar şiddetli bir şekilde aşındırdı ki, zırhı giyenlerin üzerine çöktü. Etrafında insanlar çığlık atıyordu.

Düşman, taş duvarları yok ederek dar geçidi sardı. dar yolu yaratan kişi. Biri Torj'un eline bir takım dizginleri tutuşturdu ve o, bu hareketin

ona çok doğal geliyordu. Aygırı altında sağlamdı ve Tucker'ı, kalan Thezmarrian kuvvetlerinin toplandığı ikincil pozisyona doğru sürerek, saflarına geri döndü. Vernich ve Graves'in ön saflarda yerlerini aldıklarını gördü

yerlerini aldıklarını ve Audra'nın arkada kalkan taşıyıcıları topladığını gördü, ama bazı önemli eksiklikler vardı.

"Vernich!" diye bağırdı kargaşanın ortasında. "Hawthorne nerede? Ve Thea?"

Bloodletter'ın bakışları, adrenalinle çılgına dönmüş bir şekilde yukarıya doğru kaydı. "Yukarıda,"

diye bağıarak, kalan surlardan birini işaret etti. "Düşman birliği okçulara saldırdı. Mutlu çift, Whitlock geri çekilmemizi korurken

Whitlock bizim geri çekilmemizi koruyor. Hazır olun, bir sonraki saldırı geliyor!"

Torj düşmana bakmadı; gözleri doğrudan surlara, ruh bağı kurduğu kişinin bulunduğu yere gitti.

Wren? diye bağırdı ruh bağıyla. *Wren!*

BÖLÜM 68

Wren

"Savaşın şiddetinde mantık ararsanız, hiçbir şey bulamazsınız."

– *Elwren Embervale'in notları ve gözlemleri*

"THEA!" WREN ÇIĞLIK ATTİ VE kılıcı kız kardeşinin sırtına doğrultmuş olan düşman askerine bir yıldırım gönderdi.

Thea, arkasında yere yığılan adama bir bakış attı. "Teşekkürler!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

Wren rahat bir nefes alma şansı bile bulamadı. Kalbi çarparken, surlara tırmanan düşman birliğine parlak beyaz bir ışık daha fırlattı ve onları havaya uçurdu. Bağlantı aracılığıyla uzaktan Torj'un sesini duyabiliyordu, paniğin tonuna hakim olduğu, tekrar tekrar adını çağırıyordu. İç sesindeki korku kalbini sıkıştırdı, ama etrafını saran çılgınlık dikkatini başka yöne çekti. *Buradayım, hayattayım*, diye cevap vermeye çalıştı, ama emin olamadı.

Onu duyabiliyordu. Düşmanlar her yönden yaklaşıırken, fırtına büyüsünü kanalize etmek için tüm gücünü kullanıyordu.

fırtına büyüsünü kanalize etmek için tüm gücünü kullanıyordu. "Nerede o?" Thea

savaşın gürültüsünün üstüne bağırdı, kılıçları iki saldırganın boynunu keserken kılıçları gümüş bir bulanıklık oluşturdu ve Wren'e kan sıçradı. "O piç kurusu kendi savaşında bile yüzünü göstermiyor mu?"

Wren, yüzünü buruşturarak alnındaki kanı sildi. "Geliyor."

Wilder, mızrağı saptırmak için tam zamanında onun önüne atladı. Düşman askerini parapetten aşağıdaki safların içine attı ve birkaç kişiyi daha ezdi.

birkaç kişiyi daha ezdi.

"Kingsbane'in ordusu, tahmin ettiğimizden daha hızlı bir şekilde üç darboğaz noktasını da aştı. Sayı üstünlüğüyle bizi ezmek için ön hatlarını feda ettiler.

Harabelerden ilerliyorlar ve savunulabilir alanımız tükeniyor."

Haklıydı. Simya ve fırtına büyüünün girdabından, düşman askerleri ölümcül bir amaçla kargaşadan sıyrıldılar ve saflarını ikiye ayırarak saldırıya geçtiler.

"Kahretsin," diye mırıldandı Thea. "Bizi kuşatmak için kısılcı taktiği kullanıyorlar."

Wren, parapetin uzak ucuna doğru hızla döndü. "Cal!" diye bağırdı. "Okçularımızı yeniden yönlendir!"

Cal okçuları çoktan hazırlamıştı, oklar ilerleyen düşmanın arkasını yağmur gibi yağıdırıyordu.

Wren, ikincil pozisyonun kenarında Kipp'i gördü, yüzü ona dönük, bekliyordu. Kolunu kaldırdı ve bir işaret olarak aşağı doğru salladı bir işaret yaptı. Kipp bir kez başını salladı ve yarı yıkık bir binanın gölgesine saklandı.

Birkaç saniye sonra, darboğazlar ile ikinci mevzinin arasındaki zemin dalgalandı. Düşman kuvvetleri savunma hattını aşmak niyetiyle ileriye doğru koşarken, toprak çöktü. Askerler özenle gizlenmiş çukur tuzaklarına düştükçe çığlıklar yükseldi.

"Evet!" Thea, Wren'in kolunu heyecanla tutarak, onun yanında nefes nefese izledi. Zehirli sivri uçlara hemen saplanmayanlar, üzerlerine düşen silah arkadaşları tarafından ezildi

.

"Bu bize zaman kazandırır," dedi Wren kız kardeşine. "Başka bir şey değil."

"Kabul edelim," diye cevapladı Thea, kuvvetlerinin diğer tarafından çıkan Kipp'i işaret ederek, Torj ve diğerlerine bir sonraki savunma hattını hazırlamaları için işaret verdi.

Ancak Wren'in geçici zaferi, bakışları daha geniş savaş alanına döndüğünde kayboldu.

düşenlerin ne kadar çabuk yerlerine yenilerinin geldiğini ve Silas'ın komutanlarının, toplanmakta olan sayılara doğru birbirlerine işaret ettiklerini görünce kalbi ağzına geldi.

Başarısızlığının boyutunu fark edince midesinde bir boşluk hissetti.

Dorinth'i asla kazanamamıştı.

Silas, zehirli parçalar halinde ona teslim etmişti. Sadece onları içeride hapsetmek için.

Wren, kendi ordusunun ötesindeki zeminin çökmesini, dumanla dolu gökyüzünü delen çığlıkları dehşetle izledi. Ama zemin sadece çökmedi; yeraltı geçidini ortaya çıkarmak için geri çekildi...

"Kahretsin," dedi Thea, Wren'in yanında. "Tüneller."

"Ne tünelleri?" diye bağırdı Wilder, kendisine balta sallayan bir askerin elini keserek.

Wren'e bir darbe gibi bir farkındalık geldi. "Tavernalar arasındaki yeraltı ağı. Kipp'in bahsettiği."

"Silas bunu nereden biliyor?" Thea, surlardan başka bir saldırganı tekmeledi, çığlığı aşağıdaki kargaşada kayboldu.

"Sence nasıl?" diye bağırdı Wren, içindeki gücün yükselmesiyle kendini hazırladı. "Lucian o toplantıdaydı. Bütün uşakları oradaydı."

Ellerini gökyüzüne doğru uzattı ve şiddetli bir fırtına büyüü çağırdı, bunu geçide yöneltti, umarak...

karanlıkta onları bekleyen şey ortaya çıkmadan önce onu yıkmak zorundaydılar. Yıldırım tünelin kenarındaki zemine çarptı, kayalar ve enkazlar yuvarlandı, ama çok geçti – geçit çok genişti.

Yıldırımın kıvılcımları sönünce, düşmanın planının boyutu netleşti.

Çünkü tünelin derinliklerinden, Silas the Kingsbane ve gerçek ordusu ortaya çıktı.

Wren bunun olacağını bilmeliydi. Silas gibi bir adam, bir nedeni olmadan topraklarını teslim etmezdi. Bunu başından beri biliyordu. Orta diyarlardaki çaresiz halkı sayısını artırmak için kullanmış ve sonra da hiç pişmanlık duymadan onları feda etmişti.

Takipçilerinin zırhlarında Devereux arması yoktu, ama Lucian'ın paranın gücünü görebiliyordu.

silahlar ve sayılar, ilerleyen oluşumlarda, taze ve kan dökmeye hevesliydiler. Silas ve adamları gizli

merdivenlerden kalktılar ve şehrin sınırlarına dizildiler, Torj, Vernich, Graves ve geri kalan güçlerini çevrelediler.

Gölge simyasının etkisiyle kana susamış, ordusuna şiddet uygulamak için neredeyse ağızlarından köpükler saçan kişiler vardı. Wren'in tanımadığı renkleri giyen askerler vardı...

Ve havada kaynayan simya ve fırtına büyüü içinde Silas dimdik duruyor, güç topluyordu.

Kingsbane dünyaya kendini kabul ettirdiğinden beri, Wren'in başından beri göremediğı şeyi anlaması için bu kadarı yeterliydi.

Silas bir çağırıcıydı.

Bu farkındalık onu fiziksel bir güçle vurdu, dizleri zayıfladı ve fırtına büyüü parmak uçlarında düzensiz bir şekilde çatırdadı. Parçalar yerine oturduğunda, cildinde soğuk terler çıktı. Xavier gibi zihniyle nesneleri çağırarak yerine, bir şekilde gücü ve büyüü çağırmayı öğrenmişti – önce kelepçeler ve simya karışımlarıyla onu susturarak, sonra da kendi egemen büyüüyle kendine çekerek. Maskeler bu gücü emmeye ve tutmaya yardımcı oluyordu...

Silas bir işaret verdi.

Gözleri gölge simyası ile bulanıklaşmış olanlar, akılsızca bir vahşetle ileriye doğru hücum ettiler. Hiçbir kuralı tanımadan, sadece acı ve ölüm arzusu ile savaştılar. Trans halinde olan düşman safları, kendi vücutlarına gelen darbeleri hissetmiyor gibiydiler, sadece öfkeyle saldırmaya devam ettiler ve bir düşman kırmızı bir yağmur altında yere düştüğünde zafer çığlıkları atıldılar önlerinde kırmızı bir yağmur gibi düşen her rakibin zafer çığlığıyla öfkelenmeye devam ediyorlardı.

Bu barbarca ve mide bulandırıcı bir manzaraydı. Wren, etraflarındaki dumanla karışan kanın kokusunu alabiliyordu. Aşağıdaki Savaş Kılıçları kaosu içinden geçerek, öfkelenmiş askerleri olabildiğince çok kesiyorlardı, ama geçitten daha fazlası çıkıyor gibiydi...

Wren veya Thea'nın fırtına büyüünden kaynaklanmayan güçlü bir rüzgar esintisi savaş alanını süpürdü ve enkazları havaya uçurdu. Müttefikler ve düşmanlar aynı şekilde çarpışmaya karşı kendilerini hazırladılar...

Ve Talemir Starling yıkıntılar arasına inerken, zar kanatlar sisi ayırdı.

BÖLÜM 69

Wren

"Bedenimi kalkan, zihnimi kılıç olarak kullanarak, fedakarlık yapmaktan çekinmeyeceğim."

– *Drevenor Akademisi Gizlilik Yemini*

TALEMİR karısı Drue'yu yere indirdi ve Drue, ikinci bir çift kanat geri çekilip başka bir gölgeye dokunmuş kişiyi ortaya çıkarırken, kötü görünümlü bir bıçağı kınından çıkardı. Dratos Castemont, Adrienne ile birlikte çiftin yanına indi. Adrienne, başka bir Naarvian ranger'dı ve Dratos'un kollarından atlayarak yere indi.

Savaş alanının her yerinden gelen bağırışlar, Wren'e Talemir, Drue, Dratos ve Adrienne savaşa atılırken, diğer gölgeye kapılmış savaşçılar da pozisyonlarını alıyordu. Wren, gölge simyasına karşı savaşmak için kullanılan güneş orkide özünün altın rengi patlamalarını tanıdı.

Drue, Naarva'nın kalan malzemelerini getirmiş gibiydi.

Kendi öfkesiyle alevlenen Wren, siperden düşmana şimşekler yağdırırken, Talemir, şiddetli çatışmada kılıcı gümüş bir bulanıklık gibi görünen Drue ile arka arkaya çift kılıç kullanıyordu. Wren, Thea ve Wilder gibi onların ne kadar iyi birlikte savaştıklarını unutmuştu.

Dratos, düşmanın kana susamışlığını karşılayarak, kendi kılıcıyla rakiplerini göbeklerinden burunlarına kadar ikiye ayırırken, Adrienne bir balta ve zincirle onun arkasını koruyordu.

Wren, kargaşanın ortasında hareket etmeye başlayan Silas'a baktı. maskesini hala mükemmel bir şekilde yerinde tutarken, etrafındaki gücü içlerine çekiyordu

. Savaşın şiddeti, Silas'ın Aveum ve Harenth'ten savaşçıları sanki hiçbir şey değillermiş gibi yere serdi.

Kalbi çarpan Wren, harabelerin diğer tarafındaki Thea'ya baktı. O ve Wilder, Halkın Öncü Birliğinin bir birimi tarafından kuşatılırken, hem yıldırım hem de kılıçla savaşıyordu.

Parapetin daha aşağısında, Cal bandajlarını tekrar yırtıp kendi yayını eline almış, okçuları yönetmeye devam ediyordu. Aevli oklar savaşın ortasına fırlatılıyordu, ama bir adam düştükçe, başka bir adam geçitten çıkıyordu.

Wren'in bulunduğu yerden, Vernich ve Graves'in düşman girişinin diğer tarafından şehre doğru ilerlediklerini ve arkalarında Thezmarrianların bir kuvvetinin olduğunu görebiliyordu, ama onların gelişi çok geç olmuştu. Binlerce kişi harabeleri doldurmuş, gittikleri her yere vahşet saçıyorlardı.

. Drevenor'un ustaları korku iksirlerini kalabalığın içine fırlattılar, düşman askerleri silahlarını bırakıp görünmez düşmanlardan kaçmaya başladılar, ancak iksir stoğu azalıyordu; Wren bunu her saldırı arasındaki sükunet anlarında görebiliyordu.

. Bakışları, Silas'ın dikkatini çatışmanın merkezine çeken çılgın kaptana geri döndü.

"*Torj!*" Wren, uzaktan ruh bağı kurduğu kişinin bir avuç hapi ağzına atıp Kingsbane'e saldırdığını görünce, adını boğazından haykırdı.

Ve Silas *sırıttı*.

Wren, çekiç kullanan Ayı Katili'nin yıkıntılar arasından düşmana doğru ilerlemesini izlerken zaman yavaşladı, kaosun ortasında onu son gördüğünden beri gücü iki katına çıkmış gibiydi. Ama Silas iksirlerini hazırlamıştı, maskesi yüzüne bağlanmıştı ve Wren havadaki gücün enkazın üzerinde değiştiğini hissedebiliyor, ona doğru çekilirken parıldadığını görebiliyordu.

Torj sendeledi ve Wren nefes alamadı.

Etrafında dönen fırtına yeterli değildi. Kemerindeki iksirler yeterli değildi. Elindeki hançer yeterli değildi.

Hiçbir şey yeterli değildi.

Bir yerlerden bir çığlık duyuldu – kendisinden, fark etti uzaktan. Aniden hareket etmeye başladı, duvar kalıntılarının üzerinde koşarak, Torj'u takip etti. Torj, kalkanları onun gücünü emen Silas'a doğru kendini fırlattı, Silas'ın çağrısıyla yaşam gücü bozulmuş simya ile onu geri püskürtüyordu.

Onun Savaş Kılıcı'na her vuruş, düşmanlarını daha güçlü hale getirirken Torj'u zayıflatıyordu. Ama o hala oradaydı, hala dünyaya karşı onun kalkanıydı.

Wren, daha da yaklaşarak yukarıdan karışımlar attı ve başka ne yapabileceklerini bulmak için kafasını yordu.

Torj'un sesi kulağına geldi.

Bu piçi bitirelim, Embers. Birlikte.

Ama cevap veremedi, onu gördü.

Aralarındaki altın iplik, görünür ve görünmez arasında titriyordu, içine... gümüş karışmıştı. Güç içinden akıyordu, eve dönmüş gibi hissettiren bir güç.

Tüm vücudundan şimşekler çaktı ve Bear Slayer'ın bir zamanlar onun için yaptığı gibi... parapetten atladı.

BÖLÜM 70

Torj

"Askerlere, zırhlarının ağırlığını kabul ettikleri gibi kaderlerini de kabul etmeleri öğretilir."

– *Savaş Kılıcı Yolu*

WREN HAVADA uçuyordu, bozulmuş simya ve fırtına büyüsünün girdabında hızla ilerliyordu, rüzgar etrafında esiyordu. Ani sıçrayışla saçları çözülmüş, zırhı şimşeklerin parıltısında parıldayan WREN, Furielerin vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

Kendi gücü onu kaosun içine atladı ve çömelerek indiğinde kıvılcımlar saçıldı, parlak beyaz ışıklar vücudunun her yerinde çınladı. Elwren Embervale, öfke ve intikamın bir görüntüsü, karanlık bir adalet vaadi.

Simyacı. Fırtına ustası. Kraliçe.

Gaspçıya doğru bir adım attı, sessiz çağrısında bir fırtına toplanıyordu. Her saniye daha da güçleniyordu; Torj bunu bağ aracılığıyla ve etrafında titreşen yüklü havada hissedebiliyordu.

Silas gücünü ve kuvvetini kendi halkından çalmıştı, ama Wren... Onun gücü, toprağın kendisi tarafından özgürce verilmişti.

Torj anladı. Titreyen eliyle boynundaki iki şişeye uzandı. Dessa'nın iruseed kapsüllerini almıştı, ama şimdi, bu anda, son hamlesini yapma zamanı gelmişti.

Ayı Katili, şişelerin mantarlarını dişleriyle çıkardı ve içindekileri birbiri ardına boğazına döktü.

Acı tadı iki kat daha fazla yakıyordu, ama etkisi anında oldu. Furies'in verdiği tüm gücü devasa bir dalga halinde ona geri döndü ve o, enkazın üzerinden koşarken dudaklarından bir savaş ılığı koparak çekicini kaldırdı. Şiddeti zevk almaması gerektiğini biliyordu

, bunun içindeki yaralara çirkin bir merhem olduğunu biliyordu, ama çekici havayı ve insanları keserken, arkasında yankılanan ılıklarla vurgulanmış, eşi benzeri olmayan bir melodi gibi şarkı söylüyordu.

Torj, hayır!

Wren'in paniğı bağıın ucunda keskin bir şekilde hissediliyordu, ama o kararlıydı. Amacını biliyordu. Her zamanki gibi aynıydı. Onu korumak. Onu sevmek. Kendi potansiyeline ulaşmasına yardım etmek.

Ve böylece, Silas'a ulaşp çekicini salladığında, hedefinin isabet etmeyeceğini biliyordu. Ama bu ona zaman kazandıracaktı. Krallığının ona sunduğı gücü ele geçirmek için zaman. Gaspçı piçi dizginlemek için ihtiyaç duyduğı gücü toplamak için zaman.

Torj'u hedefine ulaşmadan düşman askerleri kuşattı ve Torj, Silas'ın gözleri önünde onları defalarca yere serdi. Elinden kan fışkırdı, et ve kemikler demirinin altında ezildi. On

Torj hedefine ulaşmadan düşman askerleri onu çevreledi ve Silas izlerken, Torj onları defalarca yere serdi. Elleriyle kan sıçrattı, demirinin altında et ve kemikler parçalandı. Onun için hepsini öldürecekti. Onun için tüm lanet olası gücü yerle bir edecekti.

Kanla kaplı Torj, ayaklarının dibindeki ceset denizinden başını kaldırıp Silas'ın elinde bir şişe gölge simyası gördü.

Silas, şişenin içinde sürüklenen oniks şeritlere baktıktan sonra Torj'a döndü. Elini işaret ederek bir işaret yaptı.

Düşman okları güneşi kapattı ve Torj onları durduramadı.

Uzakta, birisi her ok gövdesinin etini deldiğinde ılık attı. Bir. İki. Üç. Dört.

Sersemlemiş bir halde, vücudundan dışarı çıkan okları ve her yaradan fışkıran sıcak kanı gördü.

Torj gözlerini kapattı ve o anda kendini ne için sakladığını anladı. Gücünü bağına gönderirken aklında sadece Wren vardı.

bağılantı yoluyla gönderirken aklında sadece Wren vardı. Gücü onu terk ederken dizleri zayıfladı ve çamurun içine çöktü, kalan enerjisini son bir şey için kullandı.

Silas'ın sesi alaycı bir endişeyle doluydu. "Beni durdurmaya yeteceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," diye cevapladı Torj, kanlı dişleriyle gülümserken çekicinin sapını dik tutarak. "Ama ben sadece fırtınadan önceki sükunetim."

Arkasında öfkeli bir çığlık duyuldu ve ateşli bir şimşek onun yanından geçerek Silas'a doğru hızla ilerlerken omzuna çarptı.

BÖLÜM 71

Wren

"Midrealms tarihinin en eski büyü, egemenlik büyü olduğu sık sık yazılır. Öyle değildir."

– *Orta Diyarlar Günlükleri*

WREN, yıldırım parmak uçlarından ayrılırken, sadece kendi gücünün değil, *Torj'un* gücünün de etkisiyle nefesini tuttu. Hiç böyle hissetmemişti. bütün varlığını kaplayan bir şey gibiydi. Savaş Kılıcı, Furies'in verdiği gücü bağlarına, *ona* aktarmıştı.

Bunca yıl boyunca onu korumuş, güvende tutmuştu ve şimdi ona gösteriyordu...

O, kendi başına bir hesaplaşma idi.

O fırtınaydı.

Torj'un gücüyle birlikte, Wren kendi kalbinden, damarlarında akan eski egemen sihirden sihir çekti.

ataları, Delmira krallığının kendisinde tanıdığı sihir. Bu sihir hem onun içinde hem de gökyüzünde vardı ve şimdi onu nihai savaşçı çılgılığıyla çağırırdı.

Yıldırımları, göz kamaştırıcı beyaz bir parıltıyla gökyüzünü parçaladı.

Alacakaranlık öpücüğüyle kaplı gökyüzü karardı, başının üzerinde yoğun bulutlar ağırlaşarak onun emriyle parçalandı.

Delmira. *Onun* krallığı. Gümüş dalgalarla çiçek açan topraklar – orta alemlerde yıkım yaratan gölge siyasetini arındırabilecek güller. Silas'ın birkaç gün önce

önce yakıp kül etmiş, binlerce kişiyi, *Torj'u* kurtarabilecek tek ilacı yok etmişti.

Savaş Kılıcı'nın gücüyle artan fırtına büyüsü, Hava, ve Wren Silas'a arka arkaya oklar yağdırdı, o kadar hızlıydı ki Silas daha önce olduğu gibi bunları sindirecek zamanı bile bulamadı. Gözlerinin arkasında ve ciğerlerinde basınç oluştu. Tüm vücudu güçle titriyordu. Wren kendi krallığında daha güçlüydü, hiç olmadığı kadar güçlüydü. Fırtına kanında, kemiklerindeydi. Delmira'nın onu evine çağırdığını, diğer tüm fırtınalara rakip olacak bir fırtınayla onu karşıladığını hissedebiliyordu.

Onunla Torj arasındaki bağ gerildi ve ruh bağı herkesin görebileceği şekilde parıldarken, etraflarındaki insanların nefeslerini tuttuğunu uzaktan duydu. Onları birbirine bağlayan, onu ona bağlayan sağlam bir altın iplik.

Bekle, diye seslendi ona, göğsünden çıkan okların görüntüsü zihninde parladı. Okların acısı kendi vücudunun üst kısmını delip geçti, ama iç içe geçmiş büyüler onu ayakta tuttu ve Silas'a doğru ilerlerken onu ayakta tuttu. Onun gölge simyası, bir sürü gibi etrafında toplanmış, konaklarından güç ve kuvveti alıp ona geri beslemek için arıyordu.

Bu onun nihai amacıydı: sadece Delmira'yı yönetmek değil, . Bir parazit gibi başkalarının gücünden beslenen, yaşayan bir tanrı olmak. Bu yüzden Kraliçe Reyna ve Naip Liora, krallıkları arasında süregelen şüphelerine rağmen Wren ile ittifak kurmuşlardı; belki de bu yüzden Furies Onu Torj'a ruhen bağlamıştı. Silas bugün kazanırsa, hiçbir krallık güvende olmayacaktı.

Audra'nın Savaş Kılıçlarından biri onun gücü altında sendeleyince bir çığlık duyuldu, ama Wren, ayaklarının altındaki zemini ya da gök gürültüsünün yuttuğu uzaktaki çığlıkları zar zor fark ederek, gökyüzünden yağmuru kopardı.

Yağmur, görebileceği kadar şiddetli bir sel gibi yağıyordu. Damlalar buhara çarptığında, simya tekrar tısladı ve enkazın içine çekildi. Ama bu yeterli değildi. Hiç de yeterli değildi. Wren, krallığını bu zehirden arındırmalıydı.

Harabeleri su basmalı ve doğuştan hakkı olan tahtına sızan kötülüğü temizlemeliydi.

Wren, Delmirian toprağında durdu, yağmuru enkazın üzerinden akarak kanı ve enkazı yıkadı. Diğer her şey kayboldu, Gücü etrafında dalgalanırken bulanıklaşmaya başladı. Thea'nın büyüsunü de hissedebiliyordu, kendi büyüsunün yanında sabit ve sağlam, Anya'nın gücünün kalıntıları da aralarında yankılanıyordu. Sanki Embervale kardeşler bir kez daha birlikte savaşıyorlardı.

Silas'ın öfke çığığı, düşen adamlarının çığıkları gibi duyuldu, ama Wren durmadı.

Uzakta, Thea'nın büyüsunün çevredeki güçlere karşı yükseldiğini hissetti, taht odası olabilecek yerin dışında savaş devam ederken bir kez daha çeliğın çarpışmasını duydu. Elini uzattı, bu kez avucundan daha fazla bu kez avucundan şimşekler çaktı, gök gürültüsü çaktı...

Dizlerinde bir acı hissetti ve dönüp baktığında Torj'un yıkıntılar arasında, kırık taş ve camların altında, omuzları çökmüş halde yattığını gördü. *Onun* acısı. Wren, göğsünün zorlukla inip kalkışını görünce her şeyi unuttu.

O, yıldırım gibi saldırısını durdurdu, birkaç uçan şişeleri atlatarak, kalbi güm güm atarken Ayı Katili'ne saldırdı. "Torj," diye nefes nefese, okları ondan çekip, yaralarını büyüsuyle dağlamaya çalıştı. "Sakın..."

"Embers," diye mırıldandı, kanlı parmak uçlarındaki yıldırım izleri onun cildine dokunduğunda.

"Birlikte." Wren elini uzattı. "Onu birlikte bitirelim."

Gözleri birbirine kilitlendi ve Wren'in nefesi boğazında takıldı, parmakları birbirine dolanırken bir enerji dalgası içinden geçti.

"Wren..." Torj'un sesi zayıftı, ama hayretle doluydu.

Aralarındaki altın iplik parladı, ama her zamanki sıcak ışıltısı değışti... bir potada eriyen metal gibi dönüşüyordu.

Savaş alanında bir çığılık yankılandı. Wren başını kaldırdı ve onlara doğru bir şey hızla yaklaşırken başını kaldırdı – simya, gölge ve karanlıkla dolu bir şey. Torj'u kendine sıkıca sarıldı. Eğer bu son olacaktı, o zaman Torj Elderbrock'un yanında, onun elini tutarak ölmekle barışabilirdi.

Camlar patladı. Karanlık simya dalgalandı ve yanık saç kokusu burnunu doldurdu, önceki savaştan kalan gölgelerin kırbaçlarını tanıdı. Savaşın dehşeti gözlerinin önünde tekrar tekrar canlanmaya başladı, kulakları kanatacak kadar keskin çığlıklar...

"Közler..." Torj'un sesi onu geri getirdi, artık titrek değil, boğuk ve zengin bir sesle. Bir anlığına kör olan gözleri, kırıştırdığında acıdı, ruhlarının bağının altını rengi kaybolurken gözyaşları yanaklarından süzüldü...

Yerini saf, parlak bir gümüşe bıraktı.

Ruh bağı, birleşen ellerinde nabız gibi atıyordu, her zamankinden daha güçlü bir bağ, ikisini de karmaşık kıvrımlarla sarıyordu. Wren, Torj'un gücünün kendisine aktığını hissedebiliyordu, sadece Furies'in ödünç verdiği güç değil, onun *özü*, sarsılmaz sadakati, şiddetli koruması, mutlak bağlılığı. Karşılığında kendini bağına adadı – sadece fırtına büyüsünü değil, ona olan sevgisini, kalbindeki kararlılığını da. Bu sırada, bağ onların etrafında çiçek açtı

Gölge simyası gümüşle çarpıştı. Ve paramparça oldu.

Silas'ın boğuk bir sesi çıktı. Ama Wren'in zihnini bir anlayış kapladı.

Altın, demir ve közün parıltısında gümüşe dönüşecek... Uzun zamandır unutulmuş kadim bir gücü ortaya çıkaracak.

Son savaştan beri onu rahatsız eden kehanet. Sadece güçlerin birleşmesi değil, yeni,

iyi bir şeye dönüşmesi. Gümüş ışık, kraliçe ve Savaş Kılıcı arasında, gece gökyüzündeki yıldızların haritası gibi parıldıyordu.

Aralarındaki gümüş bağı sadece güçlerini birleştirmekle kalmıyor, onları arındırıyordu. Şimdiye kadar denediği en karmaşık damıtma işlemi gibi, her türlü yozlaşmışlığı yakıp kül ediyordu. Wren, Torj'un kalbinin kendisinininkiyle aynı ritimde attığını, ciğerlerinde onun nefesini, kemiklerinde onun gücünü hissedebiliyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye mırıldandı. "Gümüş dalga gülleri yok oldu. Artık tedavi yok..."

Ama güllerin yavaş iyileşmeyle yapacağı şeyi, bağları bir anda yapıyordu – çürümüş bir şeyi saf bir şeye, gölgeyi ışığa dönüştürüyordu.

saf bir şeye, gölgeyi ışığa dönüştürüyordu.

Torj onu güçlü ve kararlı bir şekilde ayağa kaldırıyor, ki bu onun için pek mümkün olmayan bir şeydi. Yaraları sihirli bir şekilde iyileşen Torj, hayretle elini göğsüne koydu ve yavaşça gözlerini kırıştırarak artık titremeyen diğer elini inceledi.

"Zehir gitti," dedi, bakışları bir kez daha onunla buluştu, deniz mavisi gözleri parlıyordu. "Gül asla tedavi değildi. Her zaman sendin..."

Bu farkındalık, kadim bir gerçeğin ağırlığıyla kemiklerine işledi. Bunca zaman dışarıda bir şey ararken, cevap başından beri onun içindeymiş. Sadece simyası ya da fırtına büyüsü değil, daha derin bir şey – karanlığı dönüştürecek kadar şiddetli sevmeye yeteneği bir güç. Krallıklardan ve savaşlardan daha eski bir güç. Wren, etraflarındaki dünya yanmaya devam ederken, bu bilgiyle hem alçakgönüllü hem de güçlenmiş hissetti.

Karanlık simyanın mermileri onlara doğru geldi ve ikisini tamamen saran bağlarının gümüş ışığına çarparak parçalandı. Wren, fırtınalarının vahşiliğini ve Torj'un Furies'in verdiği gücün gümüş kalkanlarını güçlendirdiğini hissedebiliyordu, düşmanın saldırıları temas ettiğinde ışık parıltıyordu.

Onların etrafında, davasına destek veren müttefiklerini gördü – ölümcül bir kar fırtınasına göğüs gererek orta alemleri geçip savaşmaya gelen Aveum'dan Kraliçe Reyna'nın ordusu; kraliyet ailesine güvenmemek için çoğu kişiden daha fazla nedeni olan, kasaba ve köyleri Halkın Öncüleri'nin saldırılarının hedefi olmuş; Thezmarr ve Talemir'in gölgeye kapılmış savaşçıları, son savaşlarını gördüklerini sanmış olanlar. Sevdikleri herkes hala savaşın ortasında, kan ve kanla kaplı, bir an bile tereddüt etmeden savaşmaya devam ediyorlardı.

Silas'ın sesi dumanın içinden geldi.

"Benim gibi olmadığınızı iddia ediyorsun. Ama öylesin, *tam olarak* benim gibisin. İkimiz de gerçek gücün alınması gerektiğini, bunun fedakarlık gerektirdiğini biliyoruz."

Arkadaşlarına, ailesine ve Torj'a olan sevgisi Wren'in kalbini doldururken, ruh bağı dışarıya doğru patladı - sadece onları savunmak için değil, saldırmak için de, sıvı gibi hareket ederek, onları çevreleyen kirli simya ve büyüü kesip biçti.

Wren konuşurken eli Torj'un elinde sıkıca duruyordu. "Fedakarlık, belki," dedi. "Ama gerçek güç alınmaz. *Verilir.*"

Silas'ın etrafındaki büyü ve gücü çağırmaya çalıştığını hissedebiliyordu, ama işe yaramıyordu. Eskisi gibi değildi. Onun Stratejisi her zaman başkalarını sömürmek, kendisine ait olmayanı ele geçirmektir – önce Savaş Kılıçları ve diğer hükümdarların gücünü, sonra Delmira'yı ve sonunda tüm orta alemleri. Ancak Wren ve Torj arasındaki gümüş bağı, onun bozamayacağı veya tüketemeyeceği bir şeydi.

Wren son bir saldırıya geçti: parlak beyaz ışık, gümüş ve dumanla dolu bir alev.

Simyacı simyacıya karşı savaştı. Fırtına ustası, çağırıcıya karşı savaştı. Ve Wren elinden gelen her şeyi verdi.

Silas artık başkalarından büyü çağıramıyordu, bu yüzden her şeyi ve her şeyi çağırdı, kayalar, atılmış enkazlar ve elinden gelen her şeyi tüm gücüyle onlara fırlattı.

Etraflarındaki saflar korku dolu çığlıklar attı, çünkü Halkın Öncüleri şimdiye kadar egemen büyüyü kendileri görememişti.

Silas'ın elinden havaya fırlayan bir taş yığını, Wren ve Torj'un önüne neredeyse sağır edici bir çatırtıyla çarptı ve altlarındaki yeri salladı.

"Sonunda onlara gerçek kim olduğunuzu gösteriyorsunuz, Majesteleri," diye bağırdı Wren, misilleme olarak bir yıldırım daha attı. "Silas gerçek adınız değil, değil mi? Kraliyet ailesine olan nefretiniz ve savaş çıkırtkanlığınızla, *siz de onlardan birisiniz*, Andor Terling. Naarva Prensi."

Silahların yere çarpma sesi, Halkın Öncüleri üyeleri şok içinde silahlarını yere attılar. Geri çekilirken güçleri ayrıldı ve geri çekilmeye devam ettiler, neredeyse tamamen geri çekilene kadar, yüzlerinde dehşet ifadeleri vardı.

Wren'in birçok kusuru olduğunu biliyordu, ama bu Tanrılar tarafından terk edilmiş bu savaşta sahip olduğu tek şey, sonunda kendisi olabilmesiydi. Simyacı. Zehirci. Fırtına kontrolcüsü. Bir asilzadeyle nişanlı. Bir Savaş Kılıcıyla evli. *Furies' Will gemisindeki* orta krallıkların halkına yazdığı mektupta bunları anlatmıştı. Onlara hikâyesini anlatmış, Kipp de bu hikâyenin orta krallıkların her köşesine ulaşmasını sağlamıştı.

Elindeki her şeyle gerçeği söylemişti. Silas ise söylememiştii.

Ve şimdi, fırtınası şiddetle esip Dorinth'in harabelerini sular altında bırakırken, Silas'ın gölge simyasıyla halkın üzerine serpiştirdiği transı silip süpürürken, orta alemlerin halkı gerçeği korkunç bir netlikle gördü.

Bazıları Silas'ın ihtiyaç ve çaresizlik anlarında manipüle ettiği kişilerdi. Diğerlerini ise karanlık simya ile uyuşturmuş, şiddet ve kana susamışlık ile doldurmuştu.

Sevdikleri, onun davası uğruna ölmüştü. Onun adına. Ve hepsi bir yalandı.

Silas'ın yüzünde öfke belirdi. "Bütün bir krallık, annenin bencilliği yüzünden yıkıldı," diye tükürdü. "Siz Embervales'ler her zaman kazanırsınız, değil mi? Adaletin hüküm sürmesi gereken şu anda bile. Annenin bir seçeneği vardı! Bizi korumak için yemin etmişti – kanla mühürlenmiş bir yemin. arkadaşlar arasında. Ama karanlık çöktüğünde, o sadece Delmira'yı seçti. Annem ona yalvardı... ama Brigh arkasını döndü. Sevdiğin her şeyin solup gitmesini izlemek nasıl bir şey biliyor musun? Her Açlıktan ölen her Naarvian çocuğu, yerle bir edilen her köy – onların kanı ailenizin topraklarını lekeliyor. Bana ne olursa olsun, insanlar hatırlayacak: ailenin mirası ihanet üzerine kuruludur.

"Şimdiye kadar benim bir mirasım *yoktu*, Silas," diye bağırdı Wren. "Delmira da Naarva kadar acı çekti, hatta daha fazla! Orası çorak bir çöl gibiydi ve krallığından önce yıkıldı. Annelerimiz arkadaştı. Onların mektuplar, ama aralarında ne olduğunu bilmiyorum – artık da önemi yok. Orta Krallık halkını tehlikeye attığın zaman Orta Diyarlar'ın insanlarını tehlikeye atıyorsan, bu önemli değil." Sesi savaş alanının her yerine yayıldı. "Sen Sıradan insanlar için savaştığını iddia ettin, ama onları piyonlar gibi feda ettin. Onları özgürleştirmek istemedin, onlara hükmetmek istedin! Onları ezmek istedin. Onların özgür iradelerini ellerinden aldın. Onları gölge büyüsüyle savaşa zorladın."

Wren kaosun içinden ona doğru ilerledi, onun cephaneliğinde kalan her şeyi tek tek vurdu, ama kulaklarında çınlayan kan, tüm acıyı bastırdı. Sonunda, o onun eline düştü ve Wren bir anda saç tokasını çıkardı ve zehirli ucunu onun boğazına dayadı.

Her şeyden sonra Silas şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve acımasız bir kahkaha attı. "O küçük iksirin bana hiçbir etkisi olmayacağını mı sanıyorsun?" diye alay etti. "Ben *usta bir simyacıyım* Elwren. Hayal edebileceğin her şeye karşı bağışıklığım var."

Wren bir adım geri çekilirken iğne parmaklarından düştü ve ağır bir şey ellerine itildi. Ödünç aldığı güçle nesneyi kaldırdı...

"Buna karşı bağışıklığın yok," diye tısladı ve Torj'un savaş çekicini, Furies'in verdiği tüm güçle sallayarak Silas'ın kafatasını parçaladı.

O düştüğünde, orta alemleri tehdit eden gölge simyası, mürekkebin suda çözülmesi gibi dağılmaya başladı. Wren ve Torj'un bağının gümüş ışığı dalgalar halinde yayıldı ve savaş alanını kaplayarak, hayatta kalsalardı gümüş dalga güllerinin iyileştireceği her şeyi temizledi.

Bir an için savaş alanı nefesini tuttu. Sonra, harabelerin karşısından Kristopher Snowden, zırhı kanla lekelenmiş ve yüzü isle lekelenmiş, ama Wren'e bakarken gururla parıldayan bir ifadeyle, yavaşça bir dizinin üzerine çöktü.

"Selam sana, Elwren Embervale," diye seslendi, sesi harabelerin ötesine ulaştı, "Delmira Kraliçesi."

Thea da arkadaşlarının yanına diz çökerek, kirle kaplı yüzünden gözyaşları akarken onu takip etti. Müttefik kuvvetlerin üyeleri de tek tek onu takip ettiler – Kanlı Vernich, Ashlyn Graves, Wilder Hawthorne, Callahan Whitlock, Talemir ve Drue, hatta savaşın kenarında koruma altında tutulan diğer krallıkların hükümdarları, Aveum Kraliçesi ve Harenth Naibi bile.

Diz çökme hareketi su dalgası gibi yayıldı ve savaş alanının kenarlarına kadar ulaştı. Orada, Silas'ın kontrolünden kurtulmuş olan Halkın Öncüleri'nin eski üyeleri bile, liderleri onlara yalanlar söylediğinde gerçeği söyleyen kadına başlarını eğdiler.

Torj, elini sıkıca tutarak, onun yanında ayakta kaldı.

Torj, elini sıkıca tutarak onun yanında ayakta kaldı, gümüş bağı hala aralarında bir yaşam gücü gibi atıyordu. Kehanetin her zaman kastettiği şey buydu: sadece tahtını geri alan bir kraliçe değil, zorla alınmış değil, özgürce verilmiş sevgiden doğan yeni bir tür güç.

Wren, doğuŖtan hakkı olanı geri almanın sadece başlangıç olduğunu biliyordu. Delmira'yı yeniden inşa etmek yıllar alacaktı. Krallıklar arasındaki yaraları sarmak ise daha da uzun sürecekti. Ama bir zamanlar var olanın yıkıntıları arasında Torj ile el ele dururken, bir Ŗeyi kesin olarak biliyordu : gelecek için çok büyük umutlar vardı. Silas'ın gölgenin kalıntılarıyla yok etmeye çalıştığı Ŗeyi, o ve ruh ikizi bağlı olduğu kiŖi yeniden inşa edecekti.

BÖLÜM 72

Torj

"Uzun süre hüküm sürsün"

– *Ayı Katili, Thezmarr'ın Savaş Kılıcı*

Silas'ın cesedi çamura düştüğünde savaş alanı sessizliğe büründü. Delmira Kraliçesi'nin elindeki savaş çekici, Silas'ın kafasını tamamen parçalamıştı.

Henüz teslim olarak silahlarını indirmeyenler de şimdi indirdiler.

Gümüş ve dumanın arasında Torj, karısı Wren'in yanına gitti ve onu kollarına aldı. "Beni kurtardın." O, önündeki kadına sonsuza kadar hayranlık duyacaktı

korku ve saygı duyacaktı. Onun vahşiliğine, kararlılığına, ruhuna.

O gülümsedi ve o, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. "Seni her zaman kurtaracağım."

Nazikçe, kanlı saçlarını kulağının arkasına itti ve onu seyreterek içini doldurdu. "Bundan şüphem yok."

"İyi," diye cevapladı kız, dudaklarında hala o sıcak gülümsemeyle.

Onu öptü, derinlemesine, içtenlikle, etraflarındaki savaş alanı kaybolup gitti, geriye sadece ikisi kaldı.

"Tüm yarınlarımın sana ait olmasını istiyorum, Elwren Embervale."

BÖLÜM 73

Wren

"Zehir genellikle zehirle tedavi edilir. Zehir, zehire karşı kullanılır. Bu simetride belli bir şiirsel güzellik vardır."

– *Elwren Embervale'in notları ve gözlemleri*

Sonraki günlerde, Delmira'nın başkentinden geriye kalan az sayıdaki yapıların Delmira'nın başkentinden geriye kalanların yok edildiği anlaşıldı. Hava hala duman ve kan kokusuyla doluydu ve patlayan simyadan kalan kimyasalların hafif izleri hala havada asılı duruyordu. Tıbbi çadırlar savaşta yaralananlarla doluydu.

Wren, becerilerinin orada ihtiyaç duyulduğunu bildiği için, esirlerin idaresini Kipp ve Torj'a devretti, kendisi ise Dessa ve Xavier ile birlikte Farissa ve savaşta yaralananları tedavi etmek için kendilerini tanıtan bir avuç diğer şifacıya katıldı.

Her şafak vakti, geceyi atlatamayanların isimlerinin yazılı olduğu bir liste ona getiriliyordu

Wren kendini zorlayarak her ismi okudu, ailelerine mektupları kendi eliyle yazdı ve Midrealms'da hayatını kaybedenlerin sadece bir parşömen üzerindeki sayılar olmadığını hatırladı

Onlar, onun iddiasına ölümüne inanmış insanlardı ve bu, dünyada adaletin yerini bulması için içinde bir ateş yaktı.

"Majesteleri," genç bir ulak selam vererek o günün listesini ona uzattı.

Hâlâ bu unvana alışamamıştı; ona yabancı geliyordu ve sık sık kendi omzunun üzerinden bakıp kendinden daha asil birini aramak için kendini zor tutuyordu.

"Teşekkür ederim," diyerek parşömeni aldı. Son birkaç gündür kimyager ve şifacı rolünü oynamış olsa da, bu dönemin sona ermek üzere olduğunu biliyordu. Kendine hem kraliçe hem de kimyager olduğunu ve belki de halkının ihtiyacı olanın tam da bu olduğunu söyledi: savaşın bedelini hem de şifanın bedelini anlayan bir lider.

"Uyudun mu?" Torj'un sesi çadırın girişinden geldi.

Wren yorgun bir kahkaha attı ve gözlerinin altındaki mor lekeleri, kan lekeli önlüğünü işaret etti. "Pek sayılmaz."

"Öyle düşünmüştüm." Sıcak bir matara soğuk ellerine bastırdı. "Bunu iç."

Kapağı açtığında, sıvıdan yükselen buharın kokusunu alınca iniltiyi bastırdı. "Nane ve zencefil mi?" diye sordu, minnetle bir yudum aldı.

Torj başını salladı. "Dessa bunun yorgunluğa iyi geleceğini söylemişti."

Wren, büyük Ayı Katili'nin arkadaşıyla şifalı bitkiler hakkında konuşması düşüncesine gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Korkarım buna ihtiyacın olacak." Torj onu bir koltuğa yönlendirdi ve nazikçe oturtdu.

Wren'in midesi bulandı. "Öyle mi?"

"Darian'dan haber aldık."

"O iyi mi?"

"Babası adına yazmış..." Torj yavaşça konuştu. "Lord Lucian, af dilemek için seninle görüşmek istiyor."

Wren gözlerini kıptı, çayını unuttu. "Ne?"

"Silas'ın, Artos'un gölge savaşı sırasında Leiko'ya yaptığına benzer bir şekilde, kendisi ve Kral Leiko üzerinde bir tür zihin kontrolü uyguladığını iddia ediyor. Onların kendisine yardım etmek zorunda kaldıklarını..."

Wren elini yüzüne götürdü, gözlerinin arkasında yayılan acıyı hafifletmek için burnunun köprüsünü sıktı. "Darian ne diyor?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı Torj. "Sadece babasının mesajını ve Lucian'ın seninle özel olarak konuşmak istediğini ilettili."

Wren başını salladı. "Ne zaman?" "Yarın."

Buna güldü. "Bu bir istek gibi gelmiyor, değil mi?"

"İkimiz de Lucian'ın böyle birisi olmadığını biliyoruz," dedi Torj. "Kipp, Devereux malikanesinde güçlerin toplandığına dair raporlar aldı. İddiaları ne olursa olsun, etkisi yadsınamaz."

"Peki zihin kontrolüyle ilgili hikayesine inanıyor musun?" diye sordu Wren kaşlarını kaldırarak.

"Bir saniye bile. Ya sen?"

"O piçi, onu fırlatabileceğim kadar uzağa fırlatabileceğim kadar güveniyorum."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Torj, çadırdan çıkarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve hemen ardından kare şeklinde bir kutu ile geri döndü.

Wren matara'yı bir kenara koydu ve ayağa kalktı. "O nedir?"

Torj kutuyu yakındaki masaya koydu. "Yakında ihtiyacın olacak bir şey."

Wren kutuyu açıp içine baktı, ambalajı kenara çekip acı verici derecede tanıdık bir şey gördü. Torj'a baktı, cevap veren gülümsemesi kurt gibiydi, sonra güldü. Ağlayana kadar güldü.

Wren, krallığını yönetmeye nereden başlayacağını bilmiyordu. Dorinth neredeyse yerle bir olmuştu ve Delmira'nın daha geniş topraklarında insan yoktu, yerleşik bölgeler yoktu. Aveum ve Harenth'in orduları kendi krallıklarına geri dönmeye başlamıştı.

ve harabeler her geçen gün daha da boşalıyordu. Yeniden inşa edilmesi Yeniden inşa edilmesi onlarca yıl sürecekti. Bu görevin onun ömrü boyunca tamamlanamayabileceği ihtimali bile vardı. Bu düşünce bile Wren'in yatağına geri dönmek istemesine yetiyordu. Ancak ertesi gün öğleden sonra, ufukta Devereux bayraklarını gördü ve olacıklara kendini hazırladı.

Darian, Lord Lucian'ın yanında at sürüyordu, yüzünde kayıtsızlık maskesi vardı, ama Wren'i gördüğünde çenesini hafifçe eğdi.

"Dorinth'e hoş geldiniz," diye selamladı soyluları, atları şehrin yıkık kapılarına ulaştığında. "Anladığım kadarıyla

benimle görüşmek istediğinizi anlıyorum, Lord Lucian?"

"Evet, Majesteleri," dedi ve selam vererek attan indi.

"Artık *Majesteleri*," diye homurdandı Torj, Wren'in yanından. "Kraliçemiz birkaç gece önce resmen taç giydi."

Lord Lucian yine özenle selam verdi. "Özür dilerim, Majesteleri. Majesteleri. Eskisi kadar güncel olaylardan haberdar değilim." "Özrün kabul edildi," dedi Wren eliyle bir hareket yaparak. "Beni takip ederseniz bana gelerseniz, toplantımız için bazı ikramlar hazırladık, ama basitliğini bağışlayın. Burada hala tayınla besleniyoruz."

Wren ve muhafızı, misafirlerini Kipp'in bu amaçla masa ve sandalyeler kurduğu geçici konsey çadırına götürdüler. O Konuklarına oturmalarını işaret etti ve baş köşeye oturdu.

Lord Lucian sol tarafındaki koltuğa oturdu, Darian da onun soluna. Torj, Wren'in hemen arkasında duruyordu ve Wren, onun öfkesinin dalgalar halinde yayıldığını, aralarındaki bağda titreşimler yarattığını hissedebiliyordu. Savaşçıya bakmaya cesaret edemedi. Bunu kendi başına yapmalıydı.

"Söyleyin bana Lord Lucian," dedi yavaşça, "neden bu toplantıyı istediniz?"

"Majesteleri, son çatışmadaki eylemlerimi açıklamak ve ordumun sizi savunmak için burada olmamasının nedenine dair çok gerekli olan bazı arka plan bilgilerini size vermek istedim."

"Lütfen devam edin..."

"Oğlumun size yazdığı mektupta da belirttiği gibi, hem Kral Leiko hem de ben, düşman Silas'ın elinde zihinsel yeteneklerimizin üzerinde bir sis yaşadı.

Kral Leiko'nun önceki deneyimi olmasaydı, bunu hiç fark edemezdik, ancak o, Silas'ın etkisi azaldıktan sonra, savaştan sonraki günlerde bunu tespit edebildi."

"Geçmişte Kral Leiko üzerinde kullanılan zihin kontrolünü biliyorum," diye cevapladı Wren sakin bir sesle. "Aynı şey olduğundan emin misin? O zamanlar, Harenth'in eski kralının empati yeteneklerini kullanan, hükümdarlık ve gölge büyüsünün ölümcül bir kombinasyonuydu... Bildiğim kadarıyla, orta alemlerde empati yeteneğine sahip tek kişi

Regent Liora'dır ve uzak bir akraba olarak, büyüsü zayıflamıştır. Ayrıca, o Delmira'nın müttefikidir."

Lord Lucian sandalyesine yaslanarak rahatlamış gibi görünüyordu. "Kral Leiko, aynı türden olduğunu yemin ediyor: aynı semptomlar, zihinsel yeteneklerimiz üzerinde aynı düzeyde kontrol. Biz Ordularımızı geri çekmek zorunda kaldık. Zorba ile ittifak kurmak zorunda kaldık."

"Peki bu zihin kontrolü... Var olmayan bir zehir formülü sözü vermenizin de sebebi bu muydu? Ve karakollarımız aracılığıyla bana gönderilen o özel alaycı mesajın da?" diye sordu rahat bir tavırla.

Lord Lucian hararetle başını salladı. "Evet, aynen öyle. Midrealms'e asla zarar vermek istemeyeceğimi biliyorsunuzdur umarım. Gölge savaşından sonra onu yeniden inşa etmek için çok uğraştım."

Wren onu düşündü. "Tver kalesinin restorasyonuna ne kadar katkıda bulunduğunuzu biliyorum."

"Delmira için de aynısını yapmaya hazırım," diye ekledi Lord Lucian "Bu güçlü krallığın eski ihtişamına kavuşmasını görmek benim için bir onur olur."

"Cömert bir teklif," diye yanıtladı Wren. "Karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Kraliyet affı," dedi asilzade. "Eski tüm... hatalar için."

Wren parmaklarıyla masaya vurdu. "Anlıyorum."

"Umarım yaparsınız," diye devam etti Lord Lucian. "Benim kaynaklarımın desteğiyle, Dorinth şehrini beş yıl içinde yeniden inşa edebiliriz. ay içinde ticaret yapmasını sağlayabiliriz, özellikle de arazinin doğası göz önüne alındığında. Diğer krallıklardan çiftçilere ve tarımcılara ulaşabilir, karşılığında arazi sunabiliriz..."

"Biz mi?" diye araya girdi Wren.

Lord Lucian elini kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi. "Evet, Majesteleri, *biz*. Her türlü gelişmede tam desteğimi alacaksınız."

"Oğlunuzla evlenmeye niyetim olmasa bile mi?"

"Şu an için *iki* koca olmasını tavsiye etmem, Majesteleri."

Wren onu bir süre inceledi, sonra Kipp'e işaret etti ve Kipp hazırladıkları yiyecek ve içecekleri getirdi. "Bu adil bir teklif, lordum."

"O zaman *gülümseyin*, Kraliçe Elwren. Şu anda tarih yazılıyor!" Lord Lucian, göğsünü kabartarak

kendi adamlarına işaret ederek göğsünü kabarttı. Adamlar, stoklarından şarap şişelerini getirdiler. "Kısa sürede ayaklarınızın altında tam anlamıyla kurulmuş bir krallık olacak."

Wren elini sallayarak sunulan şarabı reddetti. "Krallığımı yeniden inşa ederken bu tür kötü alışkanlıklardan uzak durmaya çalışıyorum," dedi. "İttifakımıza daha sade bir şekilde kadeh kaldıralım."

Krallığımı yeniden inşa ederken bu tür kötü alışkanlıklardan uzak duruyorum," dedi. "İttifakımıza daha sade bir şekilde kadeh kaldıralım."

İkram tepsisinin önlerine yerleştirilmesini izledi ve Larkwood Vadisi Lordu'na küçük bir seramik fincan uzatıldı. Önlerindeki çaydanlığı görünce yüzü soldu.

"Geleneklere uygun olarak şarapla kadeh kaldırmayı tercih ederim," dedi sert bir şekilde.

"Yaşadığınız onca şeyden sonra, sizin için özel bir şey hazırladım," dedi Wren, sesi yumuşayarak. "Bu, yıllar önce Kral Leiko'ya Kral Leiko'ya yardım eden karışımla aynı. Her türlü empati zihin kontrolüne karşı koruyucu bir karışım. Bir daha asla özgür iradenizden mahrum kalmayacaksınız."

Soylu adamın yüzünde rahatlama belirdi. "Çok naziksin. Sanırım sen de bundan içeceksin, değil mi?" Öne eğildi, gözleri biraz kısıldı. "Asla fazla dikkatli olamazsın."

"Elbette, Lord Lucian." İyi niyet göstergesi olarak kendi kadehini kaldırdı. "Ben her zaman dikkatliyim."

Ve sonra, Wren gülümsedi.

Ladies' Luncheon Teapot çaydanlığından çayını dökerken gülümsedi.

BÖLÜM 74

Wren

"Delmira Kraliçesi Elwren Embervale, hükümdarlığının başlangıcında, krallığına yüzlerce tarlaya gümüş dalgalı güller dikilmesini emretti."

– *Delmira'nın Yeni Tarihi*

LORD LUCIAN DEVEREUX iki gün sonra doğal nedenlerden dolayı öldü. Wren'e göre, onun ölümü hem çok kolay hem de hak edilmiş bir sondu – çok fazla acı çektiren gürültücü bir adam için sessiz bir son. Onun etkisi, adamlarının kafasında adamlarının kafasındaki karışıklıkta, Darian'ın babasının yerini Devereux . Soylu adam rolünü ustaca oynamıştı. Yokluğunda, Lucian'ı Wren'in düşüşünü içeriden yönettiğine ikna etmiş ve sonunda Devereux adına olan hesaplara, belgelere ve sözleşmelere erişim hakkı kazanmış, gücü parça parça ele geçirmişti.

Zamanı geldiğinde, zehir zarif ve izi sürülemezdi, kurbanı kazandığını düşünerek öldü.

Lucian'ın ihanetinin derinliği, ölümünden sonra ortaya çıktı: Silas ile olan ilişkilerinin kanıtları, Wren'in gücünü uygun bir anda onu ortadan kaldırmak için kullanma planları, Torj Elderbrock'un suikast emirleri Torj Elderbrock'un suikast emirleri, Tverrian krallığını on yıllardır manipüle ettiğinin kanıtları da cabası.

Wren, ölen asilzadenin bir ana fikrini benimsemişti. Delmira'yı orta krallıkların halkına açmış, başka yerlerde çiftçilik yapmakta zorlananları krallığında kendilerine bir parça toprak alıp ekin ekip hayvancılık yapmaya davet etmişti. Tarımın Delmira'nın ekonomik kalkınması ve sürdürülebilirliği için ne kadar hayati önem taşıdığını ona Darian anlatmıştı.

Talemir ve Drue Naarva'ya gitmeden önce, onlara da aynı teklifi yapmıştı: Gölgenin dokunduğu herhangi bir halk yeni bir başlangıç yapmak isterse yeni bir başlangıç yapmak isterse, krallığında arazi verileceğini ve hak ettikleri saygıyla muamele göreceklerini söyledi. Talemir bundan çok etkilenmiş ve bu teklifi duymak isteyen herkese ileteceğine söz vermişti.

Annelerinin kırılgan ittifakının aksine, Wren ve Xavier bilimsel araştırmalar ve savaşın zorlu koşullarında daha güçlü bir ittifak kurmuşlardı. Delmira ve Naarva'nın yeni taç giymiş hükümdarları olarak, sadece karşılıklı koruma değil, gerçek işbirliği ve güvene dayalı yeni bir antlaşma taslağı hazırlıyorlardı.

Cal, Xavier'in Naarva'nın Thezmarr ile irtibat görevlisi olarak askeri eğitimi denetlemek ve diğer krallıklarla doğrudan iletişimi sağlamak.

"Bir dönemin sonu," diye iç çekerek Kipp, arkadaşının omuzlarına kolunu attı.

"Ve yeni bir dönemin başlangıcı. Umarım daha az pişmanlık duyulacak dövmelerle," diye espri yapmıştı Cal.

Krallıklar arası ilişkiler, Wren'in omuzlarında şimdi ağır bir yük oluşturan sayısız sorumluluklardan sadece biriydi. Delmira'nın iç işleri, Wren'in daha da fazla dikkatini gerektiriyordu.

sorumluluklardan sadece biriydi; Delmira'nın iç işleri ise ondan daha fazla ilgi ve

adanmışlık gerektiriyordu. Silas'ın annesinin ihaneti hakkındaki iddialarının doğru olup olmadığına bakılmaksızın, Wren bunu asla kesin olarak bilemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Her ne olursa olsun, öncekilerden daha adil bir şekilde hüküm sürmeye kararlıydı öncüllerinden daha adil bir şekilde hüküm sürmeye, miras aldığı krallık için kendi yolunu çizmeye kararlıydı.

"Bölgesel valiler veya lordlar ataman ve oradan en iyi ticaret yollarını kurman gerekiyor," dedi Darian bir akşam yemeğinde.

"Delmira bir zamanlar orta krallıkların en zengin krallığıydı,"

"Wren, dolu şarap kadehinden bir yudum alarak cevap verdi. "Orijinal rotaları değerlendirip oradan başlayabilir miyiz?"

Darian başını salladı. "Ben de aynı şeyi önerecektim. Bölge valileri için aklında kimse var mı?"

Wren tabağını geri itti ve şakaklarını ovuşturdu. "Diğer krallıklardan lordlar veya soylular istemiyorum. Delmirian halkının onları seçmesini istiyorum."

"Bu tehlikeli bir oyun," diye başladı Darian.

Wren başını salladı. "Doğru geliyor. Bu duruma, soyluların ve yöneticilerin yozlaşması yüzünden düştük. Yeni liderlere ihtiyacımız var – halkın çıkarlarını gözetken,

Delmira, orta alemlerin kanunlarına ve Thezmarr'ın kanunlarına uyacaktır."

"Öyleyse, bu yeni dünyayı görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım bu, gücün yeniden dengelenmesi ve daha iyiye doğru bir değişim olur," dedi Darian. "

Yollar ve köprüler için gerekli fon hazır, planlamacılar hafta sonuna kadar gelip altyapı çalışmalarına başlayacaklar. Kipp önceki planları değerlendirdi ve iyileştirmeler yaptı, ama çoğunlukla krallığın haritalarındaki tasarımı takip edebiliyoruz. Hatta kullanabileceğimiz temeller bile bulabiliriz."

"Güzel."

"Peki ya savunma güçleri? Tüm bu bereketli topraklara sahip olmanıza rağmen ordunuz olmadığı için savunmasız bir konumdasınız..."

"Şu anda bunu düşünmek bile istemiyorum," diye mırıldandı Wren.

'Öyle yapmalısın. Zenginlik söz konusu olduğunda gücün ne kadar çabuk el değiştirdiğini herkesten daha iyi sen görmüşsündür. En azından bazı savunma yapıları inşa etmeme izin ver – gözetleme kuleleri, surlar ve gibi.

"Öncelik halk olmalı..."

"Neredeyse hiç insanın yok," diye itiraz etti Darian.

"Onlar gelecek," dedi Wren. "Vernich, Warren'da yaşayanların yukarıdaki topraklara dönmeyi planladıklarını söyledi. On yıllar önce kaçan Delmirialılar evlerine dönmek istiyorlar ve orta diyarlarda yeni bir başlangıç arzulayan pek çok insan var. Delmira onlara bunu sağlayacak.

yukarıdaki topraklara dönmeyi planladıklarını söyledi. On yıllar önce kaçan Delmirialılar eve dönmek istiyor ve orta krallıklarda yeni bir başlangıç arzulayan pek çok insan var. Delmira onlara bunu sağlayacak. Herkesi memnuniyetle karşılayacağız."

"Asil bir düşünce, ama ya krallık saldırıya uğrarsa..." "Saldırı bekliyor muyuz? Kipp'in kaynaklarından haber aldın mı?

kaynaklarından haber aldın mı? Kendi kaynaklarından?" diye ısrar etti.

"Hayır. Ama hazırlıklı olmak en iyi savunmadır."

Wren içini çekti ve ellerini birleştirip başını kaldırdı.

Torj, Thea, Wilder ve Cal müzakerelere ve planlamaya katılmışlardı ve o, onların görüşlerine herkesten daha fazla değer veriyordu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Torj ilk konuşan oldu. "Haklı. Yıllar sonra, krallık yeniden ayağa kalkıp yeniden inşa edildiğinde, savunma yapıları olduğu için mutlu olacaksın."

Thea onaylayarak başını salladı. "Şu anda bu görevleri yerine getirecek kadar adamın olmayabilir. Ama bir gün olacak ve o gün geldiğinde her şey yerli yerinde olacak."

Wren yine iç geçirdi. "Tamam, Darian. Gözetleme kulelerini inşa et."

"Onlar *sizin* gözetleme kuleleriniz, Majesteleri," diye cevapladı soylu, alaycı bir gülümsemeyle.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, tartışmayı bitirmek için sabırsızlanarak.

"Tahıl ambarları ve depoların inşasında iyi ilerleme kaydediyoruz iyi ilerleme kaydediyoruz," diye cevapladı Kipp, Wren'in boş tabağını kenara itip önündeki haritayı düzelterek cevapladı. "Burada ve burada," diye işaret etti. "Enkaz tamamen temizlendiğinde, demirci ve tabakçıların yeniden inşasına öncelik vereceğiz. Komşu krallıklardan gelen vasıflı işçilere, hizmetlerini sunmak isterlerse arazi teklif edildi."

"Akıllıca," diye yanıtladı Wren. "Ve?"

"Şey..." Kipp bir an utangaç bir ifadeyle baktı. "Hatırlayacağın üzere bir anlaşma yapmıştık..."

"Elbette hatırlıyorum, Kristopher," dedi kadın, kaşlarını kaldırarak.

"O halde, izinle, şimdi o borcu tahsil etmek istiyorum."

Herkesin büyük şaşkınlığıyla, Wren kahkahayı bastı. Kipp de sırıttı.

"Sonunda anlaşmanın ne olduğunu öğrenecek miyiz?" diye sordu Torj.

"Kısmen, sanırım," diye cevapladı Wren. "Kipp bana bir konuda yardım etti ve karşılığında ona Delmira'da bir taverna inşa etmesi için arazi vermeyi vaat ettim."

Thea'nın kaşları havaya kalktı. "Yani Flying Stag'ı devralmaya çalışmayacak mısın?"

"Lütfen." Kipp eliyle onu susturdu. "Bir gün Fox'u miras alacağım, bu yüzden kardeş tavernalarından birine ihtiyacım yok..."

"O zaman ne olacak?" diye sordu Cal.

"Kendi tavernamı sıfırdan inşa edeceğim. Bu her zaman benim hayalim olmuştur."

Cal alaycı bir şekilde güldü. "Ne zamandan beri?"

"Wren benden bir iyilik istediğinde ve ben sıfırdan bir taverna kurmak istediğime karar verdiğimde," diye cevapladı Kipp. "Adı Profesörün Köşesi olacak."

Cal bir anlığına ona şaşkın şaşkın baktı, sonra kahkahayı patlattı. "Tahmin etmiştim."

"Başka bir şey yoksa," diye söze başlayan Wren, gülümsemesini sakladı. "Bugünün gündemine eklemek istediğim bir konu daha var... Drevenor Akademisi'nin yeniden açılması."

Çadırdaki sessizlik oldu, ama Wren sakın bir kararlılıkla arkadaşlarını süzdü. Kader, onu hayat boyu hayalini kurduğu, bir zamanlar her şeyden çok istediği unvan. Ancak kendi yolu değişmiş olsa da, bu başkalarının onun bıraktığı yerden devam edemeyeceği anlamına gelmiyordu – onların başarısı da onun mirasının bir parçası olacaktı, hayal ettiği ustalıktan farklı bir ustalık.

"Wren..." dedi Thea nazıkçe. "Başka bir krallıkta bir simya kurumunu yeniden inşa etmekle uğraşmadan da yeterince işin yok mu sence?"

Wren güldü. "Öyle düşünebilirsin. Ancak, Yüksek Şansölye ve diğer ustalarla konuştum... Yeniden başlamak için Delmira'yı önerdim. Daha spesifik olarak, eskiden yaşadığım kulübeyi. Küçük olacak, eskisi kadar görkemli olmayacak, ama... bu bir geri ödeme şansı geri ödeme şansı ve Delmira, toprağı açısından doğru yer gibi görünüyor." "Bundan emin misin?" diye sordu Thea, kaşlarını çatarak.

"Eskisi gibi olmayacak," diye Wren onu teselli etti. "Sadakat testleri ya da ölümcül mücadeleler olmayacak. Dessa bunu sağlayacak – onlardan biri olabilmesi için ustalarla eğitimine devam edecek.

. Biz, simyacılar için bir yer, bir yuva yaratmak istiyoruz – tıpkı savaşçıların Thezmarr'da her zaman bir yeri olduğu gibi."

"Öyleyse yeni Drevenor'a," dedi Kipp, matarasını kaldırarak. "Yeni Drevenor'a," diye tekrarladılar Wren ve diğerleri.

Sonraki günlerde sessiz anlar çok azdı, ama Wren bir şekilde kendini kız kardeşi ile Delmira'nın dış sokaklarında dolaşırken buldu. Binalar eskiden oldukları halin sadece kabukları olsa da, savaşın kaosu olmadan neye dönüşeceklerini hayal etmek kolaydı. Konutlar, dükkanlar, bir belediye binası, belki bir okul bile... Wren'in yanında, Thea da sessizce manzarayı inceliyordu, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, sanki o da umut dolu bir gelecek hayal ediyormuş gibi.

Thea, sırtına kılıcını bağlamış, basit bir keten gömlek ve deri giysiler giyyordu. Wren, onu hançeri olmadan görmeye hâlâ alışamamıştı. uzun zamandır kemerini süsleyen. Naarvian çeliği, şimdi kendi başının üstünde duran taç için yeniden kullanılmıştı.

Yürürken yolundaki bir çakıl taşını tekmeledi ve son savaştan beri onu rahatsız eden soruyu sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Thea ona bir bakış attı ve alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Laughing Fox'a gitmeyi düşünüyorum, sadece "Demek istediğim o değildi."

"Benim demek istediğim o değildi."

"Biliyorum." Thea, çiğli sabah ışığında çarpıcı bir şekilde ortaya çıkan başkentin geri kalanına baktı. "Wilder ve ben konuşuyorduk..."

"Ve?" Wren hayal kırıklığıyla sordu.

"Senin Zehirci olarak başlattığın işi devam ettirebiliriz diye düşünüyorduk."

"Ne?" Wren burun kıvırdı. "Alınma Thea, ama sen ve Ölümün Eli, inceliklerinizle ya da simyadaki uzmanlığınızla pek tanınmıyorsunuz."

Thea güldü. "Doğru. Demek istediğim... orta alemlerdeki yozlaşmadan sorumlu olanları yakalamak istiyoruz.

Eski gölge büyüsü eserlerini ortaya çıkaranlar, Silas, Lucian veya Halkın Öncüleri'ne finansman sağlayanlar... Onları bulup ortadan kaldırmak istiyoruz. Bu sorumluluğu üstlendin; bu işi tek başına yaptın. Artık yalnız değilsin."

Wren, kız kardeşinin bakışını takip ederek, Silas'ın bayrağını direğinden kopardığı şehir girişine baktı. Bayrağın gölgesinde, Torj Wilder ile birlikte kapının yanında duruyordu.

"Hayır, yalnız değilim," dedi Wren gülümseyerek, güneş ışınlarında parıltıyan gümüş saçlı kocasının görüntüsünü içlerine çekerek. ona her zaman şarkı söylüyordu.

Bir süre sonra, Thea'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Wren kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Nasıl yaptın? Sonunda onu nasıl kurtardın?" diye sordu kız kardeşi. "O ölüyordu."

"Olanları gördüm. Olanları hissettim... ama sanırım bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz," dedi Wren yavaşça. "Silas'ın Torj'un gücünü çağırmaya çalıştığını sanıyorum, ama sonra ruh bağı... Bir şekilde gelişti. İçinde kalan tüm zehri arındırdı. Yaralarını iyileştirdi."

Thea gülümsüyordu. "Uzun zamandır unutulmuş eski bir güç, ha?" "Öyle görünüyor."

Sanki onların dikkatini hissetmiş gibi, Torj ve Wilder, Embervale kardeşler yaklaşırken başlarını kaldırdılar.

. Torj, Wren'in gözüne bakarak gülümsedi ve Wren onu hiç bu kadar güzel, bu kadar *kendisine ait* görmemişti. Kolları dirseklerine kadar sıvamış, ellerinde ritmik bir şekilde ipi çekerek ön kol kaslarını germişti.

Wren, kumaşın rüzgarda dalgalanarak direğe tırmanıp gerilmesini izlerken boğazı düğümlendi.

Yıldırım çarpmış bir savaş çekicinin üzerinde gümüş bir dalga yükseldi. Delmira'nın yeni bayrağı, gururla tepede dalgalanıyordu.

Savaşın ardından, Torj ile baş başa kalmak çok uzun zaman aldı. Ama sonunda, Silas'ın gümüş dalgalı güllerin ekinlerini yaktığı, pek çok kişinin öldüğü kanlı tarlada

tarlada, Silas'ın gümüş dalgalı güllerin mahsulünü yaktığı, pek çok kişinin öldüğü yerde durdular.

"Bir sükunet dönemi bekliyorum," dedi Wren, yanmış toprağı incelerken. "İşlemek, yas tutmak için bize verilen bir süre... ama bu asla gelmiyor."

Yanında duran Torj, onunla aynı fikirde olduğunu belirten bir ses çıkardı ve sıcak parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "Hayat böyledir, Embers. Devam eder. Her zaman."

"Biliyorum." Elini sıkarak iç geçirdi. "İronik, değil mi? Zehre, simyaya bir çözüm bulmak için o kadar zaman harcadım ki, oysa çözüm başından beri içimdeydi."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Torj, küllerin üzerinde yürürken. "Aslında çok mantıklı."

Wren ona baktı, kaşlarını çatarak. "Öyle mi?"

"Sen her zaman kalbinde bir şifacıydın... En karanlık anlarında bile bu özelliğinin kaybolduğunu sanmıyorum. Bir çare bulamadın, bu yüzden sen bir çare oldun."

"Keşke bunu aylar önce fark etseydin," dedi Wren alaycı bir şekilde. Torj güldü. "Keşke."

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Wren son birkaç gündür onu yakından izliyordu ve titreme belirtisi, damarlarında dolaşan karanlık

"Anında oldu, Wren," dedi ona. "Zehir vücudumdan çıktığında, sanki bir yük kalkmış gibi oldu. Şimdi daha hafif, eskisinden daha güçlü hissediyorum daha hafif ve daha güçlü hissediyorum."

Wren'i büyük bir rahatlama kapladı. Bunu kendi gözleriyle görmüştü, ama onun ağzından çıkan sözler, ihtiyacı olan son onaydı.

"Peki ya sen?" diye sordu Torj. "Şu anda nasıl hissediyorsun?"

Wren, dürüstlüğünden hiç çekinmedi – tüm yaşadıklarından sonra, aralarında bir ömür boyu süren sırlardan sonra

"Garip," dedi. "Silas ve Xavier'in annesi ile benim annem arasındaki ilişkinin nasıl bittiğini kimse bana anlatamıyor. Ve hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da, bunu bilmek için can atıyorum."

"Kapanış istemek, geçmişle ilgili gerçeği bilmek istemek senin hakkın."

Wren bulutsuz gökyüzüne baktı. "Şimdi ileriye, geleceğe bakmalıyız. Son savaştan sonra, her şeyi yanlış yaptım..."

"Nasıl yani?"

"O yıllar beni neredeyse mahvetti, çünkü onlarla tek başıma yüzleştim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Ben de," dedi Torj, onu durdurup alnını onun alınına dayadı. "Bir daha asla, Embers. Bundan sonra, biz birleşmişiz, sonsuza kadar."

Wren'in bakışları ellerinin birleştiği yere düştü. "Gümüş bağ," diye mırıldandı. Artık çıplak gözle görülemiyordu, ama yine de aralarında titreyişini hissedebiliyordu. "Sence bu bağ sonsuza kadar sürecek mi?"

Torj'un gözleri, aylardır ilk kez deniz mavisini ve gölgesizdi, onun gözlerine baktı. "Bazı şeylerin geri alınamayacağına inanıyorum, Embers. Ne savaş, ne zaman, ne de ölüm."

Bir esinti ayaklarının etrafındaki külleri karıştırdı ve Wren, yanmış toprağın arasından minik yeşil filizlerin çıktığını gördü – yıkımın içinden yeni bir büyüme yıkımın içinden çıkmaya başlamıştı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İyi bir hayat süreceğiz, Ayı Avcısı... Bunu hissedebiliyorum."

Torj dudaklarına bir öpücük kondurdu, bir an bekledikten sonra ayrıldı. "Ben de, Embers. İkinci şansımızı ve daha fazlasını hak ettik. Bu şans bir an bile boşa harcamayalım."

Kaybedilenlerin külleri arasında dururken, Torj Elderbrock onu derin bir öpücükle öptü ve Wren'in dünyası, olabilecek tüm olasılıklarla renklerle doldu.

BÖLÜM 75

Torj

"Fırtına neyi parçalarsa, onu da temizler. Kaos, sadece sonrasını müjdeleyen bir öncülüdür."

– *Ayı Katili, Thezmarr'ın Savaş Kılıcı*

Savaştan sonraki ilk birkaç hafta zor geçti. Harabelerin arasında kamp kurdular harabelerin arasında kamp kurdular, erzakla beslendiler ve avlandılar. Torj, Wren'in ne kadar yorgun olduğunu, krallığının doğru yönde ilerlemesini sağlamak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyordu.

Darian, ilk planlamada önemli bir rol oynadı; yıllar önce Tver'in yeniden inşasında yer almış olan Darian, bu konuda herkesten daha fazla bilgiye sahipti.

herkese gerekli olanı sağladı. Kral Leiko ortalarda yoktu ve bir krallığı daha harap halde bırakmıştı, ama Torj bununla

. Bir seferde tek bir sorunla ilgilenebilirdi ve her şeyden önce Wren'e bakmak onun göreviydi.

Bu yüzden, şehir yeniden inşa edilirken kulübeye taşınmayı önerdi. Bu, uygun bir yatak ve biraz mahremiyet anlamına geliyordu ve Wren de yeni Drevenor Akademisi için

Wren'in bulunduğu yeni Drevenor Akademisi için gelişen planlara daha yakın olabilirdi.

tutkusu yatıyordu. Orada, ellerini tekrar toprağa sokabilirdi; orada, savaşın ardından yeniden gelişebilirdi. Darian, ıssız bir yerde bir kulübenin bir kraliçeye yakışmayacağını söyleyerek buna karşı çıkmıştı, ama Wren onu sert bir bakışla ve

"Şimdiye kadar *iki* savaşıta savaşıtm. Erkekler, benim dünyadaki yerim konusunda söz sahibi olma hakkını çoktan kaybettiler."

Torj, Dorinth'teki kamp alanını

Değerli bir şey bırakmadıklarından emin olmak için Dorinth'teki kamp alanını ararken bu anıyı hatırlayarak güldü. Botunun burnuyla kayaları ve enkazları itip kakarken duydu.

Enkaz yığınınından gelen zayıf bir miyavlama sesi.

Toprağa çömelmiş olan Torj, kayaların arasından bakınca kendisine bakan bir çift yeşil gözle karşılaştı.

"Bu da ne böyle...?" diye mırıldandı ve küçük boşluğa elini uzattı.

Yüksek bir tıslama sesi duyuldu ve elini geri çekince, üç çizik ve kan gördü.

"Seni küçük canavar," diye küfretti ve tekrar elini uzattı. Parmakları yumuşak bir kürke dokundu ve pençeleri görmezden geldi. Homurdanarak, küçük yarattığı boynundan tutup moloz yığınının içinden çıkardı.

Tüylü top tıslamaya devam etti ve Torj, kaşlarını çatarak onu kol mesafesinde tuttu ve kıvrılan vücudunu iyice görmek için uğraştı. O bir Yavru kedi. Siyah tüyleri ve yeşil gözleri vardı. Biraz da vahşi bir tarafı vardı.

"Geliyor musun, Ayı Avcısı?" Wilder, son malzemeleri vagona yüklerken bağırdı.

"Son bir şeyi alacağım," diye cevapladı Torj, yavru kediyi izleyerek. Küçük hayvan ona dik dik baktı ve Torj güldü. "Sen o kişisin."

Sonunda kulübe görüldü. Etrafında yeni akademi için yapılar inşa ediliyordu, ama Dorinth'in kaosundan çok daha iyiydi. Wren'in yakındaki ormandan çıkması, dirseğinin kıvrımına asılı, gümüş dalgalı güllerle dolu bir sepeti daha da güzelleştiriyordu.

Onu hissederek başını kaldırdı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"*Evine geldin*," diye fısıldadı zihninde, o eyerinden atlayıp ona doğru büyük adımlarla yürürken.

"Evdeyim," dedi yüksek sesle, dudaklarını dudaklarına yapıştırarak.

"Elwren Embervale..." dedi, sesi alçaktı. "*The Furies' Will* gemisinde birbirimize yeminlerimizi ettiğimizi biliyorum, ama bunu tüm dünyanın duyması için tekrar söylemek istiyorum. Midrealms'ın senin benim karım olduğunu bilmeden
senin karım olduğunu bilmeden geçirmek istemiyorum. Bu yüzden sorarak..." Titrek bir nefes aldı. 'Benimle tekrar evlenir misin, Embers?'

EPILOG

Wren

Altı hafta sonra

Orta Diyarların Simya atışması, Gümüş ve Duman Savaşı olarak anılmaya başlandı. Daha önce yaşanan gölge savaşı gibi, bu savaş da Orta Diyarlar ve halkı üzerinde silinmez bir iz bırakmıştı. Wren'in bunu düşünmediği tek bir gün bile geçmedi, ama bu seferki farklıydı. Kaybettiği şeylerin yasını tutmak yerine, kazandıkları için minnettardı.

Her sabah uyandığında hissettiği şey buydu: minnettarlık.

Delmira'yı daha iyi bir yer haline getirme fırsatı, kendisine verilen şanslar, beline dolanan kaslı kolun sağlam ağırlığı için minnettardı.

"Bu kadar erken düşünmek için henüz çok erken, Embers," Torj'un boğuk sesi boynuna fısıldadı.

"Seninle birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum," diye cevapladı Embers, kalçalarını sallayarak, Torj'un sertliğini sırtında hissederek.

"Öyle mi?" dedi Torj sert bir sesle ve onu kendine daha sıkı çekti. "Fiziksel bir kanıt mı istiyorsun?"

Kız güldü. "İhtiyacım olan şey kalkıp hazırlanmak. Bu düğün partisini isteyen sendin."

"Sözümü geri alıyorum." Sözleri hala uykudan ağırlaşmıştı. "Gerek yok. Sadece sana ihtiyacım var. Yatakta. Şimdi."

"Sanmıyorum, Ayı Avcısı," dedi, onun ellerini itip yataklarının sıcaklığından kendini çekerek. "Bir dahaki sefere benimle seviştiğinde

benimle sevişeceksin, senin yüzüğünü takıyor olacağım."

Arkasında düşük bir ihtiyaç sesi duyuldu. "Bu ses hoşuma gitti..."

Wren eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu, fazla oyalanmamaya ve kendini yatağa geri çekilmeye izin vermemeye dikkat etti. "O zaman, mihrapta görüşürüz."

Wren, Thea ve Dessa ile birlikte bu özel gün için kurdukları küçük çadırda hazırlanıyordu. Dessa, gözlerini sürme ile çizdi ve dudaklarına ruj sürdü. Onlar şişeden köpüklü şarap içerken, Wren'e Warsword ile olan başlangıcı hakkında takıldılar.

"Tanrım, o ilk kez senin korumana atandığında, *çok* kızgındın," diye hatırladı Thea neşeyle. "Kipp ve ben, onu zehirlemen ne kadar sürecek diye iddiaya girmiştik."

"Öyle bir şey yapmadım," dedi Wren gülerek.

"Bu tamamen doğru değil," diye araya girdi Dessa gülümseyerek. "Bir gece gizlice dışarı çıktığında onu zehirli saç tokanla delmedin mi?"

"Bu sayılmaz," diye itiraz etti Wren, Dessa saçına çiçekler takarken.

Thea burnunu çektirdi. "Sen ne dersen o, kardeşim."

Çadır hışırdadı ve Kipp'in başı görüldü. "Hanımlar, hazır mısınız? Ziyafet var!"

"Önce tören var," dedi Dessa gülerek hatırlattı. "Evet, *sonra* da ziyafet var, o yüzden acele edelim!"

"Umarım gelini aceleye getirmiyorsundur Kristopher," diye Farissa'nın sesi dışarıdan geldi.

"Asla yapmam," diye cevapladı Kipp göz kırparak. Ama Wren hazırды.

Çadırdan çıkıp Torj'un Wilder'ın yanında , nefesi kesildi. Ayı Avcısı her zamanki gibi muhteşemdi, gümüş rengi saçları düzgün bir topuz halinde toplanmıştı, birkaç asi saç teli yüzünü çerçeveliyordu. Basit

savaşçı kıyafeti giymişti ve çekici her zamanki gibi omuzlarına asılıydı.

Törenlerinde kendileri gibi davranacaklarına söz vermişlerdi ve şimdi ona bakarken, Wren'in tek istediği, gül sıralarıyla süslenmiş koridorun sonunda onu bekleyen adamdı.

Kendisi basit bir elbise giymişti, belindeki iksir kemeri hala beline takılıydı beline takılıydı, ancak Dessa'nın saçına birkaç dal lavanta örmesine izin vermişti. Kipp'in koluna girdi, arkadaşı onu koridorda yürürken göğsünü kabarttı. Wren yürürken, değer verdiği herkesin yüzünü gördü: Thea, Dessa, Xavier, Cal, Farissa, Audra, Talemir, Darian ve akademiye kurarken son birkaç hafta içinde edindiği yeni arkadaşları.

Torj'a ulaştığında, Kipp'i bıraktı ve her iki yanağından öptü. Stratejist, törenin başkanı olarak yerini alırken birdenbire gözleri buğulanmıştı. yerini aldı.

Torj ellerini tuttu ve Wren tüm arkadaşlarının önünde ona dönerek ayakta durdu.

"Hepinize hoş geldiniz," dedi Kipp, sesi küçük kalabalığın üzerinde yankılandı. küçük kalabalığın üzerine yankılandı. "Burada, şahitlik etmekten büyük mutluluk duyduğum en büyük zaferlerden birini kutlamak için toplandık... Delmira Kraliçesi Elwren Embervale ile Thezmarr'ın Ayı Katili Savaşçısı Torj Elderbrock'un *resmi* birleşmesini Delmira Kraliçesi Elwren Embervale ile Thezmarr'ın Ayı Katili Savaş Kılıcı Torj Elderbrock'un resmi birleşmesini kutlamak için buradayız."

Wren, Torj'un bakışlarıyla buluştuğunda ve Torj gülümsediğinde, aralarındaki gümüş bağ herkesin görebileceği şekilde parladı.

Düğün ziyafeti tüm hızıyla devam ediyordu ve Wren'in yanakları gülümsemekten ağrıyordu. Bu kadar mutlu olduğu bir anı hatırlayamıyordu. Tören biter bitmez rahatsız ayakkabılarını çıkarmış, çıplak ayakla çimlerin üzerinde duruyordu. Torj, Darian ile konuşurken çadırın diğer ucundan ona gizlice bakıyordu.

Wren uzaktan ona gülümsedi. Yıldırımların öptüğü, fırtınaların kutsadığı Ayı Katili artık onun *kocasıydı*. Kocası ve ruh ikizi, daha mükemmel bir kelime olamazdı.

Dans başlamıştı, Kipp ve Graves kutlamaların merkezindeydi. Wren'in yanında heybetli bir varlık belirdi ve yukarı baktığında, Fox'un Oğlu kızıyla dans ederken, Vernich the Bloodletter'ın daralmış gözlerle onları izlediğini gördü.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı Savaş Kılıcı.

Ama Wren elini onun koluna koydu. "Bence Graves isterse bunu kendisi yapabilecek kadar yetenekli, sence de öyle değil mi?"

"Eğer ona parmağını bile sürerse..." Vernich homurdandı ve başını salladı. "Yangın söndürücü nerede?"

Wren barı işaret etti.

"O zaman ben de oradayım," diye mırıldandı savaşçı ve uzaklaştı. Wren gülmemeye çalıştı, ama dikkatini Torj çekti. yanında gerginleşen Torj dikkatini çekti. Ona dönüp baktı ve nedenini anladı.

Çadırın girişinde yaşlı bir kadın belirmişti. Wren'in beklediği gibi zayıf, yaşlı bir figür değildi.

Büyükanne Vara dik ve etkileyici bir şekilde uzundu. Bir ordudaki generalin kendine güveniyle Torj'a doğru büyük adımlarla yürüdü. Ona ulaştığında yüzündeki ifade değişti ve gözleri gümüş rengi bir çizgiyle çevrildi.

"Merhaba, evlat," dedi. "Seni özledim."

Torj büyükannesine göz kırptı ve onu sıkıca kucakladı. Wren, dans pistinin kenarında duran Kipp'i buldu.

Dans pistinin kenarında duran Kipp'i buldu.

Teşekkür ederim, diye dudaklarını oynattı. Stratejist selam verdi.

Torj, onu yetiştiren ve Thezmarr'ın efsanevi savaşçılarından biri olma yoluna sokan kadını Wren'e tanıtmaya çok uzun sürmedi.

"Vara, bu benim karım, Delmira Kraliçesi Elwren Embervale," dedi Torj, Wren'i yanına çekerek.

"Bana Wren de," diye ekledi, aile arasında gereksiz formaliteler olmamasını umarak.

"Wren," dedi büyükanne Vara, "sen şimdiye kadar tanıdığım en inatçı kişisin."

Torj kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Wren kötücül bir gülümsemeyle cevap verdi. "Öyle mi, kocam? Beni mahvedecek misin?"

"Beni mahveden sensin, Embers. Ve bunu çok uzun zaman önce yaptın."

Çadırın içi minderler, battaniyeler ve asılı fenerlerle süslenmişti. Yan taraftaki küçük masada meyve ve peynir tabağı ile bir şişe şarap duruyordu.

İçeriye yerleştiklerinde, Wren Torj'a uzandı, yüzünü kendine doğru çevirdi ve derin, tutkulu bir öpücükle dudaklarını ele geçirdi.

O, onun kucağına otururken inledi.

Boğuk sesi kemiklerini titretti ve onu ateşe verdi. "Bana ne istediğini söyle, Embers..."

"Seni," dedi Delmira Kraliçesi Ayı Katili'ne. "Her zaman sen oldun."

Teşekkürler

Sadece birkaç yıl içinde, Thezmarr dünyası kendi başına bir hayat kazandı... Belki de bu yüzden, bu dünyada bir başka hikayeyi daha bitirirken, bu teşekkürlerim daha da anlamlı geliyor. Legends and Ashes serisi hayatımı tamamen değiştirdi ve burada oturup tüm destekleriniz için doğru teşekkür sözlerini bulmaya çalışırken, ne yazık ki yetersiz kaldığımı hissediyorum. Ancak bu, denemeyeceğim anlamına gelmez...

Öncelikle, eşim Gary'ye. Aynı yıl içinde üç kitap yayınlamak ve evlenmek en azından iddialı bir hedefti, ama senin sevgin ve desteğin her zamanki gibi bana güç verdi. Bardağımın ve tabağımın asla boş kalmamasını sağladığın ve aramızdaki tüm kahkahalar için teşekkür ederim.

C. A. Wright'a, yazar arkadaşşıma, editörüme ve en önemlisi arkadaşşıma... Kitaplarıma inanılmaz sihrini kattığın ve sesli notlarla aklımı başımda tuttuğun için teşekkür ederim.

Asistanım ve arkadaşşıım Anne'e çok minnettarım. Sen olmasaydın ne halde olurdu kim bilir? Cesurca (ve sık sık) kaleyi savunduğun için teşekkür ederim.

Anne, bu sayfaları düzelttiğin ve her zamanki gibi destek olduğun için teşekkür ederim. Ve Sydney'deki Scheuerer ailesinin geri kalanına tüm sevgimi ve minnettarlığımı sunuyorum.

Beni her zaman çeşitli şekillerde destekleyen harika arkadaşşılarıma teşekkür ederim: Eva, Lisy, Aleesha, Ben, Hannah, Natalia, Fay, Erin, Phoebe, Maria ve Joe.

Yazar arkadaşşıları Penn Cole, Kara Douglas, Nicole'e teşekkür ederim. Platania, Emilia Jae, Tay Rose, V. B. Lacey, Sacha Black, Meg Cowley, Angelina J. Steffort ve Sheila Masterson, harika arkadaşşılar ve fikir danışmanları oldukları için.

Her zamanki gibi, tüm emekleri için menajerlerim Ezra ve Ethan'a teşekkür ederim.

Gillian Green ve Tor Bramble UK ekibinin diğerk üyelerine, bu seriye inandıkları ve şans verdikleri için teşekkür ederim.

Geçmişte ve şu anda benimle birlikte çalışan sokak ekibime çok teşekkür ederim. Her birinize minnettarım. Çabalarınız bana ilham veriyor.

Beni sürekli olarak etkileyen sanat eserleri, teoriler ve tartışmalar yaratan tutkulu Thezmarr çevrimiçi topluluğuna... Teşekkürler, teşekkürler.

Son olarak, kitaplarıma şans verdiğiniz için sizlere, sevgili okuyucular, teşekkür ederim. Çılgın bir yolculuktu ve sizinle bundan sonra neler olacağını paylaşmak için sabırsızlanıyorum sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Sevgilerimle,

Helen

YAZAR HAKKINDA

Helen Scheuerer, çok satan fantastik dizi The Oremere Chronicles, Curse of the Cyren Queen dörtlüsü, The Legends of Thezmarr ve The Ashes of Thezmarr'ın yazarıdır. Eserleri, güçlü, kusurlu kadın karakterleri ve aksiyon dolu olay örgüsüyle büyük beğeni topladı. Helen'in yazmaya ve kitaplara olan sevgisi, onu yaratıcı yazarlık derecesi ve yayıncılık alanında yüksek lisans yapmaya yönlendirdi. 2018'den beri tam zamanlı yazar olarak alışan Helen, şu anda Yeni Zelanda'nın dağlık bölgesinde yaşıyor ve sürekli yeni hikayeler hayal ediyor.

HELEN SCHEUERER

Thezmarr Efsaneleri

Kan ve Çelik

Yeminler ve

Harabeler

Kader ve

Öfkeler

Gölge ve Fırtınalar

Thezmarr'ın Külleri *Demir ve*

Kömür Dikenler ve

Ateş

Gümüş ve Duman

İlk olarak 2025 yılında Tor Bramble tarafından yayınlanmıştır

Bu elektronik baskı 2025 yılında Tor Bramble tarafından yayınlanmıştır. Pan Macmillan'ın bir imtiyazlı markasıdır.

The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR

AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1st Floor, The Liffey
Trust Centre, 117–126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1 D01 YC43

Dünya çapında bağlı şirketler ISBN 978-1-0350-
6748-0

Telif hakkı © Helen Scheuerer 2025 Kapak ve

karton tasarım: Raven Pages Design

Helen Scheuerer'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca korunmaktadır.

Pan Macmillan, bu kitapta atıfta bulunulan veya kitapta yer alan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi (URL'ler, e-postalar ve QR kodları dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere) üzerinde herhangi bir kontrolü veya sorumluluğu bulunmamaktadır.

Bu kitap, yayıncının önceden izni olmadan, ticaret veya başka bir şekilde, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapakla ödünç verilemez, kiralanamaz veya başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz ve benzer bir koşul

bu koşulun sonraki alıcıya da uygulanması dahil. Yayınevi, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Yayınevi, bu kitabı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Midrealms haritası Alec McKinley Drevenor
haritası Melissa Nash

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi almak ve satın almak için www.panmacmillan.com adresini ziyaret edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

